

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLOT OF THE SIX SAINTS SERIES

THE ELF WITCH

BOOK ONE

AWARD-WINNING AUTHOR
JACQUELYN GILMORE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TKE ELF W)TCK

TKE PLOT OF TKE G)V GA)NTG GER)EG

BİRİNCİ KİTAP

JACQUELYN GILMORE

CONTENTS

I. Tarikat ve Taç

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17

II. Yükseliş Değerlendirmeleri

18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32

- 33. [Bölüm 33](#)
- 34. [Bölüm 34](#)
- 35. [Bölüm 35](#)
- 36. [Bölüm 36](#)
- 37. [Bölüm 37](#)
- 38. [Bölüm 38](#)
- 39. [Bölüm 39](#)
- 40. [Bölüm 40](#)
- 41. [Bölüm 41](#)
- 42. [Bölüm 42](#)
- 43. [Bölüm 43](#)
- 44. [Bölüm 44](#)
- [Teşekkür Ederim](#)
- [Çok](#)
- [Yakında Yazar](#)
- [Hakkında](#)
- [Teşekkür](#)

İlk olarak 2025 yılında Jacquelyn Gilmore tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde bağımsız olarak yayımlanmıştır.

Telif Hakkı 2025 Jacquelyn Gilmore tarafından.

Kapak tasarımı Beautiful Book Covers by Ivy

tarafından yapılmıştır. Bu yazarın manevi hakkı ileri

sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitabın bir kaydı Kongre Kütüphanesi'nden temin edilebilir.

ISBN: 979-8-89546-635-3

www.jacquelyngilmore.com

 [Vellum ile oluşturuldu](#)

A COUPLE OF THINGS & CONTENT INFORMATION

Kötü karakterlerimizin yaşadığı karanlık ve ahlaksız Mesial Diyarına hoş geldiniz! Henüz bilmiyorsanız, bu kötüler hakkında bir hikaye ve zaman zaman karanlık olabilir. Kinayeler ve tetikleyici uyarılar web sitemde güncellendi. www.jacquelyngilmore.com adresine gidin ve "Kitaplar "a tıklayın. Akıl sağlığınız önemli! Neye bulaştığınızı bilmeniz gerekiyorsa onlar orada. Karanlık romantizm/korku türünde yaygın olan belirli tetikleyicilere veya hassasiyetlere sahip bir okuyucuysanız, LÜTFEN bu notu dikkate alın.

Bundan yukarıda bahsetmiştim ama tekrar etmekte fayda var - bu hikaye kötüler ve ahlaki açıdan kara karakterler hakkında. Sonsuza dek mutlu bir son olacak, ancak kusurlu karakterlerin hikaye boyunca daha karanlık bir büyüme yolculuğu var.

Karakterlerin büyümek ve gelişmek için zamana ihtiyacı var, bu yüzden lütfen sabırlı olun ve okurken bunu aklınızda tutun, böylece kötü kararlar verildiğinde hayal kırıklığı içinde bir şeyler fırlatmazsınız! Umarım seri tamamlandığında siz de onları benim kadar seversiniz.

XO - Jacquelyn

"Yalnız olmadığımızı bilmek için okuruz."- CS Lewis. Dışarıdaki tüm kitapseverlere - yalnız değilsiniz.

BÖLÜM)
TKE EMRİ VE TKE TACI

CKAPTER L

W Doğru motivasyonla büyükannesi her şeyi yapabiliirdi. İmani hapihane hücrefinin rutubetli, karanlık duvarlarına tiksintiyle baktı. Gerçekten de Ara yeterince isterse her an kaçabilirdi.

"Umarım sana iyi davranıyorlardır," dedi İmani, son birkaç medeni söz söylemeye çalışarak.

Ara'nın yüzü demir parmaklıkların arasında belirdi ve kahkahalarla güldü. *Güldü.*

İmani bu ses karşısında azı dişlerini gıcırdattı. Birçok yönden birbirlerine çok benziyorlardı ve on yılı aşkın bir süredir birbirlerini gıcık ediyorlardı.

"Tutuklanmadan önceki gece neredeyse boğazımı kesiyordun. Bana nasıl davrandıkları umurunda bile değil." Aralana tekrar gülmeye çalıştı ama onun yerine öksürmeye başladı. Tıpkı İmani'ninki gibi mavi gözleri karanlıkta parlıyor, karmakarışık sarı saçları bir zamanlar güzel olan kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Bu kadar mütevazı, küçük bir insanda bu kadar kötülüğün var olduğunu kim düşünebilirdi?

İmani bir dakika sessizce izledikten sonra sıkıca, "Evet, sanırım bu aileye yaptıklarınızdan sonra, özellikle de son zamanlarda her şey oldukça komik. Son altı aydır ortadan kaybolduğın için neredeyse yoksulluk içindeyiz. Peki tüm para nereye gidiyor? Eve getirdiğın o eski haritalara mı? Küflü kitaplara mı?

Çünkü bir süredir emeklerimizin meyvesini göremiyoruz, seni bencil cadı."

Ara kıs kıs güldü. "O mükemmel mavi gözlerini aç ve etrafına bak. Yaptığın şeyden sonra bu aileyi kurtardım. Sana verdiğim bu hediyeyi boşa harcama."

"Ne hediyesi?" Imani parmaklıkların arasından uzanıp onu boğma isteğiyle savaştı. "Ölümün mü? Endişelenmene gerek yok. Yarın yanman için sabırsızlanıyorum."

"Nankör elf," diye hırladı Ara. Bir çırpıda, sözde el koyduğu asasını Imani'ye fırlattı. Asa kirli zemine yuvarlandı. "Sana bıraktıklarına ve senin hayatın için yaptığım fedakârlıklara rağmen her zamanki gibi aptalsın. Ailen, kalp arkadaşım ve şimdi de ben. Riona da. Hepsi senin yüzünden öldü. Hayatta kalmaya odaklan ki herkesin çabası boşa gitmesin."

Yerdeki asaya bakarken Imani'nin göğsüne suçluluk duygusu yayıldı - Imani'nin annesinin yaptığı bir asa, bir hediye. Ara her zaman herkesi canının yandığı yerden vurmaya bilmişti. Başka hiç kimse bir insanın zayıflıklarını inceleyip bunları acımasızca koz olarak kullanamazdı. Imani, kendisine yöneltmediği sürece, böylesine usta bir manipülasyona gizliden gizliye hayranlık duyuyordu.

Asayı dikkatlice aldı ve cebine koydu. Imani onu kullanabilmeyi diledi. Ama ona göre bu, sihirli markaları olmayan işe yaramaz bir tahta parçasıydı. Yine de Ara'nın asası aracılığıyla sihrine erişmeden kaçması daha zor olacaktı.

Bununla birlikte, ateşin kendisi güçlü bir araç olacaktı. Ara'nın yarın ateşe bağlıyken bir şeyler planlayıp planlamadığını merak etmekten kendini alamadı.

Imani boğazını temizledi, kendini daha az öfkeli hissediyordu. "Bunca yıldır bize verdikleriniz için minnettarım. Birçoğundan daha fazlaydı. Ama bu, hayatımın büyük bir bölümünde tam bir amcık olduğun için seni affedeceğim anlamına gelmiyor."

"Aferin kızıma." Yaşlı cadının yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Bağışlama ve merhameti Yukarı Âlem'in melek ve tanrı ırklarına bırak."

"Hayatım buna bağlı olsa bile sana merhamet etmezdim." İmani'nin sesinde pişmanlık yoktu çünkü kaltağa karşı hiçbir sempati duymuyordu. Hem de hiç. Yine de, nedense, kalbi hâlâ aynı şekilde acıyordu. Büyükbabası öldüğünde yaptığı gibi ağlamak, hıçkırmak ve yalvarmak istiyordu. Gençler genellikle büyükanne ve büyükbabalarının yasını tutardı. Imani de kendisinininkinin yasını tutmaya çalıştı.

Duygular hiç gelmedi.

Ara ne sempati duyabiliyordu ne de başka bir şey hissedebiliyordu.

Imani yüzünü doğrudan büyükannesinin yüzünün önüne getirdi. "Her zaman olduğu gibi hepimizin hayatta kalmasını ."

"Mükemmel." Ara'nın sırtışı korkunç ve vahşiydi. "Sana öğrettiğim gibi, artık kimsenin hazmedemeyeceği seçimleri yapan kişi sen olmalısın."

Imani'nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Her zaman yaptığım şey bu, değil mi? Bunun için senden nefret ettiğimi de biliyorsun. Nehir Toprakları'na çocukken, tek başımıza ve üç gün geç geldiğimizde hiçbir şey söylemedin! En ufak bir endişe bile göstermedin. Dak'ı kollarımdan aldın ve sessizce bir açıklama bekledin. Sana ailemizin öldüğünü söylediğimde tek cevabın 'Anlıyorum' oldu."

Ara başını salladı. "Gerçekten de öyle. Bu yükü tek başına taşımak zorunda kalacaksın." "O zaman da senden nefret ediyordum, şimdi de, on yıl sonra da nefret ediyorum."

Nehir Toprakları'ndaki su perileri bölgesine yaptıkları yolculukta anne babası ölmemiş olsa bile, Imani Sven ve Saria Aowyn'i dehşete düşürmüştü. Olanlardan sonra ipin ucunu kaçırmışlardı ve onu Norn elflerinin bölgesi olan Draswood Ormanı'na yaklaştıramazlardı. Kızlarından kurtulmayı planlıyorlardı çünkü çoğu elf ebeveynin aksine Ara, Imani'nin davranışlarını dizginlemek için sert bir el kullanmaktan çekinmiyordu.

"Gerçek nefretin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ama olacak," dedi Ara. Aralarında uzun bir duraklama oldu.

"Ne kadar ilham verici. Böyle bir tavsiyeyi sonsuza dek aklımda tutacağım," diye kestirip atan Imani, ergenlik ve erken yetişkinlik dönemlerinin çoğuna damgasını vuran tanıdık iğnelemelere karşı kendini çelikleştirdi. Ara, Imani'ye karşı duyduğu bariz küçümsemeyi mezara kadar iletme fırsatını kaçırmayacaktı.

Hiçbir zaman geçinememişlerdi ama Imani ve Ara'nın ilişkisi, Imani'nin herhangi bir sihri miras alamamasından sonra daha da kötüleşmişti. Bu durum, tüm ailenin kendi geçimini sağlamasını bekleyen su perisi cadıyı kızdırmıştı. Özellikle de ruh çekimini -Norn elflerinin sahip olduğu, avlarını tuzağa düşürmek ve yaşam özleriyle beslenmek için tasarlanmış özel bir dürtü büyüsü- kontrol edemeyen evlat edinilmiş olanı.

"Hayatta hepimizin yapması gereken seçimler vardır ve herkes eninde sonunda bu seçimlerin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundadır. Her ne kadar buruşuk, yumrulu ve rahatsız edici olsa da, yatağını sen yaptın. Sakın içinde yatmak zorunda olduğun için şikâyet etmeye kalkma, seni bencil, aşağılık pislik, büyüsü olmayan öksüz bir elf. Bir yatağın olduğu için bile minnettar olmalısın."

Imani, Ara'nın ona defalarca öğrettiği dersi hatırlayınca gülümsemekten kendini alamadı. Dükkânlarının arka tarafındaki bir kafese kilitlenmiş, yarı aç, Ara

onu büyü olmadan ruhunu kontrol etmeye zorlamıştı. Yapamazsa ne olacaktı? Hiç var olmamak. Cezalar ne kadar acımasız olsa da işe yaramıştı.

Bodrumun dar pencerelerinin hemen dışında bir baykuş öttü ve İmani'nin kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. İmani kuşlardan nefret ederdi ve onlar da ondan nefret ederdi. Ona Draswood'u hatırlatan tüm yaratıklardan nefret ederdi ki ne yazık ki bunlar pek çok şeydi.

"Ah... baykuş." Büyükannesi İmani'nin irkilmiş yüzüne dişlerini gösterdi. "Ölümün sembolü."

Kendini toparladı ve Ara'nın gözlerinin içine baktı. "İyi bir alamet o zaman."

"Hayır, çünkü cennete ulaşmadan önce azizler bizi yiyecek, bu da kısa süre sonra babanla birlikte olacağım anlamına geliyor."

"Sensiz daha iyi olacağız."

"Bensiz bir hiç olursun." Ara gözlerini ona dikti.

İmani yüzünü tekrar büyükannesinin yüzünün tam karşısına getirdi. "Ne istiyorsun? Beni buraya sen çağırdın."

"Sana daha fazla cevap vermeyi planlıyordum." "Senden kesinlikle hiçbir şey istemiyorum."

Yaşlı cadı sadece omuz silkti. "Gücün her zaman bir bedeli vardır. Bu senin gücün. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, hayatın o kadar kolaylaşır. Yarından itibaren, nefrete ve yalnızlığa rağmen hayatta kalmak yapacağın en zor şey olacak. Çoğu şeyi kendi başına çözmen gerekecek, İmani. Öğrenmenin en iyi yolu hep bu olmuştur. Bunca yıl kafesi bu yüzden tercih ettim. Yine de elini çabuk tut, çünkü ben gittikten sonra tamamen yalnız kalacaksın."

İmani'nin sessiz sözlerine zehir karıştı. "Yalnız mıydın? *Nerelerdeydin?* Kardeşlerim var ve bir gün belki bir kalp arkadaşım bile olabilir."

"Kalp arkadaşı mı?" Yüksek sesli bir kıkırdama, yıkık dökük karanlık duvarlarda yankılanarak İmani'nin sözünü kesti. "Kalp arkadaşınla tanıştım," dedi Ara zalim bir gülümsemeyle, "ve o adam senden nefret edecek. Aslında çoktan ediyor bile."

İmani dondu kaldı. "Ne...? Kim o? Tanıştık mı? Nasıl biri?" diye fısıldadı, parmaklıklara tutunarak.

Kalp arkadaşıyla, tüm dünyada kendisiyle aynı kumaş parçasından yapılmış tek elfle ve dolayısıyla kader ortağıyla tanışmış olabileceğine inanmak neredeyse imkânsızdı. Ve bugünlerde, onu Draswood Ormanı'nın dışında bulmak akıl almaz görünüyordu.

İmani daha fazla söz söyleyemeden Ara demir kafesin içinden yüzüne bir yumruk indirdi ve İmani'nin kafasını geriye savurdu. Parmaklıklarla kendini sabitledi ve burnunu tuttu.

"Seni kaltak," diye tükürdü İmani, sesi eli ve ağzından akan kan yüzünden boğuklaşmıştı.

"Kendine gel," dedi Ara. "Onun hakkında söyleyeceklerim önemli." Su perisi, onunla ilgili bir anısı onu aniden öfkelenlendirmiş gibi sinirli bir şekilde homurdandı. "Bir kalp arkadaşı bir lütuf olabileceği gibi bir kâbus da olabilir. Biriyle güç paylaşmak hiç de hafif bir mesele değildir."

Ara bilirdi. İmani henüz çocukken aniden ölmeden önce onlarca yıldır bir tane vardı.

Ara'nın yüzü parmaklıkların arasına sıkışmıştı ve gözleri vahşi görünüyordu. "Baban yıllardır gördüğüm en iyi kehanet cadısıydı ve kalp arkadaşın da onun olacağını öngördüğü her şey. Ama aynı zamanda ikimizin de hayal ettiğinden çok daha kötü biri. Senin piç kalp arkadaşın zavallı, eğitimsiz ve büyüğü olmayan bir kadın olduğunu düşündüğü bir eş görüyor. Sen onun için aşağılayıcı bir zayıflıksın ve bunun için seni öldürmeye çalışacak. Sakın kendini böyle bir canavara bağlamaya cüret etme."

Eğer daha iyi bilmeseydi, İmani büyükannesinin bu adamdan korktuğunu düşünebilirdi.

Bir muhafız merdivenlerin tepesinden bağıarak onları acele ettirdi.

Boynunu bir çırpıda kıran Ara'nın gözleri aniden kızın içine dikildi. "O kalp arkadaşının henüz bilmediği ve fark etmesi biraz zaman alabilecek şey, onu gerçekten korkutacak tek şeyin sen olacağın. Eğer kontrol edilemezsen bir zayıflık olursun."

"O zaman beni öldürmek zorunda kalacak çünkü artık kimsenin, kalp arkadaşımın bile beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim."

"Onunlayken başka seçeneğiniz olmayabilir."

"Seninle geçirdiğim bunca yıldan sonra, sevmeye o kadar çok ihtiyacım var ki, bir piçin beni manipüle etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Güldürme beni. Sen öldükten sonra istediğim hayatı kuracağım, onunla ya da onsuz."

İmani gitmeye hazır bir şekilde Ara'ya sırtını döndü ama daha önce olduğu gibi bir el kolunu beklediğinden daha hızlı bir şekilde geri çekti.

"Burada kalacak ve söylemem gereken son bir şeyi dinleyeceksin, torunum." Mavi gözler ani, ürpertici bir netlikle ona çarptı. Ara'nın deliliği geçici olarak kaybolmuştu. "Senin istediğin hayat umurumda bile değil. Sence kimse bana ne istediğimi sordu mu? Dişi cadılar olarak, kaderimizi

ve elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Eğer herhangi bir şekilde yaşamak istiyorsanız, bunu kabul etmeli ve size verilenler için mücadele etmelisiniz. Aslında, yakında herkesin sizden nefret edeceğini ve korkacağını kabul etmek işleri kolaylaştıracaktır. Şimdi başlasanız iyi olur."

Gerginlik havada asılı kaldı.

Uzun ve acı dolu bir sessizlikten sonra İmani alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla cevap verdi: "Bıçağı boynuna dayadığımda söylediklerimde ciddiydim. Geri gelseydin seni öldürürdüm. Hâlâ da öldüreceğim. O yüzden yarın ölmeyi umsan iyi edersin. Kendini kurtarmak için yaptığın kötü planları bir kenara bırak çünkü her şey bitti."

Ara'nın okunamayan ifadesi İmani'nin omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Nefes alış verişini düzene sokmaya çalışarak ürpertinin içinde yuvarlanmasına izin verdi. Ara'nın da dediği gibi, insanlar kendi yataklarını yaparlardı ve yaşlı peri şu anda kendi yatağında yatıyordu. Kendini içinde bulduğu yatak hiç de hoş değildi.

Canlı canlı yanmak nasıl bir his olmalı? Umarım oldukça acı vericidir. Düşman krallıkla komplo kurmanın ve yasadışı beden büyüğü kullanmanın sonuçları ağırdı.

"Her zamanki gibi çıldırtıcı olan bu konuşma bitmiştir." İmani huzursuz bir şekilde ve göğsü kabararak tekrar kapıya doğru döndü. Şu anda kontrolünü kaybetmek, ölmekten önce cadıya bırakmak istediği son görüntüydü.

"Güle güle Ara," diye bağırdı İmani omzunun üzerinden. "Senden kurtulmak için saniyeleri sayıyorum."

"Benden kurtulmanın yakınından bile geçmiyorsun," diye uyardı Ara, gölgelere geri çekilmeden önce son sözü söyleyerek.

Merdivenlerden çıkarken İmani yumruklarını birkaç kez sıkıp açarak kelimelerin aklına yerleşmesine izin verdi. Ara kilitli bir yerde oturuyor, asası olmadan çürüyordu. Yine de, her nasılsa, korkulması gereken bir general gibi, cadı hâlâ muzaffer görünüyordu. Büyükannesinin gerçekten bir kaçış planı var mıydı?

Bu İmani'yi hiç şaşırtmazdı.

CKAPTER s

S Ateş yükseldikçe, büyükannesinin infazından kalan duman ve kül İmani'nin tenini, saçlarını ve hatta ağzını kaplamaya başladı. Yaşlı cadının tadına bakarak dişlerini sıktı.

Kireçli madde İmani'nin ağzını kapladı ve onu bir gram suçluluk duymadan.

Turuncu ve mavi alevler tahta kazığı yalayıp perinin derisinde yavaşça ilerlerken kalabalık aşılmaz bir sessizlik içinde duruyordu. İmani büyükannesinin ölmesini beklerken dikkati dağıldı. Havada nedense ağır bir büyü kokusu vardı. Bu koku dişlerini geriordu ama İmani'nin gelme zahmetine girmesinin sebebi de buydu; Ara'nın kaderiyle yüzleşmesini sağlamak.

Ateş büyüdü ve kalabalık irkildi. Ama alevler, avını parçalara ayıran bir kurt gibi dişlerini Ara'nın derisine geçirirken kimse başını çevirip bakmadı. Ara'nın yok oluşu, Nehir Toprakları bölgesinin kasvetli kış gün ışığında güzel bir parıltı yarattı.

Çıranın her çığırında, İmani içinde korkunç bir önsezinin büyüdüğünü hissetti. Büyükannesinin ölümü İmani'nin önceki hayatının sonu anlamına geliyordu ama yine de bu anın yeni, daha kötü bir şeyin başlangıcı olduğuna dair ürkütücülüğü silemiyordu.

Beklemek zorunda olmanın sıkıntısı en azından biraz dikkat dağıtıcı oldu. Birinin ölümünü izlemek uzun zaman aldı. Ne kadar uzun sürerse

Büyükannesinin bu diyarı terk etmesini beklerken gözleri daha da kayıtsız bir şekilde parlıyordu.

Ateşten fıskıran şaşırtıcı ısı, izleyenleri şiddetli ama büyüleyici bir patlamayla geri çekilmeye zorladı. Kıvılcımlar İmani'nin tenine çarptı ve alevler aptal, geniş gözlü bakışlar arasında dans etti. Etrafına bakındı.

O burada değildi. Ara'nın suçlayıcısı infazı kaçırmıştı.

"Bunu ona vermelisin. Yaşlı peri güçlüdür."

İmani kimin ne düşündüğünü söylemeye cüret ettiğini anlamaya çalışmadı. Cadı kıpırdamadan durmuş, derisi erirken bile sessizce kaderini kabullenmişti.

İmani bu korkunç manzaradan alamadı.

Alevler sırtındaki kazığı sardığında Ara'nın gözleri yere düştü ve ilerideki kalabalığa sabitlendi. Cadı basit bir bakışla hâkimiyeti elinde tutuyordu.

Kısa süre sonra alevler çevredeki binaların yüksekliğiyle yarışacak kadar yükseldi, sonra alevler Ara'nın saçlarına dönüştü ve o da rüzgârda savruldu. Çok uzun sürmeyecekti.

Kıpırdamadan ve gözünü kırpmadan duran Ara'nın şok edici mavi gözleri alevlerin ışığını yansıtıyor, kalabalığın içindeki genç elf cadıya son bir direktif verirken güneşte bir bıçak gibi parlıyordu.

Gerçekten de bugünle ilgili her şeyi, hatta idamını bile, ölümünün yaklaşmasına ve bakışlarını karartan ışığa rağmen kontrol ediyordu. Ölüm sadece bir rahatsızlıktı. İmani'nin nasıl ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Ara bugün ölmemeye karar verirse, ölmeyecekti. Bu kadar basitti. İmani, büyükannesinin her konuda zahmetsizce uyguladığı güçten, yarı deli olduğunda bile sürekli olarak herkesin iki adım önünde kalmasından nefret ediyordu.

Eğer yarı deliyse. Kadın doğru şekilde motive edildiğinde azizleri bile kandırabilirdi.

Yine de Ara hareket etmedi, hayatı tükenirken mavi gözleri karardı.

Büyükannesi o zaman onunla konuştu. Kendisininkine çok benzeyen o korkunç gözler, daha birkaç saat önce söylediği rahatsız edici sözleri tekrarladı. İmani dün gece bunları duymak istememişti ve şimdi de dinlemek istemiyordu.

Ara dün gece, "*Bu hediyezi ziyan etme,*" demişti.

Ara, İmani'yle o tuhaf sözleri paylaştığından beri uzuvlarındaki karıncalanma durmamıştı.

Sağ ön kolunu ovuşturdu, eğer Kumaş ona sihirli damgalar vermiş olsaydı bu damgalar belirecekti. İmani'nin gözleri asla

Ciğerleri sert dumanı içine çekerken ateşi yaktı ve pelerini etrafına daha sıkı sardı.

Imani büyüsüzdü ve büyülü, solgun yüzünü çatık kaşlarla çevirdiğinde o kadar mülayim bir hal alıyordu ki kimse ona çirkin deme zahmetine bile girmiyordu. Ara öldüğünde, Imani'nin yüzündeki illüzyon ve ruh çekimi de dahil olmak üzere cadının yaptığı tüm büyüler düşecek ve gerçek halini ortaya çıkaracaktı. Kız kardeşi Meira'nın daha sonra evde başka bir büyü yapması gerekecekti. Burada gerçek yüzünü göstermek onun için riskliydi ama buna değirdi.

Su perisi yanarken bir başka ısı patlaması ona çarptı. Imani, illüzyonun tam olarak ne zaman düşeceğini bilmeden pelerininin derinliklerine gömüldü. Çok yakında olacaktı.

Su perisi sonunda fısıltıları kesen tiz bir ses çıkardı. Tamamen ateşin içinde kaldı, bir beden yerine öfkeli bir cehenneme dönüştü, kükrerken küle dönüştü.

Bir ürperti, bekleyen Imani'nin bedenini mahvetmekle tehdit ediyordu. Su perisinin ruhu bir solukla bedensel halini terk etti.

Sıcaklık dikkat çekiciydi, dayanılmazdı. Ne kadar acı dolu bir dünya .
Sonunda cadı ölmüştü.

Derisinin altındaki karıncalanma giderek artarken Imani'nin kalbi hızlandı ve ateşli bir sıcaklığa ulaştı. Illüzyon düşüyor muydu?

Büyükannesinin eti kemiklerinden sıyrılmış, küller rüzgârda savrulurken ateşin alevleri sönmeye başlamıştı. Soğuk kış havasında hızla söndüler ama kömürler hâlâ ısı yayıyordu. Geriye sadece kemikleri kömürleşmiş bir kadının küllü figürü kalmıştı.

Imani nefes alamıyordu, etini kesen karıncalanma ona işkence ediyordu. Bunu görmezden gelerek ve bu anın tadını çıkarmak isteyerek mücadele etti. Hava, eskiden su perisi olan yanmış, grotesk şeklin etrafında dalgalanıyor ve titreşiyordu.

Kontrol edemediği acı verici, utanç verici bir sesle çığlık attı. Belki fiziksel acıdan, belki de Ara'nın onları cevapsız bırakma korkusundandı. Belki de ikisi birden.

Büyü işi yapmaya çalışan yabancılar oldukları bir şehirde açıkta ve tek başlarına kaldıklarında, Aowyn'lerin bölgesini ele geçirmek için harekete geçen coven'lerle rekabet çok hızlı olacaktı. Geçim kaynaklarını korumak istiyorlarsa Ara öldükten sonra bölgelerini sağlamlaştırmak için kaybedecek zamanları olmayacaktı. Özellikle de şu anda büyü yapmak için sadece bir cadı - kız kardeşi - varken.

Imani'yi dehşete düşürdü.

Geride kalan küçük kalabalık geri çekildi. Bazıları genç elfe yardım etmek için elini uzatmayı düşündü ama sonuçta yabancılar onun bariz kederine sempati duyduklarını mırıldandılar.

İçinde bir duygu fırtınası kopuyordu, bunların arasında öfke ve azımsanmayacak miktarda korku da vardı, ama *keder*? Hayır, hiç de kederli değildi. *Öfkeliydi*. Öfkeli ama özgür.

Açlık, öfke ve düşüncesizlikten kaynaklanan bir hareketle Imani öne doğru tökezledi, çenesini geriye yatırırken nefes nefese kaldı, kapüşonu düşerek altındaki dişi Norn elfini ortaya çıkardı. Uzandı ve bir duman zerresinden daha fazlası olmayan ruhun koluna sarılmasına izin verdi. Ardından Ara'nın ruhunu içeren tüm havayı hiç çekinmeden içine çekti.

Büyükannesinin özünü yutarken içine mutluluk verici bir sükûnet yerleşti. Meira'dan her hafta düzenli olarak aldığı parçacıkların aksine, bu her şeyi tüketiyordu. Hâlâ tenini kemiren karıncalanmayı bile yatıştırdı.

Imani'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. İğneleme bir yana, canlanmıştı ve tatlı intikamının ikinci porsiyonunu almaya hazırdı.

MERCHANT MALIS'in evi nehir boyunca uzanan cennet gibi bir yerdeydi ve ağaçlarla çevrili yol onu bir tür neşeye karşılıyordu. Yine de alacakaranlıktaki huzurlu manzara gölgesini tehditkâr kılıyordu.

Güneş daha da alçaldı ve vücudunun gölgesi figürünün kenarında dans etti. Bir gölge için tuhaf bir davranıştı ama Imani bunu havanın durumuna bağladı. Kış, Nehir Toprakları bölgesindeki Kishion köyünün bu kadar güneşine nadiren gelirdi.

Kuzgunlar kiremitlere, giderlere ve saçaklara tünedi. Birinci kattaki bir oda dışında malikânedeki her oda karanlıktı. Imani sırtı ve camdan bakıp avının izlerini ararken kendi kendine planı tekrarladı. İnsanları seçimlerinden sorumlu tutmak, yetişkin erkekleri bile, şaşırtıcı derecede iyi yaptığı bir şeydi. Çoğu erkek gibi Malis de kendini kadınlara kıyasla yenilmez olarak görüyordu, ki muhtemelen diğer tüm durumlarda bu doğrudu -kadınlar asla bir erkek kadar sert vuramazdı. Ancak, tüm elfler gibi, Imani'nin de ruhu hâlâ çekiciydi.

Üst katta bir kapı çarpıldı. Kuşlar bir rüzgârın savurduğu yapraklar gibi havaya yükselirken İmani boynunu yana eğdi. Bu ona belirgin bir korku, izlenme hissi verdi.

Garip karıncalanma yavaşça tekrar başladı. Titreyerek kendini güçlendirmeye çalıştı.

Malis hizmetkârları saat gibi göndermişti. İmani bunun rüzgârdan kaynaklandığına kendini ikna etti. Belki de infazdan ve Ara'yla aralarında geçen acımasız, kanlı sözlerden duyduğu korkuyu getirmişti. Belki kuzgunlar da tüylü, alacakaranlık kanatlarıyla bir kısmını getirmişlerdi.

İmani yaratıkların girdabında bir şeyi anladı; onu daha fazla ölüm bekliyordu.

Çalıların arkasına kaçtı ve pencerelerin altında alçakta kalması gerektiğini kendine hatırlattı. Başını kaldırdığında onu tek başına ocağın ışığının önünde volta atarken görünce zevkten dört köşe oldu.

Karıncalanma derin bir yarığa dönüşerek tenini kesiyor, içini eskisinden daha fazla yakıyordu. İmani ısınan derisini etinden ayırmak için şiddetli bir istek duydu. Düşen illüzyon daha önce hiç böyle hissettirmemişti ama Ara da daha önce hiç ölmemişti.

Rüzgâr şiddetini artırırken Malis pencerenin önünde kıpırdamadan duruyordu. Rüzgar evin çatlaklarından ılık çalarak geçiyordu.

İmani vücudunu kontrol etmek için düzensiz bir nefes aldı. Bugünün coşkulu geçeceğini düşünmüştü ama saniyeler geçtikçe küçük sarsıntılar kollarına ve ellerine doğru ilerleyen acı iğnelerine dönüştü. Bir baş dönmesi dalgasıyla dengesini korumak için evin kenarına yaslandı. İntikam alma şansı elinden kayıp gidiyordu.

İmani, zayıflık ve değersizliğin keskin acısıyla birlikte bir başka karıncalanma dalgası ona çarptığında saçlarını çekiştirdi. Deri ve kan tırnaklarına yapıştı. Dehşet içinde ellerini başından ayırdı.

Damarlar ve tendonlar soluk tenini karartmıştı. Bir şeyler gerçekten ama *gerçekten* yanlıştı.

İstifa etmişçesine derin bir nefes alan ve tüm gücünü toplayan İmani, yakındaki nehir kıyısına doğru kaçtı. Neredeyse ayağı takılıyordu, toprak patika boyunca yarı yürüdü, yarı sendeledi. Nehrin akıntısı gürültülü, donuk bir kükremeye dönüştü. Titreme şiddetlendi ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Ezici acıyı görmezden gelmek tüm gücünü alıyordu. Karnı sıkışıp başını eğmesine neden olmadan önce saniyeler saatler gibi geçti.

İmani midesindekilerin dışarı çıkmasıyla şiddetli bir şekilde öğürdü. İnfazın ardından büyükannesinin ruhunu tüketmek bir hata olabilirdi. Hastalık amansızdı ve sonunda kırmızı safrayı dışarı atıp boğazından büyük bir cisim kadar ikinci ve üçüncü kez öğürdü, neredeyse boğuluyordu.

Güçlü bir öksürükle küçük, siyah pullu bir yaratık dışarı çıktı. Yılan tıkırdayarak dudaklarından kaydı ve yere çarptı. Bir süre otların arasında süründü. Sonra hayvan ve safra küle dönüştü. Hafif bir esinti kalıntıları topladı.

İmani ağzını sildi ve küllerin sürüklenip hayranlıkla izledi. Yılanın ne demek istediğini anlamıştı ve bu onu on iki yıl önce Nehir Toprakları'na geldiğinden beri hiç olmadığı kadar mutlu etmişti. İmani'nin içinde var olan beden büyüsü her ne ise çok güçlüydü ama yaratık küle dönüşmüş ve sonsuza dek yok olmuştu. Bu da büyüü yapan kişinin -büyükannesi- ölmüştü.

Kendini dikkatlice suyun kenarına sürükledi ve karşıya baktı. Tüm büyülerden arınmış gerçek benliği ona bakıyordu. Elleri daha önce yabancı ot toplamaktan kirlenmişti ve uzun saçları bir örgüye dolanmıştı. İmani görünüşü için daha fazla çaba sarf etmek istiyordu -güzel şeyleri severdi- ama bu günlerde enerjisini toplayamıyordu. Bazen, göz kamaştırıcı illüzyon olmadan nasıl görüldüğünü bile unutuyordu. Annesiyle aynı parlak mavi gözlere ve gümüş rengi saçlara mı sahipti? Babasının sivri çenesine ya da parlak çillerine sahip miydi? Üvey babası onların güneşte parlayan küçük elmaslar gibi olduğunu söylerdi.

Ara her zaman bunun anlamsız bir fantezi olduğunu söylerdi. Babası gerçek babası bile değildi ve anne babası uzun zaman önce ölmüştü. Ama Meira hayal kurmanın yanlış bir şey olmadığını söylerdi ve İmani'nin buruşmuş kalbi hâlâ bir gün Draswood'da yeniden mutlu yaşayabileceklerine dair küçük bir umut taşıyordu. İmani'nin büyü işleri için planları vardı. Onları yakında ormana geri götürebilecek planlar.

Gözlerini etrafta gezdiren İmani panikledi ama alan ıssız kalmıştı. Pelerini rüzgârda dalgalandı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı kendi kendine, kukuletasını kulaklarına geçirdi ve kemerli uçlarını örtmek için mümkün olduğunca öne doğru çekti. Özgürlüğüne rağmen, ruhani elf formuyla naiad perileri arasında görünmek akıllıca değildi. Nehir Toprakları'nda İmani güçlü olmaktan çok bir tutsak gibiydi.

Norn elflerini görmek o kadar nadirdi ki Draswood'dan ayrıldıkları günden beri kardeşleri dışında kimseyi görmemişti.

Bu düşünceyle içinden öfke fişkırdı ve yüzünü vahşi bir ifadeye büründürdü. Birinin büyüünü neredeyse on yıl boyunca kilit altında tutmak mümkün müydü? Imani muhtemelen mümkün olduğunu düşündü ama bu sadece en gelişmiş, en güçlü cadıların yapabileceği bir büyü olurdu. Muhtemelen beden büyüğü bile olabilirdi; en kötü, en köreltici, en yıkıcı büyü türüydü ve yapılabilmesi için fiziksel bedenin bazı parçalarının kullanılmasını gerektiriyordu. Bazen tüm vücudu bile. Herhangi bir cadı herhangi bir büyüğü güçlendirmek için beden büyüünü kullanabilir ve onu daha güçlü hale getirebilirdi, ancak bu tür barbarca, kurban edici büyüler Essenheim'da karanlık ve yasadışı kabul edilirdi.

Gerçekten de bu ihanet basit bir nefretin ötesine geçmişti. Kendi büyükannesi nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Gerçek, Imani'nin yüzüne bakıyordu. Ara onu kontrol etmenin başka bir yolunu arıyordu. Her zamanki gibi, sadece bir aptal kadını hafife alırdı. Kendisi de birçok kez o aptallardan biri olmuştu.

Dengesiz bacakları üzerinde yürüyen Imani en yakın ağacı aradı. Büyüyü hissetmişti ama kanıtını görmesi gerekiyordu.

Her iki kolunun kollarını geriye doğru yırttı. Teninde dokuz yanık izi vardı; ay ışığında parlıyorlardı, güzel bir manzaraydı. Imani'nin bir daha kimsenin ondan almasına izin vermeyeceği bir manzaraydı.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Altı, parlak mavi sihirli damga -değişim, simya, bağlama, büyü, illüzyon ve asa bilimi- sağ ön kolunu sarıyordu. Bu yeteneklerin yalnızca en temel güç seviyesine sahip olsa da, damgalar Kumaş'ın ham büyüünden yararlanmak ve her biriyle ilgili belirli büyüleri yapmak için asa gibi bir araç kullanmasına izin verecekti. Yıkıcı, köreltici büyüün aksine, mavi damgalara sahip kişiler yeni ortaya çıkan büyü yaratma büyüğü yapabiliyordu.

Işık şeritleri gökyüzünde dans ederken Imani başını kaldırdı. Güneş sonunda tamamen battığında, gece yıldızların üzerinde parıltıya bürünen vahşi, ham büyü çizgileriyle aydınlanacaktı, bu çoğu kişinin erişemeyeceği bir güç kaynağıydı.

Toplamda, yedi farklı sihir yeteneğini ifade eden yedi sihirli damgası vardı. Dışarıda on iki işaret olduğu söylene de, çoğu cadının üç ya da dörtten fazla işareti yoktu. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Meira sadece beş damgaya sahipti, bu da Imani'yi daha güçlü bir kardeş yapıyordu.

Mavi damgaların tadını çıkarırken, yedinci kırmızı damga midesini korkunç bir şekilde düğümledi. Essenheim'da sadece mavi damgalar vardı; kırmızı damga muhtemelen kişinin bir tür atrofik büyü yapabildiği anlamına geliyordu. Krallığı vahşileri barındırmıyor ya da güneyde uyguladıkları yıkıcı büyüye müsamaha göstermiyordu.

Daha da kötüsü, sol kolunda Imani'nin daha önce sahip olduğu Norn'un karmaşık yaprağının yerine iki kırmızı geyik mührü vardı. Mavi yaprağın göz kamaştırıcı bir sahtekârlık olduğunu fark edince aklı karıştı. Gerçekten de, doğduğundan beri baskın ırkını işaret eden gerçek mührü birileri tarafından saklanmıştı. O sadece yarı Norn'du ve mavi damgası olmadan Essenheim'dan da değildi.

Güneşsiz Niflheim Krallığı'ndan mıydı? Annesi *onlardan biriyle* nasıl tanışmış ve çiftleşmiş olabilirdi? Güney krallığıyla ilgili her şey yasadışıydı. Imani daha önce hiç Niflheim markası görmemişti; ne bir kitapta, ne bir insanın üzerinde, ne bir resimde, ne de kâğıt üzerinde.

İkinci mühür aynı zamanda aynı gizemli cinsten bir kalp arkadaşı olduğu anlamına da geliyordu. Imani, Ara ondan bahsettiğinden beri beynini yoklamıştı ama daha önce erkek bir elfle tanıştığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu, hatta kalp arkadaşı mührünün tenine işlemesi için gerekli olan dokunmayı bile. Yenilgiyle yere yığıldı, gerçekten de bu elfi hatırlayamıyordu.

İçinde bulunduğu durumun ciddiyetine rağmen, gördüğü ilk Niflheim markasının kendisinininki olabileceği gerçeği neredeyse gülümsemesine neden oluyordu. Kraliyet'in büyükannesini yasadışı büyü yaptığı gerekçesiyle idam etmesinden hemen sonra ortaya çıktıklarını fark etmek onu histerik bir kahkahaya boğdu. Yorgunluk, şok ve mutluluk onu sersemletmiş ve başını döndürmüştü.

En azından, mühürleri ne olursa olsun, tüm soylu elfler gibi tanıdık bir üçgenin içindeydi. Ne tür bir elf olduğunu bilmiyordu ama öğrenecekti.

Ara'nın sözleri İmani'nin kafasında çınlayarak onu ayılttı.

"Cennete ulaşmadan önce, azizler bizi yiyecek. Bu da demek oluyor ki kısa bir süre sonra babanla birlikte olacağım."

"Sensiz daha iyi olacağız."

"Bensiz bir hiç olursunuz."

Büyüsü yeni ve deneyimsiz olsa da, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hiçbir şeyi değiştiremezdi. Kalp arkadaşının kimliği şu anda önemli değildi. Önemli olan tek şey Malis'in yanlış ailenin, Aowyn'lerin peşine düşmüş olmasıydı.

-Ve yakında hatasının bedelini ödeyecekti.

İmani pelerinini sıkıca sardı ve Malis'in evine doğru geri döndü.

CKAPTER 3

R Dışarıda oyalanmaktansa, Imani sessizce ön kapıdan içeri süzüldü. Ya şimdi ya da asla.

Koridorda dururken pelerininin düşmesine izin verdi ve ham halini ortaya çıkardı. Elbisesinin kollarını kullanarak kolayca gizleyebildiği yasadışı işaretleri dışında hiçbir şeyi gizleme isteği duymuyordu. Bu piç onun gerçek yüzüne bakacak ve artık sade ya da dikkat çekici olmadığını görecekti. Imani uzun zamandır ilk kez güçlüydü, damarlarında sihir dolaşıyordu ve haftalarca üzerinde çalıştığı bir planı vardı.

Imani gibi, kendi büyülü markalarına ve müthiş, doğal ruh çekimlerine sahip, iyi yetiştirilmiş dişi elflerin en kötü türden canavarlar olduğu söylenirdi. Herhangi birini büyü altına alabilir ve zihninizden ya da bedeninizden istedikleri her şeyi elde edebilirlerdi. Bu durumda, onlar var olamayacak kadar tehlikeli bir iğrençlikti.

Hayatının bir bölümünde ormanda yaşamış olan Imani bunun abartılı olduğunu biliyordu. Yine de Malis'in bilmediğini umuyordu. Onu bu halde görmenin onu korkutacağını umuyordu.

İmani, Malis'in durduğu odadan koridora süzülen ışığa yaklaştı, Malis hâlâ ona arkası dönük bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Kulağına hafif bir fısıltı fısıldadı ve diken diken oldu. ,

Malis'e bakışlarını sertleştirdi. Onu görmek damarlarındaki kanın ısınmasına neden oldu.

Niflheimli tüccar son karşılaşmalarından yana geçen birkaç hafta içinde hiç değişmemişti. Nasırlı ve kaba elleri bir bardak koyu viski ya da viski tutuyordu. Kıyafeti benzer görünüyordu - aynı siyah pantolon ve açık renk keten gömlek, koyu renk ceketini bir sandalyenin üzerine örtülmüştü.

Malis arkasını dönmeye zahmet etmeden, "Ben de seni bekliyordum, küçük güzel elf," dedi.

Nefes alış verişini düzene sokan İmani, sakin olmak için kendini zorladı. Vücudunun etrafındaki hava sanki derisinden fırlayacakmış gibi enerjiyle titriyordu.

"Merhaba Malis," dedi Ara'nın asasını cebinde ileri geri sallayarak, tam olarak nasıl kullanacağını bilmesine de sihirli imzasının rahatlığını takdir ederek.

İçkiyi masanın üzerine bırakan Malis yüzünü ona döndü. "Beni öldürmeye geldin," dedi. Derinliksiz gözleri, teninin üzerinde gezinen böcekler gibi vücudunu taradı. İri kahverengi gözleri ve yüksek elmacık kemikleriyle yakışıklı sayılabilecek bir yüzü vardı ama İmani kendisine yaptıklarından sonra onu itici buluyordu.

"Cevaplar için geldim," dedi. "Neden Fen'den el konulmuş Niflheim haritalarını istedin?"

"Ah... polis memurunun yatağını da ısıtıyormuşsun, anladığım kadarıyla." Gözlerini yarıklara indirdi ve elini sandalyenin derisinde gezdirdi. "Büyükannen onu ihbar etmeden önce suçladığım her suçtan suçluydu. Sadece o haritaları çalmakla kalmadı, işlediği suçların listesi çok daha kötü. Bazıları seni hasta eder. Yanmayı hak ediyordu."

Ona inanırdı. Büyükannesi bir şey isterse, onu alırdı. Kadının yaptığı pek çok şey İmani'yi hasta etmişti.

"Ara'nın Niflheim'a gittiğini itiraf ettiğini söylediler mi? Illithiana kraliyet ailesiyle ve sözde haininiz Zolyn'le nasıl işbirliği yaptığını?"

Şimdi, *bu* ifadeye inanmıyordu. "Yalan söylüyorsun."

Essenheim ve Niflheim arasında seyahat etmek yasa dışıydı. Yolculuk için harita gibi belgeler temin etmek en kötü türden bir ihanet olurdu ve eğer Ara'nın cadı Zolyn ile de bir ilişkisi varsa, o zaman Kraliyet'in gözünde açık bir haindi. Ara'nın büyü işiyle kurduğu her şey riske girerdi. Zolyn'in bizzat Kraliçe Dialora tarafından ölü ilan edildiğinden bahsetmiyorum bile.

"Öyle mi? Yetkililerin dairenizi kapsamlı bir aramadan muaf tuttuğunu fark edeceksiniz. Büyüleri ve büyüleri bozmak için bir usta bile çağırmadılar. Elllerinde dağ gibi kanıt varken ve sanık zaten itiraf etmişken neden kaynak harcasınlar ki? Aralana dairenize bazı değerli eşyalar saklamış, onları bu gece almayı planlıyorum."

"Sanki evimizin etrafında sinsice dolaşabilirmişsin gibi. Çok fazla korunuyor. Bu yüzden Fen'den onları senin için almasını istedin." Imani esasını ona doğrultmak istedi ama kendini tuttu. Ara'yı her gün büyü yaparken izlemiş ve büyü hakkında bulabildiği her şeyi okumuş olmasına rağmen, hayatında hiç büyü yapmamıştı.

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ara'nın ölümüyle birlikte senin büyüün üzerindeki büyü de yok oldu."

İmani nefesini bastırmak için tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Onun sihrini nereden biliyordu? İşin tuhafı, pek de umursuyor gibi görünmüyordu. İlk başta düşündüğü gibi, Malis onun yasadışı atrofik büyüsunü bildiği için ölmesini istemiyordu. Büyükannesinin sırlarını ve Imani'yi aradan çıkarmak istiyordu. Nasıl olur da koğuşları unutacak kadar aptal olabilirdi? Azizler, kardeşleri evdeydi!

Onu öldürmek için üzerindeki baskı artmıştı ama öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek için onu biraz daha konuşturmak istiyordu. "Sadece bir kez tekrar edeceğim, bu gece cevaplar istiyorum."

"Burada kimin yetkili olduğu konusunda yanılıyorsun, küçük elf." Malis masasından bir yığın kâğıt kaldırdı. "Haritaların çoğu zaten bende ama geri kalanını ve onun tahttan ve kraliyetten sakladığı kitabı istiyorum. Adı *Kraliyet Soylarının Tarihi* ve yüzlerce yıllık. Tam olarak fişler ve kapılar üzerine olmasa da, türünün tek örneği."

Diğer diyarlara istikrarlı ve istikrarsız portallardan *bahseden* bir şey tutmak bile vatana ihanetle eşdeğerdir ve Essenheim monarşisi, Taç, böyle bir kişinin Ara'nın kaderiyle karşılaşmasını sağlayacaktır. Niflheim'ın monarşisi olan Taht da aynı şeyi yapacak gibi görünüyordu.

"Kayma diye bir şey yoktur," diye mırıldandı ve başka bir şey söylemeden önce dilini ısırды. Imani, yıllar önce yerçekiminin gerçekliği çarpıttığını ve zeminin kendisini önünde bir kayma şeklinde yarılmaya zorladığını itiraf etmeden mezara giderdi.

"Ahırların açık kapılarında olmaz ama kaymalarda olur." Malis durakladı. "Ve bildiğim kadarıyla ikisinden de bahseden tek kitap bu."

Imani'nin kafası olasılıklarla doluydu. Ara, diğer diyarlardaki varlıkların mühürlü kapıların etrafında sinsice dolaştığına, zayıflıkları avladığına, beklediğine, izlediğine inanmıştı. Eğer kaymalar geçici bir anlamdan daha fazlasıysa, dünyalarının on bin yıldır görmediği tehlikeler herkesin düşündüğünden daha yakın olabilirdi.

Malis'in sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştü. Baş dönmesi sallanmasına neden oldu. "Kitabı gördün mü, Imani?"

Bu onun zorlama büyüydü ama onunkinden farklı olarak sadece fiziksel beden üzerinde işe yarıyordu, zihin üzerinde değil. Ona cevap verme dürtüsüyle savaşımaya çalışırken boğazı daraldı. Sandığın içinde bulduğu pırtık kitabın kraliyet soyuyla ya da fişlerle hiçbir ilgisi olmasa da, henüz arayamadığı düzinelerce gizli bölme vardı.

"Senin gibi sürgün edilmiş bir canavara hesap vermem," diye ısırmayı başardı Imani, durumun kontrolü elinden kayıp giderken.

Tıknaз vücudu onu sıkıştırıyordu. Ondan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ama farklı insanlar farklı oranlarda yaşlanır. Adamın cinsi hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adam yüzüne karşı hırlarken geri adım atarak başka bir sandalyeye çarptı, "Düşündüğün kadar sürgün değilim. Ara'yı kim kaçırdı sanıyorsun? Karanlık Majesteleri, yetkililerin Ara'yı benim emrimle yakalayıp öldürdüğünü öğrendiğinde bana olan kızgınlığını kısaca ifade etti." Malis boynundaki solmaya yüz tutmuş birkaç çürüğü işaret etti. "Ama onun yeri doldurulabilir. Prens ve ben yeni bir anlaşmaya vardık."

"Bu Niflheim prensinin seni boğarak öldürmesini görmek için para verirdim," diye homurdandı Imani.

Güldü. "İkinizin bu alemde asla karşılaşamayacak olmanız çok kötü. Seni canlı canlı yemesini izlemek isterdim." Başını eğdi. "Büyükannenin rolüne bu kadar kolay gireceğini mi sandın? Onu pek sevmiyor olabilirim ama o kadın hesaba katılması gereken bir güçtü ve sen... değilsin. Asım'ınki gibi rakip bir meclis burada rakipsiz çalışmana izin vermez. Sen ve kız kardeşin onunla boy ölçüşemezsiniz."

Imani sinirlendi. "Neredeyse yirmi yıldır Nehir Toprakları'nın bu bölgesinde büyü işinin sahibiyiz. Aowynler Meechan Nehri'nin güneyinde alınıp satılan tüm büyüler üzerinde hak sahibidir ve üç bölgeyi alandaki en güçlü cadılar biziz. Sadece Nedaliler bizim kadar büyüye sahip ve o aileyle tek başıma başa çıkabilirim." Malis'e sert bir bakış fırlattı. "Ayrıca, Asım'ı öldürmeyeceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

Gerçekte, böyle bir şey yapmazdı. Etrafta dolaşıp insanları öldürmek iş için berbat bir şeydi. Aowyn ailesi sık sık cinayet işlemezdi ama işlediklerinde de bunu titiz bir planlama ve yaparlardı. Onu öldürmesine gerek yoktu. Sadece Asim'in ona karşı gelmekten herkesten daha çok korkmasını sağlamalıydı.

Ama Malis? Hayatta tutmak için çok tehlikeliydi.

Alay etti. "Evde iki genç elfle yalnızsın ve buralarda sihirle uğraşan herkes senin zayıf olduğunu biliyor."

Imani göğsündeki endişenin alevlenmesini görmezden gelerek parmaklarını hafifçe büktü. "Öldüğü güne kadar insanlar Ara'ya meydan okudu. Birkaç yıl için azalabilir ama asla bitmeyecek çünkü bu işteki herkes bir tehdit." Sesi alçaldı. "Bu gece buraya cevaplar için geldim ve eğer onları şimdi alamazsam, azizler bana yardım etsin, Ara'nın geçen yıl öldüresiye dövdüğü gemi yapımcısı merhametli görünecek."

Hınzır erkek kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Prens bu gece kız kardeşini istemiş olsa da, planları değiştirmeme aldıracağını sanmıyorum. Yüzündeki korkunç işarete rağmen, bir Norn elfinin fiziksel olarak çok daha üstün bir temsilisin ve çok daha güçlüsün. Ve onun aksine, sen bana geldin."

Imani'nin aklı karıştı. Meira ile ne yapmayı planlamıştı? Imani'nin kendisine karşı komplo kurduğunu ne zamandır biliyordu? Adam onu köşeye sıkıştırdıkça avantajları hızla eriyordu. Bu adamla başa çıkabileceğini düşünecek kadar nasıl bu kadar saf olabilmışti?

Bir fısıltı onu büyüsünü çağırmaya teşvik ederken asayı daha sıkı kavradı. Gözleri odanın içinde başka bir çözüm, dikkat dağıtıcı herhangi bir şey ararken nefes alış veriş hızlandı.

"Dükkânda size saldırdığında neden garip zorlama büyünüz büyükannem üzerinde işe yaramadı?"

"Onun üzerinde neden işe yaramadığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Büyükannen tanıdığım herkesten daha fazla sır saklıyordu."

"Onlara sırrını söylemeli ve Kraliyet'in seni hâlâ büyü yaptığın için öldürmesine izin vermeliydim. Markaların olmadan da hâlâ atrofik büyü yapabildiğini herkese söylemeliydim." Kulaklarında büyüsünü kullanması için mırıldanmalar arttıkça sesi titredi.

"Hiçbir şey söylemezdin." Gülümsedi, ölümcül ve kendini beğenmiş. "Büyükannenin ölmesini en az benim kadar istiyordun."

"Kim bilir? Belki de işlediğiniz suçlar yüzünden ikinizi de öldürürlerdi," dedi soğukkanlılıkla.

"Şüpheli. Kanıt olmasaydı, benim sözüme karşılık sizinki olurdu. Ayrıca, bu senin ruhunun çizdiği gibi doğal bir büyü. Bu benim kim bir parçası."

Sertçe yutkundu. Onun cinsi de tıpkı kendisinininki gibi zorlama büyüsüne sahipti.

Onu konuşturmak için çaresizce çenesini sıktı. "Sen Essenheim'da yaşayan bir Niflheim tebaası. Sihri elinden aldılar ama yine de o gün ona karşı bir büyü yaptın. Senin cinsin nedir?"

"Sığınacak bir yer aradığımda, Essenheim kraliçesi derimi bizzat yüzmüş olabilir," dedi Malis kolunu geri çekerken. Grotesk, pürüzlü bir deriyle kaplı kolu kadının ürpermesine neden oldu. "Ama derinin yüzülmesini engellemenin yolları var." Elinde bir asa belirdi ve göğsünden çıkan yumuşak, tiz bir ses odayı doldurdu. "Şimdi dizlerinin üzerine çök," dedi kendi sesi olmayan bir sesle.

Sürpriz unsuru ortadan kalktığına ve büyüsünün tehdidi beklediğinden daha da kötü olduğunda, planı çözülmeye devam etti.

Hayır. Henüz bitmemişti.

Imani'nin derisinin altında, taşmak üzere olan bir su gibi bir tür çalkantı başladı. Hayatı tehlikedeiken ani bir karar verdi.

Asasını ona doğrulttuğunda boğazından çılgınca bir çığlık koptu. Ateş söndü.

BÖLÜM 4

S Malis'in göğsüne art arda birkaç kesik saplandı. Karanlıkta, Imani hangi büyüyü yaptığına dair hiçbir fikre sahip değildi. Büyüsü canlıydı ve onu korumak için kendi içgüdüleriyle hareket ediyordu ama bir şekilde onu geri çekti.

Ateş yeniden canlandı. Keten gömleğinden çizgiler halinde kan sızıyordu. Tuhaf fısıltılar onu hayaletler gibi kuşattı. Kaslarındaki bir titreme ona hükmetmek ve onu yok etmek için çırpınıyordu ve buna izin verecekti. Ama ondan önce Malis'in sorusuna cevap vermesi gerekiyordu.

"Hangi ?" diye tekrarladı, sesine olabildiğince güç katarak, yaraların onu cevap vermeye korkutacağını umuyordu.

"Hiç duymadığınızdan emin olduğum ama kabuslarınıza girecek bir tane. Benim türüm kendini tutmasıyla tanınmaz." Boğazı aynı anormal sesi çıkardı ve onunla öncekinden daha kötü bir tonda konuştu.

Imani onun sesini uzaklaştırmak için bir büyü yapmaya çalıştı ama büyüünün ağına takıldı ve onun büyüleyici büyüü kendi büyüünü bastırdı. Adamın gözlerinin içine bakabilseydi, muhtemelen onu alt etmek için kendi dürtüsünü kullanabilirdi ama bunu daha önce hiç bilerek kullanmamıştı ve tecrübesizdi.

Karanlık gözler ona Yeraltı Diyarı'ndaki çukurlar gibi bakarken asasının kolu titredi.

"Hareket etmeyi kes."

İmani'nin bedeni hareketsiz kaldı.

Dilini şaklattı. "Geçen seferki gibi, sevgili İmani, büyüm altındasın." Büyü sesini kaplamıştı. "Dizlerinin üzerine çök, elf cadı."

Zihni "*Yanlış, yanlış, yanlış*" diye bağırırken bacakları eğildi.

Gözleri donuklaştı. Ruh çekimini kullanmış ya da bir illüzyonla gizlemiş olmayı her şeyden çok diledi çünkü elf büyüğü dalgalanarak onu büyüğünün altına çekti. Yakında, ruh çekimi onu deliliğe sürükleyecek, ondan beslenmesini isteyecekti.

Parmak uçlarında büyü olmayan dişi elfler küçüktü ve kolayca alt edilebiliyorlardı, şiddet onları saldırganlarından beslenmeye zorluyordu. Bu gece onu serbest bırakarak dikkatsiz davranmıştı.

Korku göğsüne saplandı. Nefes nefese kalmıştı, kendini yine onunla dükkânda hayal ederken tiksintisi ve karşı koyma dürtüsü artmıştı. Adam tüm zaman boyunca onu kendisine bakmaya zorlamıştı. Tekrar tekrar ve tekrar, kız kendini bir kabuktan başka bir şeye dönüştürene kadar ona çarpmıştı. Diğer ırklar fiziksel güç kullanabilirdi, ama o dürtüsünü onu beslenmeye zorlamak için kullanmıştı ve bu konuda daha az seçeneği vardı.

Neyse ki zihni kapanmış, Aralana onu karanlık bir şeyle büyüleyip zorlama büyüğünü bozana kadar bilinci başka bir yerde kalmıştı. Şimdi, İmani yine çaresizlik çukuruna düşmüştü. *Tıpkı geçen seferki gibi*, tıpkı-

Hayır, geçen seferki gibi değil. İmani artık yeni bir dünyada yaşıyordu. Büyükannesi ölmüştü ve büyü damarlarında dalgalanıyordu. Kaslarına nüfuz ediyordu ve ruh çekicisinin aksine, düşüncelerini kontrol etmiyordu, sadece bedenini kontrol ediyordu.

Tüm zihinsel farkındalığını hayatta kalmaya harcadı.

Malis'in eli boynundan aşağı süzüldü ve göğsünü okşadı. İmani'nin midesi sıkıştı ve öğürmeye çalıştı. Bilinmeyene, hiçbir şeyin boşluğuna kaymak, onu hiçbir şeyle baş başa bırakmak istiyordu ama bu gece acımasız bir farkındalığın içinde sıkışıp kalmıştı.

Göğsünün derinliklerinden gelen bir çığlığı bastırarak, kafasının içinde çığlık atmaya devam etti, ne yapmasını emredeceğini bilmemesine rağmen büyüğüne yardım etmesi için yalvardı.

Yumuşak mırıldanma sesleri farkındalığının etrafında dönüyordu ama hiçbir şey olmadı. Yine de çığlık attı.

Onun üzerinde çılgınca sırtan Malis, ganimetlerini inceleyen korkunç bir fatih gibi görünüyordu. "Bana bak," dedi.

Adam emredince başını kaldırdı. Sert eliyle çenesini tuttu.

Imani kafasının içinde daha yüksek sesle çığlık attı. Fısıltılar artık zihninin derinliklerinde donuk bir uğultuya dönüşmüştü, Malis'in büyüsünün hâlâ dokunmadığı bir şeydi bu. Asasının ucundan ince bir karanlık kendi kendine yayıldı, kolundan zemine doğru mürekkepli bir sis gibi yayıldı.

"Yıllar önce Aralana iki güçlü büyü için beden büyüsü konusunda benden yardım istedi." Daha yakına eğildi. "Kimin için istediğini biliyor musun?"

Imani ters ters bakmaya çalıştı ama yine de yapamadı.

Malis gülümsedi. "Bunu soylu torunu için istemişti. Çocukken bile insanlar kızın bir Norn için özellikle dikkat çekici olduğunu düşünürdü. Türevünüzün büyüyle zengin ve Draswood'un dışında, bir kalp arkadaşı ya da reşit olduğunda beden büyüsünün ona verebileceği aşılmaz büyü olmadan korkunç bir tehlike altında olurdu."

İmani'nin saçlarını usulca okşadı. İmani nefes almakta zorlanırken göğsü daraldı. En azından nefes almasına izin veriyordu.

"Draswood dışında nadir olsa da, Vathis'te binlerce yüksek eğitilmiş dişi Norn var. Birinin bu kadar güçlü beden büyüsü yapabilecek kadar önemli olduğuna hiç inanmamıştım ama abartmamış. Yüzünün yarısı mahvolmuş olsa bile, türünün olağanüstü bir temsilcisisin. Mükemmel, gerçekten. Ve şimdi ona katılmalıyım. Büyüyü yapmak için ocağı öldürmeye değirdi."

Hobgoblinler hariç herkes Mesial Diyar'a üzerlerinde zaten damgalanmış bir mühür ve onun etrafında çocuğun kendi ırkının yüksek ırk, ortak ırk ya da düşük ırk versiyonu olduğunu gösteren bir işaretle gelirdi. Yüksek ırklar görünüşleri, büyüleri veya doğal yetenekleri bakımından diğerlerinden üstündü. Bir kişinin ırkın kesin versiyonuna en yakın olabileceği durum, üçüne de sahip olmaktı.

Önceki koleksiyoncuları Riona hakkındaki gerçeği duyunca neredeyse kusacaktı. Bir hobgoblin olmasına rağmen Riona, Meira dışında İmani'nin en iyi arkadaşıydı. İmani her zaman onun ölümünde beden büyüsünün parmağı olduğundan şüphelenmişti ama Riona'nın İmani'nin büyüsünü saklamak için tüm bedenini bir büyü uğruna feda etmiş olması hâlâ akıl almaz bir şeydi.

Ara'yı asla affetmeyecekti. Yaşlı su perisi affedilmeyi istemiyordu bile.

"Büyükannen cazibeni sıkı sıkıya saklıyordu ama bir günlüğüne, yüzünün ve ruhunun etrafına o olmadan gittin.

et büyüü tarafından dokunulmadan bırakıldı ve nedenini merak ediyorum." Malis parmağını onun kolunda gezdirdi. "Yine de, sanırım bunun bir önemi yok. Kasabadaki birçok kişiye hizmet verdiğinizi biliyorum."

Bu doğruydu. O yaptı. Buna fahişelik demek doğru olurdu ama Imani hiçbir zaman bu şekilde düşünmemişti. İnsanlara hizmet etmek için bilinçli bir karar olarak değil, birkaç büyü yaptıktan sonra bir müşteriye yetişmek için kaldığı bir gece bir hevesle başladı.

"Dişi bir elf sizden beslenirken seks yapmak gibisi yoktur. Mutluluk anlatılamaz. Özellikle de senin gibi bir High-Norn elfi için. Seni öldürmeden önce benden tekrar beslenmeni sağlayacağım, Imani... Dükkândaki son sefer öyle bir coşkuydu ki."

Görüş alanının dışında, odanın kenarlarında tehditkâr bir karanlık kıvrılıyordu. Büyüsü arka planda gelişirken hava duman kokusuyla yoğunlaştı. Imani'nin ne tür bir büyüün gelişmekte olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gölgeler bir tür büyü gibi görünüyordu ama büyüler için sihirli sözler ve asalar gerekiyordu. Yine de, daha güçlü büyüler daha zayıf olanlara üstün gelirdi. Usta cadılar daha zayıf illüzyon büyülerini sezebilir ve ortadan kaldırılabildi. Norn elflerinin Draswood asaları diğerlerine hükmediyordu.

"Bu büyüü durdur," dedi Malis, sesinden zorlama büyüü damlıyordu. "Sana emrediyorum."

Imani duramadı. Büyüyü besleyen sözcükler, ilahiler ya da alışlagelmiş yöntemler değil, onun korkusuydu. Saldırısının onun duyguları ve düşünceleri üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Bir saniye bile geçmeden, karanlık gölge parçaları avına saldıran yarasalar gibi üzerine atladı. Vücuduna çarptıktan sonra oluşan devasa siyah yaralar, kötü mor ve mavi çürüklerle birlikte. İç kanama olabilir mi?

Tökezleyerek geri çekildi, asasını başının üzerinde gezdirdi ve anlamadığı bir dilde bağırarak hırladı. Sesle birlikte büyüü bozuldu. Zafer gözlerinde parıldadı ve yüzüne yavaşça bir kedi sırtışı yayıldı. Gölgeler geri çekilerek onu bir hale gibi sardı.

Imani tsked. "Bunlar acı verici görünüyor, Malis."

"Bu dünyada hiçbir şey benim sihrimle savaşılamaz."

"Bir şey yapabilir gibi görünüyor," dedi. "Ne kadar büyüleyici bir büyüünüz var."

Ben-"

"Hiçbir şey yok!" diye bağırarak elini başının üzerine kaldırdı. Asasından bir alev kırbacı çıktı.

Büyükannesinin yaktığı ateş gibi bir sıcaklık onu kavurarak sırtını duvara . Kolundaki deri yanıklardan kavrulurken nefesi kesildi.

Nadir bir yetenek. Imani, Essenheim'da kimsenin böyle bir atrofik büyü yaptığını sanmıyordu ama Niflheim'da ateş büyüünün yaygın olduğunu duymuştu.

Çılgık boğazından kaçtı, kendini görünmez kılmak istedi ve alevlerden kaçınmak için odanın etrafında uçarak ona daha fazla büyü ile karşılık verdi. İçinden hangi gücün aktığını bilmiyordu ama içgüdüsel olarak hareket etti ve yapabildiği her şeyle ona vurdu.

Malis'in masasının üzerindeki kâğıtlar ve köşedeki sandalye, Imani ve Malis'in kilitlendiği ölümcül dansa kapılıp alev aldı. Imani, vücudu gölgelere dönüşürken, hızla hareket edip kaçarken zar zor fark etti. Adrenalin onu sarhoş etmişti. Üzerinden güç dalgaları yayılıyordu. Malis'in ona fırlattığı meydan okuyucu büyüler sadece onun evcilleşmemiş öfkesini besliyordu.

Bir anlık zayıflık ortaya çıktı. Imani ağırlığını geniş bir kroşeye verdi ve Malis'in çenesine sert bir yumruk indirdi.

Kahretsin, yüzü yumruğunu acıtıyordu. Kalçasında tuttuğu bıçağı çıkarırken acıyla mücadele etti.

Yumruk onu sadece sersemletti. Imani'nin alt ettiği en iri adam değildi, hatta yakınından bile geçmiyordu ama adam yine de ona kıyasla devasa boyutlardaydı. Sarsıcı temas onu Imani'ye üstünlük sağlayacak kadar hazırlıksız yakalamıştı. Adamın arkasına eğildi, sırtına atladı ve onu boğdu. Bu hareket adamın hava akışını keserek onu boğdu.

Vücudunu Malis'in etrafında kenetledi, güreşirken kontrol için mücadele etti. Birbirlerinin sınırlarını zorladılar ama Imani çaresizdi ve daha fazla numara biliyordu. Hırladı, bıçağı Malis'in boynuna kaydırды ve sonra bıraktı.

Kan . Atardamarı ıskalamıştı ama iyi bir kesikti. Önümüzdeki birkaç dakika içinde yavaş yavaş ölecekti.

Karnının alt kısmında garip bir his kök saldı. Dikenli bir düğüm gibi ağır ve sarmal olan bu his, dudaklarına ulaşana kadar Imani'nin vücudunda çiçek açtı. Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü - gözyaşlarından sorumlu olan adamın bedelini ödediğini bilerek zalim bir heyecana dönüştü.

Adamın etrafında dönerek kanının yere damlamasına izin verdi ve asasını boynuna doğrulttu. "Aşağıda ne kadar da mükemmel görünüyorsun," dedi manyakça bir sırıtişla. "Şimdi söyle bana: Hangi cinstensin?"

CKAPTER 5

F Arkasındaki duvardan alevler yükseliyor, perdeler alev alıyor, çatırdıyor ve arka planda alev alev yanıyordu. Imani, arkasındaki ısı kükrerken bile bekledi.

Malis cevap vermedi.

"Nesin sen? Söyle bana!" diye hırladı.

"Daha iyi bir soru." Tükürürken yere kan sıçradı. "Nesin *sen*?"

"Biliyorsun, ben bir High-Norn elfiyim," diye yalan söyledi, sesi titreyerek korku ve kafa karışıklığının bir karışımı. "Biz ..." dediğimizde mührümü gördün.

Kimliğinin cevabı bir taşlama şiddetiyle çarptı. Kardeşleri ve para için yattığı naiadlar dışında başka cinsten birine dokunmuştu. Geçen ay dükkânda kendisine saldırdığında Malis'e dokunmuştu.

Malis onun kalp arkadaşıydı.

Nefesini tutmak ve titreyen dengesini sağlamak için onun masasına yaslandı. Bu olamazdı. *Hayır, hayır, hayır.*

Meira kalp arkadaşına merhamet etmesi için ona yalvarırdı. Imani onun başka biri, herhangi biri olmasını diledi. Başka bir hayatta, onu sevgili olarak olmasa bile arkadaş olarak isteyebilirdi.

Imani bu düşünceleri bir kenara itti. Meira'nın inandığının aksine, Imani kalp arkadaşları konusunda büyükannesine katılıyordu. Onları bulmak bir lütuf ya da kabus olabilirdi. Her ne kadar ödülleri olsa da

Artan güç ve paylaşmak için yeni sihirler edinmenin riskleri de bir o kadar önemli ve kalıcıydı. Kendini Malis'e bu şekilde bağlamayı düşünmek iğrençti.

Ara, "*Sakin kendini böyle bir canavara bağlamaya cüret etme,*" diye uyarıyordu.

Gerçekten de, eğer bu gece bu işi başarır ve haftalardır tasarladığı planı uygularsa, İmani son nefesine kadar onu öldürmenin hatırasını yaşatacaktı.

Malis onun şaşkın yüzüne aldırmandan devam etti. "Fiziksel olana çok fazla değer veriyorsun. Teninin gerçekte kim ya da ne olduğunla hiçbir ilgisi olmadığını fark edebilirsin," diye homurdandı, acıdan gözlerini kapatarak. "Ara bunun tam olarak ne olduğunu anladı."

Öfkesi kaslarını ele geçiren İmani onu boynundan sarstı. "Neden böyle bir şeyi benden saklasın ki? Neden *seni* benden sakladı?"

"Çünkü o gizemli, kindar bir kaltaktı." Kanlı dişlerini ona doğru gösterdi. "Ama seni saklayarak ne yaptığını biliyordu. Kumaş çözülüyor. Seninki gibi büyüler bu krallıkta kimsenin görmediği kadar büyük delikler açıyor."

Midesinde bir çukur oluştu. Büyüsü gerçekten bu kadar tehlikeli miydi?

Sesi olması gerekenden daha yumuşaktı. "Neden kalp arkadaşları olduğumuzdan bahsetmedin? Hangi ırktanız?"

Gözlerini kısmıştı. "*Biz* öyle bir şey değiliz ve asla ," tekrar tükürdü, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak. "Ama Ara'nın bu bok çukurunda sakladığı tek şey sen değilsin." Gölgeleleri hareket ederken Malis'in vahşi gözleri odanın içinde dolaştı. Ona uğursuz bir sırıtma daha yaptı. "Ara'nın Kumaş'ı tamir etmek hakkında ne bildiğini söyle bana. Bir cevaba karşılık bir cevap."

"Kapa çeneni," diye emretti, onun sorusunu anlamamıştı. "Taleplerimi ve sorularımı şimdi dile getiriyorum."

Karanlık onun etrafında toplandı. Gölgeleler nefesinde titreşiyordu. Odayı kapladı, İmani ve avı hariç yüzeyi örttü, ta ki alevler kara bulutunu zar zor delene kadar.

Malis aynı anda hem öksürdü hem de güldü, daha fazla kan fişkırdı. İmani onun uzaklaştığını hissetti; işe yarar bir şey öğrenme şansını kaybediyordu.

Onun kanayan burnuna vurarak yüzünü tuttu ve geniş kahverengi gözlerine baktı. "Ara ölünce benden faydalanmayı düşündün, değil mi? Tek yaptığın beni kızdırmaktı." Onu boğazından yakaladı

Çıplak elleriyle yarasından daha fazla kan fışkırtmasına izin verdi. "Eğer bana istediğim cevapları vermezsen, merhametli olmayacağım. Seni çabucak öldürmeyeceğim ve huzur içinde Alt'a sürüklenmene izin vermeyeceğim.

"Bunun yerine, boğazındaki yarığı mühürleyeceğim ve canlı ve iyi bir şekilde dükkanımızda kilitli kalacaksın. Her gün, parçalanmış bir deri ve kemikten başka bir şey kalmayana kadar etinden bir parçayı bizzat ben koparacağım. Sonra, bedeninin ölmeden hemen önce, benden faydalanmaya çalıştığın her saniyeyi hatırlayacak ve pişmanlık duyacaksın."

Islak bir kahkaha attı. "Öldüğün zaman gel beni bul, sorularını cevaplayayım. Ara ve ben en karanlık canavarların olduğu en derin diyarda bekleyeceğiz. Gerçekten ait olduğun yerde."

"sen? *Neyiz biz?*" diye tısladı kulağına.

Malis'in burun delikleri alevlendi ve gülümsemeye çalıştığında cevap vermeyeceğini biliyordu. Adamın ölmeye hazır olduğunu anlayacak kadar çok insanı sorgulamıştı.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde göğsünün derinliklerinden haykırdı, "*Söyle bana! Gerçeği bilmem gerek!*"

"O zaman" -kan öksürdü- "benim... benim son dileğim senin bilmemen, küçük güzel İmani-"

"Bana bir daha asla öyle deme!" Aniden ayağa kalktı, adamın kabaca yere yuvarlanmasına izin verdi ve masasına doğru yürüdü. Haritaları kapalı İmani, her birini aceleyle taradı. Hepsi Niflheim'a aitti.

Ara'nın bu parçalardan ne istediğini hâlâ anlamamıştı. Bazıları hasar görmüştü ve üzerlerinde karalamalar olan kaba çizimlerden başka bir şey değildi. Neredeyse parçalanmak üzere olan bir parşömen gözüne çarptı. Niflheim'ın başkenti Kehomel'in bir haritasıydı bu. En altta sıkı bir yazıyla yazılmış bir not göze çarpıyordu. Ara'nın el yazısı. Gerisi çok solmuştu ama büyükannesinin Kehomel'deki bir yapıyı daire içine almıştı ve birkaç kelime göze çarpıyordu-Kraliyet Kütüphanesi. *El Yazması 1148. İkinci Çağ'ın Asa Etkinliği*. İkinci Çağ bin yıl önceydi.

Kâğıt parçasının altında bir liste daha vardı.

Tesr 5β. Eolbvood.

Tesr. Şone.

Tesr. 3xasvood.

Tesr. 3xasil.

Draswoodlar modern çağın baskın asasıydı ama Imani ilk iki tür asayı kullanan insanlar hakkında da okumuştı. Dördüncü asa gerçekten ilgisini çekmişti; daha önce hiç duymamıştı. Aowyn'ler Draswood Ormanı ve Essenheim krallığının en önde gelen asa yapımcılarından biriydi, bu yüzden kendini bu konuda bilgili sayıyordu. Bu buruşuk belgeden önce bundan bahsedildiğini hiç görmemiş olması garipti.

On bin yıl önce kullanılan farklı asaların hikâyeleri dolaşıyordu. Hatta bazıları diyar kapıları arasında seyahat edebiliyordu. Ancak bu kadim asaların hepsi yok olmuştu, eğer var olmuşlarsa bile.

Onları bir kenara atmak üzereyken son bir harita gözüne çarptı. Rulo haline getirilmiş, belirgin bir kırmızı deri iple bağlanmış ve diğerlerinden çok daha iyi durumda olan bu harita dikkatini çekti. İçinde Niflheim krallığının şimdiye kadar gördüğü en detaylı haritasını ve Nehir Toprakları'nın hemen güneyindeki büyü ve insanlar hakkında düzinelerce gizemli bilgi buldu.

Garip bir şekilde güzel bulmuştu. Malikânenin dışındaki nehri geçip Niflheim'a giderse neyle karşılaşacaktı? Niflheim'ın güney sınırının bir kısmına bir dağ silsilesi hâkimdi, o kadar büyüktü ki ötesinde bir şey olup olmadığından emin değildi. Haritanın altına karalanmış el yazısı notlar çeşitli bölgeleri işaret ediyordu. Imani gözlerini kısarak kelimeleri anlamaya çalıştı.

Biri defalarca üzerine atladı-Drasil.

Gözleri notalar arasında gidip gelirken ağzı kurudu. Eğer okuduğu doğruysa, bu asa hikâyelerdeki kadim asalar gibi kapıları açabilirdi. En güçlü hükümdarın kullandığı en güçlü Draswood asası bile böyle bir şey yapamazdı.

Topuklarının üzerinde dönerek haritaları Malis'in yüzüne doğru salladı. "Ara bunlardan ne istiyordu?"

Ağzından aşağı kan damlarken omuzları sarsıldı. Gözleri dalgalandı. Çok uzun sürmeyecekti.

Görüşü öfkeyle karardı. Haritaları elbisesinin cebine soktu ve hızlı bir tekmeyle ayağını adamın karnına vurdu.

Tekrar gülmeye çalıştı ama sesi kanında boğuluyormuş gibi geliyordu. Imani daha önce hiç bu kadar hoşuna giden bir ses duymamıştı.

Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti; Malis çoktan ölmüştü ve bu bok parçasına karşı sempatisi yeni tükenmişti.

"Benden değerli bir şey çaldınız, her şeyden çok koruduğum bir şey. O olmadan hiçbir şeyim yok; ben bir hiçim." Asasını ona . "Kimse benim özgürlüğümü ve onurumu senin gibi çalıp yanına kâr bırakamaz. O yüzden şimdi senden her şeyini alacağım. Her şeyini. Ruhun da dahil."

Imani'nin onu bu kadar vahşice öldürmesi gerekmiyordu ama yaptığı şey yüzünden onu yok etmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Onu öldürmeyi hayal ettiğinde, Imani planladığı gibi tereddüt etmedi. Ancak fısıltıların onu teşvik etmesiyle, güçlü olmak isteyerek büyüünü çağırdı.

Şimdi.

Kontrolü kaybolurken büyüünü engelleyen bariyerler de yıkıldı. Etraflarında aşılmaz, kalın bir gece patladı.

Büyük bir vakum her boşluğu doldurup yaşamı emerken ve eskiden her şeyin olduğu yerde hiçlikten bir boşluk yaratırken, büyü odanın dalgalandı.

Tüm vücudunu yok etmesi sadece bir saniye sürdü. Yüzüne ılık bir sıvı sıçradı. Kan ve bağırsaklar soluduğu havayı doyuruyor, ciğerlerine işliyordu.

Dudaklarında onun tadına baktı ve kokusunu aldı.

Her nefeste kömürleşmiş et.

Imani'nin büyüü basitçe patlamadı. Yok etti. Kan onu rahatsız etmedi. Bu onun gittiği anlamına geliyordu.

Alevlerin sıcaklığıyla karışan soğuk bir hava ona çarptı. Imani titreyerek uzattığı asasıyla büyüünün geri dönmesini istedi. Karanlık zar zor da olsa geri çekildi. Sert büyüünün kalıntıları olan yoğun, biberli bir koku havayı doldurdu.

Imani'nin aklı karıştı. Böyle bir acıya ve yıkıma neden olmak istememişti. Neyi serbest bırakmıştı?

Böyle bir yıkımla, kırmızı damga olmalı. Kumaştan yanlışlıkla çok fazla güç çekmiş ve bunu Malis'i öldürmek için kullanmış olabilir.

Nefes nefese kalmıştı, gördüğü şiddet karşısında çılgına dönmüştü. Asasını hâlâ et, kül ve kemik yığınının doğrultmuş bir halde, piç kalp arkadaşından geriye kalanların üzerinde durdu. Uyuşmuş bir halde, malikânenin bir duvarının çöktüğünü ve arkasında küçük yangınlar çıktığını fark etmedi.

Issız arazide dolaşırken bulutlar karanlık gökyüzünde hızla toplanıp dönüyordu.

serbest bıraktığı büyü. Atrofik büyü, Essenheim'ın yeni ortaya çıkan büyüüne kıyasla çok yıkıcıydı. Bu yüzden burada onunla ilgili her şey yasa dışıydı.

Girdap gibi dönen kar, etrafını sarmış ve onu hasta etmişti. Bir şeyler yanıştı. O yanıştı.

Malis'in ruh izi havada asılı kalmış, yeni ölmüş bedeninin yakınında geziniyordu. Hayaletlerin -ruhlarından ayrılmış ve Yeraltı'na ulaşamayan kayıp varlıkların- aksine, bu ruh hâlâ yaşam özüne bağlıydı ve ölümden sonraki ilk birkaç dakika içinde onunla karışıyordu.

Bir ses onu sıçrattı.

Paniğe kapılan Imani bakışlarını etrafına çevirdi, yakındaki çalılıklardan birinin çıkmasından korkuyordu. Ancak ellerini yüzüne sıyırdığını ve sessizce çılgılık attığını görececek kimse yoktu.

Öne doğru tökezleyen Imani çenesini geriye yatırdı. Uzandı, parmaklarını ruhani formun içinde döndürdü ve tüm imzanın onu çevrelemesine izin verdi. İradesini bükerek ve teslim olarak derin bir nefes aldı, tüm havayı, dumanı ve özü göğsüne çekti.

Tüm görkemli imza onu doldurdu ve mutluluk yayılırken Imani titredi. Başını tutup inlediğinde panik bir anlığına geri çekildi. Daha önce hiç hissetmediği bir canlılık hissi onu ürpertti ve dizlerinin üzerine çöktü.

Imani'nin haftalarca yemeye ihtiyacı olmayacaktı. Bir günde iki imzanın tamamıyla beslenmek affedilemezdi ama en azından onları tüketmeye başladığında çoktan ölmüşlerdi.

Ruhlarının nereye gittiğini bilmiyordu ama Imani bunun Alt'a gitmediğinden emindi. Hâlâ onun içinde yaşıyor olmaları oldukça muhtemeldi ama bu soruya hiçbir zaman cevap bulamamıştı çünkü hiçbir elf bütün bir imzayla beslenmemişti - en azından bunun etkileri hakkında yazan hiçbir bilim insanı elfle.

On iki yıl önce, Imani büyükbabasının ruhunu henüz hayattayken almış ve ailesini dehşete düşürerek onu öldürmüştü. Böylesine tehditkâr ve öngörülemeyen bir ruh çekimi, onu büyükannesiyile yaşamaya göndermelerinin sebebiydi; büyükannesi sonunda bu dürtüsünü yenmiş ve ona itidalli olmayı öğretmişti. Ama bu, tekrar yapma isteğinden vazgeçtiği anlamına gelmiyordu.

Tüm elfler birinin özünün bir parçasını hortumlayarak beslenirdi. Bu mutluluk verici bir deneyimdi ama bütün bir ruhu almak yasaktı. Her elf bunu yapamazdı bile. Bazıları sadece bir alabilirdi.

Gerçekten de, bir Norn'un daha fazlasını alabilmesi nadir görülen bir durumdu. Eğer alırlarsa, Imani'nin on iki yaşında öğrendiği gibi, sonuçları korkunç olurdu.

Ruhu bir şekilde çekiliyordu ama yine de daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Yer sarsılınca transı bozuldu. Yüksek sesli, sağır edici çatlaklar uzaklarda birbiri ardına patladı. Bir gölün üzerinde sıçrayan taşlar gibi, Kumaş'ın kendisi de uğursuz, önsezili bir siyah girdap içinde hareket etti ve çalkalandı, tüm normal, renkli ihtişamı bozuldu.

Kötü bir örümcek ağı gibi yıldırım tüm gökyüzünü kapladığında Imani eğildi. Bir yankılanma, hatta belki de bir Kumaş olayı, sanki tüm dünya ondan alınan sihirle kendini parçalara ayırmak istiyormuş gibi yukarıda gürledi. Ardından, arka arkaya düzinelerce yıldırım kasabanın çevresine düştü.

Imani'nin boğazından boğuk bir çığlık kaçtı, devasa bir tanesinin alanı aydınlattıktan sonra yakındaki meyve bahçesinde yere düşerek toprağı ateşe vermesini çaresiz bir huşu içinde izledi. Etrafındaki toprak sanki ikiye ayrılmak istiyormuş gibi gürledi.

Birkaç saniye boyunca hareket edemeyen Imani, titreyen eliyle ağzını kapattı. Ev yanıyor, alevler ısı ve gürültüyle patlıyor ve patlıyordu. Kaos bir an için onu büyüledi ve olduğu yerde sabitledi.

Bu kadar büyük bir sihir herkesin dikkatini kilometrelerce öteye çekmişti, hatta belki de Kraliyet'in kendisinin bile.

Imani, Kraliyet Tarikatı'nın ve kraliçenin onun için geldiğini hayal etti. Zihni hayatta kalma moduna geçti.

Çekil.

KISIM 6

I Mani'nin kaybedecek zamanı yoktu. Malis'in evindeki yangında pelerininini kaybettiğini fark ederek titredi. Bir cebinde haritalar, diğerinde büyüler olduğu halde, ısınmak için kollarını ovuşturarak aceleyle nehir kenarındaki sanayi sitesine gitti.

Malis deli olabilirdi ama Asım'ın ailesinin yerine geçeceği konusunda haklıydı. O gece almayı planladığı birkaç sipariş vardı ve her şeyin mükemmel gitmesi gerekiyordu.

Riona öldükten sonra -öldürüldü- *İmani* onların koleksiyoncusu oldu ve yıllarca işlerinin tüm işlemlerini yönetti, büyü siparişlerini aldı, sonra da ödemeyi alırken büyüü alıcıya teslim etti.

İmani'nin uyanık kalması ve özellikle bu konuya odaklanması gerekiyordu ki ileriye dönük liderliğinin tonunu belirleyebilsin.

Büyü becerileri o kadar deneyimsizdi ki Asım'ın onun zayıflığından faydalandığını kolayca görebiliyordu. Markasızlar onun türünden habersiz büyürken, diğer cadılar unutmamıştı ve insanların dışı Norn'ları sürüler halinde öldürmesi ya da köleleştirmesi sadece bir yüzyıl önceydi. Savunmasız Norn cadıları ya öldürülüyor ya da fahişelik yaptırılıyor, müşterilerden beslenmeye ya da ruhlarını sahiplerinin kazançları için kullanmaya zorlanıyordu.

Arsa, sıradan bir naiad perisi tarafından işletilen eski ama bakımlı bir tavernanın yanında yer alıyordu. Adi ve düşük soylu naiadlar genellikle

Büyü satın alırken hoş olmayan bir durumla karşılaşmıştı ama onlarla uğraşmayı her zaman kötü ve hilekâr olan soysuz ocaklarla uğraşmaya tercih ederdi. Riona bu kuralın istisnasıydı.

Imani devasa mavnaların arasında ilerlerken, külleri elinden geldiğince temizlemiş ve terzi dükkânında kıyafetlerini değiştirmiş olmasına rağmen kendini açıkta hissediyordu. Tüm vücudu titriyordu ama hareket etmeye devam etti.

Açık mor bir parıltı gözüne çarptı. Nadir bulunan bir sonbahar çiçeği, bir parça karın içinden dışarı bakıyordu. Kız kardeşinin en sevdiği parfüm için mükemmel olurdu. Imani durakladı ve çiçeği cebine atarak Aralana'nın asası ve haritaların yanına koydu.

Kumaş'ın tanıdık ışıkları tepesinde dans etmeden hava karardıkça, kalbini daha fazla korku kaplıyordu. Büyü yok oluyordu ve Essenheim'da çok fazla büyü olmasa da, her Kumaş olayı durumu daha da kötüleştiriyordu. Aslında, cadıların büyü yapma ve kanalize etme yetenekleri yakında sonsuza dek yok olabilirdi. Malis'i öldürmek bir şeydi ama bir Kumaş olayına neden olmak planlarında yoktu. Büyü zaten bu kadar dengesizken, sonuçları onu dehşete düşürüyordu. Bunun bir yankılanma olması için dua etti -şiddetli büyüünün hızlı bir şekilde büyücüye geri dönmesi- ama işaretler muhtemelen öyle olmadığını gösteriyordu.

Böyle bir olaydan sonra, yeni sahibi ve aile reisi rolünü üstlenmeye tamamen hazırlıksızdı ama artık büyü ve aile işleri onun elindeydi - güç ve bağımsızlık - bunu nasıl bırakabilirdi? Bakması gereken Dak ve Meira da vardı.

Şakaklarına masaj yaparak Ara ve Riona'nın başarısızlığından ne kadar öğreneceklerini düşündü ve arkadaşının tekrar burada olmasını diledi.

Imani kapıyı itip açtığı anda karanlık, ahşap meyhane kapısı inledi. İnsanlar sarhoş ve şamatacıydı, dışarıdaki şiddetli fırtınaya rağmen meyhanenin sıcak ateşinin ve yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı. Arka tarafa doğru ilerlerken kulakları yüksek sesten dolayı bir ileri bir geri gidip geldi.

Meira elinde asasıyla mutfaktan çıktı. Imani'nin kız kardeşinden yayılan endişe, mükemmel tenini donuk bir griye dönüştürdü. Bakışları Imani'nin üzerindeydi ve Meira hemen onun yanına koştu.

"Imani? Nerelerdedin? Neden üzerinde is ve kan var?" Meira'nın gözleri bu gece endişe verici derecede maviydi, geniş ve tedirgin ediciydi.

Bir gök gürültüsü daha patladı ve ikisi de ses karşısında nefes nefese kaldı.

Meira önlüğünü Imani'nin boynuna doğru kaldırdı, ağzı onaylamayan bir çizgiyle inceldi. "Bu yananlardan, değil mi? Keşke yapmasaydın

Gitti," diye mırıldandı, Malis'in bedeninden arta kalanları Imani'nin tenine sürerken. "Birinin gitmesi gerekiyordu."

"Günü birlikte geçirmeliydik, sadece üçümüz. Neden yarın dükkânı kapatmıyoruz? Dak'ı alıp nehir kenarında birlikte biraz zaman geçirelim." Imani'nin elini kendi eliyle kavradı. "Dak ve benim bir güne daha ihtiyacımız olabilir," diye fısıldadı.

Bir gün mü? Dükkânın yine kapalı olduğu bir gün mü? Yeni bir cadı ya da cadılar meclisinin kendi bölgelerine taşınabilmesi için bir gün daha mı?

Teklif cazipti, özellikle de son zamanlarda işler bu kadar gerginken. Imani çok yorgundu ve kardeşleriyle vakit geçirmek istiyordu; onca haftadan sonra biraz nezaketi ve rahatlamayı hak ediyorlardı.

Ancak insanlar Aowyn'lerden ürün -büyü ve kıyafet- bekliyordu ve takas edecek paraları vardı -ailelerinin umutsuzca ihtiyaç duyduğu para. Yani, hayır, böyle bir şey yapmayacaklardı.

Imani kız kardeşini görmezden geldi. Onun yerine Meira'ya daha önce bulduğu bitkilerden birini uzattı. Meira sapını aldı ve döndürdü.

Kız kardeşi bir şey söylemek istedi. "Çıkar ağzındaki baklayı. Seni rahatsız eden ne?" "Bu kozmetik ürünlerini yapmayı bırakmanın zamanının geldiğini düşünüyordum.

Bize para kazandırmıyorlar. Bu bir hobi. Zamanınızı dikiş atölyesi ve sihir koleksiyonları arasında bölüştürmeye başlamalısınız."

Imani bunun doğru olmamasını diledi ama kız kardeşi muhtemelen haklıydı. Beslemeleri gereken üç elf, ödemeleri gereken mütevazı daireleri ve Dak'ın eğitimi için çabalarına odaklanmaları gerekiyordu. Dükkânla ilgili sorun, Ara'nın tutuklanmasından önce bile insanların garip elfler yerine perilere gitmeyi tercih etmesiydi. Çok fazla gelir getirmiyordu ve esas olarak yasadışı büyü işlerinden elde ettikleri parayı aklamaya yarıyordu.

Ama Imani'nin artık durumlarını değiştirmek için planları vardı.

Meira gevezelik etmeye devam etti. "Ayrıca, artık daha fazla büyü yapıyorum ve burada bir işim var, bu yüzden dükkanda hiç çalışamayacağım."

Meira'nın sevimli ve yumuşak ses tonuna rağmen Imani duyduklarına inanamadı.

Son aylardaki dengesiz davranışlarına rağmen Ara en azından kendi koleksiyonlarından bazılarını yapmış ve daha önemli, daha riskli işlemlerde sık sık Imani'ye eşlik etmişti. Imani Meira'nın koleksiyonlara katılmasını hiç beklemiyordu ama Imani yardım tutana kadar kız kardeşinin dükkânda kendi payına düşeni yapacağını düşünüyordu.

"Dükkânı işletmem için beni bırakamazsın-"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın," diye sözünü kesti kız kardeşi, sesi bir kırbaç şaklaması gibiydi. "Asla anlayamazsın. Ama güven bana; yaptığım iş ilkel iksirler yapmaktan çok daha yorucu."

Imani sakince cevap vermek istedi ama kelimeleri bulamadı. Meira hiç bu kadar sert konuşmamıştı. Imani'nin geçirdiği günden sonra, bu kaba ses tonu yüzüne inen bir tokat gibi geldi.

Kozmetik için otlar, yabani otlar ve bitkiler toplamayı asla büyüünün yerini tutacak bir şey olarak görmezdi; asla bu kadar aşağılayıcı olmazdı. Tek yaptığı Imani'nin kaotik varoluşundan bir parça sessizlik, düzen ve sığınak sunmaktı ve sihirle olmasa bile bir şeyler yaratmaktan hoşlanıyordu.

Meira odayı işaret etti, sesi meyhanenin gürültüsü arasında alçak bir fısıltı gibiydi. "Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun? Büyünün yükünü anlayan tek kişi gitti," diye boğuldu ve boğazından sessiz bir hıçkırık kaçtı. "Kalp arkadaşımı asla bulamayacağım çünkü biz buraya ait değiliz. Şimdi Ara öldü, bu yüzden tüm büyüü tek başıma yapıyorum ve bunu yapamıyorum, *yapamıyorum*."

Kız kardeşi her zaman daha tatlı biri olmuştu ve Imani onun bu yönünü çok seviyordu ama geçtiğimiz ay Meira'ya zarar vermiş, ona buruk bir hava katmıştı.

Ağır bir sessizlik çöktü. Kız kardeşler sanki aralarında büyük bir uçurum açılmış gibi birbirlerine baktılar.

Imani bir iç çekişle kollarını kardeşine dolayarak gerginliği azalttı. "Son birkaç haftadır sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim. Eve döndüğümüzde sana göstereceğim önemli bir şey var ve bu her şeyi iyileştirecek."

Imani ile tam olarak aynı boyda olan Meira ona güven dolu bir bakış attı ve başını salladı. "Birazdan buradaki işimi bitireceğim ve gidebiliriz." Elleriyle Imani'nin yüzünü çerçeveledi. "İllüzyonun kayıyor, *ahavah*. Bırak yardım edeyim."

Elflerin sevdiklerine karşı kullandığı sevgi sözcüklerini duymak Imani'nin midesini düğümledi. Kız kardeşine yalan söylemekten nefret ederdi.

Meira büyüü yapamadan Imani onun bileğini tuttu ve başını salladı. Kendini korumak için ailesine güvenmekten bıkmıştı, sonunda kendini koruyacak kendi büyüüne sahipken değil.

"Sorun değil. Elyon'la konuştuktan sonra eve gideceğiz. Dak nerede? Bu arada burada ne yapıyorsun?"

Meira yemek odasını işaret etti. "O burada. Lira daha önce uğradı ve yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi. Seni evde bekledik ama hiç gelmedin.

akşam yemeğine kadar."

"Azizler, Meira, mutfakta bir vardiya çalışmak için acele edeceğinizi düşünmemiştim. Bir gece büyü olmadan yaşayabilirler."

Meira kollarını kavuşturdu. "Paraya ihtiyacımız var ve bunu sen de biliyorsun."

Daha fazla bekleyemeyen İmani, mahremiyetlerini teyit etmek için etrafına bakındı ve ardından markalarının üzerindeki illüzyonu kaldırmak için kolunu sıvadı. "Artık burada çalışmak zorunda değilsin, *ahavah*. Artık her şey farklı. Dur, sana açıklayayım-"

Gök gürültüsü yaklaştı ve bina tekrar sallandı. Her gumbürtü İmani'nin yumruklarını sıkmasına neden oldu ve Meira'ya markaları gösterme çabasına ara vererek odaya göz gezdirdi.

"Herkes Kumaş olayı hakkında konuşuyor. Korkunçtu..." Meira sözlerini yarıda kesti, gözleri yaşlarla dolmuştu. İmani, Meira'nın muhtemelen ne kadar korkmuş hissettiğini çok iyi biliyordu. Aowyn kardeşler daha önce bu kadar yakından bir başka Kumaş olayına tanık olmuşlardı ve bu yıkıcı olmuştu.

Meira, İmani'nin göğsünü işaret etti. "Eğer zamanında evde olsaydın, onu bu gece getirmezdim. Ama oturup endişelenemezdim ve onu evde yalnız bırakmaktan çok korkuyordum."

"Çok fazla yangın vardı. Yardım etmek için kaldım." İmani kız kardeşinin eline uzanırken yalan ağzından kaçtı. "Büyüyü kimin yaptığını biliyorlar mı?"

Meira başını salladı, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "Fen benimle konuşmak için geldi. Tarikat, usta cadılarının daha önce nerede çalıştığını henüz doğrulamamış olsa da, kilometrelerce ötede büyü yapan tek kişinin bizim ailemiz olduğuna inanıyorlar," dedi boğazını temizleyerek.

"Bildiğimiz kadarıyla."

"Bunun için bizi suçlayamazlar. Olay olduğunda burada çalıştığımı biliyor ve gerekirse Fen'e sihrin olmadığını itiraf edeceğiz."

"Bizi suçlamayacaklar," dedi İmani, kendine tam olarak inanmayarak.

"Başka bir kaçak olabilir mi, şu dükkâna gelen kaçak gibi? gün mü? Ya da bir ziyaretçi?"

"Emin değilim," diye tekrar yalan söyledi İmani.

Barın yanında gürültülü, sarhoş bir şarkı daha da yükseldi. Tökezleyen ayak sesleri şarkıyı takip etti.

"Hey, İmani! Gel bizimle bir şeyler iç," diye bağırdı kardeşinin en yakın arkadaşı Ren.

"İsteddiğini biliyorsun," diye şarkı söyledi Dak.

Omuzlarındaki ağırlığa rağmen, İmani gülümsemek için mücadele etti. Dak berbat bir şarkıcıydı.

"Siz on altı yaşındasınız ve evde olmalısınız," diye bağırdı İmani kollarını kavuştururken.

Ren ön kolunu gıcırdayan bara yaslarken kahverengi gözleri onu içine çekti, yakışıklı görünmekten çok dik durmasına yardımcı olmak için.

Dak kollarını iki yana açarak, "Hayır cevabını kabul etmeyeceğiz," dedi. Gümüş sarısı saçları kıvrıkcık ve dağınıktı.

Dak onun şapşal küçük kardeşinden iri yarı genç bir adama dönüşmesine rağmen, onu her zaman güldürüyordu.

Ren çarpık bir sırtıyla ona işaret etti.

İmani onları elinin tersiyle itti. "Benim bir koleksiyonum var," diye açıkladı.

Ren omuz silkip kalabalığın arasına geri döndü ama Meira burnunu çekti ve Dak'ın gözleri kısıldı.

Bir hışımla kız kardeşlerin arasına girdi ve İmani'nin omuzlarını itti. "Onu yine mi üzüyorsun? Artık tek yaptığı senin yüzünden ağlamak," diye bağırdı, sesi hâlâ bulanıktı.

İmani kardeşine bakakaldı. Sarhoştı ve Dak her zaman Meira'yı korurdu ama Ara'yla herkesin içinde böyle bir şeye kalkışmazdı. Büyükanneleleri bu davranışı yüzünden onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Kapıyı işaret ederek konuşan İmani'nin sesi kısıktı. "Evine git, Dak."

"Artık emir, kural ya da saçmalık dinlemek zorunda değilim, özellikle de senden." Devam etti, "Meira haklı; büyü olmadan sen bir hiçsin. *Kesinlikle hiçbir şey.* Kendi başımızayız."

Dak'ın hakaretleri ve Meira'nın yumuşak ağlaması devam ederken İmani bir elini duvara dayadı.

Kardeşleri -en iyi arkadaşları- ona karşı dönüyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Ailesi yavaş yavaş dağılıyordu. Son birkaç haftadır bu konuda bir şey yapamayacak kadar diğer sorunlarına gömülmüştü.

Cebindeki Aralana'nın asasını kavrayarak seçimini yaptı. Asayı çıkardı ve kardeşine doğrulttu.

"Onun asasını bile kullanamıyorsun," diye alay ederek kollarını Meira'ya doladı.

İmani ezbere bildiği büyüü mırıldandı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Dak'ın sesi kayboldu ve Meira'nın nefesi kesildi.

Etraflarına ağır bir sessizlik çökmüştü, tek gürültü çıkırtıdayan ateşten ve bardan geliyordu. O kadar kalabalıktı ki kimse onları fark etmedi ama yine de açıktaydılar.

Asayı parmaklarının arasında evirip çevirdi, sonra tekrar elbisesinin içine soktu. "Bana saygı duymuyorsan, duyana kadar susacaksın," dedi Imani Dak'a sert bir bakış atarak. "Aralana her şeyi bana bıraktı. Bu aileden ve işlerimizden ben sorumluyum. Her ikisini de uygun gördüğüm şekilde yöneteceğim." İkisinin arasını işaret ederken göğsü kabardı. "Her zaman kavga ediyor olmak bize yakışmaz. O yüzden şimdi karar verin." Imani durakladı. "Ya birlikteyizdir ya da değilizdir, ikisinin arası yok."

Hem Dak'ın hem de Meira'nın şaşkın yüzlerinden yaşlar süzüldü. İkisi de başını salladı.

İmani sert tepkisinden dolayı pişmanlık duymak istedi ama onlara sadece başını salladı. "Dak, evine git ve yat. Yakında orada olacağız."

Barın dışında tepinerek uzaklaşırken konuşamıyor, hatta göz göze bile gelemiyordu.

Ara ona karşı böylesine zalimce davrandığında nefretinin nasıl alevlendiğini hatırlamalıydı ama Imani'nin ailesi için bile nezaket ya da merhamet lüksü yoktu. Onlar savunmasızdı ve zor kararlardan kaçınmak sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Sadece elf değillerdi, aynı zamanda kemikleri kasabanın ortasında ölü bir sokak köpeği gibi duran idam edilmiş bir cadının torunlarıydılar.

Imani tekrar Meira'ya döndü.

Kız kardeşinin sarı saçlarının rengi ateş ışığında parlıyordu. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış, ince sivri kulakları sadece hafifçe görünüyordu. Imani'ye benzer şekilde gümüş çiller de yanaklarını elmas gibi süslüyordu. Ara'dan aldığı naiad kanıyla hiçbir zaman Imani kadar ideal bir Yüce-Doğan olamadı ama ağlasa bile Meira en güzel Aowyn kardeşti.

Özgün Norn'un dramatik bir örneği olarak ortaya çıkan Imani'nin görünüşünde, soylu bir elfin klasik özellikleri baskındı. Büyükannesine göre bu "çok fazlaydı"-çok yoğun, çok parlak, çok ışıltılı, çok ruhani, çok sivri, çok dikkat çekici. Bazıları Yüksek-Norn elflerini güzel bulurken, diğerleri onları rahatsız edici buluyordu. Rahatsız edici.

Yanağında yara izi oluşmadan ve Ara çeşitli cezalar ve beden büyülerini için vücudunun bazı kısımlarını kesmeden önce, Imani kız kardeşinden daha güzel olabileceğini hayal etmişti.

onun gerçek formu. Kız kardeşini tümüyle sevmesine rağmen bunun onu yıllarca kışkırttığını itiraf edebilirdi.

Imani bugünlerde bunu pek umursamıyordu. Ara için bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra, görünüşünü kendi avantajına kullanmaktan daha fazlasını arzuluyordu - güzellik ve sihirle hiçbir ilgisi olmayan *gerçek* bir güç istiyordu.

Meira'nın ağlamasına rağmen Imani neredeyse gülümsedi.

Meira'nın kırmızı çerçeveli gözleri fincan tabağı büyüklüğünde açılmıştı ve Imani'nin bileğine uzandı. "Göster bana," diye fısıldadı.

Bir hevesle, Imani Ara'nın asasıyla kendi kırmızı mührü üzerinde aceleyle bir illüzyon yaptı ve Malis'inkini terk etti. Diğer iki kırmızı mühür konusunda dürüst olacaktı.

-Büyüsünü ve kalp arkadaşını... Ama gizemli ırkıyla ilgili gerçeği paylaşmaya, hatta kabul etmeye hazır değildi.

Imani'nin annesinin yıllar önce seçilmiş bir eşi olduğu ve onun Imani'nin gerçek babası olduğu bir sır değildi. Ancak annesi, Imani doğduktan kısa bir süre sonra kader arkadaşını bulmuştu ve bir kişi kalp arkadaşıyla tanıştığında, onları ayırmak mümkün değildi. Imani'nin babası kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu.

Herkes onun öz babasının bir Norn elfi olduğunu varsayıyordu. Annesi ve kardeşlerinin hepsi Norn'du ve Imani tam olarak onlar gibi görünüyor ve davranıyordu. Çoğu kişi onu görür görmez iyi yetiştirilmiş bir Norn elfi olduğunu düşündü ve o da kız kardeşinin önünde bile bu numarayı sürdürmek istedi.

Çıplak kollarını Meira'ya doğru iterek her bir damganın loş ışıktaki parlaklığını hayranlıkla izledi. Meira beş damgası olan güçlü bir cadıydı - potansiyel bir usta cadı- ama Imani, biri korkunç kırmızı bir damga olsa bile kız kardeşinden iki tane daha fazla büyüye sahip olmaktan hoşlandığını inkâr edemezdi.

"Sende yedi tane var ve üçü benimkinden farklı! Bende kehanet var, ama sende değişim ve siyaha var... bir de bu." Meira kırmızı damgayı işaret etti ve dudağını ısırarak. "Bu işaretlerden herhangi birinin ham büyüünü düzgün bir şekilde yönlendirmek için bir asaya ihtiyacın olacak. Sana ateş ve suyu bazı büyüler için kanal olarak kullanmayı öğretebilirim ama bildiğin gibi asa en çok yönlü olanı. Keşke paramız olsaydı da sana yeni bir tane yapabilseydik ama Ara'nınki ben değiştirdikten sonra gayet iyi çalışacaktır."

Imani başını salladı. Yeni bir asa istemiyordu, Ara'nınkini annesi yapmıştı.

"Ve bunlar bugün mü ortaya çıktı?" Meira'nın sesi saf bir şaşkınlıkla doluydu.

"Evet, Ara öldükten sonra." İmani'nin omuzları çöktü. "Ama uzun zamandır kolumda olduklarından şüpheleniyorum."

Her birinin çizgilerini tekrar tekrar izleyen İmani, bu işaretlerin ne zaman ortaya çıkmış olabileceğini hatırlamaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Kumaş, değerli cadılara hayatlarının ilerleyen dönemlerinde - zorluklardan, büyü ve güç testlerinden sonra - daha fazla güç bahsedebilirdi ama bu tür olaylar nadirdi. Daha yaygın olarak, Kumaş zaten yetenekli olan yetenekleri geliştirerek insanları usta veya başbüyücü cadılar - normalden çok daha güçlü cadılar - haline getirir.

"Seni korumak içindi," dedi Meira. "Ara yasadışı bir işaretle büyü yapmanın çok riskli olduğuna karar vermiş olmalı. Onunla hiç anlaşılmadığınızı biliyorum ama o da kendi yöntemleriyle seni önemsiyordu."

Korunmak en mantıklı nedendi çünkü büyüsünü kontrol edemeyen genç bir elfi öldürebilirlerdi, özellikle de kırmızı damgalardan bir ipucu bile yakalayan olursa. Büyükannesine bu kadar kızgın olduğu için duyduğu suçluluk duygusu içinde dönüp duruyordu. Tek yapabildiği yutkunmak ve başını sallamaktı.

Bu yine de Ara'nın İmani'ye yaptığı diğer muameleleri mazur göstermiyordu ama bir kısmını açıklıyordu.

"Beşten fazla markanız var. Bu yüzden benim gibi potansiyel bir usta olarak kaydolmanız gerekecek, değil mi?"

"Evet, sanırım," diye mırıldandı İmani, Meira'nın soru sormaktan vazgeçmesini umarak. İntihar etme dürtüsü onu vurmadıkça, İmani'nin Kraliyet Büyü Tarikatı'na kaydolmaya ya da usta bir cadı olmaya niyeti yoktu, özellikle de cildini lekeleyen kırmızı izlerle.

Büyü yapmak için tüm cadıların sahip olması gerektiği gibi o da bir lisans alacaktı ama bu kolay olacaktı. Öte yandan, resmi usta cadılar o kadar güçlüydü ki, büyülerini kullanmak istiyorlarsa yükseliş değerlendirmelerini aldıktan sonra Tarikat'ın onları istihdam etmesi gerekiyordu. İmani'nin Tarikat'ın kölelerinden biri olmak gibi bir arzusu yoktu, bu yüzden asla testlere girmeyi tercih etmedi. *Potansiyel* bir usta olmak onun için gayet iyiydi.

Yönetmeliklerin bir parçası olarak - insanların Doku'nun dengesini daha fazla bozmadan güvenli bir şekilde büyü kullanmalarına yardımcı olmayı amaçlayan bir dizi yasa - sadece Tarikat bir cadının usta damgası kazanmasını kolaylaştırabilirdi. Böyle bir başarı pratik ve sıkı çalışmadan daha fazlasını gerektiriyordu; fedakârlık gerektiriyordu. Tarikat'taki usta ve başbüyücü cadılardan ve Birinci Cadı'dan oluşan bir kurul, yılda bir kez, hepsi de yeterince yoğun olan üç zorlu değerlendirme oluşturdu ve uyguladı

Kumaş ana markasını tetiklemek için. Yeterince yoğun insanlar bunları alırken ölebilirdi ve öldü de.

Kazara yükselme dışında, onaylanmamış bir ana damgayı kullanırken yakalanan ve Tarikat için çalışmayan herhangi bir cadının büyü yapma lisansı iptal edilirdi. Muhtemelen hapse girerlerdi ya da bugünlerde daha kötüsü olurdu. Yasadışı büyüden suçlu bulunan bir aile üyesiyle birlikte markalarından habersiz kaldığına asla inanmazlardı.

"Ara hiçbir şey olmamış gibi devam etmemizi isterdi. Şimdi bir koleksiyona gitmem gerekiyor. Birazdan evde olurum." Bununla birlikte İmani kollarını sıvadı ve başka bir konuşma yapılmasına izin vermedi. Görevine odaklanmış bir şekilde barın ana salonuna doğru ilerledi ancak bir erkek su perisi İmani'nin duraklamasına neden oldu.

Polis memuru buradaydı.

CKAPTER 7

DFen'in beceriksizliğine rağmen, bir adamı öldürdüğü gece polis memurunu görmek onu germiştı. Imani onu görünce sertçe yutkundu. Endişelenmemek aptallık olurdu.

Imani'görür görmez ona el salladı. İmani onu görmezden gelmeye çalıştı, görmemiş gibi davrandı ama Meira hiç vakit kaybetmeden onu karşılamak için harekete geçti. İmani dişlerini sıktı ve kendini sorgulanmaya hazırladı.

Genç ve çekici olan Fen sadece birkaç yıldır bu görevdeydi. Ancak Imani Fen'den hoşlansa da, kasabalarına ne kadar kanun ve düzen sağladığını açıkçası sorguluyordu. Niflheim sınırına yakın bir yerde yaşadıkları için kaçaklar güneye kaçmak için sık sık küçük limanlarını kullanıyordu. Büyüsü olmayan sıradan bir naiad olarak Fen, söz konusu kaçaklara karşı işe yaramazdı.

"Sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı, Fen?" Meira elini onun koluna koydu.

Ona gülümsedi.

Imani kız kardeşinin gözlerindeki bakışı tanıdı.

Arzu.

Ani beslenme dürtüsü neredeyse bedenini ele geçirirken, Imani'nin görüşünü siyahlık kapladı. Yoğunluğu şok ediciydi, özellikle de o kadar çok beslendikten sonra, bu güç onu şaşırttı. Kendini bir sandalyeye yasladı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Polis memuru son zamanlarda en iyi müşterilerinden biri olmuştu, bu da Meira'yı ondan uzak tutmak istemesine neden oluyordu. Gerçekten de Imani, Meira'nın Fen'le flört ettiğini görmekten nefret ediyordu ama büyükbabasından beri kontrolünü kaybettiği olmamıştı ve bugün bu seriyi bozduğu gün olmayacaktı.

Birkaç derin nefes aldı ve Fen'i öldürmek istemediğini -gerçekten istemediğini-, özellikle de bu günahı yüzünden öldürmek istemediğini kendine hatırlattı.

Küçük bir periler köyünde büyümek, özellikle elf cadıları için seçebilecekleri çok fazla arkadaş veya erkek olmadığı anlamına geliyordu. Nornlar bugünlerde Draswood Ormanı'nda kendi içlerine olsalar da, hâlâ arkadaşlık için can atıyorlardı ve doğuştan dost canlısı yaratıklardı. Diğerlerine yakın olmak ve samimiyeti paylaşmak için bu şekilde besleniyorlardı. Eğer kardeşleri daha fazla insanın yakınında büyümüş olsaydı, muhtemelen ikisinin yakın ailelerinin ötesinde pek çok ilişkisi olurdu.

Ara'nın iddia ettiğinin aksine, onun da daha fazla arkadaşı olabilirdi - Riona gibi gerçek arkadaşları.

Ama şimdi, Nehir Toprakları'nda Dak'ın Ren'i vardı ve kızların sadece birbirleri, birkaç tanıdıkları ve sıradan dostlukları vardı. Bu yüzden Imani, Fen'i arzuladığı için kız kardeşini pek suçlayamazdı.

İkisi de Imani'nin kısa süreli sıkıntısını fark etmedi ve Fen onlarla konuşmaya devam ederken Imani kendini toparlayabildi.

"Buraya polis memuru olarak geldim. Bu Kumaş olayının yaşandığı bölgede beden büyüü kullanan potansiyel bir usta seviye cadımız var. Merkez üssüne yakın bir malikânede yaşayan bir Niflheim tüccarı suçlu olabilir, ancak şimdilik tek bildiğimiz kayıp olduğu." diye açıkladı, yüzü kasvetli bir ifadeyle çizilmişti.

"Yani büyüü yapan cadının kim olduğunu bilmiyor musun?" Meira sordu.

"Bizden bir şey istiyor musun?" Imani aynı anda sordu, sesi Meira'nınkine kıyasla daha yüksek ve düz çıkıyordu.

"Hayır, büyüü kimin yaptığını bilmiyoruz." Gözlerini endişeyle kapıya dikti, sonra aşağı doğru eğilerek geri döndü. "Olay çok büyüktü ve Tarikat'ın kullandığı usta cadılar ağı sayesinde haber çoktan Kraliyet'e ulaştı." Ayaklarını kaydırarak onlara küçük bir gülümseme verdi.

Imani kaşlarını çatı. Ona göre adam çok fazla gülümsüyordu.

"Tarikattan, bölgelerimizdeki tüm cadıları faaliyetleri hakkında sorgulamamız gerektiğine dair bir haber aldım. Seninle bu konu hakkında tekrar konuşmam gerekecek.

"O gün dükkândaki usta cadı." İmani'ye bir adım daha yaklaştı. "Ve dairenizin etrafında da hızlı bir arama yapmam gerekiyor-"

"Ciddi olamazsın?" İmani kaskatı kesildi, yüz hatlarını sert bir ifadeye büründürerek endişesini gizlediğini umdu. Onu evlerine yakın bir yerde istemiyordu. "İşbirliği yapmaktan çok daha fazlasını yaptık. Bildiğim her şeyi sana zaten anlattım ve geçen ay daireyi defalarca aradın. Ayrıca, büyükannemizin bugün idam edildiğini biliyorsunuz.

-Kumaş olayı döndüğüm yer orasıydı."

Yüzü sempati ile yumuşadı. "Başka seçeneğim yok, İmani. Büyükannen ve dükkânına gelen bu potansiyel usta cadının birbirleriyle bir bağlantısı olabilir. Niflheim'la bağları vardı ve beden büyüü yapıyordu. Zolyn'le bir bağlantısı olup olmadığını bekleyemeyiz."

Suçluyu başka bir yerde aradıkları için rahatlamıştı ama o aşağılayıcı gün aklına gelmesini isteyeceği son şeyken, sinir bozucu usta cadı hakkında tekrar rahatsız edilmek İmani'nin canını sıkıyordu. Aslında İmani, dükkânda kendisini taciz eden ve yüzündeki ve ruhundaki cazibeyi silen kayıtsız usta su perisi cadıyla tanıştığı günü düşünmekten tamamen kaçınıyordu. Aslında Malis'in İmani'ye saldırmasının sebebi de oydu.

Malis dükkâna girdiğinde, başka bir illüzyon yapmak için büyükannesini ya da Meira'yı bulacak vakti olmamıştı ve ruh çekimi onu ele geçirmişti. Onu yere yatırmış, elbisesini yırtmış ve kendini onun içine sokmuştu. Ara geldiğinde onu kendisinden beslenmeye zorluyordu. Büyükannesi Malis'e saldırmış, onu dükkânda kanlar içinde bırakmış ve İmani üst kattaki dairelerine kaçmıştı.

Ara, Malis sayesinde gecenin ilerleyen saatlerinde tutuklanmıştı ve aileleri o günden bu yana bir ay içinde çöküşe geçmişti.

İmani olayın kaynağı olarak neden beden büyüü yapan potansiyel bir usta cadı aradıklarını anladı. Niflheim bu tür barbarca kurban büyüünü yasallaştırdığında büyü dengesizleşti ve Doku'da ilk çatlaklara neden oldu.

Aksini iddia etseler de, Niflheim toprakları üzerindeki baskıcı örtü, muhtemelen bugün bile onu kötüye kullandıkları anlamına geliyordu.

Bazıları tüm büyüü suçluyordu ama asıl sorun - çok fazla şey alan ve verdiği zararı çok az umursayan açgözlü, yıkıcı Niflheim ırkları. Yani istikrarsızlığa sadece Niflheim halkı neden olmamıştı,

Büyü kaybı ve savaş, aynı zamanda İmani'nin ebeveynlerinin ölümüne ve yüzyıllar boyunca pek çok kişinin ölümüne neden olmuştu.

Mekânın kendisi onu meraklarsa da, İmani halkını başıboş bıraktığı için Niflheim tahtından nefret ediyordu; gerçek, dizginlenemez bir nefret. Dışarıda kopan fırtınayı düşündükçe kendinden de nefret ediyordu. Anlamadığı bir sihirle dikkatsiz davranmıştı.

Meira araya girdi, "Eğer büyü beden büyüüne benziyorsa, Fen bunu Kraliyet'e bildirmelidir."

İmani dişlerini sıktı. "Sana erkek cadı hakkında her şeyi anlattım zaten; yine bir su perisine benziyordu ve Zolyn ile eğitim görmek için çok genç görünüyordu."

"Ama onun bir su perisi olduğunu kesin olarak bilmiyorsun, yaşını da bilmiyorsun." Meira kaşlarını çatarak İmani'ye baktı ve sessizce ona inatçı olduğunu söyledi.

Fen, İmani'nin yanında durmak için hareket ettiğinde sesi alçaldı. "Belki daha sessiz ve özel bir yere gidebiliriz? Bu sorular tatlı kız kardeşin için hassas ." Fen üzgün bir teselli çabasıyla İmani'nin kolunu ovuşturdu. İfadesi gerçek bir endişeyi yansıtıyordu, ama büyükannesinin *öldüğü* gün bile gözlerinde belirgin olan arzu içinde kalmıştı.

Tiksintiyle, ölçülü bir yanıt vermek için tüm gücünü topladı. "Teşekkür ederim, Fen. Anladığım kadarıyla sadece işini yapıyorsun." Elini daha sıkı tutmak için durakladı. Biraz zaman kazanma umuduyla, belli belirsiz bir fısıltıyla ekledi, "Neden buradan ayrılmıyoruz, ben temizlenirken ikiniz de dükkânda bekleyebilirsiniz? Zor bir gün oldu." Gözleri imalı bir şekilde parlıyordu.

İmani'nin ne demek istediğini anladığında kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Acele etmeyin."

Topuklarının üzerinde dönerek, içinde büyüyen gerginliği gizlemek için sakın adımlarla yürüdü. Ceplerindeki haritaları Fen'den saklamak ve Malis'in bahsettiği kitabı bulmak için pençeleşen bir arzu büyüdü. İmani eşyaları neden korumak istediğini anlamıyordu ama içgüdülerini dinledi.

Kısa bir yürüyüşten sonra binalarına girdi ve Ara'nın eski odasına daldı. Dak, sesini aldıktan sonra bütün gece onu görmezden gelecekti, bu yüzden odasından çıkma zahmetine bile girmede. Sandığı yırtıp açarken, Ara'nın yüzünü hatırlayınca bir suçluluk duygusuna kapıldı ama bunu görmezden geldi.

Ara durmasını istedikten sonra bile oradaki her şeyi binlerce kez okumuştı. "Büyü işindeki görevlerine" odaklanmak yerine saatlerini çeşitli şeyleri araştırarak geçirmeyi tercih ettiğinde büyükannesinin sinirleneceğini çabuk öğrenmişti.

Geçen hafta polis memurunun adamları sandığı aradığından beri, sandık parşömenler, kavanozlar ve haritalardan oluşan bir karmaşa içindeydi ve hepsi de makul bir düzen olmadan içine tıkılmıştı. Usta bir cadı çağırıp büyü yapmayı akıllarına bile getirmemişlerdi.

Aptallar.

Ara'nın esasına dokunarak, gizli bölmelerin üzerindeki korumaları kırmak için o anda uydurduğu bir büyüü mırıldandı. İşe yaradı. Bu kadar uzun süre büyüyle iç içe olmak ve büyüün etkisinde kalmak, onu kullanmayı ikinci doğası haline getirmişti.

Kilitler bir toz püskürmesiyle açıldı ve ortaya derin, kavernöz saklama bölmeleri çıktı, hepsinin tek başına bagajdan on kat daha fazlasını alabileceği yazılıydı.

Kalın bir dosya kaparak yere bağdaş kurup oturdu. Yıpranmış, sararmış kağıtları çevirdiğinde, alakasız ticari işlemlerle ilgili karalamalar ve daha önce gördüğü büyü ve diğer sihirlerle ilgili tanıdık notlardan başka bir şey içermediklerini gördü.

Ancak yığının ortasında hiç okumadığı belgelere rastladı.

Elfler ve şekil değiştirenler de dahil olmak üzere gizemli ırkların yasadışı çizimleri, yasadışı atrofik büyülerin açıklamaları ve daha fazla asa listesiyle doluydu. Malis'ten çaldıklarıyla birlikte, Niflheim hakkında gördüğü en fazla bilgi buydu.

Sandıktaki diğer eşyaları karıştırırken, buruşuk bir kâğıt yığını buldu. Parşömen neredeyse parçalanıyordu. Daha ayrıntılı bir başka harita, içinden bir ok geçen bir labirenti gösteriyordu. "*Kraliyet Mahzenleri ve Güney Odası XII*" kelimeleri kırmızı bir yazıyla lekelenmişti.

Tanrılar, Aralana güney krallığına *takmıştı*.

Asa ilmiyle ilgili iki kitap da bölmenin arka tarafında iyice gizlenmişti. Sayfaları çevirirken Imani'nin gözlerinin arasında bir kırıksıklık belirdi. Her şey asalar hakkındaydı. Tüm metinler Draswood'lardan bahsetmeliydi ama hiçbirini bahsetmiyordu. Garipti. Bu ona haritalarda gördüğü alternatif asalarla ilgili listeleri hatırlattı. Aralana ne yapıyordu?

Kafa derisi diken diken oldu.

Kafasında bir resim oluştu.

Ara son aylarda eve mırıldanarak ve yoğun büyü kokusu alarak geliyordu ve büyükannesini deliriyor gibi görünüyordu. Ancak İmani ayrıntıları gözden geçirdikçe Aralana'nın hiç de delirmemiş olma ihtimali artıyordu. İmani isteksizce onun tehlikeli ama inanılmaz bir şey üzerinde çalışıyor olabileceğini kabul etti.

Yüzlerce yıl boyunca uzmanlar tek yapabileceklerinin büyüü kontrol ederek Kumaş'ın bozulmasını yavaşlatmak olduğu konusunda hemfikir idi. Ama bir zamanlar büyüye hayat veren şey sonunda kendini yok edecekti. Kumaş da büyü de artık olmayacaktı. Bunu tersine çevirmek imkansızdı.

Ancak... Aralana bir yol bulmaya yakın olabilirdi.

MEIRA'NIN FLÖRT DİKKAT DAĞITMA OYUNU yeterince işe yaradı; hecelenmiş sandığı ve raflardaki birkaç kitabı tekrar kontrol etmek dışında Fen evlerini neredeyse hiç aramadı.

Saat onun daha fazla kalamayacağı kadar ilerlemişti ve İmani daha önce onunla yatma önerisini yerine getirmek zorunda kalmayacağı için rahat bir nefes aldı.

Kapıda durdu, şapkasıyla oynadı ve bir sonraki sözlerini düşündü. "Bilmen gereken başka bir şey daha var."

"Sadede gel Fen. Zor bir gün oldu," diye tersledi İmani, sabrı tükenmişti.

"Nehir Toprakları'nın kenarındaki daha büyük kasabalar, Kumaş olayından sonra güvenlik güçlerinin daha da arttığını bildiriyor ve ben de sizi uyarmak zorunda hissediyorum." Yüz hatlarında derinleşen bir acımasızlık vardı.

"Ne hakkında?" İmani dişlerini sıkarak sordu.

"Kraliçe Dialora, Birinci Cadı da dahil olmak üzere Tarikat'ı cadıların çok uzun süre kontrolsüz kalmasına izin vermekle suçladı ki bu muhtemelen doğrudur. Ancak Tarikat dün tüm usta cadılarının hesabını verdi, dolayısıyla olayın kimseye hesap vermeyen *potansiyel* bir ustadan kaynaklandığını inkâr edemeyiz."

"Ama beş işareti olan herhangi bir cadı da olabilir," dedi İmani. "Beş işarete sahip binlerce cadı usta cadı seviyesine yükselemedi. Nasıl olur da

tüm potansiyel efendileri kontrol etmeyi mi bekliyorlar? Tarikat için çalışmaları gerekmiyor."

Büyünün azalması ve çoğu cadının sadece birkaç markaya sahip olmasıyla birlikte, geriye çok fazla potansiyel efendi kalmamıştı. Yine de milyonluk bir krallıkta bunun Kraliyet için bir sorun teşkil etmesine yetecek kadar vardı ve Tarikat'a kayıtlı beş markayla Meira da onlardan biriydi.

"En az beş işaretle kayıtlı olan herkesin değerlendirmelere girmesini gerektiren yeni bir yasa hakkında söylentiler var. Sınavı geçen herkes Tarikat için çalışacak," dedi Fen.

Elini boğazına götüren Meira konuşamadı.

Imani mutfaklarındaki tezgâhı kavradı. "Değerlendirmeler insanları öldürür. Cadıları ölüme gitmeye zorlayamazlar."

"Yapabilirler ve yapacaklar da," dedi Fen gitmek üzere hareket ederken. "Bilmenizi istedim çünkü ailenizin büyü yaptığı iyi biliniyor. Elbette ikinizin de beş markaya sahip olup olmadığı beni . Ama eğer varsa ..." Durakladı, kapıya doğru geri çekildi. Havadaki gerginlik arttı ve gözleri özür diler gibi baktı. "Eğer yaparsan, senin için gelecekler."

Imani'nin unutmaya devam etmesi gereken koleksiyonla birlikte, Fen gittikten sonra iki kız kardeş uzun süre sessiz kaldı.

Imani'nin bencil ve fırsatçı yanı umutsuzca Meira'nın gitmesine izin vermek istiyordu. Imani bir kez olsun kurtarılmak ve bir ailenin zar zor ayakta duran vasat reisi rolünü birilerinin elinden almasına izin vermek istiyordu. Kalmak ve bunca yıldır uğruna çok çalıştığı sihir işini büyütme istiyordu. Boynundaki bu sorumluluk ilmiğinden kurtulmak ve gerçek özgürlüğü yaşamak istiyordu.

Kız kardeşinin hıçkırıkları sessizliği böldü. "Imani, gidemem. Gidemem."

Meira'nın sözlerindeki korku kalbini kırdı. Doğası gereği, sadece en güçlü cadılar usta cadı olmak için hayatta kalırdı. Onları diğerlerinden ayıran şey buydu. Zor olsa da, yükseliş değerlendirmelerinin bazı kısımları büyü becerilerinden daha fazlasını gerektiriyordu. Meira'nın sahip olmadığı beceriler. Kız kardeşi yükseliş değerlendirmesine girerse ölecekti. Imani böyle bir şeyin olmasına izin vermezdi.

Kız kardeşi ağlarken, Imani'yi Meira'ya değil Stralas'a gönderecek bir planın görüntüsü oluştu. Kalbinin daha da parçalandığını düşündü.

tekrar zincirlenecekti, ama başka yolları yoktu.

Kafasında bile delice geliyordu.

Planı uygulamak için fazla zamanları da yoktu.

Meira gözlerini silerek Imani'nin adımlarını izledi. "Bir fikrin var kardeşim." "Olabilir. Burada kimse markalarımızın tam ayrıntılarını bilmiyor, sadece

ne sattığımıza bağlı olarak şüphe. Ben kayıtlı değilim ama kimse kesin olarak bilmiyor. Yani buradaki insanlar özellikle senin için geldiklerini bilmeyecekler, sadece bizden biri için geldiklerini bilecekler," diye geveledi Imani.

Meira'nın alt dudağı titremeye devam etti. "Ayrılma fikrinden nefret ediyorum." "Yapmak istediğim son şey ikinizi de terk etmek," diye fısıldadı Imani.

"Geldiklerinde beni bağışlamalarını isteyebiliriz."

"Nasıl olsa seni alacaklar. Fen bizi uyardıysa Tarikat ve Kraliyet çok ciddidir." İmani kız kardeşinin saçlarını geriye doğru okşadı. "Ayrılın dediğimde, başkente gidip değerlendirmelerinizi alacağımı kastetmiştim. Yine de büyü işini kaybederiz."

Imani'nin göğsünü hüznü kapladı. Büyü işleri sona erecekti. Ailesinin uğruna çalıştığı her şey yok olacaktı. Bağımsızlığına dair her şey kaybolacaktı. Önce değerlendirmelerin, sonra da Tarikat'ın kölesi olacaktı.

Ancak Imani yıllar sonra ilk kez küçük topraklarından ayrılacak ve başkenti keşfedecekti. Büyü öğrenebilecek, hayatı boyunca mahrum kaldığı gerçek eğitim ve öğretimi alabilecekti. Ailesinin uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmekten duyduğu umutsuzluğa rağmen, bu boğucu kasabadan kaçabilirse tüm dünya parmaklarının ucunda olabilirdi. Belki orada daha fazla Norn elfiyle bile tanışabilirdi.

Kız kardeşine yardım etmek her şeyden önemli olsa da, bu işi yapmak için bencilce bir açlık Imani'nin içinde yanıyordu.

Meira dudağını sıktı. "Ama bu para olmadan geçimimizi nasıl sağlayacağız?" "Değerlendirmeleri için hazırlanan cadılar hâlâ teknik olarak üyedir

ve maaş almaya hakları var. Ben eve gönderirim, sen de meyhanede çalışmaya ve dikiş dükkanını işletmeye devam . Büyüden kaybettiğin geliri tamamlamak için yeterli olacaktır."

Asım'la yaptıkları pazarlıkta sihirbazlık işini koz olarak kullandıklarından, tazminat da alabilirlerdi ve bunu başarmak için gerçek bir şansları vardı.

Meira burnunu çekti. "Senin benden üç farklı markan var. Ve bende kehanet var ama sende yok. Beş işaretimin de kayıtları var."

"Senin kehanet sihrini bana aktaracağız ve bende olup sende olmayan markaları büyülemek için güçlü bir sihir kullanacağız. Eğer işe yararsa, Tarikat'taki usta cadılar kehanette yanlış bir şey hissetmeyecekler. Ben bir glamour takıyor olacağım ama tüm dişi Norn'lar ruh çekimlerimizi yumuşatmak için bunu yapma hakkına sahiptir."

Meira'nın yüzünde daha fazla endişe belirdi. "Bu mümkün mü ki?"

"Öyle. Yıllar önce bir kitapta okumuştum." İmani, ırklar çok farklıysa bazen transferin işe yaramadığını söylememişti ve İmani ile Meira ikisinin de fark ettiğinden daha farklıydı.

Kız kardeşi bir Yüksek Doğanın büyüüne ve etrafında üçgen olan mavi yaprak işaretine sahipti ama Meira'nın özellikleri İmani'nin aksine pek çok yönden sessizdi. Baskın ırkının başka bir şey olduğunu öğrendiğinden beri, İmani'nin neden sahip olduğu tüm High-Norn özelliklerini -büyü, görünüş ve güçlü ruh çekimi gibi doğal yetenekler- miras aldığı şimdi daha da gizemliydi.

Kardeşler arasında neden böyle şeyler olduğunu kimse bilmiyordu ama tüm ırklar gibi her elf de benzersizdi.

Bu da büyüü daha tehlikeli hale getirdi.

"Birbirimize çok benziyoruz. Tam olarak senin büyüyle, Stralas'ta kolayca senmişim gibi davranabilirim."

"Bunu ne tür bir büyü yapabilir?"

Teknik olarak, beden büyüü herhangi bir yeteneğin kapsamına girmiyordu; zaten var olan büyüleri geliştiriyordu. "Bu bir değişim."

"Sahip olmadığım markalar hakkında sadece birkaç şey hatırlıyorum.

Neymiş o?

Bir illüzyon gibi mi?"

Gerçekten de Meira Tarikat'la iki saat bile .

"Hayır, illüzyon büyüü sadece bir şeyi gizler. Dünyanın fiziksel bir parçasını kalıcı olarak değiştireceğiz - senin ve benim bedenimizdeki sihrî. Sen büyüü tamamen kaybedip bana aktaracaksın." Bu karanlık, atrofik bir büyüydü ve eğer yakalanırlarsa Ara gibi kazığa bağlanıp yakılmalarına neden olabilirdi.

Kız kardeşi sandalyeye yaslandı ve İmani'nin gözlerinin içine baktı. Derin bir korku ona geri döndü. "Hadi yapalım," diye fısıldadı Meira. "Değerlendirmelerden sağ çıkabilecek biri varsa o da sensin, İmani. Yıllardır tehlikeli koleksiyonlar yapıyorsun ve büyü hakkında okuyabileceğin her şeyi okudun; hızlı öğreneceksin. Ayrıca, yıllardır hiçbir olay yaşamadın. Sihrin yokken bile ruh çekilişin üzerindeki kontrolün mükemmeldi. Bunu ailemiz için yaptığın için teşekkür ederim."

"Elbette." İmani başını sallayarak kız kardeşinin elini sıktı. "Yalan söylemeyeceğim; bu büyü zor. Senin ve benim yardıma ihtiyacımız olacak. Bunu kabul edebilecek tek kişi buradan birkaç saat uzaklıktaki başka bir cadı."

Bu düpedüz bir yalandı. Yakındaki diğer meclis lideri Asım, İmani'nin ne kadar ödemeye razı olduğunu öğrenince hemen kabul edecekti.

Meira, "O halde bu gece gidiyoruz," dedi.

Kız kardeşinin cesareti ve güveni karşısında İmani'nin göğsünde gurur çiçekleri açtı. Yumruğunu sıktı ve sessizce ikisini de öldürmemesini umdu.

CKAPTER 8

B Odanın her duvarını kan kaplamıştı. Eski kanepeyi ve yırtık sandalyeyi lekelemiş, pencere camlarından aşağı damlamıştı. İmani'nin kanlı elbisesi yerde buruş buruş yatıyordu. Kan onun gördüğü son şeydi.

kasılmadan ve bayılmadan önceki halini hatırladı.

Büyü İmani'nin bedenini temelinden sarstı, sanki şimşekler onu tekrar tekrar sarsıyordu. Birinin nabzını kontrol edip gittiğini hayal meyal hatırlıyordu. Gözleri çırpınarak açıldı.

Tekrar kapandılar. Meira yakınlarda görünüyordu ama İmani onun durumunu kontrol edemedi.

Saatler gibi görünen bu garip arada varoluşta yattılar, Meira'nın büyüünün vücuduna kalıcı olarak umduğu şeyi deneyimlediler.

Bir sonsuzluktan sonra, hanın duvarlarının cıfcaflı soyulmuş boyası tekrar odak noktasına geldi.

İmani'nin fısıldayan karanlığı odanın köşelerinde titreşti. Titriyor ve dönüyordu. Büyükannesi büyüünün Kumaş tarafından verildiğini ama yapan tarafından yapıldığını söylerdi. Markaların farklı tuhaflikları vardı. Bu tuhaf davranışa kehanet mi neden oluyordu?

Gölgeler tedirgindi ve açkça İmani'nin ruh haliyle bağlantılıydı.

İmani tavandaki çatlaklara baktı ve bir dakika boyunca kız kardeşinin elini tuttu. Sonra titreyen kollarıyla kendini dizlerinin üzerine itti ve

ıslak ve dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Ter mi yoksa kan mı kafasını ıslatmıştı, emin olamıyordu.

Ayağa kalktığında sallanıyordu ama derin bir nefes aldı ve Meira uyanmadan önce karanlığı geri çağırdı. Duvarlar hareket ediyor, tavan yaklaşan bir fırtına gibi dönüyordu - halüsinasyonlar. Tekrar duvara yaslandı ve onu pencereye doğru yürümek için kullandı. İmani'nin gözleri aşağıdaki sokağa takıldı; hâlâ karanlıktı.

Güzel.

Imani kıyafetlerini kapıldığı gibi kanepeye doğru yürüdü. Yerler vıcık vıcık, simsiyah ve yapış yapıştı. Asım saatler önce gitmiş olmalıydı, yaşayıp yaşamadıklarına bakma zahmetine bile girmemişti. Böyle bir piçten pek bir şey beklediği de söylenemezdi.

Imani ona iki güçlü beden büyü (bir değişim ve bir illüzyon) ve mütevazı bir tazminat karşılığında tüm topraklarından vazgeçebileceğini söylediğinde neredeyse ağzı sulanmıştı.

Çıplak vücudunu saran uzun, derin kesikleri incelemek için yavaşça oturdu. Köprücük kemiğindeki yaranın dikilmesi gerekiyordu. Elbisesinin cebinden bir iğne ve iplik çıkararak kendini dikti ve bir yandan da ne olduğunu hatırlamaya ve büyüünün işe yarayıp yaramadığını anlamaya çalıştı.

Sol elinin iki parmağı ve iki ayak parmağı kesilmek zorundaydı. Ama kurbanın büyüü odada patlamış ve Asım ustalıkla ona tutunmuştu. Acı içinde sessizce çığlık atarken, göğsünün ve uzuvlarının etrafında görünmez bir perde gerilmişti. Gerçekten de şimdi derisinin altında titrediğini hissedebiliyordu.

Damgaları değişmişti. Mavi yapraklı Norn mührü geri gelmiş, tüm kırmızı damgalar gitmiş ve İmani'nin mavi değişim ve simya işaretleri görünmez olmuştu. Kız kardeşinin sahip olmadığı tek büyü de ortadan kalkmıştı ve Meira'nın kehanet sembolü kolunda siyah ve mavi bir çürük gibi parlıyordu. İşe yarayıp yaramadığı ayrı bir soruydu ama bunu test edecek ya da endişelenecek zaman yoktu. Neredeyse bütün gece uyanık kalmışlardı ama hâlâ yapmaları gereken işler vardı.

Imani, Ara'nın büyüünü gizlemek ve kısıtlamak için kullandığı büyüyü bilmiyordu; sadece markaları nasıl maskeleyeceğini biliyordu. Gizli büyüyü kullanırken dikkatli olması ve tam bir kontrol uygulaması gerekiyordu. Gerçek Meira olmadığını ortaya çıkaracak herhangi bir hata ölümcül olabilirdi.

Neyse ki Ara'nın tek yaptığı İmani'ye dürtülerini ve öfkesini kontrol etmeyi öğretmekti.

Sadece dört marktı ama Asım bu kadar yalaka bir pislik olmasaydı etkilenebilirdi.

Giyinmek, titreyen uzuvlar, sıkılmış dişler ve acı tıslamalarıyla dolu acınası bir olaydı.

Imani kız kardeşine doğru yürüdü. "Meira, ."

"İşe yaradı mı?" Meira, Imani'nin ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verirken gözlerini ovuşturarak mırıldandı.

Ayağa kalktığı anda Imani ön kolunu gösterdi.

Meira, Imani'nin elini sıkarken rahat bir nefes aldı. Panik

Imani'nin içine doldu ve zihninde bir görüntü belirdi.

Boynundan mücevherler damlıyor, zengin bir elbisenin kıvrımları Meira'nın ayaklarının etrafında yüzüyordu. Kız kardeşi yere yığıldı. Burnundan, ağzından ve başının tepesinden kan damlıyordu. Daha yaşlı görünen ama yaşlanmamış olan yüzü gevşek ve solgundu, gözleri iri ve cansızdı ve daha fazla kanla kaplıydı. Elinden düşen bir kadeh yan yatmıştı.

Önsezi geldiği gibi hızla kayboldu. İmani görüntüleri tanıyamadı ama yine de göğsünde bir boşluk açıldı. Geleceğin dilimi ona çarptığında kalbi acıdı - tam olarak kız kardeşinin ölümü.

Ne de olsa Meira'nın kehanet büyüsü onun içinde çalışıyordu.

ŞAFAK GELDİ ama güneş doğmadı. Gece boyunca Kishion'un üzerine uğursuz bir sessizlik çökmüştü.

Evin perdelerini aralayan Imani'yi önsezili bir sis karşıladı. Kederli bir sis, şimşek çakmaları ve Nehir Toprakları'na doğru esen kurak duman kokusundan başka hiçbir şey yoktu.

Korku yayıldı - gökyüzünün kalıcı olarak kararacağı korkusu. Hava henüz aydınlanmamıştı, bu yüzden sarsılan köylüler kendilerini evlerine kapattılar. Bazıları işe giderken ellerinde fenerler taşırken, birçok dükkân boş ve karanlıktı, tek ışık yağ lambalarıydı. İnsanlar kapılarından dışarı baktı. Gece vahşi bir canavar gibi üzerlerine saldırıp onları soğuk ve ürpertici bir rahatsızlıkla kucakladıktan sonra kapılarını tekrar kapatırken titriyorlardı.

İmani gözlerini kısarak güneye doğru baktı. Gece orada ufukta bir hastalık gibi yayılmış ve bir daha hiç gitmemişti. Markalılar ve büyüye aşına olanlar dışında herkes bunun *diğer* krallığın bir sorunu olduğu konusunda hemfikirdi; kanunsuzlukları ve acımasız kültürleri yüzünden Yukarı Diyar'ın tanrı ırklarından aldıkları cezalar.

Gerçekten de bugünden önce Essenheim Krallığı'ndaki çoğu insan, topraklarına büyü ve ölüm kokusu taşıyan dumanlar üflenirken bile başlarını sallayıp bakmayı reddediyordu.

Sanki düşüncelerini hissetmiş gibi, çok uzaklarda, Niflheim Dağları'nın üzerinde hain bir gök gürültüsü patladı. Büyüleyici bir şimşek orkestrası devasa kara bulutu aydınlattı ve bir dakika boyunca rastgele sıralar halinde yanıp söndü.

Yıllarca aynı Kumaş'ın Niflheim üzerindeki fırtınasını izledikten sonra, İmani böyle bir yıkımın eninde sonunda buraya da sıçramayacağına inanmakta güçlük çekiyordu. Cadılar tarafından çok uzun süre istismar edilen ve zincirlenerek boyun eğdirilen Kumaş, büyü karşılığında her zaman bir şeyler alırdı ve hiç kimse ödeme yapmaktan kaçamazdı. Burada, gün ışığında bile, İmani çoktan ödeme yapmış düzinelerce kişi tanıyordu.

Ailesinin öldüğü Kumaş olayında o da onlardan biriydi ve bedeli neredeyse anlaşılamayacak kadar büyüktü. Ara ile birlikte bazı günler, onlarla birlikte Alt'a gitmiş olmayı da dilemişti.

Sıcak bir el İmani'nin omzuna düşerek başını çevirmesini sağladı.

Meira sessizce, "Gitmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi.

"Dak nasıl? Hâlâ bana kızgın mı? Bir saat önce ona sesini geri verdim ama tek kelime etmedi."

Meira ona, "Her zaman olduğu gibi bunu da atlatacaktır," diye güvence verdi.

İmani başını salladı. "Dinleniyor olmalısın. Buraya geldiklerinde sana veda edeceğim."

"Dinlenemiyorum. Bunu düşünmeden duramıyorum ..." Meira, İmani'nin sahte mavi yapraklı mührünü ovuşturarak sözlerine devam etti. "Orada nasıl besleneceğin konusunda endişeliyim. Geri dönebilir ve kontrolünü kaybedebilirsin... başka bir kaza olabilir."

Savunmaya geçmek İmani'yi sertleştirdi. Onları en başta Nehir Toprakları'na getiren şeyden, Ara'nın ondan bu kadar nefret etmesinin nedeninden hiç bahsetmemişlerdi.

"Yıllardır bir sorun yaşamadım," diye mırıldandı İmani. Daha önce Fen'le barda olanlardan ya da Fen'in onu terk etmesine izin verdiğinden asla bahsetmeyecekti.

Ara ve Malis'in ruhlarından besleniyor.

Aralarındaki görünmez uçurum daha da büyüdü. Meira kendine sarıldı. "Haklısın. Yıllardır hiçbir sorun yaşamadın. Büyükbabana olanlar yüzünden insanlarla fazla yakınlaşmaktan çekindiğini biliyorum ama belki de Stralas'ta arkadaş edinmeye çalışmalısın."

Arkadaş edinmek mi? Riona öldüğünden beri Imani bazen bunun hayalini kuruyordu. Draswood'da ailesiyle birlikte gösterişsiz olmak gibi, bir müşteri ya da aile üyesi olmayan gerçek bir arkadaşına sahip olmayı hayal ediyordu.

Ama kafasının içinde Ara'nın sesi duyuldu.

"Lütfen, Riona'nın arkadaşısı olarak-" Imani, ocağın vazosunu göğsüne gözyaşları içinde yalvarmıştı.

"Arkadaş edinebileceğini mi sanıyorsun?" Ara pencereye bakarak onun sözünü kesti. "Güldürme beni. Kendin de dahil olmak üzere hiç kimseye çok yaklaşmalarına izin verecek kadar güvenemezsin."

"Artık öyle değilim."

"Yine de sen bir katilsin," demişti Ara kesin bir ifadeyle. "Ve insanlar senin eğilimleri ve temel ihtiyaçları hakkında daha fazla şey öğrendiklerinde, seni onlar için kullanmak isteyecekler ya da dehşete düşecekler."

Meira, Imani'nin bileğini işaret etti. Kız kardeşinin parlak mavi gözlerinde bir kıskançlık parıltısı belirdi. "Peki ya o? Kalp arkadaşın gerçek ve hem sana hem de bize yardım edebilir. Ondan beslenmek hiç de tehlikeli olmaz. Birbirinizi öldüremezsiniz. Damganın yaktığını nasıl hissetmedi? Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Imani'nin içinde korkunç bir mutluluk kıvılcımı çaktı. Bir kez olsun kız kardeşinin istediği bir şeye, güçlü bir şeye sahip olmuştu. Yine de Imani bu duygu için kendinden nefret etti ve onu bastırdı.

"Büyümün üzerindeki engel yanmayı durdurmuş olmalı. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum. Biri hakkımızdaki gerçeği öğrenirse ikimiz de öldürülürüz zaten -iki kırmızı ve mavi mühür-yasadişı bir karma çift. Ben bir Norn'um, o ise başka bir şey. Bence bu onun uzak durması için yeterince iyi bir sebep," dedi Imani kesin bir dille.

Yasadişı karışık çiftlerin var olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu - kendisi ve Malis ikisinin de kırmızı mühürleriyle kesinlikle karışık bir çift değillerdi- ama yalanlar ortaya çıkmaya devam ediyordu. Kız kardeşine bir Norn elfi olmadığını söylemediğine ve Asım da kırmızı damgasının üzerine büyü yaptığına göre, Meira'nın damgasıyla aynı olacaktı. Meira'nın bildiği kadarıyla onlar karışık bir çiftti.

Meira ona "*Bu kadar zavallı olma*" der gibi bir bakış attı ve İmani'nin saç örgüsünü düzeltti. "Seni nasıl istemez, *ahavah*? Sizi ayrı tutmasının iyi bir açıklaması olmalı... Orada daha çok kendin gibi olacaksın. Biraz büyülenmiş olsan bile, yine de her odadaki en güzel insan olacaksın. Her zamanki gibi."

Imani neredeyse gülecekti. Evet, yara izlerini ve kesik parmaklarını gizlemiş ve ruh çekimini susturmuştu ama durum Meira'nın anlayabileceğinden çok daha karmaşıktı. Birinin ona kalp arkadaşları gibi beslenebileceği kadar yaklaşmasına izin verecek kadar kendine güvenebilir miydi? İmani bunu ancak yıllarca pratik yaptıktan sonra kız kardeşiyle yapabilişti. Stralas'ta da benzer birini bulabilir miydi? Bu düşünceyle göğsünde umut çiçekleri açtı.

Ama Aralana'nın sözleri tekrar aklına geldi. "*O adam senden nefret edecek. Sen onun için aşağılayıcı bir zayıflıksın ve bunun için seni öldürmeye çalışacak.*" Gerçekten de Ara'nın tahmin ettiği gibi İmani'yi öldürmeye çalıştı.

Kalp arkadaşı ölmeyi hak eden sadist bir canavardı ve İmani ona yardım etmekten büyük mutluluk duymuştu.

Kalp arkadaşları birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyordu -ruhları Kumaş'ın aynı parçasından yapılmıştı- ve sonuç olarak Norn kalp arkadaşları birbirlerinden mükemmel bir şekilde besleniyordu. Onun yerini doldurabilecek başka birini bulup bulamayacağını bilmiyordu.

Yine denerdi.

"Başka birini bulacağım. Onu unut, Meira."

"Ben yapamam. Kalp eşlerini asla bulamayan ve çocuk sahibi olmak için mücadele eden diğer tüm elfleri düşün. Bu kadar bencil olma," diye tersledi. Meira'nın sesine bir parça iğrençlik karışmıştı.

Meira gözlerini silerken İmani ağzı açık bakakaldı.

"Özür dilerim. Seni kışkandığımı için kendimden nefret ediyorum. Mutluluğu ve çocukları en az benim kadar hak ediyorsun."

Draswood'a dönmeden, iki kardeşin de kendi çocuklarına sahip olma şansı neredeyse imkânsızdı ve Aowynler, İmani'nin işlediği cinayet yüzünden orada yaşayamazdı.

Meira, İmani'nin Malis'i de öldürdüğünü asla öğrenemeyecekti. Meira'nın kendi çocuklarını ne kadar çok istediğini bilen İmani'nin kalbi şimdiden ikiye bölünmüştü ve anne olmayı hak eden biri varsa o da Meira'ydı. Malis hakkındaki gerçek, küçük ailelerinden geriye kalan azıcık şeyi de yok edebilirdi.

"Seninkini alabilmen için benimkinden vazgeçebilseydim, vazgeçerdim." Özellikle de İmani kalp arkadaşlarının yaptığı gibi sihrini paylaşmaya hevesli olmadığı için

Birbirimizi.

"Yapacağını biliyorum," dedi Meira, kolunu Imani'ye dolayarak. "Hiç kimse sana ne yapman gerektiğini söyleyemedi ve ben de hiçbir zaman o kadar zeki ya da cesur olamadım. Ben buradaki sorumlulukları üstlenirken senin ailemize öncelik vereceğini biliyorum. Korkuyorum ama sana güveniyorum. Bunu birlikte başarabiliriz."

Dünden beri Meira'da bir şeyler değişmişti; daha önce olmayan bir olgunluk. Tatlı kız kardeşi hâlâ oradaydı ama Meira'nın gözlerinde artık o her zamanki masumiyet yoktu.

İmani sessiz bir söz vererek onların kenetlenmiş ellerini sıktı.

Meira, Ara'nın eski sandığını Imani'nin eşyalarıyla doldurmadan önce başını salladı ve Imani de ona izin verdi. Kız kardeşinin telaşlanmaya ihtiyacı vardı ve gönül dostları hakkında söylenecek başka bir şey yoktu.

Meira birkaç kitap çıkardı ve üzerlerindeki tozu üfledi. "Bagajın içinden bir şey almak ister misin, yoksa hepsini temizleyeyim mi?"

Kitapları Meira'nın elinden alan Imani onları bir süre inceledi. Hiçbiri *Kraliyet Soylarının Tarihi* değildi ama Imani yine de önemli olabileceklerini düşündü. "Hepsini istiyorum. Geride hiçbir şey bırakma."

Meira başını eğdi ama tek kelime etmeden kitapları bagaja geri koydu.

Asa ilmi kitabını tekrar gören Imani'nin içinde merak ateşi yandı. Boğazını temizledi. "Meira, Ara hiç Drasil adında bir asadan bahsetti mi? Belki de seni asa büyüsü konusunda eğitirken?"

Meira yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak bir elbiseyi katladı ve sandığa yerleştirdi. "Böyle bir isme sahip bir asa hatırlamıyorum. Bir tür Draswood mu?"

"Hayır." İmani eski püskü haritalardan birini eline aldı. "Sanırım bu tamamen farklı bir ağaca ait bir asa. Belki de Niflheim'dan."

Meira gözlerini haritaya dikti. "Bu konuyu kapatmalısın, Imani. Büyü hakkında her şeyi öğrenme takıntını biliyorum ama Stralas'ta beslenecek birini bulmaya ve değerlendirmeleri geçmeye odaklanmalısın. Ara'nın ölümüne neden olan şey de aynı karmaşanın içinde olmak."

İmani, "Bu işe karışacağımı hiç söylemedim," dedi.

Kız kardeşine söylediği yalan yüzünden duyduğu suçluluk Imani'nin içini kemiriyordu. Dünyadaki en güçlü asayı bulmayı nasıl engelleyebilirdi?

Niflheim'a gidemese bile, Stralas'ta Drasil hakkında cevaplar bulabilirdi. Asayla ilgili bir şey Imani'yi orada bekliyordu ve o da

onu bulacaktı.

Gün batımında onun için geldiler. Potansiyel usta cadıları ve atlı iki düzine askeri taşıyan arabalar bir fırtına gibi köye girdi.

Kapılarına vurulan sert bir yumruk Imani hariç herkesin sıçramasına neden oldu. Onu sert üniformalar giymiş askerler karşıladı. Kasvetli ve yıkık dökük koridora hiç yakışmıyorlardı.

"Burada Meira Aowyn adında potansiyel bir efendinin ikamet ettiğine dair kayıtlarımız var. O burada mı?"

Imani başını salladı. "Ben Meira."

"Parlak Majesteleri Kraliçe Dialora'nın ve Kraliyet Büyü Tarikatı'nın İlk Cadısı'nın emriyle bizimle gelmen emredildi. Potansiyel bir usta cadı olarak Tarikat seni resmen işe alıyor. Beni takip edin."

Gerçek Meira, Imani'nin yeni pelerinini giymesine yardım etti ama kız kardeşler ve Dak hiçbir şey söylemedi. İkisine de sarıldı ve kardeşi de onu sıkınca rahatladı.

Dışarıda ürkütücü bir kış rüzgârı esiyor, engebeli kaldırım taşlarının üzerindeki canlı yaprakları hışırdatıyordu. İnfaza katılan aynı kasaba halkı şimdi pencerelerinde duruyordu. Binanın etrafını daha fazla asker sarmış, atları kişniyor ve tedirgin bir şekilde koşturuyordu. Aşırıya kaçılmıştı ama potansiyel usta cadılar, küçük bile olsalar, tehlikeli olabilirlerdi.

Askerler tarafından kuşatılan İmani'yi sıranın önündeki bir arabaya doğru götürdüler. Her adımda eksik ayak parmakları zonklasa da pelerinli başını dik tuttu.

En büyük, süslü arabanın önünde durdular. Bir asker kapıyı açtı ve erkek bir cadı dışarı çıktı.

Kusursuz giyimli ve genç adamın elinin üstündeki altın deride usta cadı sembolü ıslık ıslık parlıyordu. Koyu sarı saçları arkadan bağlanmıştı ve sakalı yeni kesilmişti, sert, erkeksi bir çeneyi çerçeveliyordu. Imani onun cinsini belirleyemedi. Bir peri, bir su perisi ya da bir şekil değiştiren olabilirdi; kesin olarak bildiği tek şey onun bir elf olmadığıydı.

Açlık karnında kıvrılırken ondan arzu yayılıyordu.

Kızın üzerinde yükselen adam şaşkınlıkla başını eğdi. "Draswood'un dışında bir High-Norn elfine pek sık rastlanmaz," diye mırıldandı. "Özellikle de çiftleşmemiş bir dişi."

"Yine de ," dedi alçakgönüllülükle.

Adamın gözleri ona sahip olunması gereken bir şeymiş gibi parlıyordu. Essenheim'daki bilinen tüm potansiyel usta cadıların yazılı olduğu bir parşömen parçasını gösterdi. Meira'nın adı orada, en üste yakın bir yerdeydi.

"Bana Efendi Grey diyebilirsiniz, Leydi Aowyn. Şimdi kollarınızı görelim lütfen. Markalarınızı doğrulayacağım ve aldatıcı büyü olup olmadığını kontrol edeceğim."

Kadın kollarını yukarı sıyırdı ve adam bileğine uzandı.

Bir görüntü ona çarptı. Başka bir ölüm görüntüsü. Sadece saniyeler sürdü.

"Sen lanet olası bir hainsin," dedi biri asasını boğazına dayayarak.

Grey'in yüzü korkuyla kaplanmıştı. Görünmez büyü, gözleri camsı bir hal alana kadar onu boğdu.

Koluyla onu sabitledi. "Leydi Aowyn? İyi misiniz?" "E-evet...

evet, iyiyim," diye kekeledi.

"Üzerinde hafif bir büyü hissediyorum," diye fısıldadı Grey.

"Dişi elfler istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekme eğilimindedirler." Imani bir anlığına pelerinini başından kaldırdı ve illüzyonun bir kısmını gevşetti.

"Senin türünden bir dişi görmeyeli uzun zaman oldu," diye fısıldadı. "Ama neden hâlâ kendini bu kadar büyülüyorsun?"

"İllüzyonum sadece elf büyülerim için değil. İnsanları rahatsız eden şekil bozukluklarım var" -sözünü kesip etrafına bakındı-.

Onu uyardıktan sonra, büyüünün geri kalanının düşmesine izin verdi.

Yüzünde kibarlıktan daha uzun süre kalan adam, sanki onun içini iliklerine kadar görmüş gibiydi. Markalarını gizleyen et büyüsunü hissetmiş miydi? Kehanet büyüsundeki tuhaflığı hissedebiliyor muydu? Imani dişlerini sıktı, kalbi küt küt atıyordu.

Kibirli ve şüpheci bakışlar ona dikilmişti. Uzun bir saniye boyunca Imani'nin göğsü daraldı.

"Eşsiz markalarınız var. Bence hâlâ bir şeyler saklıyorsunuz ve ben bunu çözmeye niyetliyim Meira." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

Ona takılıyor muydu? İltifat mı ediyordu? Emin olamıyordu.

Pelerinini savurarak arabasına döndü ama içeride kaybolmadan önce usta cadı omzunun üzerinden baktı. "İllüzyon büyüsünü kalıcı olarak bırakmanı öneririm. İstenmeyen sorular sarayda istenmeyen bakışlardan çok daha kötüdür."

İllüzyonu *tamamen* bırakmak mı? Ruh çekimi, çiftleşmemiş erkekleri ondan beslenme dürtüsüyle çılgına çevirirdi. Draswood'u bir çeşit illüzyon olmadan terk eden tek bir dişi High-Norn yoktur.

Kapalı kapıya baktı, adamın kendi türünden bihaber mi olduğundan yoksa umursamadığından mı emin değildi.

İmani'nin elleri hafifçe titredi ama artık geri dönüşü yoktu. Bunu başarmak zorundaydı.

Onun önerisini görmezden gelerek cazibesini geri kazandı ve kardeşlerini son bir kez daha görmek için dairelerine bakmak üzere boynunu bükmeden önce açık bir vagon kapısının içine girdi.

Pencere boş kaldı.

Imani başını koltuğa yasladı ve gecenin karanlığında Stralas'a doğru yola çıktıklarında hissettiği keskin acıyı görmezden geldi.

BÖLÜM 9

M Her şey normale dönerken, Nehir Toprakları'nın üzerinde bile güneş doğmuştu. Araba, bataklık arazide uzanan engebeli toprak yol boyunca ileri geri sallanıyordu. Keskin bir rüzgâr esiyordu. Yaklaşan denizden gelen rüzgar arabanın çatlaklarından ılık çalarak geçiyordu. Neshuin Sahili ve başkent yakındı.

Soğuk, sıkıcı ve her şeyin itişip kakıştığı bir ortamda Imani pencereden dışarı bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Gerçekten de zar zor düşünebiliyordu.

En azından peri perilerinin yaşadığı Moorlands'deki son duraklarında ona bir yol arkadaşı vermeyi planlıyorlardı. Imani'nin içinden bir ses belki bu kişiyle dost olabileceğini umuyordu.

Ama Ara'nın sözlerini hatırlayınca içini bir endişe kapladı. Meira haklıydı; burada beslenmek Imani için daha karmaşık olacaktı. Ve son zamanlarda, gölge büyüsüyle, kontrol konusunda daha zor zamanlar geçiriyordu. Gölgelerin kendilerine ait bir zihni vardı.

Son üç gün içinde bölükleri tüm bölgeleri hızlıca dolaşmış ve orada yaşayan her bir ırkı tanımıştı. Imani, Nehir Toprakları'nın uzun ağaçlarını ve gürül gürül akan derelerini özlüyordu ve Stralas'ta yaşamak konusunda gergin olduğunu itiraf edebilirdi. Burası onun taşra kasabasının tam tersiydi.

Stralas ve Neshuin Denizi Kraliyete aitti. Tüm ırklar burada yaşayabilir ve çalışabilirdi. Hareketli bir metropol, Imani'ye daha önce hiç yaşamadığı heyecanlar sunuyordu. Orada bazı Norn elfleri bile görebilirdi.

Imani beslenme için gelen çıraklar arasından bir ya da iki arkadaş edinmeye çalışması gerektiğini biliyordu ama kendini tuttu. Nasıl olsa yarısı, belki de daha fazlası değerlendirmeler sırasında ölecekti.

Yine de *bazı* müttefikler bulması gerekiyordu.

Dün, onun evinin bulunduğu bölgeden geçmişler ve durmamışlardı. Birçok elf güçlü büyüye sahip olmasına rağmen, kendi türünden hiçbiri onlarla birlikte değildi. Bu onu itiraf etmek istediğinden daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı. Kraliyet, bırakın içeri dalıp Norn cadılarını talep etmeyi, Draswood'a davet edilmeden asla girmezdi.

Aptal değillerdi.

Arabanın penceresinden ormanın kenarını gördü. İçerisi karanlıktı, Draswoodlar gökyüzüne doğru yükseliyor ve altlarındaki bitki örtüsünü ve faunayı gölgeleriyle örtüyordu. Onlar hareket etmeden önce sadece bir kez bakabildi.

Gün ortası civarında, Stralas'ın büyüsunü görmeden çok önce , sanki derisinin üzerinde toplu bir vızıltı gibi. Şehri koruyan koğuşlar çevrenin çok dışında duruyordu.

Imani bakışlarını ufka sabitledi, kalbi beklentiyle çarpıyordu. Sonunda, sarp kıyıya doğru ilerlerken büyük duvarların gölgeli hatları netleşti. Uzaktaki yarımada da yapılar yükseliyordu. Essenheim Krallığı'nın devasa başkenti daha belirgin hale geldikçe, arkadaşları sessizleşti.

Bir saat sonra bir kavşakta durdular. Hâlâ Moorlands'deydiler ve Imani bu manzaradan şehir manzarasını görmeye hevesli olsa da, havada bir tedirginlik duygusu asılı duruyordu. O bile bunun şehre giden farklı bir yol olduğunu anlayabiliyordu.

Kervanları tamamen durdu ve o da bir göz atmak için başını kapıdan dışarı çıkardı.

Deniz kokan rüzgâr hemen pelerinini ve saçlarını karıştırarak ona Grey Usta'yı hatırlattı.

Askerler gelişigüzel emirler yağdırarak onları vagonlara geri çağırdı. Bir itiş kakış Imani'nin daha dik oturmasına neden oldu. Vagonunun kapısını gıcırdatarak açtı ve daha fazla insan bağırdı. Dışarıda bir şeyler oluyordu.

Vücuduna hızlı bir görünmezlik illüzyonu yaptı, zıpladı ve toprak yolun yakınındaki bir ağacın arkasına saklanmak için koşuşturdu.

Rüzgâr ilerideki bir tarlada pamuk otlarının arasında dönüyor, parmağıyla askerleri işaret eden ufak tefek bir kadının mavi saçlarını karıştırıyordu. Narin, yarı saydam, güve biçimli kanatlar şaşırtıcı bir güçle fırlayıp çırpındı.

Imani'nin kaşları havaya kalktı.

Norn elfleri zor *bulunurken*, periler gerçekten nadirdi. Yıllar önce çeşitli Kumaş olayları yüzünden nüfusları azaldıktan sonra geriye sadece küçük bir sayı kalmıştı, daha acımasız cadılar tarafından tozları için esir alınanlardan bahsetmeye bile gerek yok. Norn elfleri gibi, insanlar trow veya sprite perilerini daha büyük formlarında, kendi bölgeleri olan Plainslands ve Moorlands'in güvenliği dışında nadiren görürlerdi.

Imani, en çok rağbet gören sihirli eşyalardan biri olan peri tozunun herhangi bir çeşidini ele geçirmek istiyordu. Fen'in yatağındaki söylentilere göre, Niflheim peri tozunun bazı versiyonları ölüleri diriltebiliyordu, ancak aynı toz aynı zamanda perileri güçlü ve tehlikeli yapıyordu.

Mavi saçları parlayan vahşi peri asasını başının üzerine kaldırdı ve savunma büyüsünden bir kalkan çağırdı. Görünmez bir duvar parıldayarak peri kızını içine aldı.

Bir kıskançlık acısı onu vurdu. Savunma büyüsü fiziksel savaşta çok değerliydi. Bir kişiyi diğer cadıların büyüsünden korumak için her türlü kalkan ve korumayı üretir, hatta aynı büyüyü cadıya geri iterek kendi büyüsüyle kendine zarar vermesini sağlardı.

Peri, suyu, toprağı, bitkileri ve hatta havayı bile bir cadının iradesine göre büken bir başka güçlü büyü olan yeryüzü büyüsünü kullanarak derin bir çukur açtığında yer sarsıldı. Bir asker çukurun içine düştü ve bu Imani'nin çok hoşuna gitti - bu gezideki tüm potansiyel usta cadılara esir muamelesi yapmaları onların işine yaramıştı. Son zamanlarda Imani, yeni yasalara gönüllü olarak uymadıkları için pek çok kişinin tartaklandığını görmüştü.

Askerler bu küçük canavarın etrafında bir çember oluşturmaya çalıştı, ancak peri kükredi ve iki kişiyi daha keserek öldürdü.

Her kimse, Imani hemen bu cadının takip edilmeye değer olduğunu düşündü.

Bir düzine asker şimdi peri perisinin etrafını sarmıştı. Imani bir başka patlamayla daha fazla toprak uçuşurken irkildi.

Peri yaklaşan herkese büyüler, karasal ve savunma büyüleri fırlatıyordu. Gerçekten de, tek başına en az beş adamı alt etmeye yetecek kadar büyüye sahipti ve bunu kullanmakta ustaydı.

Üstat Grey çevreye yaklaştığında İmani'nin yüzündeki tüm sevinç kayboldu. Herkesin gözleri onu izledi ve müthiş cadıya baktı.

Pelerinini geniş omuzlarından sıyrarak sakın ve eğlenmiş görünüyordu. Cinsi ne olursa olsun Grey yakışıklıydı ve muhtemelen bu gerçeğin farkındaydı. Ama bugün daha az derli toplu görünüyordu ve uzun sakalı ve rüzgârda savrulan saçlarıyla seyahat ettiği her halinden belli oluyordu.

Periye yaklaşırken, koyu kırmızı usta cadı cüppesi perinin yarattığı esintiyle etrafında dönmeye başladı. Sonra, on adım ötede, Grey durdu.

Askerler annelerinin eteklerine saklanan çocuklar gibi arkasından dağıldılar. Dudakları hafif bir sırıtışa dönüştü ve asasını periye doğrulttu. Rüzgâr hızlanırken yukarıdaki donuk bulutlar dönmeye başladı. Kendisi de karasal büyüye sahipti ama o bir ustaydı ve bu peri değildi.

"Bu krallık için üzerimize düşeni yapmalıyız, sen de dahil, pix. O yüzden bizimle geliyorsun. Bir yol acı verici, diğeri ise kolay. Seni incitmek istemiyorum küçüğüm."

İmani, birçok kez aynı şekilde adlandırıldığı için, aşağılayıcı sözleri nedeniyle ona ters ters baktı. Ancak dışı affetmez bir şekilde gülümseyerek efendisinin gözlerinin içine baktı.

"Bana bir daha küçük dersin" -sesi gür çıkıyordu- "asamı kışına öyle bir sokarım ki aylarca burun deliklerinden o küçümseyici tavrını kusarsın."

Asasını bir kez daha şaklattığında, yer daha da yarıldı ve Üstat Grey'e doğru çöktü. Mükemmel bir kontrolle, çatlağın onu ölümüne düşürmesine sadece birkaç santim kala durdu ve güldü.

İmani onu sevdi.

Hakkını yemeyelim, Efendi Grey irkilmedi bile. Onun yerine yüzünü vahşi ve kaba bir sırıtış kapladı.

Gök gürültüsü yukarıdaki bulutlarda gümbürdedi ve efendisine cevap verdi. Asasıyla yaptığı dikey bir vuruşla gökyüzünden yağmur ve bir şimşek indirdi ve perinin bariyer korumasını patlattı. Yıldırım yeryüzü büyüydü ve bir usta dışında kimsenin kullanması imkânsızdı.

Çatırdayan bir akım havayı doldurdu. Perinin kan donduran çığlığı Imani'nin göğsünü titretti.

Çarpışmanın etkisiyle toz yükseldi ve savruldu. Toz temizlendiğinde peri sırt üstü düştü ve görünmez iplere karşı mücadele etmeye başladı. Yıldırım çarpmasıyla baş edemeyince hırladı ve dişlerini kırdı, neredeyse vahşileşmişti, Gri Usta ise onu izliyordu.

İkisinin de sahip olduğu büyü gücüne tanık olduktan sonra Imani'nin kalbini bir özlem kapladı. Diğer çıraklardan ne kadar geride kalacaktı?

Grey Usta yavaşça yaklaştı ve sanki yakaladığı bir böceği ezip ezmeyi tartışıyormuş gibi başını eğdi. Elinin bir hareketiyle askerler tekrar etrafını sardı ve saldırdı.

Periyi dövmek adil değildi, ama yine de bunu coşkuyla yaptılar. Sonunda onu götürdüler.

Görünmez olan Imani de geri çekildi. Isı omurgasından aşağı süzüldü ve dondu kaldı.

Başını yana eğen Efendi Grey gözlerini ona doğru dikti. Vücudunun üzerindeki illüzyon büyüsüne rağmen, ondan bir şeyler hissetti. Nefesini tuttu.

Adam, kızın rahat edebileceğinden çok daha uzun bir süre baktı ve sonunda uzaklaştı.

DONDURUCU HAVA IMANI'Yİ ÜFLEDİ ve biri arabanın kapısını açarken kafası sağa doğru savruldu. Sadece birkaç dakika önce dönmüştü ve yeni arkadaşına şaşkınlıkla bakarak gözlerini kırptırdı.

Imani'nin karşısındaki koltuğa sürünerek oturan peri arkasına yaslandı ve yüksek sesle iç çekti.

Imani hiç utanmadan baktı, ilk perisini görmenin verdiği merakla dolup taşı. Her ne kadar gerçek formu ayaklarla değil inçlerle ölçülse de, bu seferki bir Norn'dan çok daha büyük olmayan bedeniyle ortaya çıkmıştı. Çenesinin etrafında küt kesilmiş, rüzgâr ve şimşekten yıpranmış tipik mavi peri saçlarıyla yüz hatları sert ama güzeldi.

Menekşe rengi ve keskin bir kurnazlığa sahip badem şeklindeki gözleriyle çevresine baktı. "Demek yaldızlı bir kafeste olmak böyle bir şey,

Ölümüne yürürken," diye mırıldandı, ağırlığını değiştirdi ve pelerinine daha sıkı sarıldı. Yanağındaki derin yarık kıpırmızı parlıyordu.

İmani, perinin pelüş koltuğa dikkatle yaslanışına bakarak onun da sırtında çürükler ve sıyrıklar olduğunu tahmin etti. Ona yardım etmeyi teklif etmeliydi. Bu nazik bir davranış olurdu, Meira'nın yapacağı bir şeydi.

"İyileştirme büyüm yok," dedi Imani, onu daha fazla inceleyerek, "ama izin verirsen uyuşturma büyüsü yapabilirim."

Kuşku perinin yüzünde gezindi. "Senin türünden birine dokunmamam gerektiğini çok iyi biliyorum," dedi bakışlarını İmani'nin vücudunda yukarıdan aşağıya gezdirerek. "Ayrıca, bana baktıklarında herkesin sessizce idama gitmeyeceğini hatırlamalarını istiyorum."

Peri dokunma konusunda yanılıyordu. Imani'nin tek yapması gereken gözlerinin içine bakmaktı ama onu düzeltmedi.

Birkaç dakika boyunca sessizlik hakim oldu. Perinin gözleri ona kilitlenmiş, gözlemliyordu.

İmani'nin düşüncesine göre, şirketteki diğerlerinin aksine, peri değerlendirmelerden sağ çıkma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Imani ağzını ince bir çizgiye bastırdı, onun hakkında ne yapacağından emin değildi.

"Dur tahmin edeyim, daha önce hiç Norn elfi görmedin mi?" Imani bakışların durması için çaresizce sordu.

"Hayır, birkaç tane gördüm. Hatta inanır mısınız, High-Norn dişileri bile." Peri bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. "Senin gibi bir yaratığı almak için Draswood'a cesaret ettiklerine inanmakta zorlanıyorum. Potansiyel bir usta cadı olsan bile."

İmani kıllarını kıpırdattı. "Kolayca geri alınabilecek bir *yaratık* değilim, sana söz veriyorum."

"İşaretlerini göreyim o zaman." Bu talepkâr ya da alaycı bir ses tonu değil, bir meydan okumaydı.

Sertçe yutkunan Imani bir süre ona baktı. Cadılar damgalarını göğüslerine yakın tutarlardı. Bu kaba talep onu tedirgin etmişti.

Fikrini değiştirmeden önce, Imani büyüü gevşetti ve gerçek formunu biraz daha ortaya çıkardı. Şekil bozukluklarını saklı tutarken ve ruhunu hafif bir illüzyonla çizerken, Imani yüz hatlarının keskinleştiğini, gözlerinin genişlediğini, irislerinin mavisinin parladığını ve teninin parladığını hayal etti.

Kollarını yukarı kaldıran Imani kollarını öne doğru itti. İşaretler loş ışıktaki bile parlıyor, mührünü ve yasal Essenheim'ı gösteriyordu

markalar. İmani'nin bildiği kadarıyla geri kalanlar tamamen tespit edilemez durumdaydı. Perinin onları hissedip hissedemeyeceğini görmek için bekledi.

Mırıldanan peri dokunmamaya dikkat etti. Hepsini incelemek için zaman ayırdı ve sonra tekrar yukarı baktı. "Evet, sizi isteğiniz dışında geri getirmek beklenenden daha zor olabilir." Gözlerini İmani'ye dikti. "İyileştirme büyüsü olmadan, tertemizsin. Üzerinde tek bir çizik bile yok. Norn'ların genç ve çiftleşmemiş bir dişiyi, özellikle de yüksek ırktan birini savaşmadan bıraktıklarına bir an bile inanmıyorum. Ama bıraksalar bile, dürüst olalım, senin türün Draswood'u asla özel sihirli amcığın olmadan terk etmez, öyle ki kimse sana bir bakış bile atmaz. Yine de burada, tüm Yüksek-Norn ihtişamınızla, sadece bir illüzyonla oturuyorsunuz."

"Görünüşe göre bazılarımız öyle."

Aslında İmani'nin bazı kısımları yoğun bir şekilde büyülenmişti ama çoğu insanın beklediği gibi bir büyüyle değil. Yine de yoldaşı bunların hiçbirini hissetmiyordu, bu da onun beden büyüsü illüzyon büyüsünün peri cadısından daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Belli ki peri bunun mümkün olduğunu düşünmemiş. *Güzel*. Et büyüsü için azizlere şükürler olsun.

Ağır bir iç çekişle arkasına yaslanan peri, gözlerini İmani'ye dikti. "Peki, buraya nasıl geldin?"

"Çocukluğumdan beri Draswood'da yaşamadım. Ben Nehir Toprakları'ndanım."

"Naiadlarla mı yaşadın? Bu... bu çok garip." Peri durakladı ve İmani'ye bir göz attı. "Mükemmel bir soydan geliyorsun. Sadece fiziksel olarak mükemmel değilsin, güçlü bir ruh çekimine sahipsin, aynı zamanda bir asa ilmine de sahipsin. Draswood'dan neden ayrıldın?"

"Ailem öldü. Beni naiad büyükannem büyüttü." Bir duraklama daha.

"Sen tuhaf bir elf cadısısın ve sende hiç naiad yok."

Masum yorumuna rağmen İmani'nin midesi düğümlendi. Peri zekiydi ve henüz ne olduğunu anlamamış olsa da İmani'nin bir şeyler sakladığını sezmişti. Gri Usta gibi, başkentte kaç kişi aynı şeyi algılayabilirdi? Bir High-Norn elfi olmak biraz dikkat çekse de, biraz göze çarpmazsa başı belaya girebilirdi.

İmani cevap vermeden önce gözlerini pencereden kaçırdı. "Ben özel bir şey değilim. İçimde büyükannemden gelen bir su perisi var."

düşün." Yalan ama hepsi kız kardeşi için geçerli. "Büyümü serbest bıraktığımda ruh çekimi seni etkiliyor. Bu arada, isteğin üzerine," diye ekledi Imani.

"Muhtemelen. Siktiğimin elfleri." Gözlerini devirdi. "Ruh çekimin olmasa insanlar seni yarısı kadar bile sevmezdi."

"Umarım senin gibi konuşan birinin tavırlarına uygun işaretleri vardır," dedi Imani küçümseyerek.

"Anlıyorum." Peri kollarını geriye çekti ve mavi güve mührünün etrafındaki yedi işareti ve bir daireyi ortaya çıkardı. Imani işaretlerin üzerinde bir yanılısama sezdi. Peri bir şey saklıyordu - ya da birini.

CKAPTER LO

T Peri kollarını geri çekerken büyüğü veya mühürleri hakkında bir şey söylemeye tenezzül etmedi ve Imani de sormadı.

Uzun bir sessizlikten sonra Imani'ye sinsi bir gülümseme verdi. "Adın ne senin, elf cadı?"

"Meira Aowyn."

"Esadora Farwyn. Ama bana Esa de-"

Dışarıda kopan bir gürültü ikisinin de irkilmesine neden oldu. Hemen ardından arabadan dışarı fırladılar.

İleride, Üstat Grey bir yırtıcı hayvan zarafetiyle arabanın tavanına tırmandı. Avucunu uzatarak, metodik bir şekilde alıştırma yaptı.

"Ne yapıyor bu?" Esa bir dakika sonra fısıldadı. "O kalkanlar kilometrelerce uzunluğunda. En az yüz tane büyüğü var, bazıları Tarikat'tan bile eski ve çoğu tek bir cadı tarafından tamamen etkisiz hale getirilemez, getirilmeleri de gerekmiyor. Şehre girmenin daha kolay yolları var."

Imani de aynı şeyden şüpheleniyordu. Sertçe yutkunarak Esa'ya yan gözle baktı. "Yine de onları etkisiz hale getirmiyor. Bir delik açıyor."

"Ama neden? Geçebilmemiz için onu açık tutmak, sonra da koğuşları yeniden tamir etmek için gereken güç..." Esa sözünü kesti.

Sadece bir usta yapabilirdi. Şehir bu sayede yüzyıllardır iyi korunuyordu.

"Azizler yaşıyor," diye mırıldandı Esa. "Kumaşı çekip hasarı onarmak için buraya birini göndermek yerine ana kapılardan geçmek bizim için daha kolay olurdu. Neden bu yoldan giriyoruz?"

Imani bunun tuhaf olduğunu kabul etti. "Tarikat ve kraliçenin bilgisi olmadan hiç kimsenin koğuşları geçip Stralas'a giremeyeceğini duymuştum."

"Bu doğru," dedi Esa.

Sessizce aynı sonuca vardıklarında aralarında tedirginlik geçti: Kraliyet bu dolambaçlı girişi planlamıştı. Arka yoldan gireceklerdi ve cadıların nispeten gizli bir şekilde gelmelerini sağlamak için hasara izin verilmişti.

"Belki de bizi görmek için dışarı çıkacak büyük kalabalıklar yaratmaktan kaçınmak istiyorlardır?"

Cadılar nadir bulunur," diye fısıldadı Esa.

"Bu mümkün. Yoksa bu yol bir şekilde daha mı hızlı?" Imani sordu. Esa omuz silkti.

Diğerleri parçaları bir araya getirmiş gibi görünmüyordu. Kafalar heyecanla arabalardan dışarı bakıyor ve insanlar aptallar gibi huşu içinde işaret ediyordu. Ama Imani ve Esa donup kalmış, kafaları karışmıştı. İçini bir yanlışlık duygusu kapladı ve Imani çırakların ne için ve neden burada olduklarını ciddi ciddi sorguladı.

Binlerce ağacın devrilmesi gibi büyük bir çatlama sesi herkesi sersemleterek sessizliğe gömdü.

Gri Usta uzattığı elini sıktı ve içinden daha fazla büyü . Parlak kırmızı ve turuncu kıvılcımlar, görünmez kalkanın içinden bir kemer kesmek için karasal ve savunma büyüsunü kullanarak ağaçların gölgeliklerinin üstüne ve altına yağdı. Şehri çevreleyen devasa kalkanları oluşturan büyüleri yırtıp geçerken donuk gri öğleden sonrayı aydınlattılar. Bozulma, ötesindeki çalılırların ve ağaçların dalgalanmasına, yapraklarının birbirine karışmasına ve bozulma içinde çılginca dönmesine neden oldu.

Imani'nin elleri titrerken, adam kalkanı dakikalar içinde eriterek dümdüz bir delik açtı. Arzu, zihninin derinliklerinden başını kaldırdı. Göğsünde alçak bir hırıltı tehdit ediyordu. Onu mu yoksa onun gücünü mü istediğini bilmiyordu. Belki ikisini de.

Serbest elini bir kez daha iterek enerji halatlarının dışarı fırlamasını sağladı ve tüm zayıf noktalara bir tür büyü ile saldırdı. Kalkanlar hızlı bir şekilde kırıldı ve düştü. Aynı anda en az üç farklı büyü yeteneği kullanmıştı - etkileyici bir başarı.

Cadı, hâlâ büyüye sımsıkı tutunduğu çenesini sallayarak muhafızına işaret verdi.

Bu kişi yetkili gibi görünüyordu. Üniforması diğerlerininkinden daha fazla süslüydü ama diğerlerinin aksine İmani onun tam bir aptal olmadığını ve Üstat Grey ile yakın çalıştığını hissetti. Bir keresinde birlikte gülümsemişler ve gülmüşlerdi, bu da ona ikisinin arkadaş olabileceği izlenimini vermişti.

İki kadın hızla arabalarına geri döndüler ve araba ilerleyerek kaptanın açık tuttuğu tünelden geçti.

Eşiğe yaklaştıklarında, İmani pervasızca ona baktı. Havada yoğun, yanık bir koku asılı duruyordu - büyüünün artçı etkileri. Tünelden alçak bir uğultu ve çatırdama sesi yayılıyor, onlar yaklaştıkça sarıyordu. Sadece güçlü alındaki küçük bir kırıksıklık konsantrasyonunu ima ediyordu. Yine de büyü onun menzili içindeymiş gibi görünüyordu.

Tarikat ona böylesine zorlayıcı ve fiziksel olarak güç gerektiren bir büyüü yapabilecek bilgiyi vermiş olsa bile, bu onu etkilemişti. İnanılmaz derecede yetenekli bir cadı olmalıydı.

Karnında bir düğüm sıkıştı. İmani'nin buradaki güçlü büyücülerden saklaması gereken bir yığın sır vardı ve bu usta cadı da onlardan sadece biriydi.

Parlak, delici gri gözleri ona doğru kaydı ve bir an için bakışlarını onunla kilitledi. Bir gülümseme neredeyse süzüldü. Bu dostça bir bakış değildi. Tam tersine, bu *bakış, gözümün üzerinde olduğunu* söylüyordu.

İmani'nin omurgasına sıcaklık yayıldı ama kafasının içinde uyarı zilleri çalmaya başladı. Boynunu bükmeden ona bakamayacağı kadar büyük bir açığa gelene kadar gözlerini tuttu.

"EFENDİMİZ ELFLERİ TERCİH EDİYOR. Ama kim tercih etmez ki, değil mi?"

İmani dudaklarını büzdü, Esa'nın bu alışverişi fark etmesinden rahatsız olmuştu. "Bundan şüpheliyim. Çok az konuştuk."

Esa omuz silkti. Tekrar sessizliğe gömüldüler. Kıskanıyor muydu? Muhtemelen hayır, ama İmani onunla yeni tanışmıştı.

Şehrin dış sınırlarına girdiklerinde, çıraklar daha küçük gruplara ayrılarak Stralas'ın çeşitli giriş noktalarına giden farklı yollara ayrıldılar.

Dış mahallelerde bile sesler yükseliyordu. Sokaklar daha dardı, mahalleler, dükkânlar ve binalar daha geniş ve kalabalıktı. Dışarıya bir göz atan İmani, pencerenin kenarını kavradı. Şehrin sınırlarına özenle girerlerken gözlerini kalabalık sokaklardan alamıyordu. Grupları insanlar, at arabaları ve çiftlik hayvanları tarafından sıkıştırıldıkça hızları yavaşladı.

Yarımadanın en yüksek noktasına doğru ilerlerken İmani kendini kakofoninin -pazarlar, kalabalıklar, bağırışlar, meleyen koyun ve keçiler ve cılız at arabası tekerlekleri- içinde kaybetti. Yükseklerle tırmandıkça evler ve binalar daha gösterişli ve zarif hale geliyordu.

Tepenin dibinde durduklarında, uçsuz bucaksız Neshuin Denizi'nin üzerinde görkemli bir saray yükseliyordu.

Kapıların duvarlarını kaplayan çok sayıdaki kuleden birkaçının tepesinde nöbet tutan muhafızlar, yaklaşmakta olan bir avuç yeni Tarikat cadısına boş boş bakıyorlardı. Bunlar kendilerine eşlik edenlerden daha sert bir kalibreye sahip gibi görünüyordu, bakışları elik gibi ve gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Bir muhafız bir kuleden eğildi ve diğerine onları içeri alması için bağırdı. Onlar da mecburen kapıları gıcırdattı.

"Kapıyı açık tutun!" diye bağırdı başka bir muhafız. "Prens güneyden yaklaşıyor!"

İmani ve Esa, veliahtı bir an görebilmek umuduyla başlarını diğer pencereye doğru çevirdi.

"Ah... buraya gelmek iki lanet saat sürdü. Şımarık göt herif için ekstra kraliyet güvenliği." Esa, İmani'ye baktı. "Onun hakkında ne biliyorsun? Söylentilere göre sadece gerçekten hedonist olanlar prensin yakın çevresine girebilirmiş. Bütün gece ayakta kalır, annesinin bütün parasını kumarda harcar ve önüne gelenle yatarmış." Esa'nın gözleri eğleniyordu.

"Yalan," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi İmani, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir kişi kraliçenin tüm parasını kumarda harcayamaz. Bir insanın ömrü boyunca harcayamayacağı kadar çok para var."

"Piç kurusu deniyor."

"Onun aynı zamanda yetenekli bir usta cadı olduğunu duydum. On altı yaşında, değerdendirmeleri geçen en genç cadılardan biriymiş."

Esa elbisesinin üzerindeki bir iple oynadı. "Bazıları kraliçenin prensin yeterince güçlü olmadığından endişelendiğini söylüyor. Annesi, kendisi öldükten sonra monarşinin başka bir türe miras kalacağını düşünüyor."

Pareialar, Meadowlands'den gelen eski, yüksek soylu bir leimoniads perisi ailesiydi ve kırk yıl önce Kraliçe Dialora çeşitli şekil değiştirenlerin iktidarda olduğu üç yüz yıllık bir seriyi bozduğunda krallığı şok etmişlerdi.

Periler yüzyıllardır Taç'a sahip olmamıştı.

"Tüm bu söylentileri nereden duydun?"

"Kardeşimi görmek için yüzlerce kez mahkemeye gittim. Bir şeyler duyarsınız."

Imani'de pek çok soru ortaya çıktı. Yüz kere mi? Kardeşi mi? Esa topladıkları en güçlü cadı değildi ama ona çok yaklaşılmıştı. Yedi işareti ve mavi güve mührünün etrafındaki çemberle, kendisinden daha güçlü olan tek yaratık dokuz işaretli bir yüksek leonine şekil değiştiren olmuştu. Imani'nin yedi işareti vardı elbette ama beş işareti varmış gibi davranmak zorundaydı.

"Burada mı eğitim aldın? Sihrinle mi?"

"Hayır. Kardeşim öğretti."

"Yetenekli olmalı. Buradaki çoğu insan kendi ırkları ya da yetenekleri dışında pek bir şey bilmiyor." Çoğu insan kız kardeşi gibiydi.

"Öyleydi. Kardeşim yetenekliydi. Sekiz işareti vardı." Pencereden dışarı bakan Esa'nın yüzü okunmaz halde kaldı. "Değerlendirmesini yaparken öldü."

Sessizlik çöktü. Saray arazisine girdiklerinde kapılar kapandı ve Imani'nin zihni allak bullak oldu.

Eğitimli bir 8-Mark *öldü* mü? Esa'nın ölümüne yürüdükleri iddiası artık o kadar da dramatik değildi.

KADIN CADILARIN her birinin kendi odaları vardı. Esa vedalaşmadan kendi odasına girdi ama tüm saray İmani'nin dikkatini fark edemeyeceği kadar dağıtmıştı.

Pırıl pırıl beyaz duvarlar diğer binaların üzerinde yükseliyor, yarımadanın tam ucunda, denizin üzerinde duruyor ve etrafını saran bahçeler ve avlulardan oluşan bir labirent oluşturunuyordu. Imani'nin dairesi, Esa'yaptığı *doğu kanadı* için bile şimdiye kadar gördüklerinden daha inanılmazdı.

ahırlardan biraz daha güzeldi. Hizmetçiler Imani'nin eşyalarını getirdi. Hizmetçiler yıkanmasına ve uyumaya hazırlanmasına yardım etti.

Yorgun olmasına rağmen gece boyunca defalarca uyandı, terden sıırıslıklam olmuştu. Kız kardeşinin hıçkırığa hıçkırığa ağladığı rüyalar, daha önce gördüğü tüm rüyalarından daha gerçekti ve kalbini sıkıca kavradı. Gözlerini her kapadığında, acı uzuvlarını sarsıyor ve o da gözyaşlarını yüzünden aşağı akıtıyordu. Bütün gece, ikisini de hayal kırıklığına uğrattığından, Dak ve Meira'da ciddi bir sorun olduğundan korkmuştu.

Ama onlar sadece rüyaydı.

Sabah, kapısının çalınması onu gerçekliğe geri döndürdüğünde bunların hepsi unutulmuştu. Dışarıda bir kamarot duruyordu.

"Leydi Aowyn, diğerlerinden önce gelmeniz rica olunur. Mümkün olduğunca çabuk size eşlik edeceğim."

Birkaç hizmetçi cevap beklemeden içeri girdi ve onu giydirmek için koşuşturmaya başladı.

Bornozunun içinde dururken kollarını kavuşturdu. "Bu kadar erken mi? Gördüğünüz gibi daha yeni kalktım. Hazır değilim."

Hizmetçi boğazını temizledi. "İsrar etmek zorundayım leydim." Ona bir kâğıt parçası uzattı ve beyaz eldivenli ellerini arkasında kavuşturdu.

Mektubu açtığında, döngüsel bir senaryodaki bir cümle onu karşıladı.

İstenmeyen sorulardan bazılarına cevap verme zamanı.

İmzalıydı, *Efendi Grey*.

Hizmetçi selam verdikten sonra sessizce onu beklemek üzere salona girdi. Daha önce hiç kimse Imani'yi selamlamamıştı. Bu, olması gerekenden daha çok hoşuna gitmişti.

CKAPTER LL

S Bu konuşma karşısında avuçlarını kapadı ama Efendi Grey'in şüphelerini yatıştırmak için bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. İnsanların ona bir sirk hayvanıymış gibi baktığı uzun, dolambaçlı bir yürüyüşten sonra Tarikat'ın kanadına girdiler.

Toz her şeyi kaplamış, sarayın geri kalanından daha az cilalı hale getirmişti. Halılar bazı yerlerde yıpranmış, duvarlarda daha az dekor asılı ve çeşitli köşelerde boyalar soyulmuştu. Saraydaki uzak konumu tuhaftı, sanki kraliçe seçkin Kraliyet Sihir Tarikatı'nı tavan arasına tıkıp unutmaya çalışmış gibiydi.

Hizmetçi onu tek bir kapıya götürdü ve kapıyı açtı.

Adamın yanından geçti ve kendini iki adamın oldukça yoğun ama açıkça dostça bir düello yaptığı geniş ve açık bir odada buldu.

Mobilyalar yan tarafa yığılmıştı. Dış duvarı kaplayan yarım düzine uzun pencere yeşil bahçeleri gözler önüne seriyordu. Geniş omuzlu bir peri olan bir adam bir büyü yaptı ve diğer adamı duvara çarptı. Perinin kolları şerit halindeydi ve zayıf karnının aşağısında kocaman bir kesik görünüyordu.

Diğeri, kısa, koyu sarı saçlı bir su perisi, sandalyelerden birini odanın diğer ucuna fırlatıp arkadaşına çarpınca sırtı şaşkınlıkla gerildi. Perinin aksine, su perisi bir şekilde gömleğini kaybetmişti.

Ellerini dizlerine dayayıp nefes nefese kalırken altın sarısı teninin her santiminde ter parlıyordu.

İkisi de bakışlarını ona doğru çevirdi.

Perinin anlayışlı gözleriyle karşılaştığında, tanıdık geldi.

Onu.

Grey Usta'yı görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

kâğıdı iki parmağının arasında tuttu. "Buraya çağrıldım." "Leydi Aowyn," dedi Efendi Grey onu tembel bir gülümsemeyle selamlayarak.

Kollarını kavuşturdu, gömlek giymesıyla ilgili iğneleyici bir yorum yapmak üzereydi ama dilini tuttu. Meira bu kadar kaba bir şey söylemezdi.

İmani, koşullar göz önüne alındığında çatışmacı maskesini düşürdü.

Erkek su perisi elini dağınık saçlarında gezdirdi ve kapıya doğru işaret etti.

"Lore, ilgilenmem gereken bir iş var."

Lore adındaki peri Efendi Grey'e hafif bir selam verdikten sonra oradan ayrıldı. Yalnızdılar ve efendi ona tepeden bakıyordu.

Üzerine gömleğini geçirerek ilerledi. Tıraş olmuş ve saçlarını kısacık kestirmişti, cübbesi ve gömleği olmadan... çok farklı görünüyordu. Daha genç ve daha rahat.

"Bana soracak sorularınız var." İmani'nin sesi sessiz ve resmiydi.

"Gerçekten. Ben meslektaşlarıma bildirdim siz kendinizi büyülüyorsunuz sürekli."

"Buna karşı bir kural mı var? Saklanmaya çalışmıyorum. içeri."

"Hayır, buna karşı bir kural yok. Ama nadiren oluyor," dedi Grey Usta, Beyaz dişleri alt dudağına takılarak sırıtmaya başladı. Bir an için yüzü yürek hoplatan bir çocuksuluğa büründü. Gülümsemesi soldu. "Çoğu insan zahmet etmez. Birinin çoğumuzun göremediği hileler kullanarak kendini daha çekici kılmaya çalışması genellikle zevksizlik olarak görülür."

Cazibesi hiçbir zaman gösteriş meselesi olmamıştı, İmani'de hiç yoktu. Zaman kayıydı ve onu ilgilendirmezdi. Hayatı boyunca ruhunun çekiciliğini gizlemek için saklanmıştı ve şimdi de saklanıyordu çünkü glamour olmadan, İmani'nin kimsenin bilmesini istemediği bir zayıflığı ortaya çıkıyordu.

"Kendimi daha çekici hale getirmeye çalışmıyorum."

Eğlenerek başını yana eğdi. "Onlara bunu da söyledim."

Yerinde durdu. Herkesin görünüşünü kontrol etmesine, başkaları şüphelenmeden insanların neyi ne zaman göreceğine karar vermesine izin verilmelidir.

Birincil cazibesinin tamamen kaybolmasına izin verdi. Onu zaten onsuz görmüştü.

Perde kalktı ve ona geri döndü. "İnsanlar beni gördüklerinde rahatsız oluyorlar, High-Norn olsam da olmasam da."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak yaklaştı. "Böyle bir izi nasıl aldın?"

Ailesi ve kalp arkadaşı dışında hiç kimse bu işareti daha önce görmemişti ama o bu tepkiyi bekliyordu ve hazırladığı yalanın ağzından kaçmasına izin verdi. "Doğum lekesi."

Gerçekte, yüzünün yarısını çirkinleştiren siyah damarlar ve lekeli deri ile doğmamıştı. Yine de kimse bunun nereden ya da neden kaynaklandığını .

Yavaş yavaş ortaya çıkmış, reşit olana kadar yıllar içinde büyümüş ve damgalarının ortaya çıkması gereken zamanda durmuştu. Küçük bir çocukken Imani ailesinin sözünü dinlemez, sık sık Draswood'da tek başına oynamak için

kaçardı. Çocuklar genellikle şehrin kenarlarında dolaşır ve keşif yaparlardı, ancak ormanın içi elfler için bile tehlikeli olabilirdi. Tüm bitkiler ve yaratıklar büyüye sahipti. Ara, herkesin en iyi tahmininin Imani'nin orada bir şeyle

karşılaştığı yönünde olduğunu söylemişti. Ailesi İşaret ortaya çıkmaya başladığında ve tek kelime etmediğinde onu büyüledi.

Efendi Grey yutkundu, şimdi daha da şüpheciydi.

Yüz ifadesini yumuşamaya zorladı. "Lütfen," diye fısıldadı periye yalvararak. "Benim türümle ilgili fazla tecrüben var mı bilmiyorum ama ben burada tek başına yaşayan dişi bir elf cadısıyım. Paylaşacak bir kalp arkadaşımın büyüü olmadan açıkta kalıyorum. Daha fazla uyum sağlamama izin ver. Akli başında hiçbir dişi elf Draswood'u bir çeşit koruma olmadan terk etmez. Çocukluğumdan beri bu kadar çok insan tarafından süslenmeden görülmemiştim ve o zaman bile hepsi Norn elfleriydi. Hiç Norn elfi tanıyor musunuz, Efendi Grey?"

"En az bir tane," diye bir erkek sesi duyuldu kapı aralığından. İri bir çerçeve ve keskin bir ifade kapı aralığını kararttı.

Kalbi neredeyse duracaktı.

Yıllardır gördüğü ilk erkek Norn elfi üvey babasına benziyordu ya da hâlâ hayatta olsaydı onun nasıl biri olacağını hayal ediyordu.

Gümüş saçları daha kısa olmasına rağmen hatırladığıyla aynıydı ve elfin teni daha yaşlı görünüyordu ama benzer bir parlaklıkla parlıyordu. Verdiği

usta cadının vücudunu çevreleyen yanardöner bir sihir izi.

Nedense ondan hemen hoşlanmıştı.

"Leydi Aowyn, itiraf etmeliyim ki gelişinizi duyduğuma çok memnun oldum. Genç bir Norn cadısını Tarikat'a katılması için eğitmek onlarca yıldır yaşamadığım bir heyecan." Öne doğru ilerledi ve ona dokunmadan, çocukluğundan beri görmediği resmi bir elf tarzıyla selamladı -alnında iki parmak ve derin bir eğilme.

Yanıt verirken tökezledi ama başardı.

"Meira, Üstat Selhey ile tanış, burada Stralas'ta hizmet veren tek Yüksek-Norn usta cadı."

Selhey Usta, İmani'nin ağzının açık kalmasına aldırmadı. "Senin de çok iyi bildiğin nahoş nedenlerden ötürü cazibeni korumaya hakkın olduğunu şiddetle savundum. Burada tek başına bir dişi elfsin ve gerekli her türlü korumaya hakkın var."

Imani onun bu sözlerine ne diyeceğini bilemiyordu ama içinde bu yabancıya karşı bir sevgi dalgası yükseldi.

Elindeki asayı havaya kaldırdı. "Ben de dahil olmak üzere pek çok kişi anne ve babanızı yüzyıllardır en iyi asa yapanlar olarak görürdü; bunu da babanız yaptı."

Sven ve Saria Aowyn yüzyıllardır en iyi asa yapımcıları olmuşlardı.

Kendini tutarken, her iki ebeveynini de özlediği için dayanılmaz bir hüznü kapladı içini. Pek fazla insan onun tam anlamıyla bir Aowyn olmadığını bilmiyordu ve onu evlat edinen babası da ona hiçbir zaman farklı davranmamıştı. Büyükbabasının başına gelenlerden sonra ailesi ondan korkmuş olsa da, o günden önce ona hep sevgiyle yaklaşmışlardı.

Üstat Selhey asasını bir kenara bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Annen ve baban Ovalar ve Nehir Toprakları sınırı yakınlarındaki bir Kumaş olayında genç yaşta öldüler, değil mi?"

Duygular boğazını tıkamıştı. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

"Özellikle korkunç bir olaydı. Eğer bilselerdi Niflheim antlaşmayı geçersiz kılacak kadar güçlüydü," diye mırıldandı sesine sinirli bir ton katarak. "Oradaki bölge hâlâ tam olarak iyileşmedi. Hayatta kalmanız bir mucize."

Imani kabul etmek zorunda kaldı. Bu bir mucizeydi.

O güne ait görüntüler gözlerinin önünden geçti. Sanki aynı düzlemde var olmak için savaşıyor iki diyar birbirine çarpmış gibi, dünyanın eklenmiş ceplerinden siyah, yakıcı bir yağmur. Yer altlarında kaybolmuş, dünya eğilirken yerçekimi ve zaman değişmiş, anne ve babasının

Cesetler ikisinin arasında kalarak etkili bir şekilde parçalara ayrılmıştı.

Bazı parçalar bu diyara saçılmıştı, diğerleri ise muhtemelen ...başka bir yerde.

Üstat Selhey Üstat Grey'e döndü. "Elfler bu krallıktaki diğer insanlardan neredeyse her yönden farklıdır; görünüşümüz, büyümüz ve duygusal ihtiyaçlarımız. İllüzyonu sürdürebilmesi için bir sebep daha."

"Buradaki en güçlü cadıya yakın bile değil. Ne anlamı var anlamıyorum."

Selhey Usta sabırla açıklamaya çalıştı: "Bir dışının ruhunun başkaları üzerinde yarattığı büyüyü ya da diğer görünüşlerinin... getireceği dikkat dağınıklığını tam olarak anladığınızı sanmıyorum."

İmani ters ters bakarak su perisi cadıyla tekrar yüzleşti. "Burada öğrenmek istiyorum. Büyüm için ciddiye alınmak istiyorum, garip bir doğum lekesi olan, çiftleşmemiş dişi bir elf olduğum için değil. İnsanlar bunu görüyor" -vücudunu yukarı aşağı hareket ettirdi- "ve diğer her şeyi unutuyorlar. Bana kimden beslendiğimi soruyorlar-"

"*Kimden* besleniyorsun?" Grey Usta'nın sesi, daha önce de gördüğü tanıdık bir özlemle araya girdiğinde sert çıkmıştı.

Sihrinin işe yaradığını görünce hayal kırıklığıyla yanakları kızardı ve onun dikkatinden saklanmak için illüzyonunu tekrar takmak istedi. Üzüntüsüne rağmen, İmani bu erkek periyi acı verici derecede çekici bulduğunu fark etti. Açlık içini kemirdi ama kendini kayıtsız kalmaya zorladı.

Bu başka bir günün sorunuuydu. Ya da haftanın.

Ne kadar sinir bozucu kıpırtılar - arzusu tamamen sahteydi. Ona bir mobilya parçasının fırlatılmasının nasıl bir şey olduğunu göstermek istemesine neden oldu.

Tekrar söylüyorum, Meira asla böyle kaba bir şey yapmazdı ve bunu hak etmiyordu.

Bazen ruh çekilişinden nefret ediyordu.

O daha cevap veremedi Selhey Usta araya girdi: "*Bu* sizi ilgilendirmez Usta."

Üstat Grey en azından hakarete uğramış gibi görünme nezaketini gösterdi ve yumuşadı. "Diğer usta cadılara ve İlk Cadı'ya büyüünüzün sizde kalabileceğini söyleyeceğim. Nasıl olsa onu hissedecek olanlar muhtemelen sadece biz olacağız."

"Teşekkür ederim." İmani ciddiydi.

Erkek su perisi ona son bir kez kuşkuyla baktı. "Gel; seni diğer çırağların yanına götüreceğiz."

Dışarı çıktılar ama Efendi Grey dönüp ona baktı, alnı konsantrasyonla çatılmıştı. "Hâlâ bir şeyler saklıyorsun." Sesi alçaldı. "Kraliyet'e ya da Tarikat'a karşı dürüst olmamak hata olur. Sadece beş damgası olan bir cadı olarak en güçlüsü olmaktan çok uzaksın ama bunlar fark etmemizi sağlayacak kadar nadir damgalar, bu yüzden seni izliyor olacağız. Bu kadarını garanti edebilirim."

Odada gerginlik artarken Selhey Usta'nın gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Koridora adım attıklarında her iki usta cadı da usulca mırıldandı. İmani'nin kulakları ileri geri gidip gelerek konuşmalarını dikkatle dinledi, elf işitme duyusu devreye girmişti.

Üstat Grey, "Bu, bana kehanet büyüsü hakkında cevap verene kadar sana yaptığım son iyilik," dedi.

"Size de annenize verdiğim cevabı vereceğim; büyüyü yapmak son derece zordur. Cadılar doğdukça ve öldükçe gelecek sürekli . Bu nedenle, gerçekleştiği ana kadar gerçeği ayırt etmek imkansızdır."

"Diğer usta cadılar daha önce bir büyüyle veliahtı belirlemeyi başarmışlardı."

"Sonra da hükümdarlarını yatıştırmak için yalan söylediler. Kehanet işareti bu âlemdeki en nadir işaretlerden biridir ve büyücüye birçok insanın arzuladığı ama çok az kişinin sahip olduğu tehlikeli yetenekler verir. Birçoğu bunu anlamıyor."

"Gerçeği ya da geleceği ortaya çıkarmaya çalışıyor; anlamayacak ne var?" Ana salona girdiklerinde konuşmaları kısa kesildi.

Düzinelerce bakış onun üzerinde toplandı. Bazı çırağlar şaşkınlıkla geri adım attı, diğerleri ise şaşkınlıkla baktı. Esa'nın kaşları o kadar havaya kalktı ki neredeyse saç çizgisine değecekti.

Şaşkınlık içindeki İmani, hepsinin gözlerinin içine bakmaya cesaret ederek yüz ifadelerine karşılık verdi. Cazibesini geri kazandığına göre saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Bu insanların çoğuyla hiç *tanışmamıştı* ama yine de havada bir düşmanlık vardı.

Dört usta cadı, kıpkırmızı cüppeleri ve siyah kıyafetleriyle odanın önünde duruyordu. Usta Grey yaklaştı ve diğerleri ona selam verdi.

Her biri alçak sesle "Ekselansları" diye mırıldandı.

Yaşadığı şok çenesinin düşmesine neden oldu. O *veliaht* mıydı? Olaylar gelişirken İmani'nin tek yapabildiği nefes almaktı.

"Efendi Selhey ve Leydi Aowyn ile konuştum. Bana kalırsa, veliaht ve bu Tarikat'ta usta bir cadı olarak, onda kalmasına izin vermeliyiz. Zararsız bir şey. Elli yıldır burada bir Norn cadısı eğitim görmedi ama herkesin dikkatinin dağılmasını engellemekte faydalı olacağına söz veriyorum."

Bir usta cadı aynı fikirde olmadığını dile getirdi.

Prensın bakışları onunkilerle birlikte karardı. Açıkçası buradaki insanların kendi türü hakkında bu kadar cahil olması *hayret* vericiydi. Diğer bölgelerdeki sıradan ırklardan bunu beklerdi ama Stralas'taki yüksek eğitilmiş cadılardan beklemezdi.

"Dahası, Yüksek Nöbetçi Ellisar'ın ona herhangi bir şekilde kötü davranılmasından memnun olacağını sanmıyorum. Bu da annemin de memnun olmayacağı anlamına geliyor," diye ekledi Prens.

Imani neredeyse alay edecekti. Norn'un yüksek nöbetçisini tanımıyordu bile. Mesial Diyarı'nın hükümdarları gibi, yüksek nöbetçiler de diğeri öldüğünde Kumaş tarafından seçilirdi. Birçoğu kendi türlerinin en güçlüleriydi ve her bölgedeki halklarını denetlerken aynı zamanda kraliçeye tavsiyelerde bulunmak için bir konseyde oturlardı. Imani bunun Niflheim'da da benzer şekilde işlediğini varsayıyordu ama emin değildi.

O ve Meira gibi Yüksek-Norn dışı elfleri bugünlerde çok daha nadirdi ama Draswood'da hâlâ binlercesi yaşıyordu.

Ellisar ona bir bakış bile atmadı. Yine de yalanı takdir etti.

Tüm cadılar en uzakta duran erkeği izlemek için döndüler. Elinin üstündeki mor işaretle -bir başbüyücü- İlk Cadı olmalıydı, Essenheim'da böyle bir damgaya sahip bilinen tek cadı. Elbette başkaları da olabilirdi, ama onları kazanmak neredeyse imkânsızdı.

"Evet. Ellisar'ı ve anneni memnun etmemenin büyük talihsizlik olacağı konusunda hemfikiriz." Başını öne eğdi. "Lütfen geçen haftaki başarılarınızdan onu haberdar edin. Kraliçenin yeni yasaları tamamen desteklemediğimizi düşünmesini istemeyiz."

Prens başıyla onayladı. "Elbette. Kraliçe daha güçlü bir Krallık için kendisi ve Tarikat arasında daha güçlü bir ortaklık kurulmasını dört gözle bekliyor."

İlk Cadı mırıldandı, "Büyüden büyüye."

"doğru," dedi prens. Sonra da ona bir daha bakmadan odadan çıktı.

Genç usta cadının veliaht olduğunu öğrendiği için neredeyse titriyordu, topuklarının üzerinde döndü ve Esa'nın yanında durmak için grubun arkasına doğru yürüdü. Herkes ona bariz bakışlar yöneltmeye devam etti ama o yüz ifadesini nötr tuttu.

Esa ters ters baktı. "Bu sabah Prens Tanyl ile tam olarak ne yapıyordunuz?"

Imani onu başından savdı. "Yok bir şey. Büyü eğitimimle ilgili bana bazı soruları vardı."

Esa manikürlü kaşlarını kaldırdı.

Neyse ki daha fazla soru için zaman yoktu. İlk Cadı elini salladı ve odanın duvarlarını kaplayan aplikler aydınlandı, bir şekilde herkesi aynı anda susturdu.

"Cadılar, hoş geldiniz. Ben Birinci Cadı Savus. Doğrudan konuya gireceğim

-Buradasınız çünkü inanılmaz bir sihir kullanma potansiyeline sahipsiniz. Sadece Kumaş'ın kendisi tarafından kazanılan ve bahsedilen bir güç."

Ateş ışığı güçlü çenesinin ve göz alıcı altın teninin üzerinden süzülüyordu. İlk Cadı, büyü izi etrafındaki havaya sızan bir satir şekil değiştiriciydi. Uzaktan bile müthiş bir okşayışla hareket ediyordu.

Solgun gözleriyle odayı taradı. "Yükseliş değerlendirmeleri Essenheim Krallığı'nın kendisi kadar eski ve onurlu bir gelenektir ve biz de onun kadim kurallarına ve yapısına bağlıyız. Ancak, çoğunuzun gönüllü olmadığının farkındayız. Dünya değişiyor ve büyü üzerindeki kontrolümüzü sağlamak için biz de değişmeliyiz. Ancak biz rolümüzü kontrol etmek olarak görmüyoruz. Bunun yerine, dengeyi sağlayarak yasayı koruyan ve uygulayan bir ortaklık olarak görüyoruz. Usta cadılar önce Kraliyete ve krallığımızın halkına hizmet eder. Bu nedenle, gücümüze her zaman saygı duyduk ve onu kullanamayanları koruduk."

Savus kolunu çekiştirerek on markasını odadakilere gösterdi. Markaları parıldayan ön kolunu gösterirken gösterdiği cesaret karşısında kalabalıkta bir şok yaşandı.

"Bildığınız gibi, Kumaş'ın Mesial Âlem'den gelen cadılara verdiği on iki büyü işareti vardır - bağlama, illüzyon, değişim, simya, büyü, asa büyü, kehanet, sihir, şifa, ateş, karasal ve savunma - ve potansiyel ustalar olarak hepiniz beş veya daha fazlasına sahipsiniz. Her bir yeteneğiniz için eğitim almak üzere gruplara ayrılacaksınız ve değerlendirmeler bize bir bütün olarak büyüünüzdeki ustalığınızı göstermenize olanak tanıyacak."

Bu noktada, hepsi geleneksel kırmızı ve siyah pelerinler giyen daha fazla usta cadı odaya girdi. Ellerin üst kısmında onları usta cadı olarak tanımlayan aynı damga parlıyordu.

"Burada, Tarikat'ta," diye devam etti Savus, "yükseliş değerlendirmeleri sırasında bazıları ölecek. İçinizden sadece birkaçı hayatta kalacak ve usta cadılar olarak aramızda yer edinecek. Geri kalanlarınız onurlu bir şekilde öleceksiniz. Büyü uğruna ölmek hepimizin umut gereken bir ölümdür." Bakışları Esa'nın üzerindeydi. "Bugün eğilin," diye ilan etti.

"Yarın kalk." Yankılanan sözler cadılardan unutulmaz bir melodi gibi yükseldi.

Esa'nın öfkesi yükselirken İmani'ye belli belirsiz bir büyü izi çarptı; herkes İlk Cadı Savus ile aynı fikirde değildi.

"Eğer hayatta kalırsanız" -Savus çırak kalabalığını işaret etti- "sadece çoğunun hayal edebileceği bir büyüye sahip olacaksınız ve biz bu hediyeği hafife almıyoruz. Bu ölümcül bir sorumluluk ve sizden markalaşmış yeteneklerinizde uzmanlaşmanızı talep ediyoruz. Kumaş'tan başka hiç kimsenin kullanamayacağı gücü düzgün bir şekilde çekmeniz için size meydan okuyacağız ve buna bugün başlayacağız. Eğitimcileriniz sizi şimdi gruplara ayıracak."

"Bu onaylanmış bir imha ve köleleştirme. Kraliyet bizi ya öldürecek ya da kendileri için çalışmaya zorlayacak," dedi Esa dişlerini sıkarak ve parmak eklemlerini çatırdatarak. "Ve buradaki hiç kimse bunu umursamıyor."

Esa'nın sözleri üzerine İmani'nin midesi bulandı. Tüm çırakların toplanma şekliyle ilgili şüpheli bir şeyler olduğundan şüphelenmişti ve bunun kötü niyetli olduğu konusunda onunla hemfikir olmaya başlamıştı.

CKAPTER 1s

Bunu düzeltmek için büyü mü kullanıyorsun?" Adam ters ters bakarak kadının elinden pelerini kaptı. "Buranın sahibi olan elfler hakkında söylentiler var.

"D Dükkânda beladan başka bir şey yok. Diğer Tarikat cadılarıyla birlikte kilit altında tutulmalısın, büyü olması çok tehlikeli." müşteri alay etti.

Midesi bulandı ama tezgâhın arkasında sessiz kaldı.

"Diğer dükkân bir hafta daha hiçbir şeyi tamir edemedi. Çok meşgullerdi. Buraya gelmekten başka çarem kalmadı," diye homurdandı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Size söz veriyorum efendim, pelerininizi onarmak için çok az büyü kullandım. Sadece basit bir büyü." İşe ihtiyaçları vardı ama terzi ve dikiş dükkânının sahibi olan elflerden şüphelenen müşteri sayısı artmıştı.

"İnsanlar konuşuyor, işaretler sakladığınızı ve usta seviyesinde büyü yaptığınızı gördüklerini söylüyorlar. Bu dükkân kapatılmalı." Onun bileğini acıyla kavradı. "Bana işaretlerini göster."

Acı içinde haykırırken, sakın kalmak için yapabileceği tek şey buydu.

Imani nefes nefese uyandı. Gözyaşları yüzünden akıyordu ve bileğinin etrafında bir morluk parlıyordu. Bu bir rüya mıydı? Uyanırken bile böyle şeyler daha sık başına geliyordu. Sanki o anlarda Meira gibiydi ve bunun kehanet markasıyla ilgili olduğundan emindi.

İmani gözlerini sildi ve nefes almaya çalıştı, kardeşlerinin başının belada olduğu hissinden kurtulamıyordu. Daha da kötüsü, Dak ve Meira'dan endişelerini yatıştıracak sadece bir mektup almıştı. Güya durumları iyiydi ama o ailesinden kopuktu ve onları özliyordu. Kâğıttaki kelimelere rağmen bir şeyler doğru değildi.

Karnına giren bir kramp kamburlaşmasına ve yan tarafını tutmasına neden oldu. Bu aynı zamanda daha sık olmaya başlamıştı; açlık onu kemiriyordu. İmani kız kardeşinden beri beslenmemişti. Bir an önce beslenmesi gerekiyordu, yoksa bu ateş benzeri uyanma ve uyku rüyaları şiddetlenebilirdi. Sevgi ve bağ kurmaya aç kalan Elfler delirirdi. Vahşi.

Uyuyamayınca yavaşça giyindi ve kütüphaneye doğru yürüdü. Bu kadar geç bir saatte bomboştu. Kraliyet kütüphanesinin duvarındaki saat çaldı; gece yarısını çoktan geçmişti.

İmani ellerini yüzünde ovuşturdu. Drasil'i arama çalışmaları sinir bozucu bir şekilde durmuştu. Saray kütüphanesinde haftalarca süren araştırmalar hiçbir sonuç vermemişti.

Devasa kitap ve parşömen yığınları Stralas'taki binalar gibi etrafını sarmıştı ve köşedeki bir masaya doğru ilerlerken eski, küflü kâğıtların ve mürekkebin kokusunu alabiliyordu. Muhteşemdi ama bunun kıymetini bilemeyecek kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu saatte yalnız olduğundan emin olan İmani elindeki her şeyi Drasil'in üzerine koydu. İlk olarak, Niflheim'ın başkenti Kehomel'deki bir yapının etrafındaki dairenin yanında "*Kraliyet Mahzenleri ve Güney Odası XII*" yazan Niflheim haritasını açtı. Bu onun Drasil'in nerede olabileceğine dair en belirgin ve derin ipucuydu. Burada, bu odada, bu mahzende olabilirdi ama eğer öyleyse, ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bu odaların nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve Niflheim'a gitmek tehlikeli olurdu - yardım almadan bir intihar görevi. Ara'nın Niflheim kraliyetinden aldığı gibi bir yardım ve onlarla çalıştığı için öldürülmesine neden olan bir yardım.

Niflheim'a gitmek söz konusu olamazdı. Burada, Essenheim'da başka bir Drasil bulması gerekiyordu.

İmani üzerinde asaların listesi ve "*Kraliyet Kütüphanesi. El Yazması 1148. İkinci Çağın Asa Etkinliği*" yazan bir kâğıt parçası çıkardı.

Araştırdığı hiçbir şey el yazmasından bahsetmiyordu ve *Kraliyet Soylarının Tarihi* kitabına ya da Drasil'e dair tek bir ipucu bile bulamamıştı.

Meira, İmani'nin ailesine dönmeye odaklanmasını istiyordu ama elindeki her şeyi okuyup tekrar okudukça İmani'nin aklı Drasil'e daha çok takılıyordu. Onu bulmak -hayır, ona *sahip olmak*- çoğu gün tek düşündüğü şeydi. Büyüsünü kaybetme fikri onu korkuya boğuyordu. Görevleri ve seçimleri asla kendisine ait olmadığından, büyü hayatı boyunca sahip olduğu tek özgürlüğüydü. Eğer Drasil büyüü kurtarabilir ve onu sorumluluk zincirlerinden kurtarabilirse, buna ihtiyacı vardı.

Onu öldürse bile bir tane bulacaktı.

Hayatının geri kalanında Tarikat için çalışmak kulağa ölüm fermanı gibi geliyordu. Meira, İmani Kumaş'ı onarmak için Drasil'i kullandığında anlayacaktı.

İç geçirdi ve alnını masaya yaslayarak bu gece arayabileceği başka bir yer düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey yoktu.

Bu noktada, İmani aklına gelen her şeyi titizlikle okumuş, her kombinasyonu denemiş ve uzaktan ilgili görünen her kitabı eline almıştı. El yazmasının ve kitabın başka bir yerde olduğu açıktı.

Stralas'ta cevabı barındırması muhtemel bir yer daha vardı. Gerçekten de öyle olduğuna dair bir içgüdü vardı - usta cadıların kısıtlı kütüphanesi. Eğer yoksa, Draswood'a gitmenin bir yolunu bulacaktı. Onların kütüphanesi diyardaki en üretken asa geçmişine ev sahipliği yapıyordu ve sürgün edilmiş olmasına rağmen bir yolunu bulacaktı.

Bu arama henüz bitmemişti.

Ayağa kalkarak, son zamanlarda her gece aynı saatte ve yerde yaptığı gibi arka tarafa doğru ilerledi. Kütüphanenin devasa büyüklüğü, raflardan oluşan bir labirentin içinden geçerek uzak köşeye ulaşmasını gerektiriyordu.

Kütüphanenin kordon altına alınmış bölgesine doğru ilerlerken zihni daha fazla olası geçici çözümle uğuldadı, neredeyse rafların arasından gelen fısıltıları duyamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

Bunu yaptığında durdu, kalbi küt küt atmaya başladı.

İmani bir dizi el yazmasının arasına saklandı ve bir açıklıktan baktı.

Esa'nın veliahtını tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Esa, pantolonunun düğmelerini açarken başını sallayan Prens Tanyl'a ters ters baktı. Elini çekti ve bir kez daha başını salladı.

Öyle mi? Gerçekten de yalnız olduklarını sanıyorlardı. İmani'nin dudaklarından rahat bir nefes kaçtı.

Tam olarak tartışmıyorlardı. Yine de, Tanyl'ın bıkkın ifadesine ve Esa'nın meydan okurcasına kaldırdığı çenesine bakılırsa, aynı fikirde değillerdi.

Imani gözlerini kıstı. Esa tam olarak yalan söylememiştir ama Prens Tanyl'ı söylediğinden çok daha iyi tanıyordu.

Imani daha fazlasını duymak için zorladı.

"Sana söyledim. Daha önce eğleneliydi ama devam etmekle ilgilenmiyorum," dedi Tanyl.

"Ne değişti?" Esa karşılık verdi.

Uzun, gergin bir an geçti ama cevap vermedi.

Esa bir dizi küfür savurdu. "O piç kurusuna *hiçbir* konuda güvenemem. Sana söyledi, değil mi?"

"Lore bir dost ve ben de aptal değilim. Bunu kendi başıma çözdüm. Artık her şey çok karmaşık."

"Öyle değil. O ve ben bir hiçiz. Ve bu"-Esa aralarını işaret etti
-"Hiçbir şey olmak zorunda da değil."

Onu yakaladı, küçücük peri bedeninin üzerinde yükseldi. Sesi sert bir fısıltı gibiydi. "Fark etmediysen söyleyeyim, burası tam bir yangın yerine döndü. Şu anda *biriyle* yatmak çok riskli. Ben yatamam. Sen de yatmamalısın."

"Sana inanmıyorum. *Arkadaşın* olmasaydı, bu konuşmayı yapıyor bile olmazdık; ikimiz de ihtiyacımız olduğu gibi iniyor olurduk."

"Zorluk çıkarma. Kararımı kabul et-"

"Bundan bekârlığa veda ettiğin anlamını çıkarabilir miyim? Tüm ilişkilerini kesip *kalp arkadaşını* bekleyen dindar bir prense mi dönüştün?" diye alay etti.

"Lütfen. Fahişeler neyse de, diğer saray kadınlarıyla olan ilişkilerim, hatta gizli ilişkilerim bile bitti. Her şey *değişti*, değişiyor. Geleceğimi düşünmeye başlamalıyım, sen de öyle."

Esa alay ederek onu itti ve başka bir kitap sırasına doğru ilerledi. Adam onun peşinden sürünerek gitti ve sesleri tamamen kesilmeden önce İmani'nin bile duyamayacağı bir mırıltıya dönüştü.

Saniyeler sonra kapı hafif bir *tıkırtıyla* kapandı ve İmani yeniden yalnız kaldı.

Yakalanma riskini göze alamayarak beş dakika bekledi. Sonra usta cadıların bölümüne yaklaştı. Loş kütüphanenin her köşesinde onu sessizlik karşıladı ama o mümkün olduğunca yumuşak adımlarla ilerledi.

Kapıya yaklaştığında sıradan görünüyordu ama kalın, görünmez bir büyüyle kaplıydı ve kulaklarında hafif bir uğultu vardı. Paranoyakça odayı tarayarak kütüphanenin yine terk edilmiş olduğunu doğruladı.

Çantasındaki büyülü eşyalar koleksiyonundan bir kalem aldı. Çoğu koğuş cansız nesneleri dışarıda tutamazdı. Sanki kazara düşürmüş gibi, koğuşun içine yuvarlandı.

Kalem görünmez duvara çarptı ve geri fırladı, hava dalgalandı ve kalkanın gücüyle titreşti. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyı bastıran İmani, birden fazla kalemle beş kez daha denedi. Yarım saat sonra pes etti.

Bu korumaları kırmak onun yeteneklerinin ötesindeydi. Şehrin etrafındakiler gibi, bunlar da birbiri üzerine katmanlanmış karmaşık büyülerden oluşan kalın bir dilimdi, bu yüzden kolayca kandırılamaz veya sökülemezlerdi.

Düşürdüğü her şeyi alıp çantasına geri koyduktan sonra kitapların olduğu ilk sıranın önünden geçmek için döndü. Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu.

İmani durdu ve soluna baktı. Burun delikleri, tam yüzüne bakan peri karşısında alevlendi.

İkili saniye boyunca sadece birbirlerini izledi. İmani ilk konuşan kişi olmak istemedi. Esa'nın ne gördüğünü bilmek istiyordu.

Bir süre sonra Esa nihayet sessizliği bozdu. "Doğrudan konuya gireceğim. Ana kütüphanenin etrafındaki korumaları kırmaya çalıştınız. Eminim bir ihlal *girişiminin* bile cezasının ağır olduğunu biliyordur. Peki, bu riski almaya geçecek ne arıyorsun?"

İmani düşündü. Esa görmemesi gereken bir şey görmüştü ama İmani de görmüştü.

Başını yana doğru eğdi. "Seni prensle birlikte görmek büyüleyiciydi ve onu daha önce tanıımıyormuş gibi davranarak ne kadar küçük bir yalancıydın. Aşk kavgası mı?"

Ellerini dalgınca raftaki kitapların üzerinde gezdiren Esa bir adım daha yaklaştı. "Eğer bizi gördüysen, bir hiç olduğumuzu da biliyordur. O yüzden devam edin ve bunu çatılardan haykırın. Ayrıca, veliahtla yatmak Kraliyet'in korumalarını kırmak kadar ciddi bir suç olsaydı, şehrin yarısını asarlardı."

"Bir şey yokmuş gibi gelmedi. Ona aşık ?"

Esa kıkırdadı. "Elimizdeki konuya odaklanalım. Buradaki küçük yasadışı faaliyetlerinizi gizli tutmakla kalmayacağım, sizi kütüphaneye de sokabilirim. Yardımım ve sessizliğim karşılığında sizden iki şey istiyorum."

"Beni nasıl içeri sokabilirsin? Varisle yattığın için mi?" "Nasıl olduğu seni ilgilendirmez." Kendini tam boyuna çekti ve İmani'ye göz göze baktı. "Artık Tanyl'ın yatağında olmayabilirim ama onun kulağı senden daha çok bende. İlgileniyor musun, yoksa gevezeliğe başlamamı mı istiyorsun?"

"Sessizliğinizle ilgileniyorum. Ne istiyorsun?"

Esa, dolambaçlı bakışlarla uzun bir süre onu süzdü. "Dövüşte fiziksel büyü konusunda vasatsın, bu yüzden çok kaybediyorsun ama kaybetmekten nefret ediyorsun. Canına tak ettiğinde gözlerindeki kırmızılığı görebiliyorum ve o zaman kirli dövüşüyorsun - büyü yapmadan. İyi çalışılmış bir sokak dövüşü ama yine de sokak dövüşü. Seni grubun tam ortasında tutan tek şey bu.

-Anladığım kadarıyla tam da olmak istediğin yerdesin."

"Yanılıyorsun," diye yalan söyledi İmani. Aslında kendini , dikkat çekmemeye çalışmıştı ama bunu Esa'ya itiraf etmeye cesaret edememişti. Üzerinde daha fazla göze ihtiyacı yoktu.

Esa'dan alçak sesle bir kahkaha yükseldi. "Öyle miyim? Periler hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi? Kendini alçak ya da sıradan bir cins gibi taşıdığını hemen fark ettim. Bahse girerim sana bir tür alçak öğretmiştir, hatta belki bir hobgoblin."

Gerçek bir şaşkınlık İmani'yi telaşlandırdı. "İyi tahmin. Bir ocaktı."

"Biliyordum," dedi Esa başını sallayarak.

Açıkta kalan İmani kollarını kavuşturdu.

Esa devam etti. "Açık konuşacağım - bu yeni yasalar, hepimizin buraya zorla getirilmesi ve hemen değerlendirmeler için eğitime zorlanmamız - *bir şeylerin* yanlış olduğunu biliyorsunuz."

"Garip olduğuna katılıyorum. Ama ben de açık sözlü olacağım. Politika hakkında bilgim yok, umurumda da değil. Tek istediğim değerlendirmeleri geçmek ve kardeşlerimin yanına dönmenin bir yolunu bulmak." Bir yalan ama gerekli bir yalan daha.

Peri tısladı. "Başkente rekabetçi büyüye sahip yüksek eğitimli kadınlar tehlikeli bir konumdadır. Bizim gibi insanlar infaz listesinin başında yer alır. Kraliyet sizi öldürecek ve siz dönmeden önce buna kaza diyecek."

İmani'nin midesinde bir çukur oluştu. "Kardeşinin başına da benzer bir şey geldi mi?"

"Burada kardeşim hakkında konuşma," diye tısladı, gözleri alev alev yanıyordu. İmani geri çekildi ve ellerini kaldırdı. "Özür dilerim."

Esa saçlarını düzeltti. "Senin ve benim müttefiklere ve yardıma ihtiyacımız var. Seninle antrenman yapmak istiyorum."

İmani'nin kalbi küt atmaya başladı.

Değerlendirmeler ilkbaharda, bir aydan biraz fazla bir süre içinde yapılacaktı. Usta cadılarla, özellikle de Usta Selhey'le yaptığı asa ilmi çalışmalarına hayran olmasına rağmen, bugünlerde sinirleri bıçak sırtında dans ediyordu. Öğrenmesi gereken çok şey vardı ve her ne kadar beklediğinden daha hızlı ilerlese de Meira'nın büyüü savaştan ziyade faydacı bir yöne doğru kayıyordu. Değerlendirmeler kesinlikle kız kardeşinin büyüünün izin verdiğinden daha fiziksel olmasını gerektirecekti.

"Neden benim gibi biriyle antrenman yapmak istiyorsun? Büyüde vasatım."

"*Sana şantaj yapıyorum, bunu neden yaptığının bir önemi yok.*" Esa burnunun ucuyla İmani'ye baktı. "Ama herkesin düşmanları arasında bile bazı dostları vardır. Elflerin aksine, periler hiçbir zaman saygı görmedi ve sizin türünüzle ya da şekil değiştirenlerle aynı sadakate sahip değiliz. Bu yüzden, buradaki müttefik seçimime baktığımda, çok az müttefikim olduğunu görüyorum."

Nehir Toprakları'ndaki son gecesinden, kız kardeşinin ona arkadaş edinmesi için yalvardığı ve Meira'nın sözlerinin kulaklarına fısıldadığı bir anı canlandı.

"*Çıplak, arkadaşsızların sırtıdır.*"

İmani devam etmesi için Esa'ya başıyla onay verdi.

"Zeki ve azimlisiniz. Eğitimsiz ve deneyimsiz olabilirsiniz ama değerlendirmeleri gerçekten geçebilecek yadsınamaz bir potansiyele sahipsiniz. Ve her ne kadar gölgede kalmaya çalışsan da, bunu fark eden tek kişi ben değilim." Durakladı. "Bir anlaşmamız var mı?"

Sessizlik Esa'ya cevabını verdi. Eğitim iyi bir fikirdi, özellikle de İmani değerlendirmelerden sağ çıkmak istediği için. Korumalar konusunda Esa'dan yardım almayı planlamasa da, işinin başkaları tarafından fark edilmemesini sağlamak için şu anda neredeyse her şeyi kabul edebilirdi.

"Mükemmel," dedi Esa. "Şimdi, ikinci pazarlığı kabul etmeniz daha kolay olacağına söz veriyorum."

İmani kaşlarını çatı.

Perinin yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Benimle Neshuin Yeni Yıl partisine geleceksin."

"Sadece usta cadılar ve soylular davet edilir."

"Sen bir High-Norn elfisin ve türünün tipik parlaklığını körelten cazibeye rağmen, sihirli amcığın var. Yani, *gerçekten* mi? Bunu tam anlamıyla kullanmıyorsan aptalsın demektir."

İmani sinirlendi. "Senin için kimseyle seks yapmayacağım, Esa."

"Benim için kimseyle yatmana gerek yok... tabii sen istemedikçe. Birlikte gideceğim biri var zaten ama arkadaşı ayak sürüyor. Randevum onsuz gitmeyecek." Gülümsemesi genişledi. "Seni teklif edersem *eminim* ilgilenecektir."

"Buraya, Stralas'a çağrıldığında dişinle tırnağınla mücadele ettin ve şimdi de herkesle birlikte bir partiye mi gitmek istiyorsun?" Bu Esa'nın ilgileneceği bir etkinlik gibi görünmüyordu ama yine de İmani onu çok az tanıyordu.

"Seçimlerimin elimden alınmasından hoşlanmıyorum, özellikle de hükümetim tarafından," dedi. "Ama madem burada olmak zorundayız, bari biraz eğlenelim." Gözlerini İmani'ye dikti. "Ve hâlâ yapabiliyorken mümkün olduğunca çok eğlenmeyi planlıyorum." Esa durakladı. "Anlaştık mı?"

İmani bundan hoşlanmasa da ruhunun çekilmesinin bir sebebi vardı. Bu onun açlık sorununa mükemmel bir çözüm olabilirdi.

İmani hemen, "Evet, kabul ediyorum," diye cevap verdi. "Bunu bağlayıcı hale getirmek istiyor musun?"

"Bağlayıcı bir damgam olmadığı için onu senin yapman gerekecek, o yüzden kesinlikle olmaz elf." Esa bir kahkaha attı.

Bu doğruydı. İmani, üçüncü bir taraf olmadan bağlayıcı bir anlaşma yapma avantajına sahipti.

"Peki. Ama herhangi bir noktada benden daha fazla iyilik isteyecekseniz, bir kez daha düşünün."

"Bunu sana karşı bir zaafım olduğu şeklinde algılama. Birbirimize yardım ediyor olmamız sana güvendiğim anlamına gelmez. Bir şeylerin peşindesin ve bunun ne olduğu umurumda bile değil. Başını eğ, benimle antrenman yap ve lanet partiye gel."

Esa son sözlerini söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüp köşede kayboldu ve İmani'yi haftalardır olmadığı kadar umutlu bıraktı.

CKAPTER 31

"Geç kaldık," diye homurdandı Esa, koridorda hızla ilerlerken adımlarını sıklaştırarak. Birbirlerine eşit derecede uyumluydular, daha önce zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı, neredeyse tüm öğleden sonra Esa'nın süitinde antrenman yapmışlardı.

"Geç saat mükemmel," dedi Imani. "İçeri girdiğimizde herkes karnını doyursun." Küçük kadınların bu engerekler sarayında elde edebilecekleri tüm güce ihtiyaçları vardı ve Imani bu gece beslenmek istiyordu. İlgi çekmek için cazibesini kaybetmişti. Yarı aç olduğundan, hayatta kalmak için birini tuzağa düşürmesi gerekiyordu. Yine de tüm o şatafat ve şenliklerin arasına karışacaklarını düşünmüştü.

Yanlış düşünmüş.

Saray mensuplarından oluşan gruplar etrafta dolanıp bakışlarını kaçırırken, hizmetkârlar ve diğer personel de açıkça onu izliyordu. *Onu* izlediler. Gözleri onun incelikle sivriltilmiş kulaklarına ve kırmızı kadife, vücuda oturan elbisesine takıldı.

Esa ve Imani'nin ikisi de merak içindeydi. Imani'nin daha iyi bilmesi gerekirdi ama içini öylesine bir açlık kaplamıştı ki bunu riske atmaya değer buldu.

Bakışlarını dümdüz ileriye sabitlese bile, bu kış sarayın modasının sessiz renkler olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Kadınlar sıkıcı bir tonda, kutu gibi elbiseler giyyordu. Ne yazık ki solgun tenleriyle elfleri ceset gibi gösteriyorlardı. Saray mensuplarının giydiği şekilsiz modanın aksine,

Imani'nin elbisesi kalabalığı kıpkırmızı kesiyor ve vücudunun her kıvrımını sarıyordu. Meira onun tüm elbiselerini dikmiş ve Imani'ye göre onu Stralas'a bir hükümdar gibi göndermişti.

Esa'nın elbisesi güncel modaaya uygun olmasına rağmen, hiç de sıkıcı değildi. Kusursuz bir şekilde tutturulmuş saçları safir gibi parlıyor, menekşe rengi gözleri ışıltı ışıltı ve iri parlıyordu. Ama herkesi onun yörüngesine çeken kanatlarıydı. Genellikle sırtına doğru sıkıca tutturduğu, kendine özgü periyüksek peri türüne armağan edilen ürkütücü güve kanatları genişçe açılmıştı. Başlı başına bir sohbet konusu olacak kadar etkileyiciydiler.

Imani bu inceleme karşısında dudaklarını büzdü. Bu geceden sonra yapılacak en temkinli şey, kız kardeşinin onun için diktiği tüm elbiseleri atmak ve uyum sağlamak için yüzünü daha da güzelleştirmek olurdu ama yıllardır ilk kez özgürdü ve artık onu koruyacak bir büyüsü vardı. Bu yüzden, bunun yerine, orada olmak için her türlü hakka sahip olarak başını dik tuttu. Meira tescilli bir High-Norn elfiydi ve Imani ne kadar bakarlarsa baksınlar gerçek yüzünü ve kız kardeşinin onun için yaptığı kıyafetleri giyecekti.

Bakışları görmezden gelmeye çalışan Imani etrafındaki lükse odaklandı. Önünden geçtikleri her şey altın ya da mermer yaldızlı görünüyordu ve Imani tabloları, vazoları, kilimlere ve geniş koridorları aydınlatan süslü apliklere bakakaldı.

Dolambaçlı, halı kaplı bir merdivenden aşağı indiklerinde alaycı gözler inceldi.

Alt katta, görkemli siyah halının üzerinde duran Imani kendini avluya bakmaya bıraktı. Pırıl pırıl parlayan, cam boyalı pencerelere bakarken başını geriye eğdi. İçkilerin ve aperatiflerin tadını çıkaran konuklarla çoktan dolmuş olan odanın etrafında heyecanlı bir enerji uğulduyordu.

Bir yer gösterici bir yüksek nöbetçi ve eşinin geldiğini duyurdu, sonra bir başkası ve bir başkası, Imani Essenheim Krallığı'nın dokuz yüksek nöbetçisinin hepsiyle bir odada durup durmadığını merak edene kadar.

Ama etrafta sadece birkaç peri vardı ve Selhey Usta dışında hiç elf yoktu, bu yüzden doğru olamazdı.

Güç ve prestij sanki soluduğu havaya sızmış gibi teninde geziniyordu.

Gözlerini diktiği her yerde para, para, para ona bakıyordu. Her cinsten kadın ve erkek birbirine karışmış, gülümsüyor ve gülüyordu. Bu güç ve sihir

dünyasına ait olma özlemi onu vurdu. Bu anlamsız bir arzuydu ama en

azından bir geceliğine bu dünyada yaşıyormuş gibi davranacaktı.

kendi seçimlerinin ve kaderinin sorumluluğunu üstlenir.

Alt kattaki küçük kalabalığa rağmen insanların gözleri büyüdü ve bazıları kendi aralarında fısıldaşarak bu sıra dışı çiftin -bir elf ve bir peridedikodusunu yaptıklarını gizlemediler. Kısa bir an için içinde güvensizlik yükseldi. Ama Esa'ya bir bakış attı - muhteşem mavi saçları ve kanatlarıyla kendinden emin bir cinsellik ve güven- İmani omuzlarını dikleştirdi ve bekleyen gruba doğru ilerlerken başını dik tutmaya devam etti.

"Sideòs," diye mırıldandı Esa, selamlamak için yanağından öperek. "Sizi eşinizle tanıştırayım, Meira Aowyn."

İmani onu hemen Tanyl'in arkadaşı ve krallığın dört bir yanından çırakların toplanmasına yardım eden muhafız olarak tanıdı. Siyah yelek ve botlar muhafız yüzbaşısının koyu renk saçlarını daha belirgin hale getiriyordu. Giymesi gereken ceket omzunun üzerinden sarkıyordu.

"Memnun oldum," diye mırıldandı İmani selamlarken, randevusunun yüksek rütbeli kimliği karşısındaki şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

Elini tutup bir öpücük kondurduğunda, sadece birkaç saniye süren bir hayal duyularını ele geçirdi.

Sideòs bir savaş alanındaıydı. Kendini bir ağaca yaslamış, ağzını hırıltıyla açmış ve kılıcını havaya kaldırmışken etraflarını kaos ve karmaşa sarmıştı. Büyük bir kükreme duyuldu ve dev bir yaratık kolunu ileri doğru savurarak Sideòs'un kafasını vücudundan ayırdı.

Görüntü dağıldı ama İmani nefes alışını kontrol altına almak için çabalamak zorunda kaldı. O kadar dehşete düşmüştü ki adamın gözleriyle zar zor buluşabildi.

"Meira? İyi misin?" Elini daha sıkı tuttu.

Başını sallayarak birkaç sığ nefes aldı. "Evet, teşekkür , Sideòs."

"Lütfen bana Sid de."

Esa tekrar İmani'ye döndü. "Bu Aiden, seninle tanışmak için *can* attığını biliyorum."

"Esrarengiz elf cadı, sonunda karşılaştık." Yanlarındaki şekil değiştiren, bakışlarını yavaş ve kasıtlı bir şekilde kızın üzerinde gezdirdi, gözlerinin kızın vücudunu ne kadar cesurca aldığını umursamıyordu. Ona tembel bir gülümseme verdi ama gözlerinde bir şüphe notası olduğunu düşündü. "Prensle özel bir görüşme yapabilen tek cadıyla tanışmayı merak ediyordum."

Elini tuttuğunda ölüm görüşü yavaşladı. Aiden aklına geldiğinde bir kükreme etrafındaki gürültüyü bastırdı.

Yerde biriyle boğuşuyordu ve iri yarı bir adam ona yaklaşımadan önce yüzünü şok olmuş bir ifade kapladı.

"Bu bir kazaydı. İşler kontrolden çıktı, ama-" İri yarı erkek sırtarak tek eliyle onu boğazından yakalayınca Aiden irkildi.

"Bundan kurtulabileceğini mi sandın?"

Imani kemiklerin çtırdama ve etin parçalanma sesini duyunca irkilmek istedi.

Ölü bedeni ağır bir gümbürtüyle yere düştü, göğsünde kocaman bir delik açıldı. Kalbi de onu takip ederek mide bulandırıcı bir şapırtıyla toprağa düştü.

Görüntü kayboldu ve oda tekrar netleşti. Adamın ona Tanyl'le yaptığı görüşmeyi sorduğunu hatırladı.

"Önemli bir şey değil," dedi elini sallayarak. Konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışan Imani, Aiden'in yanındaki kadını işaret etti. "Ve bu da...? Bu arada saçlarınız mükemmel."

"Nida, benim kalp arkadaşım," dedi Aiden.

Dişi şekil değiştireni yanına yaklaştırırken bile Imani'ye duyduğu arzu içinde kıvılcımlandı. Bu gece fark edilmek istese de, kalp eşi olmasına rağmen ruhunun onu etkilemesi için gerçek bir piç olması gerekiyordu. Kalp çiftleşmesi ritüeli tamamlandıktan sonra böyle bir büyüün bastırılması gerekiyordu.

Gölgelerini adamın boğazına dolamak ve onu yavaşça boğmak için içinden vahşi bir dürtü geçti. Ölümünün çok ama çok daha kötü olacağını bildiğinden, sahte bir gülümsemeye zorlarken direnmek için içindeki her şeyi harcadı.

"Tanıştığımıza oldum," dedi İmani dişlerini sıkarak. Esa'ya döndü. "Randevun nerede?"

Servis elemanı yanından geçerken bir kadeh şarap alan Esa gözlerini devirdi. "Hiçbir fikrim yok. Ama ne yazık ki muhtemelen yakında gelecek," diye mırıldandı kuru bir sesle. Her kim olursa olsun, Esa ile sevgilisi arasında hiçbir sevgi bağı kalmamıştı.

Bir anda oda sessizliğe büründü. Halihazırda oturmakta olanlardan birkaçı saygılarını göstermek için ayağa kalktı.

Mesial Diyarı'ndaki en nüfuzlu kadın odaya girdi.

Minyon ve mütevazı, narin, açık renk yüz hatlarına sahip, yüksek leimoniad perilerinin ideal bir temsili olan Kraliçe Dialora kesinlikle heybetli görünmüyordu. Imani onun vücudunu çevreleyen bir izi zar zor algıladı. Gücü sadece Imani'nin tenini gıdıklıyor, kollarındaki tüyleri kabartıyordu.

Sersemlemiş olan İmani'nin gözleri kraliçeye kilitlenmişti.

Başından çıkan tacın dallarından küçük yapraklar ve çiçekler uçuşuyordu. Sarmaşıklar saplarıyla birlikte karmaşık bir şekilde kıvrılıyor ve

Kökleri. Canlı ve Dialora'nın bir parçasıydı, sürekli çiçek açardı. Tomurcuklar ve yapraklar kafatasının içine gömülmüş, dikenlerle korunuyordu. Tanıdık bir yanı vardı ama İmani onu yıllar boyunca sadece sanat eserlerinde görmüştü.

Büyüklüğü ve güzelliği onu şaşırtmıştı. Yine de, tüm gücüne rağmen, Yaşam Tacı sade ve tamamen kusursuz görünüyordu; kraliçenin kolları ve bacakları kadar vücudunun bir parçasıydı.

İmani sık sık bu kadar yabancı ve hareketsiz bir şeyin kraliçe için ne kadar rahatsız edici olabileceğini hayal ederdi. Ama şimdi bakınca, onu saçlarından daha fazla rahatsız etmiyordu. Rahatsız etse bile, Kraliyet'in yükü kraliçe, diyardaki en güçlü kadın cadı olmak için ödenecek küçük bir bedel olurdu.

Dişi su perisi balo salonuna girdikten sonra bile diğer soylularla gülümsemeler ve selamlaşmalar arasında çekingen bir duruş ve çekicilik havası devam etti.

Sesler yumuşak mırıltılarla yeniden yükseldi. Esa ve Sid onu yine önemsiz bir konuşmanın içine çekti. İçkisini eline alan İmani birkaç yorumda bulunurken, Esa gülerek muhafız yüzbaşısının koluna hafifçe dokundu. Sid'in randevusu olmasına rağmen İmani'nin alınganlık gösterecek bir hali yoktu. Bunun yerine şarabını yudumladı ve arkadaşının utanmaz flörtünün tadını çıkardı.

İmani bu insanlarla arkadaş olabileceğini hayal ederek kendini o anın içinde kaybetti. Kız kardeşi haklı mıydı? Ara'nın sesi hâlâ zihninde yankılanıyordu. Bu yüzden İmani etkileşime geçmek yerine dinledi ve gözlemledi.

Flört ederken Esa'nın dikkati birkaç saniyede bir odanın diğer ucuna kayıyordu. Kaptana sıcak gülümsemesine rağmen, başka bir şeyi -ya da birini- takip ediyordu.

Esa'nın bakışlarını takip eden İmani bir an için birkaç usta cadıyla konuşan kişinin veliaht olduğunu düşündü. Ancak Prens Tanyl'in yanında duran cadının şahin gibi gözleri, görmezden gelinemeyecek kadar çok kez onların grubuna doğru kaymaya devam etti.

İmani başını yana eğdi ve saraydaki ilk gününde veliahtla tartışmış olan yüksek periyi tanıdı.

Erkek peri. Eğer doğru hatırlıyorsa adı Loren'di.

İmani şimdi ona taze gözlerle bakıyordu.

Fiziksel olarak Esa'dan oldukça farklıydı. Geniş omuzları ve sert görünüşü, Esa'nın ufak tefek yapısının aksine onu çarpıcı biçimde çekici kılıyordu

ve narin yüz hatları vardı. Mükemmel bir şekilde dikilmiş resmi kıyafetleri içinde bile, sprite'ların sıklıkla sahip olduğu acımasız saldırganlığı yayıyordu.

Tanyl'e bir şey söylemek için eğilen Lore, onu omzundan alkışladı ve hemen uzaklaştı. Kalabalığın arasından , yoğun ama çekici bir amaçla ilerledi.

Esa elini göğsüne koyarak Lore'un önünü kesti ve tam zamanında özür diledi. Pek mutlu görünmüyordu.

Herkes iki periden habersizdi. Sadece İmani bu alışverişi fark etmişti.

"Lore," diye soğukkanlılıkla selamladı onu.

"Esadora." Cevabı kesik kesikti. Bir erkek periden daha iri olmamasına rağmen, Lore'un gövdesi Esa'nın minyon gövdesinden daha iriydi.

Arkadaşının sırtı kaskatı kesilmiş, dimdik duruyordu ama onun yakınlığından çekinmiyordu. Uzun bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de gergindi, tüyleri diken dikendi, onun gözlerinde kibir parlıyordu ve Esa'nınkilerde ölümcül bir küçümseme ifadesi vardı.

İmani yarı yarıya, arkadaşının bu küstah herifi başından savarak yoluna devam etmesini sağlayacak iğneleyici bir söz söylemesini bekliyordu. Ama bir an nefesini tuttuktan sonra şaşkın gözlerle onu süzdü ve "Senin derdin ne?" gibi bir şeyler mırıldandı ve kolundan tutarak onu uzaklaştırdı.

İki periyi görünce İmani'nin ağzı açık kaldı. Esa için bu adam kimdi? Prensle olan randevusunun aksine, bu ilişkinin sıradan bir yanı yoktu.

Farkındalık karıncalanmaları omurgasından aşağı süzüldü.

Odanın diğer ucunda başkalarıyla konuşurken bile Tanyl onu izliyordu. Korkunç bir an için adamın yanına gelmek üzere olduğunu düşündü. Akşam yemeğinden önce dikkatlerden kurtulmak umuduyla ruh çekilişini biraz daha sıkı tuttu.

Ama hiçbir şey yapmadı.

Kendisiyle ilgilenmeye devam etmesine sinirlenen kadın, kaptana dönmeden önce ona hafifçe başını salladı.

Akşam yemeğine oturduklarında odadaki gerginlik İmani'nin dişlerini . Açlığı artmaya devam ediyordu ama yemek için değil.

"Bu hem Tarikat hem de Kraliyet için eğlenceli bir yalan söyleme egzersizi olacak," dedi Esa ağzının kenarından, oturlurken yüz ifadesini hoş tutmaya dikkat ederek. "Lanet olası dalkavuklar," diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi ve sevgilisine yan gözle kötü bir bakış attı.

Loren onu tamamen görmezden gelerek dikkatini diğer iki kadın usta cadiya verdi.

"Bu gecenin bir kutlama olması gerekmiyor mu?" Birden fazla saray mensubu sandalyelerinde kıpırdanırken İmani bir parça sıcak ekmek ısırdı.

"Bu gece kanlı bir uyarı," diye fısıldadı Esa. "Dialora ve Tarikat'ın yıllardır çekişmeli bir ilişkisi vardı, ama bu yeni yasalarla bunu doruğa çıkarıyor."

Kraliçe bakışlarını Selhey Usta'ya dikti ve o konuşurken masalarındaki herkes gözle görülür bir şekilde daha yakına eğildi.

"Order'ın en son yayınında yer alan etkileyici makale. Israrlı çabalarınızı ve tutkulu inançlarınızı takdir ediyorum. Azınlıkta olmanıza rağmen inandıklarınızı savunmanız büyük bir ilham kaynağı."

"Azınlıkta olduğumun farkında değildim, Majesteleri. Pek çok kişi bu anormalliklerin doğru bir şekilde incelenmesi halinde tersine çevrilebileceği konusunda hemfikir."

"Sebebin büyü olduğunu bilecek kadar üzerinde çalıştık. Kaydedilen her olaydan önce büyü yapıldığını doğruladık." Kraliçenin yüzü, şakaklarının etrafında dalgalanan su gibi akan dallar ve çiçeklerle çerçevelenmiş soğuk, ruhani bir güzelliğin donmuş bir maskesiydi.

Selhey Usta rahat durmadı. "Evet, ama elimizde yeterli veri yok. Ya büyüü daha da kısıtlarsak ve buna rağmen sorunlar devam ederse? Tüm saygımla, bu konuya olan tutkum eşsizdir ve cevapları bulunamayacak çok az şey vardır, Majesteleri." Başını hafifçe eğdi.

"Bunun sadece organik bir süreç olduğunu gösteren yeterli kanıt da var. Doğal bir fenomen."

"Doğal olaylar mı? *Buna* gerçekten inanan var mı?" İmani araya girdi.

Kraliçeninki de dahil olmak üzere herkesin dikkati başka yöne kayınca boynuna bir sıcaklık yayıldı.

Bir anda, kraliçenin soluk imzası meydana okuyan bir güç mızrağıyla parladı.

İmani'nin gölgeleri kafasının içinde yüksek sesle fısıldıyor, özgürlük talep ediyor, tehdide karşılık veriyordu. Ellerini kucağında kavuşturup başını odanın içinde döndürdü ve Dialora'nın tüm ruhunu imzasından söküp alma isteğini bastırdı. Kontrolü yıllardır hiç bu kadar sarsılmamıştı.

Çok çaba sarf etmesine rağmen İmani masum görünmeye çalıştı. Kraliçeye kıyasla güçlü ve zarif bir kuşun yanında daha çok iğrenç bir böceğe benziyordu.

Dialora'nın dudaklarında tehlikeli bir gülümseme oluştu. "Kraliyet ve İlk Cadi'nın görüşü, daha fazla kanıt olmadan Kumaş dengesizliği teorisinin güvenilirmez olduğu yönünde. Ama gerçek şu ki, büyü'nün çok uzun süredir kontrolsüzce işlemesine izin verdik."

Tanyl içkisinden bir yudum aldı. "Ne kadar uzun süre beklersek, bunu düzeltme şansımız o kadar azalır çünkü büyüü her zamankinden daha hızlı kaybediyoruz. Cadılarımızın sayısı bir asır öncekinin yarısından daha az."

İmani'nin Tanyl'a olan saygısı arttı.

"Tesadüf," dedi kraliçe, gözleri soğuk taşlar gibiydi. "Hepimiz o kadar çok markayla kutsanmadığımız için endişeliyiz ama biz kimiz ki Yukarı'nın tanrılarını sorgulayalım? Bu onların iradesi."

Sanki bununla bir ilgileri varmış gibi, diye düşündü İmani acı acı. Güçlü iblis, melek ve tanrı ırklarının yaşadığı varsayılan Alt ve Üst âlemlerin varlıklarına tapınmak eğitimsiz aptallar içindi. Tek bildikleri, kapılar mühürlendiğinde bu diğer âlemlerin yok olduğuydu. Ayrıca, var olsalar bile, muhtemelen buradakiyle aynı güce aç insanlarla doluydular.

Yine de, İmani diğerlerini incelerken, endişe verici sayıda soylu başlarıyla onayladı. Eğer böylesine çılgın bir din başkentte yaygınlaşıyorsa, bu durum cadılar, özellikle de peri ve elfler gibi sayıları giderek azalan türler için hiç de iyiye işaret *değildi*.

Esmer prens annesinin bakışlarını görmezden gelerek üç vuruşun geçmesine izin verdi. "Kısıtlamalar semptomları tedavi edebilir ama bir tedavi değildir. Bunu görmezden gelmek değil, düzeltmenin bir yolunu bulmak bizim sorumluluğumuz. Yoksa daha fazla büyü kaybı olur" - annesine acımasız bir gülümseme verdi - "ve hayatlar."

Kraliçenin ağzı inceldi ve sanki "Bu *ne cüret?*" der gibi sert bir ifadeyle oğlunu süzdü.

Varis olduğu için İmani onun içinde kendisine karşı gelmekten çekinmeyeceğini düşünmüştü ama daha sonra bunun bedelini ödeyeceğini hissetmişti.

"Beni ilgilendiren tek şey vatandaşlarımıza yönelik tehlike." Dialora durakladı. "Bugün eğilin."

Masanın geri kalanı "Yarın ayağa kalkın," diye mırıldandı. Kraliçe elini umursamaz bir şekilde sallayarak tartışmanın sona erdiğini işaret etti.

Ama Imani bunu aklından çıkaramıyordu.

KISIM 14

E aristokrasi yeni bir yıla girerken etraflarındaki her şey ısılt ısılt parlıyordu.

Partinin yemeğine dayanmak onu hasta etti ve *diğer* açlığı şiddetlendi. Aslında, İmani'nin kolları titriyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Hiçbiri

Bunlar iyiye işaretti. Yakında beslenmesi gerekiyordu ve bu partide cezbedecek birini .

Sid'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden İmani odanın kenarında herkesten saklanarak tek başına oyalandı.

Aiden ve Nida birlikte dans ettiler. Kollarını havaya kaldıran Nida başını arkaya eğdi ve gözlerini kapadı, sanki değerlendirmeleri ya da piç kalp arkadaşını umursamıyormuş gibi dans etti. Su perisi kalp arkadaşıyla mükemmel uyum yakaladı ve pencereli tavandan gelen ay ışığı yeşil elbisesinde parıldadı. Muhteşemdi. Neden Stralas'ın yarısı ona aşık olmamıştı ki?

İzlendiğini hissetmesi kaskatı kesilmesine neden oldu. Omzunun üzerinden hızlı bir yan bakışla bir iniltiyi bastırdı.

Tanyl onun arkasında durmuş, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

İhtiyacı olan son şey dikkatinin daha fazla üzerinde olmasıydı, bu yüzden karşılık olarak hiçbir şey söylemedi.

Beslenmeye ihtiyacı olsa da, adam ondan çok şüpheleniyordu, çok zekiydi. Onunla bu kadar yakın olamazdı.

İmani Tanyl hakkında, kütüphanede araştırma yaparken ikinci adı olduğunu öğrendiği Efendi Grey kişiliği ve hovarda ünü dışında çok az şey biliyordu. Ama bu gece, çelişkili söylentilerin bir kısmı ortaya çıkmıştı. Egemenliğiyle tehlikeli bir zeminde durmuş ve büyüü savunmuştu. Güçlü annesinin böylesi bir cehalete karşı koyma cesaretini hırlamadan kabul edemezdi ama onunla bir kral gibi tartışmıştı.

Görünüşte yüzeysel, kibirli prensin yüzeyinin altında ne gizliydi?

Belki de hiçbir şey. Belki de Tanyl yetişkinlerin masasına oturmaya çalışan aciz ve şımarık bir çocuktur. Bunların hiçbiri onun şüpheli sorularına daha fazla cevap vermekle ilgilendiği anlamına gelmiyordu.

Bir süre bekledikten sonra, İmani elleriyle elbisesinin kıvrımlarını kavrayarak ona baktı ve hareketlerine duyduğu şüpheyi gizleyemedi. Gözlerinde yorgunluk ve ağırlık vardı ve çenesini merdivenlere doğru kaldırdı.

"Gel," diye sessizce mırıldandı.

reddedebilir miydi? Belki de. Ama merakı

Onu.

Onu büyük merdivenlerden yukarı, avluya bakan korkuluklara çıkardı. konuşmadan. İkinci kat karanlıktı ve aşağıdaki kalabalığa kıyasla neredeyse boştu.

İmani parmaklıklara doğru eğilip başını yukarı kaldırdığında gökyüzünde bir yıldız belirdi. Işık patlamaları yıldızların paramparça olması gibi tepede parlıyordu. Cam tavan daha önce hiç görmediği kadar parlak ve yakındı.

Kumaş olayıyla birlikte patlayan yıkıcı yıldırım karmaşasının aksine, bu zarif, çok renkli yıldızlar patladı, dans etti ve güzel, rüya gibi hareketlerle gökyüzünde voleybol oynayarak onu büyüledi.

Devasa gösteri patlamaya devam ederken İmani'nin nefesi boğazında düğümlendi. "Dans etmekten çok gösteriyle ilgileniyor gibisin," diye mırıldandı.

"Ve burada havai fişekleri çok daha iyi görebiliyoruz."

Sanki bir işaretmiş gibi, tepemizde birkaç tane daha patladı.

İmani boynunu biraz daha bükerek şaşkınlıkla baktı ve göğsünü bir sıcaklık dalgası doldurdu. Tanyl muhtemelen onu yatağa atmak istiyordu ve sadece bir aptal aksini düşünebilirdi, ama bu nezaket yine de onu biraz çekıştirdi.

"Havai fişekler," diye fısıldadı kendi kendine, ismi hafızasına kazıyarak. "Senin aşağıda, hayranlık uyandıran ilginin tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu? Burada benimle yalnız görünmen biraz skandal olur."

"Bu gece hayranlık uyandıran biri varsa, o da buradaki tek dişi High-Norn elfidir." Gözlerini kadının dekolte elbisesinin üzerinde gezdiren adam bakarken yüz hatlarını arzu kaplamıştı.

Imani planladığı gibi büyüünün onu sardığını görebiliyordu. Büyü olmasaydı muhtemelen ona aldırış etmeyecekti ama Imani bunu umursayacak enerjiyi kendinde bulamadı.

"Annenin ilgisi tapınmanın tam tersiydi," dedi, bakışlarına kendi incelemesiyle karşılık vererek. Seyircilerden uzakta, yüzünde takdir ettiği çocuksu bir çekicilik vardı.

"İtiraf etmeliyim ki" -kulağına fısıldamak için başını yaklaştırdı- "seni randevundan çalmak istiyorum."

"O senin arkadaşın, değil mi?"

"Öyle, ama kendimi uzak duramaz halde buluyorum."

Açlık içini parçaladı. Onun veliaht olup olmaması umurunda değildi, onu istiyordu.

Ancak Imani cevap veremedi tüm zemin sarsıldı.

Tökezleyerek kendini korkuluklara dayadı.

Cam başının üzerinde paramparça oldu ve aşağıya parçalar yağdı. Tanyl ona aşağı inmesi için bağırdı ve ikisi de çömelip başlarını örttüler.

Sarsıntı Imani'yi iliklerine kadar sarstı ama Tanyl ayağa fırladı.

"Burada kal," diye bağırdı.

Böyle bir şey yapmazdı. Imani yüzünü inanmaz bir ifadeyle buruşturdu ve ayağa fırlayarak onu dışarıda takip etmek için terasa doğru koşmaya başladı. Balkon araziye bakıyordu ve aşağıda yaşanan yıkım tüyler ürpertici bir aşinalıkla gözler önüne serilirken rüzgâr saçlarını savuruyordu.

Esa ve Sid öne atılıp ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde onun yanında dururken, tüm saray ve bahçeden gürültüler yükseliyordu.

Onlara düzinelerce insan daha katıldı ve bahçelerdeki zemin açılarak büyük bir uçuruma dönüşürken biri bağırdı.

Aşağıda bir ışık parlaması dikkatini çekti. Prens ve diğer iki usta cadı, asalarını ileri doğrultmuş, artık bir taş ve moloz yığının dönüşmüş, yıkılmış bir heykelin ya da çeşmenin üzerine çıkmışlardı.

Yerdeki hareket ve çalkantılar önlerindeki bahçelere yayılmaya devam etti.

Sihir parıltıları asalarından ip gibi fırladı ve kendilerini kayalara bağladı. Zemin büyüye karşılık verdi. Düzinelerce ip ve Tanyl'ın boyun kordonları gerildi, asasını şimdi iki eliyle kavıyordu. Sihirli bağlar ısındı ve kırmızı renkte parlayarak uçurumun daha da genişlemesini engellemeye çalıştı.

Asası güçle aşırı ısındığında Tanyl acı içinde haykırdı, çığlıklar ve gürlemelerden zar zor duyulabiliyordu. Diğer iki usta büyülerini kontrol etmeye kendilerini kaptırmışlardı ve duramadılar.

Hiç düşünmedi. İmani, geri dönmesi gerektiğini haykıran insanlara rağmen bahçelere doğru koştu

Prensin yanına vardığında, mucizevi bir şekilde, çevreleri sakinleşti. Doğaüstü bir sessizlik çökmüştü ama asasının büyüyle uğuldadığını hâlâ duyabiliyordu. Hâlâ dengesiz bir asa tutuyor olsaydı, büyüü vücuduna geri yansıtabilirdi.

Bahçelerin ortasından geçen minyatür kanyonu hızla inceledi. Hasar onu dehşete düşürdü ama yutkundu.

Nefes nefese prence, "Asayı bırak!" diye bağırdı. Tanyl ona ters ters baktı.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi, ama asanın kendisini yakmış gibi ufalanmış mermer zemine düşmesine izin verdi. Muhtemelen öyle oldu.

Asa büyüü onun en önemli yeteneğiydi; belki doğal yetenekten, belki doğuştan gelen bir ilgiden, belki de her ikisinden. Selhey Usta ona son bir ay içinde hayatı boyunca öğrendiğinden daha fazlasını öğretmişti ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu, Selhey Usta ile birlikte sürekli üzerinde çalıştıkları bir büyüydü

-Bir asanın iç büyüünün optimum kullanım ve istikrar için nasıl ayarlanacağı ve büyü yapmasının nasıl tamamen durdurulacağı.

Tanyl'ın asasına fısıldayan İmani dizlerinin üzerine çöktü ve kendi asasını çıkarıp onunkinin üzerinde salladı. Asa bir Draswood'du ve ona içindeki sihir hakkında her şeyi anlatarak geri iletişim kurdu. Prensin büyüü içinde mırıldanıyordu, markalarının bir kopyasıydı. Büyü, tıpkı parmak izleri gibi, asalarda ve insanların bedenlerinde kendi imzasını taşırdı.

İçinde, Tanyl'ın en güçlü yetenekleri olan elemental karasal büyü parlıyordu. Bağlama ve değiştirme büyüü alttan tuhaf bir şekilde , alevlenen ısı ona asanın bu gücü kullanmak için doğru şekilde yapılandırılmadığını söylüyordu. Daha derinlerde, büyü, illüzyon ve savunma büyüü dönüyordu

Hepsi normal. Değişim çekirdeğe yakın bir yerde belli belirsiz kaynıyordu. Titreyip duruyordu. Tanyl böyle bir büyüü nasıl kullanabilirdi ki?

Imani asası aracılığıyla yönlendirdiği gücünü kullanarak içerideki katmanları başka bir büyüyle birleşmeye zorladı ve onları sakinleştirerek sessiz bir güç koruna dönüştürdü. Asanın sınırları hâlâ çatırdıyor, Kumaş'la savaşmak için Kumaş'tan büyü çekmeye çabalıyordu. Kendisine saldırmak istemiyordu ama yine de saldırmaya çalışıyordu.

Çok garip.

Daha fazla büyü fısıldadı, büyüü daha da birleştirerek sönmekte olan bir kor haline getirdi.

Eli titriyordu ama asayı eline aldığıında soğuktu.

Ayağa kalkarak dikkatlice Tanyl'a uzattı.

İnsanlar arka planda dolaşüyor, işaret ediyor ve bazıları ağlıyordu. Imani veliahta bakarken bunların hiçbirini fark etmedi. Tanyl'in gözleri çılgına dönmüştü ve göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Yüzünden geriye doğru ittiği koyu altın rengi saçlarını kir ve ter kaplamıştı.

"Ona ne yaptın?" Sesi suçlayıcıydı.

"Büyüü daha az katmana ayırarak zayıflattım, böylece kendi büyüünüzü size geri yansıtmayacak, ki eminim biliyorsunuzdur, bu sizin sonunuz olur. Asanın büyüü tahtaya düzgün bir şekilde aşılammış. Katmanların hepsi düzensizdi ve bazıları çekirdeğe zar zor bağlıydı. Bir şey yapmak için çok tehlikeli. Bir usta onları yeniden yapılandırana kadar senin için çalışmayacak-"

"Bu haftalar sürebilir," diye mırıldandı.

"Aslında *aylar sürebilir*," diye tersledi. "Bir daha asla karmaşık büyü kullanamayabilir."

Onu dikkatle inceledi. "Yüzün neden bu kadar kanlı?"

Kafası karışan Imani elini şakağına götürdü. Kan yapış yapıştı ama acımıyordu.

Onun konuyu değiştirmesine izin vermedi. "Asanla koğuşları nasıl aştın? Bu kadar yoğun bir değişim büyüünü kaldırabilecek şekilde yapılandırılmamıştı."

"Endişeniz not edildi, ama yoğun değildi." Asasıyla oynarken sesi rahattı ama yine de gözlerinden bir savunma titremesi geçti. "Büyü konusunda oldukça bilgilisin, değil mi?"

"Asa büyüü söz konusu olduğunda mı? Evet, öyleyim."

"Sandığın kadar çok şey bilmiyorsun çünkü bu bir değişim büyüğü değildi. Gerçi değıştirme de işe yarayabilirdi," dedi asasını tekrar cebine sokarken. "Bu bir şok dalgası büyüğüdü. Bariyeri germek için kullandım ve zayıf noktada bir delik oluşturmak için karasal büyüğü yaptım."

İçini bir heyecan kapladı. Eğer değışim de işe yarıyorsa, o zaman İmani tüm bu yeteneklere sahipti. Bu da usta seviyesindeki güçlü koşulları yıkabileceğı anlamına geliyordu.

Sid yan taraftan prene seslendi.

Tanyl saçlarını karıştırdı, kir ve cam parçaları serbest kaldı. "Odana geri dön, küçük elf. Bana başka yerde ihtiyaç var."

Çenesini sıkarak, daha fazla tartışmadan adamın uzaklaşmasına izin verdi.

Nankör, şımarık prene.

Adamın ona yalan söylediğı de gözünden kaçmamıştı. Esa'yı almaya gittiğinde asasıyla değıştirme büyüğü kullanmış ve Esa'nın etrafına görünmez ipler bağlamıştı.

Prens Tanyl ne saklıyordu?

KISIM 5

Tİmani nihayet içeri girdiğinde, ana kütüphanenin ana odası gece yarısından saatler önce boşalmıştı.

Artık çok az insan geceleri dışarı çıkıyordu ve bir hafta önceki yer sarsıntısından bu yana, sarayın genellikle canlı olan salonlarına bastırılmış bir tedirginlik nüfuz etmişti. Bu bir Kumaş olayıydı, ancak kimse bunu yüksek sesle söylemedi ve kraliçe bunu yeni yasalar çıkarmak için bir bahane olarak kullandı.

Tanyl'in asası onu da endişelendiriyordu. Yetenekler evrim geçirmiş ve Kumaş zamanla cadılara daha fazla damga vurmuştu, ama konfigürasyonla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Asası değişim büyüsü yapmıştı ama katmanların içindeki güç yanlıştı. Sanki bazı sihirler sonradan eklenmiş gibiydi, ki bu da ona reşit olduktan sonra daha fazla sihir yeteneği verilmediği sürece garip olurdu. Ama hiçbiri doğru yapılmamıştı ve bir prens olarak asasını en iyi asa yapımcılarına ayarlatmalıydı.

Bir de tespit ettiği bağlama yeteneği vardı. Asasının içinde neredeyse hiç fark edilmeyen bir bağlama büyüsü vardı - en fazla hafif bir tabaka. Bağlama büyüsü yapmak için yeterli değil.

Asa Tanyl'in sahip olmadığı bir sihir yapıyordu; asanın ilk yapısına eklenen bir sihir. Ama neden böyle bir şeyi riske atsın ki?

Uygun bir damgaya sahip olmayan bir cadının büyü kullanması her zaman ölümle sonuçlanırdı. Asa Kumaş'ı bir süreliğine kandırabilirdi ama cadı Kumaş'ın verdiği yeteneğe sahip değilken ondan bir şeyler almak

Doğa yasaları ve sonunda bir yankılanma ile sona erecek ve muhtemelen cadıyı .

Şaşkınlıkla dudağını ısırды ama düşüncelerinden sıyrıldı. Anlamadığı sihirlerle oynayan kibirli bir prens onun sorunu değildi.

Tanyl'i kenara iterek kütüphanenin arka odalarına girdi ve üst katlara çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Görünmemeye çalıştığında yürüyüş hep uzun gelirdi.

Sonunda, yukarıdaki kısıtlı kütüphane kapısına bakarak durdu. Sabit ellerini kaldırarak daha önce yarattığı büyüü yaptı. Enerji avuçlarında ve arasında titreşti. Eğer bu işe yaramazsa Imani Esa'dan yardım istemeye gidecekti ama ancak o zaman.

Şok dalgası büyüünden gelen parlak büyü çizgileri kapıyı çevreleyen şeffaf duvarı çatlattı. Ortada, bariyeri zorlayan küçük bir delik enerjiyle vızıldıyordu.

Kolunu uzatarak zayıf noktaya saldırmak için hiç vakit kaybetmedi. Ama yerçekimsel değişimin çok daha karmaşık olduğu ortaya çıktı. Ön kolundaki kaslar gerildi. Korkunç bir an için kemiklerinin kırılabileceğini düşündü. Diğer eliyle kavrayarak çekişi güçlendirdi ve acı içinde tısladı.

Aşırı yüklenmiş koğuş parladı ve delik yeterince büyük olana kadar daha da ufalandı. Asasını ağzına sokarak dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek deliğin içinden geçti. Gediğin içinde, büyü bir izinsiz giriş algıladı. Tedirgin kıvılcımlar tenini yaktı ve hava şurup gibi yoğundu. Umarım büyücü de onun içeri girdiğini hissetmemiştir. Koğuşların nasıl kurulduğuna bağlı olarak, bunu yapabilirlerdi. Ayrıca, büyüü yapan cadı ya da cadılar başkentten çok uzakta oldukları için uzun süredir yerinde duruyor olmaları da mümkündü.

Risk almaya istekliydi ve koğuşlar geçmesine izin verdi.

Kendini yukarı iterek duvara yaslandı. Tek ses zorlukla aldığı nefesleriydi. Yüzünü ter kaplamıştı ama gevşek saç tellerini itti ve sakın kalmaya çalıştı. Imani duramazdı ve panik yapamazdı.

Boynunu kırarak derin bir nefes aldı. Sonra ait olduğu gibi raflara doğru yürüdü ve çılgınca her şeyi inceledi.

Basit bir alfabetik sıraya göre düzenlenmiş olsa da, diller ve lehçeler malzemeyi tanımlamayı daha da zorlaştırıyordu. Imani ortak dilleri dışındaki eski dilleri anlamıyordu.

Aşırı miktarda zaman geçti. İmani'nin hayal kırıklığı giderek artıyor ve dil becerileri ve eğitim konusundaki genel eksikliğine lanet ediyordu. Ara, Dak ve Meira gibi İmani'nin de fazla okula gitmesine izin vermemişti.

O aradıkça oda ısınıyordu.

Sadece tek bir şansı olabilirdi. Tarikat birinin koğuşları aştığını öğrendiğinde, savunmayı yeniden güçlendirecekti.

Eski, yırtık pırtık bir kitap gözüne çarptı. *Kan* anlamına gelen Elfçe bir kelime olan *sangris* kelimesi göze çarpıyordu. Kitap rafta daha da öne çıksın diye dikkatlice çekti ve tam adını çözmeye çalıştı. Kötü durumdaydı ama yine de bu bir şey olabilirdi.

Nefesi kesildi. İçeri atmak için pelerininin iç kısmını açtı ama bir saniye sonra cam giriş kapısı paramparça oldu.

Duman tüm odayı kapladı. Bir büyü kendi büyüünü parçaladı. Artık görünür hale gelen bedenine bakarken اساس elinden kaydı.

"İşte " dedi muhafız, اساسını ona doğrultarak. Yanındaki başka bir usta cadiya döndü. "Asasını al ve üst katları kontrol et. Her şeyin sağlam olduğundan emin olun."

Her şey kararmadan önce hatırladığı son şey onun gülümsemesiydi.

Başını kaldırmaya çalışırken GÜMÜŞ SAÇLAR etrafına bir perde gibi düştü. Her şey acıyordu.

Odadaki tek ses saatin tik taklarıydı. Saat sabahın ikisini geçiyordu ve kadın biraz ürperdi. Ocağa ateş yanmıyordu. İki avizeden zayıf bir ışık yayılıyordu.

Görüşü keskinleşti ve kendini lüks bir odada buldu. Kendi odasından çok daha özenliydi ve neyse ki beklediği gibi bir hapisane hücresi değildi. Yine de bu durum onun için hiç de iyiye işaret değildi.

İmani başını odanın içinde üç kez daha çevirdi.

Kaçması mümkün değildi. Ellerini ve ayaklarını sıkı bağlarla bir sandalyeye bağlamışlardı. اساسı kaybolmuştu. En iyi seçeneği muhtemelen konuşarak kurtulmaktı ama onu kimin yakaladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bilseydi, bu çıkmazdan kurtulmasına yardımcı olacak bir karşılık bulabilirdi.

Açılan bir kapının gıcırtısı onu yerinden sıçrattı ve ardından veliaht odaya girdi.

İmani sırtıtmakla savaştı. *Bununla* çalışabilirdi.

Prensin güçlü büyü, yakışıklılığı ve saray siyaseti için kurnazlığı da dahil olmak üzere birçok ilgi çekici özelliğini saymasına rağmen, prens hala bazı şeyler için midelerinden yoksundu ve onu özellikle manipülatif olarak algılamadı. Kibrinin altında biraz kibarlık yatıyordu. Nezaketi ve dürüstlüğü onun faydalanabileceği ya da en azından faydalanmaya çalışabileceği zayıflıklarıydı.

Mükemmel oturan bir gömlek ve yelek ile koyu renk resmi bir ceket giymişti. Saçları alına düşüyordu, biraz dağınıktı ve duman ve diğer büyüler gibi kokuyordu. İmani onun kumar oynayıp fahişelik yaptığını ve Kesen Sokağı'ndan geldiğini tahmin etti.

Açlık sancılarıyla kalp atışları hızlandı. Bir kadınla mı birlikteydi? Kısıtlamaları kavradı ve hayal ederken yüzünü nötr tuttu.

Ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına koydu ve sakince ona döndü. Sessiz kalmaya devam etti ve acele etmedi.

İmani'nin kasları gerildi ve titremesini azaltmaya çalıştı. Gözlerini ona dikti ve ocaktaki çiraları kullanarak ateş yakmak için onları büyüledi. Sıcaklık odayı doldurdu ve İmani'nin onun centilmen hassasiyetleri hakkındaki değerlendirmesinin doğruluğunu kanıtladı.

Ama sessiz kaldı. Tanyl'ı konuşturmak ve kendisine bir plan oluşturmak için zaman tanımak istiyordu.

Kollarını sıvadı ve bir elini saçlarında gezdirerek kibirle kaşlarını kaldırdı. "Vay, vay, vay, bu bir sürpriz değil mi? Güzel küçük Norn elfi suçüstü yakalandı. Muhafızlarım bir ihlal olduğunu bildirdiğinde sen olduğunu tahmin etmiştim."

İmani ona göz kırptı. Tanyl ne istiyordu? Onu etkilemek için ona ne verebilirdi?

"Tarikattan çalmanın cezasını biliyor musun?" Sessizlik.

"Ölüm. İnfaz," diye onayladı Tanyl.

"İyi ki bir şey çalmamışım o zaman," dedi soğukkanlılıkla.

"Kitabı çalamadan yakalandığınız doğru olsa da, Kraliyet'in ve Tarikat'ın bir korumasını kırmak küçük bir suç değildir," diye ekledi.

"Tanyl," diye mırıldandı, "aptalca bir hata yaptım. Elbette, genç bir cadıyı bu kadar sert cezalandırmak istemezsiniz. Halledebileceğimiz *bir şeyler* olmalı.

birlikte."

Büyüsünün onu kurnazca içine çekmesi karşısında gözleri cam gibi oldu. "Gerçekten mi? Ne teklif ediyorsun?"

İmani durakladı, teklifini tartıştı - bir riskti bu ama kabul etmek istedi. "Benim asa büyüm, nadir bir yetenektir. "Asa büyüsü yeteneğim Draswood, ki ikimiz de bunun imkansız olduğunu biliyoruz, burada bunu gerçekleştirebilecek tek bir usta cadı var."

"İmkansız mı? Essenheim'ın herhangi bir bölgesine girebilirim - onlar Kraliyet'e aittir."

İmani başını geriye attı ve güldü. "Draswood'a davetsiz girmek mi? Norn elflerinin usta cadılarından büyü mü talep ediyorsun? Tanrılar, Ellisar çok öfkelenirdi." Gülümsemesinin düşmesine izin verdi. "Devam et. Sana meydan okuyorum."

Adımlarını hızlandırdı ve gizlice onu inceledi.

Başını yana doğru eğdi. "Hmm. Asanı tamir etmek için pek fazla seçeneğin yok."

Kollarını kavuşturdu ama hâlâ yanıt vermedi. İmani neredeyse yeniden gülümsedi. "Dahası," diye bastırdı, " asanız düzensiz-birisi kurcaladı. Belki de denemişlerdir. Tam olarak emin değilim. Ama bahse girerim sağduyu sizin için son derece önemlidir. Bu yüzden Üstat Selhey'i aramadınız." Eğer durum böyle olsaydı, İmani bir derste ona yardım etmesi için çağrılırdı.

Gözlerinde bir pırıltı parladı. Sadece bu bakış bile İmani'nin başardığını gösteriyordu. "Söyle bana. Asa bilimi konusunda nasıl bu kadar yetkin olabiliyorsun? Biraz biliyor olabilirsin ama sen eğitimsizsin. Kendin de söyledin, sen sadece genç bir cadısın."

"Norn elflerinin sadece bir kısmı gerçek asa büyüsünü uygulayabilir ve ben bunu yaşayarak ve soluyarak büyüyen yüksek bir cinsim. Tüm ailem uzman asa işçileriydi - Usta Selhey'e sorun. Daha sonra, Draswood'un dışında yaşadığımız zamanlarda bile pratik yaptım. Bu konuda okuyabildiğim her şeyi okudum ve kendi başıma çalıştım," diye açıkladı biraz süsleyerek. "Genç olabilirim ama asanı hızlı ve sessiz bir şekilde tamir etmene yardım edebilecek biri varsa o da benim."

Sessiz kaldı, onun sözlerini tarttı.

Önünde diz çöktüğünde onun oyalamasına ve yakınlığına hırlamak istedi. Bunun yerine dilini ısırdı. Göz bebekleri büyümüştü, sanki büyüünün ya da başka bir şeyin etkisiyle kafası tam olarak yerinde değildi.

"Buradan kimi besliyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye ısırdı.

"Daha önce değildi, ama şimdi görünüyor."

Gözlerini kısmıştı. Elindeki iki seçenekten seksin büyüünün önüne geçeceğini bilmeliydi, özellikle de daha önce beslenmesinin onu sarmasına izin verdiğinde.

"Hiç kimse," dedi sıkıntıyla, açlık çirkin yüzünü gösteriyordu.

Prens onun saçlarını düzeltti. "Seni bu kadar çirkinleştiren bir işarete rağmen büyüleyici bir elfsin," diye mırıldandı.

Dişlerini gıcırdatarak, itiraz etmeden onun müdahaleci dokunuşuna izin verdi.

Bir süre sonra ellerini arkasında kavuşturarak ayağa kalktı. "Leydi Aowyn, burada kalmanıza izin vereceğim ve suçunuzu affedeceğim. Bu nedenle, ben de dahil olmak üzere sadece üç kişi bunun farkında. Diğer ikisi özel kraliyet muhafızlarımdan bir parçası. Bu bizim sırrımız olacak."

"Ne kadar yüce gönüllüsün. Karşılığında ne istiyorsun?" diye alay etti.

İmani ne olacağını tahmin ediyordu ve doğrusu bu fiyat onun için uygundu.

Bu suçtan kurtulmanın karşılığında seks mi? Bu anlaşmayı her gün kabul ederdi. "Asa büyüün cazip bir teklifti ama ben senden şu konuda yardım istiyorum

başka bir şey... asamı tamir etmek dışında."

İmani şaşkınlığını gizledi. Asa konusunda onun yardımını almak, kendini pazarlamaktan her zaman daha akıllıca ve saygın bir seçim olmuştu. Tanyl'e duyduğu hayranlık arttı.

Odayı geçti ve kızın masadan çalmaya çalıştığı kitabı aldı. Kitabı kızın kucağına bırakırken arduvaz gözleri heyecanla dans ediyordu. Bir el sallamasıyla kelepçeler kalktı ve kadın bileklerini ovuşturarak ona temkinli bir şekilde baktı.

"*Kraliyet Soylarının Tarihi* çok eski, Elfçe yazılmış nadir ve çoğunlukla sıkıcı bir kitap. Sanırım en çok etkileneceğiniz sayfalar, kapılarla ilgili bölümün yarısında yer alıyor. En azından benim ilginç bulduklarım onlardı."

İmani parmaklarını yırtık pırtık kapağın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Aradığım kitabın bu olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki de bunu sadece yanlış olduğunu anlamak için çıkardım."

"Diğerlerini çıkarmadın, neden çıkarasın ki? Bir Drasil asası arıyorsun. Tüm kütüphanede ondan bahseden tek kitap bu."

KISIM 16

Bu sözler karşısında yaşadığı dehşet ve şoku gizlemek için büyük çaba sarf etti.

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?" Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Tekrar diz çöktü ve Ara'nın asasını ona geri verdi. "Ben de onu arıyorum."

Karnında bir kelebek fırtınası patladı. Draswood'u sıkıca kavrayarak onun bakışlarını karşıladı ve tuttu. "Bir prens, yani veliaht neden vaktini boşa harcasın ki?"

"Dünyadaki en güçlü olacağı gerçeğinin yanı sıra mı?"

"Bunun dışında."

İç çekti. "Annem. Büyü hakkındaki görüşlerinin giderek radikalleştiğini zaten biliyorsun, tüm bunlar Kumaş daha dengesiz hale geldikçe büyü yok olurken oluyor. Sihrimizi korumak ve artırmak yerine, tüm sihirli gücü seçilmiş birkaç kişide toplayarak bir taşla iki kuş vurmak istiyor."

"Bu yüzden Tarikat'ın gücünü aşındırmaya devam ediyor," dedi Imani.

"Evet. Daha az büyü kullanıcısı, daha az istikrarsızlık annemin kamusal mantığı. Ama bu aynı zamanda bir sonraki hükümdar için rekabeti ciddi şekilde sınırlayabileceği anlamına da geliyor."

Imani, "O zaman herkes üzerinde geniş yetkilere sahip olması da ne kadar uygun," dedi. "Annenin planı konusunda ne düşünüyorsun?"

"Büyüyü onun istediği şekilde kontrol etmek ve kısıtlamak krallık için felaket olur." Elini onun elinin üzerinde sıktı. "Onu kurtarmak ve sihirli güçlerimizi artırmak istiyorum, azaltmak değil."

Imani bu bilgiyi ve ona teklif ettiği anlaşmayı teslim etti. Tüm tutkulu idealizmine rağmen Tanyl ne yaptığını biliyordu çünkü büyü ve Drasil'i kim kontrol ediyordu? Kapılar onların elindeydi ve onları kontrol eden krallığı yönetirdi.

Imani gücü kendisi için istiyordu.

Oturmuş düşünürken onun yüzünü inceledi. "Küçük bir elf neden onu arasın ki?"

Sakinleştirici bir nefes aldı ve bir yalan düşünmek için oyalandı. Drasil'i aramak büyükannesinin idam edilmesine neden olmuştu ve Imani'nin Stralas'ta Aralana'dan uzaklaşması gerekiyordu.

"Fişler ve kapılar üzerine yaptığım araştırmada rastladım. Ailem bir Kumaş olayında öldü ve ben de yıllardır bunu araştırıyorum." Omuz silkti. "Ve bunu daha önce de söylemiştin - dünyadaki en güçlü asa olurdu. O gücü istiyorum."

"Açık olmak gerekirse, gücü bana bırakacaksın. Ama okuduklarıma göre, sadece bir hükümdar Drasil'i kullanabilecek kadar güçlü olacak. Birinin nerede bulunabileceği hakkında ne öğrendin?"

Asalar böyle çalışmazdı, yani onu test ediyordu. Ya da bu konuda pek bir şey bilmiyordu. Çenesini kapalı tuttu.

"Henüz bir yer tespit edemedim," diye itiraf etti. "Stratejim, kullanımları ve tarihi hakkında bilgi edinmeye odaklanmış durumda; bu bilgilerin, bir tanesine hala kimin sahip olabileceği veya nerede kaybolduğu hakkında bir ipucu vermesini umuyorum."

"Katılıyorum. Zekisin." Gözleri bir sırıltıyla parlıyordu.

"Nazlanmayı bırak. Potansiyel bir yer hakkında ne biliyorsun? Bana söylemezsen anlaşma olmaz. Beni hapse atın ya da idam edin. Kendi başınıza arayabilirsiniz."

"Sakin ol, elf cadı." Avuç içleri ona dönük bir şekilde durdu. "Kitabı onlarca kez okudum ve Drasil'den sadece Norn bölümlerinde bahsediliyor."

Imani kitabın tüm sunabileceğinin bu olduğuna pek inanmıyordu. Malis kitabı kapılar ve geçitlerle ilgili bilgiler için istediği konusunda oldukça kararlıydı ama Imani sessiz kalmayı tercih etti.

Tanyl sözlerine şöyle devam etti: "Bir bölümde Norn'ların Draswood ağaçlarını öldüren bir hastalığı ortadan kaldırmak için nasıl asa kullandıkları anlatılıyordu. Elf oldukları için yüzlerce asa denemişler ve her biri farklı derecelerde başarılı olmuş, bu yüzden gözden geçirilmesi gereken pek çok ayrıntı var. Sonuç olarak, alıntı hakkında pek bir şey düşünmedim."

"Sakin bana ağaçları iyileştirmek için Drasil kullandıklarını söyleme," diye mırıldandı Imani, bulduğu "testleri" ve asaların adlarını listeleyen kâğıt parçasını hatırlayarak.

"O kadar kolay olsaydı çoktan Draswood'a girmiş olurum," diye alay etti. "Denemedikleri bir avuç asayı *listelemişler*. Ama *o* listede, 'alternatif' asalar olarak adlandırdıkları bir grubun altında-"

"Draswood ağaçlarından yapılmayan asalar," diye bitirdi Imani onun yerine, aklı karışmıştı. Adamın tam olarak hangi listeden bahsettiğini biliyordu ama yine de bu bilgiyi kendine sakladı.

"Kesinlikle. Listedeki birkaç çeşit asa vardı. Draswood'lara ek olarak, birkaç altın ağaç asa, diyarın çeşitli bölgelerinde bulunan birkaç kemik asa ve yanında 'Nereidler' yazan bir Yggdrasil asa vardı."

Imani kaskatı kesildi. Elindeki kâğıt parçalarından daha fazla listeye sahip olmalıydı; tüm o asalar ve daha fazlası listedeydi. Birbirleriyle ilişkili olmalıydılar.

"'Nereidler' ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Ortak dilde ya da mevcut elf lehçelerinde kullanılan bir kelime değil. Muhtemelen bin yıllık ya da daha eski. Muhtemelen de ölü bir dil." Gözleri ciddi ve umut doluydu ama hayal kırıklığının ağırlığı onu ezdi.

Drasil'in tam adını -bir Yggdrasil- öğrenmek ilginç olsa da, sahip olduklarının yanında *neredeyse hiçbir şeydi*. Burada, Stralas'ta bile eli boş dönüyordu ve bu, burada, özellikle de kraliyet kasalarında bulunacak bilgi olmadığı anlamına gelmese de, Ara'nın parçalanmış notlarıyla birlikte düzinelerce Niflheim haritası ona daha iyi bir ipucu veriyordu. Eğer bir şekilde Niflheim Krallığı'na ulaşabilir, kütüphanelerini keşfedebilir ve oradaki diğer asa yapan elflerle konuşabilirse, Imani daha fazla ipucunu bir araya getirebilir ve daha fazlasını öğrenebilir, hatta belki bir Drasil bile bulabilirdi.

Ondan hissedebildiği iyi kalpliliğe rağmen, bu bilgiyle Tanyl'a güvenebilir miydi? Bu umutsuz bir umuttu. Bu arayışta bir sırdaşı olmasını çok istiyordu ama hangi ayrıntıları ne zaman açıklayacağı konusunda akıllıca davranması gerekiyordu.

"Bu asalar belki on bin yıl önce yapıldı. Birinin bin yıl önce bile bundan bahsetmiş olması bile bir mucize," dedi Imani. "Kelimenin ne anlama geldiğini öğrenebilirsek, sağlam bir ipucumuz olabilir."

"Selhey Usta'ya Yggdrasil de dahil olmak üzere başka asa malzemelerinden haberdar olup olmadığını sordum. Ancak bir asa bilimi uzmanı olarak bile bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve tüm alternatif asalar gibi Draswood'lardan daha aşağı olduğunu varsaydı. Tarihlerinin bir parçası olmadığı için, Norn elflerinin bir Drasil'i ayarlayıp ayarlayamayacağını merak ettim."

Yanıliyordu. "Asa bilimi damgası olan herhangi bir cins herhangi bir asayı ayarlayabilir, muhtemelen bir Drasil bile." Imani kıpırdandı, ondan ne sakladığını merak ediyordu. Kendisi de ondan epey bir şey saklıyordu.

Imani sözlerini düşünürken bir süre sessizlik oldu. "Yıllar boyunca Nornların asa ilmi hakkında yazdığı her şeyi okudum ve benim ailem de usta asa yapımcılarıydı. Norn elflerinin bu asaların yapımıyla hiçbir ilgisi olmadığına neredeyse eminim. Her kim yaptıysa aynı asa büyüüne sahip."

"Evet, bugün sadece bir Essenheim ırkının bu markaya sahip olması garip. Eskiden bu zanaatı icra eden çok daha fazla kişi vardı."

"Gerçekten de öyle. Drasil ağaçlarının -bu Yggdrasillerin- Essenheim'da ya da hatta bu diyarda yetişmemesi de mümkün."

"Eğer bir Drasil asası bulursak, benim için düzgün çalıştığından emin olabilir misin?"

Cevabı zaten biliyordu.

Derin bir nefes verdi. "Asa büyüüne sahip herkes Drasil üzerinde çalışabilir. Norn elfleri, Draswood'dan çok daha aşağı oldukları için altın ağacı gibi bahsettiğiniz diğer malzemeleri asla kullanmazlar, ancak yine de onları yapabilirler. Bir Yggdrasil'in asa yapmak için tüm bu malzemelerden daha güçlü bir ağaç olduğunu varsayıyorum."

Elini ağzına götürdü, düşünüyordu.

"Tüm bunları nasıl öğrendin?" diye sordu, konuşmayı asa ilminden uzaklaştırmayı umarak.

"Annemin ben küçükken anlattığı bir çocuk hikâyesi," dedi, "Menlone Dağı'nın altındaki kayıp bir şehir hakkında."

"Menlone. Niflheim'ın başkenti Kehomel'in bulunduğu yer mi?" Imani, Niflheim Krallığı'ndan bahsedilince kalbi deli gibi çarparak sordu. Drasil'in orada olduğu hakkında ne biliyordu?

"Evet, eski Zorah şehri, Niflheim ve Essenheim hala bir kral ve kraliçe ile tek bir krallık olarak birleşmişken oradaydı. Güzelliğiyle ünlüydü ve tüm diyarlardan gelen gezginler burayı evleri haline getirmişti. Ancak, büyük bir savaş patlak verdi-"

"Essenheim ve Niflheim arasında mı?"

"Hayır, bu Orta Krallıklar Savaşı'ndan binlerce yıl önceydi."

"Büyük Diyar Savaşı'ndan bahsediyorsun."

Tanyl başını salladı. "Yukarı tanrılar kazanıp buna son verdiğinde, Alt ve Mezial diyarlara ceza olarak kapıları mühürlediler. Zaman geçti ve insanlar barış içinde yaşarken Drasil asalarına ihtiyaçları kalmadı. Benim teorime göre çoğu zaman içinde yok oldu. Şimdi sadece hükümdarlar fişleri manipüle edebiliyor ve kapı geçitleri... kullanılamaz durumda."

"Ama bunun Kehomel ile ne ilgisi var?"

"Kaydedilen ilk Kumaş olayının, orijinal Zorah şehrinin bir yer sarsıntısı sırasında Menlone Dağı'nın derinliklerine gömülmesi olduğunu söylüyorlar. Karanlıklar Sarayı'nı onun üzerine yeniden inşa ettiler."

"Deprem binaları yıkmadı mı?"

"Garip bir şekilde, mucizevi bir şekilde dağın içine battığını ve onu geçilmez ve aşılmaz hale getirdiğini söylüyorlar. Dağın koruması sayesinde, eğer biri onu bulacak olursa, eskisi kadar güzel ve el değmemiş olacaktır. Pek çok aptal kaşif bunu denedi ama hiçbiri bulduklarını söyleyecek kadar yaşayamadı. Ama bu sadece açgözlülük hakkında bir ders vermek için anlatılan bir çocuk hikâyesi." Kollarını kavuşturdu. "Burada, krallığımızda bir Drasil bulma şansımız, diğer ülkelerdeki efsanelerin peşinden koşmaktan daha yüksek."

Imani'nin düşünmesi gereken çok şey vardı. Onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Benimle yapmak istediğin bu anlaşmanın şartları tam olarak ?"

"Yeteneğini kullanarak bir bağlama yapacağız. Suçunun affedilmesi karşılığında Drasil'i bulmama yardım etmeyi kabul edeceksin. Onu arayacağız, araştıracağız ve eğer bulursan Essenheim'a teslim edeceksin-"

"Onu *sana* teslim etmeyi kastediyorsun," diye açıkladı.

"Evet, bana. Diğer aşamı da tamir etmen gerekecek."

Bir bağa girip Drasil'i ona vermeyi kabul etmek mi? Bu büyük bir fedakârlık olacaktı ve Imani *kendine* yalan söyleyemezdi; Drasil'i istiyordu.

Ancak Tanyl'in asa ilmi hakkındaki bilgi eksikliği onun için bir avantaj olmaya devam etti. Imani, Aralana'nın araştırmalarından Drasil hakkında daha çok şey biliyordu ve

muhtemelen yeteneklerini çok daha iyi anladı.

Imani bu bağlamanın anlamsız olacağını fark ederek sırtlamakla savaştı. Tanyl önce bir asa bulmadığı sürece asayı eline bile alamayacaktı. Güçlü usta cadıların kendilerinden daha güçsüz büyücülerin yaptığı büyüyü hissedip ortadan kaldıracabilmeleri gibi, Drasil de daha güçsüz büyülerini, hatta bir bağlamayı bile alt edebilirdi. Krallıktaki en güçlü büyülü nesne olacaktı.

Dahası, Drasil'i onun için modifiye etmeyi kabul ettiğinden hiç bahsetmedi. Belki de Drasil'i ona teslim etmesinin aynı zamanda onun için yapılandıracağı anlamına geldiğini düşünmüştü. Yanlış düşünmüş. Drasil'i modifiye edeceğini özellikle belirtmediği sürece, büyüsü onu yok etmeye çalışmadan onu asla düzgün bir şekilde kullanamazdı - tabii ki bunu yapmayacaktı.

Başka bir elften yardım isteyebilirdi ama şansı çok azdı. Drasil gibi bir şeyi kimseye emanet edemezdi.

Imani onu sadece kendi sihriyle çalışacak şekilde değiştirecekti.

Dünyanın onun türüyle ilgili cehaletinin bir başka örneği -Norn elfleri bağlama konusunda kötü bir şöhrete sahipti.

Bu kadar çabuk kabul etmek onu kızdırabilirdi ve Imani şansını zorlamakta tereddüt etti. Ama sorma isteği karşı konulmazdı. "Mevcut asanı tamir etmek ve Drasil'i arayıp teslim etmek arasında çok şey istiyorsun. Ben başka bir şey istiyorum."

Onun devam etmesini bekledi.

Boğazını temizledi. "Ben güçlü bir cadıyım. Değerlendirmeleri geçeceğim. Tarikat için çalışacağım ama siz kral olduğunuzda Birinci Cadı olmak istiyorum." İstekleri çok daha yüksekti ama şu anda elini fazla zorlamak akıllıca olmazdı. Tanyl şu anda şımarık bir prens olabilirdi ama zamanı geldiğinde iyi ve asil bir kral olacağını tahmin ediyordu. Ancak, annesinin aksine, kurnaz planlarda ya da acımasız kararlarda asla başarılı olamayacaktı.

Imani onun seçtiği eşi ve kraliçe eşi olarak bu rolü seve seve oynardı ama henüz elini taşın altına koymayacaktı. Şimdilik İlk Cadı'ya razı olacaktı.

Prens hiç tereddüt etmedi. "Tamamdır."

"NEYE BAKIYORSUN? Her şey bitti."

Tanyl hiçbir şey söylemedi. Tanyl doğrulmaya çabalarırken devasa gözbebekleri onu delip geçti. Büyünün coşkulu, kafa karıştırıcı etkileri hâlâ güçlüydü.

"Seni düşünmeden duramıyorum."

"Ne talihsizlik," dedi baş dönmesini kontrol altına almaya çalışırken.

"Yıkıcı bir durum."

"Bunu atlatacaksın." Ellerindeki kurumuş kanı silmeye çalışırken yüzünü ve Tanyl'ın nasıl olup da etten büyülü bir bağ talep ettiğine hayret etti.

"Şüpheli. Seni kafamdan atmak için kaç kişiyle yattığımı ve onların sen olduğunu hayal ettiğimi bilmek istemezsin."

"İçinde bulunduğun durum için çok üzgünüm, Tanyl. Benim adıma bu kadar çok seks yapmak zorunda kalman gerçekten iğrenç." Bir baş dönmesi dalgası onu tekrar uzanmaya zorladı.

İçinde dolaşan et büyüsünün ve ona eşlik eden açlık dalgalarının etkisini görmezden gelmek zordu.

"Meira," diye nefes aldı, kızın saçlarını yüzünden çekerek. "Daha önce sadece birkaç dişi Norn elfiyle tanışmıştım ama sen farklısın."

Kokusu onu tahrik etmiyordu. Tüketiyordu. açlık fıskırıyordu. Onu yutmak istiyordu.

Yan yattı ve durmak için harcadığı güçle ürperdi. "Meira." Rüya gibi bir gülümseme ağzını çekiştirdi, bir şekilde onu daha genç ama daha yakışıklı. Çenesini kollarına dayadı. "Harikasın."

Kendini ona açabilir miydi? Beslenmek elfleri rahatlatır, çekingenliklerini azaltır ve kendilerini güvende ve avlarına yakın hissetmelerini sağlardı. Saklayacak çok şeyi vardı. Ya yanlışlıkla onu düzeltir ve kendisine Imani derse? Her zaman daha güvenli, daha göze çarpmayan, kendisinden daha az şüphelenecek birini seçmeyi planlamıştı.

Büyüsü onun üzerinde çok çalışıyordu.

Görünmez böcekler derisinin üzerinde geziniyor, ruhunun onu içine çektiğini hissediyor ve ona tutunuyordu. Büyüsünden önce bu his onun tehlikede olduğu anlamına gelirdi. Bu, avın tuzığa düşürülmeye hazır olduğu anlamına geliyordu.

Korkmuyordu, sadece adamın gözlerinin doğal olmayan bir arzuyla parıldamasından büyülenmişti. Doğrudan gözlerinin içine baktı ve onu daha sakın ama yine de uysal bir hale getirmek için illüzyon büyüsünü kullanarak çekiciliğini biraz yumuşattı. Onun kafasının içindeydi.

"Benimle yatmak istiyorsun." Gözleri onunkilere kilitlenmişti, sesi hafif ve yumuşaktı. Büyüsü altında olduğu için bu bir talepti ve evet diyecekti.

"Evet," diye nefes aldı. "Ama senden uzak durmalıyım. Annem izlerken sarayda başka bir kadınla ilişkiye giremem," dedi Tanyl kısık bir sesle, yaklaşarak, başları neredeyse birbirine değecek şekilde. Ağzını onunkine yaklaştırdı ve saçlarını okşamaya devam etti. "Ama benim için cazibeni kaldırdığında, yüzündeki işaretle bile, kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın." Parmağını yara izinin görünmediği yerde gezdirdi.

İlk içgüdüğü irkilerek uzaklaşmaktı ama küçük, çılgılık atan bir parçası da ona doğru eğilmek istiyordu. Prensten etkilenmiş miydi? Yoksa sadece açlıktan ölüyor muydu? Artık pek bilemiyordu.

Bu sorulardan herhangi biri için endişelenemeyecek ya da Tanyl'a arzularının doğal olmadığını açıklayamayacak kadar açgözlüydü. Büyüsü, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için onu bir hileyle tuzağa düşürmüştü.

Muhtemelen umursamayacaktı bile, kız onu yakalayıp ağzını onunkine yapıştırdığında daha da kötü oldu.

KISIM 7

Imani Tanyl'in odasında tek başına volta atıyor, birkaç dakikada bir saate bakıyordu. Onu bu kadar uzun süre bekletmesi alışılmadık bir durumdu. Son birkaç haftadır varisten beslenmek onu normal hale getirmişti. Tekrar, rağmen ve yorucu EĞİTİM onlarkoy ve çıraklar aracılığıyla. Bu durum Tanyl'ı ona içini dökmek için uygun bir ruh haline sokmuştu ve Tanyl da büyüyle ilgili pek çok konuda bunu yapmıştı. kardeşinin aksine Tanyl büyü hakkında saatlerce konuşabilirdi ve Imani'den daha eğitilmiş olmasına rağmen ona ayak uydurabilirdi. Hatta bir bakıma arkadaş bile olabilirlerdi, özellikle de Drasil'i araştırmak için bir araya geldiklerinde, onu bulmaya yaklaşmamış olsalar da. Imani'nin elindeki en iyi ipucu hâlâ Niflheim'a gitmekti.

Tanyl onu herkesten sakladığı, cilveleşmelerini saraydan ve kendisinden gizli tuttuğu için açık alanda gerçek arkadaş olmak imkânsızdı. Sır olmak da, cilveleşmek de iyiydi; daha fazla ilgiye ihtiyacı yoktu.

Dairesinden rahatlık ve sessizlik yayılıyordu ama havadaki bir şey huzursuzluğunu artırıyordu. Normalde bu fırsatı etrafı gözetlemek için kullanırdı ama hizmetçiler diğer odalarda koşuşturup duruyordu.

Koridorda mırıldanan sesler dikkatini çekti.

Sürünerek yaklaştı. Bir elf için daha kolay olan Imani, kulak misafiri olmayı sırlara burnunu sokmaya tercih ederdi, özellikle de zaten muhtemelen

Tanyl'ın odalarına yerleştirdiği susturma tılsımı sayesinde fark edilmeden dinleyebiliyordu.

"Annemle donanmamızla ilgili tehlikeli bir durum hakkında yaptığımız bir tartışma beni alıkoydu," dedi Tanyl, sesi acı geliyordu.

Kafası karışan İmani dudağını ısırdı. Essenheim'ın bir donanması olduğunu bilmiyordu. "Düşman takviye kuvvetlerimizi bozguna uğrattı. yarısından daha az geri döndü. Lochheim ırklarıyla savaşmak, gönderdiğimiz ekstra leoninlerle bile bizi yok etti."

Lochheim? İmani sadece Essenheim ve Niflheim ırklarını biliyordu. Onlar başka bir diyardan mıydı? Kütüphanede bu yeni ırkları araştırmak için bir not aldı.

Sessiz bir solukla Meira'nın bir şeyden kaçarkenki görüntüsü gözünün önüne geldi. İmani destek için duvara tutundu. Biri bağırdı ama İmani anlamadı ve kız kardeşi takılıp düştü ve haykırdı. İmani bir elini şakağına koydu, dişlerini sıktı ve görüntünün durmasını diledi.

Kehanet damgası bir tehditti. Son zamanlarda, uyanıkken daha sık gelmeye başlamıştı. Meira ve Dak'in ya da sadece Meira'nın olduğu garip yerler gözünün önüne geliyordu - hiç gittiğini hatırlamadığı yerler. Hiçbir zaman konuşmaların tamamını anlayacak kadar net değildi -sadece parçacıklar- ama ateşin sıcaklığını hissetti ve çamaşırların kokusunu aldı, bu da onu görülerle ilgili bir şeylerin gerçek olduğuna ikna etti.

Son zamanlarda İmani'nin omuzlarına bir ağırlık çökmüşü, sanki birileri onu sürekli aşağı itiyordu. Korkunç bir şey olabileceği hissinden kurtulamıyordu.

Sonunda, görüntü donuklaştı ve Tanyl'ın sesi kafası netleştikçe daha yüksek çıktı.

"Onların sahip olduğu yüksek nöbetçi sayısının iki katına sahibiz ve yanımızda bir hükümdar olduğu için daha güçlüyüz. Ama daha fazla ihlali kaldıramayız. Neshuin Denizi'ndeki sınır çatışması şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Annem yarığı kapattı ama bunun bir yarığa dönüşmesi an meselesi."

Kaymalar genellikle Yapı olayları sırasında meydana gelir ve Yapı'da kontrolsüz gediklere yol açarak dünyayı yararak Üst ya da Alt âlemlere girmeyi mümkün kılardı. Kaymalar, diğer âlemlere açılan istikrarlı ve güvenli kapılar olan geçitlerin aksine tehlikeli ve değışkendi. Bir tanesine bizzat şahit olduktan sonra İmani bunların mühürlenebileceğini hiç düşünmemişti ama mantıklı olduğunu düşündü; aksi takdirde diğer âlemlerden yaratıklar kendi âlemlerine giriyor olacaktı.

"Dış bölgelerden de endişe verici haberler alıyoruz. Ne yazık ki daha fazla fok zayıflamış durumda ve krallık genelinde bir avuç yeni fok keşfettik. Bu diğer diyarlarda her ne oluyorsa, bu diğer yaratıkların burayı umutsuzca yeni evleri yapmak istedikleri anlamına geliyor," dedi Sid.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Yani, başka diyarlar onlarınkine girmeye mi çalışıyordu? Kapılar on bin yıldır kapalıyken, bu kaymalar tek yol olabilirdi.

Ara, açıklıkların etrafında sinsice dolaşan yaratıklar konusunda haklıydı. "Daha fazla silahlı kuvvete ihtiyacımız var."

"Nereden? Markalı sayısı her yıl azalıyor. Bunu biliyorsun Sid."

"O zaman annene söyle-"

"Beni dinlediğini mi sanıyorsun? Essenheim bizi savunmak için her zaman kaba kuvvet yerine cadılara bel bağlamıştır ama şimdi, başka yerlerdeki ittifaklar için bizi satmak adına cadıları yok etmeyi tercih ediyor. Gücünü korumak için her şeyi yapar."

Başka yerde ittifak mı?

Nerede? Sessizliğe

gömüldüler. İmani bekledi.

"Durumumuz her geçen gün daha da tehlikeli bir hal alıyor. Illithianas'ın güney sınırlarımızdaki faaliyetleri de beni endişelendiriyor," diye mırıldandı Sid. "Aralarındaki barış günlerimiz sayılı."

"Bunu anneme söyle. O ve ben kısa bir süre önce bize zaman kazandıracak bir plan üzerinde anlaştık. Yine de antlaşmayla ilgili bir anlaşmayı kabul etmesinin nedeni kesinlikle bu değil."

Kaptan iç çekti. "Bunun kısa vadede onlara karşı konumumuzu zayıflatacağını biliyorsun. Peki onu nasıl ikna ettiniz?"

"Annemle olan ilişkim biraz karışık. Ancak Niflheim Krallığı'nın ırkları bizimkilerden çok daha saldırgan, çok daha ölümcül ve şu anda denizde bölünmüş güçlerimizle bizi dize getirecek bir orduya sahipler. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Kimi gönderiyorlar? Kral gelecek mi?"

Tanyl kısık bir kahkaha attı. "Dialora ve Magnus'un en son ne zaman aynı havayı soluduklarını hatırlıyor musun?"

"Bir gün boyunca seviştiklerini hatırlıyorum," diye Sid.

"Şey, o... ve neredeyse birbirlerini öldürüyorlardı."

"Doğru. Kanlı bir karmaşa." Sid durakladı. "Eğer kalp arkadaşı teorisi doğruysa, seninkini bulmaya odaklanmalıyız. Dialora bir yıldır kötüleşiyor."

"Saçmalık. En iyi ihtimalle kanıtlanmamış bir teori. Kral olduğumda, kalp eşim olmadan delirmeyeceğim. Dialora hayatının geri kalanında, bir yüz yıl daha hüküm sürebilir. Magnus bir şekil değiştiren olarak daha da uzun yaşayacaktır."

Tanyl'in kalp arkadaşını bulduğunu duyunca göğsünde bir şeyler kıpırdandı. Eğer bu gerçekleşirse Imani resmin dışında kalacaktı.

Yüzü olmayan bir kadını boğarkenki görüntüsü zihninde canlandığında eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Kendi vahşi hayal gücü karşısında şaşkına dönen Imani, başını sallayarak görüntüyü uzaklaştırdı. Yine de bu his geçmedi.

Kraliçe eşi olmak için ne kadar ileri gidebilirdi? Emin değildi, özellikle de kendi kalp arkadaşını pişmanlık duymadan öldürdüğü için.

Imani de kral ve kraliçenin aynı odada bulunmasını aklına sığdıramıyordu. Essenheim ya da Niflheim'in hiçbir hükümdarı bin yıldır, antlaşma imzalandığından beri konuşmamıştı. Imani, Kraliyet'in Taht'la arka kanaldan iletişim kurduğunu tahmin ediyordu ama vatandaşların böyle bir bilgisi yoktu.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Herkesin arasında uzun, acı verici bir duraklama oldu. Tanyl sonunda, "İstiyorum," dedi.

"Güzel. Çünkü her iki sınırdan da savaşırsak Essenheim düşer," dedi Sid.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Tanyl öfkeyle, "Böyle bir şeyin olmasına *asla* izin vermem," diye karşılık verdi.

Uzun bir aradan sonra, koridora açılan ana kapı açıldı ve ardından kapandı. Tanyl'in her an içeri girebileceğini bilerek sandalyeye doğru ilerledi.

Kapı açıldı ama prens onu zar zor fark etti. Soyundu ve yüksek sesle iç çekerek ceketini çıkardı. Havayı gergin bir sessizlik kapladı.

Imani yavaşça yaklaşarak onun önünde durdu. "Seni tutan neydi?" diye sordu kayıtsızca.

Bir anda ifadesi yumuşadı. Kadının yüzündeki saçları taradı. "Mahkeme işleri. Annemle yaşadığım zorluklar."

Tanyl en kızgın olduğu zamanlarda bile öfkesine hakim olamıyordu. Fazla idealist ve nazikti. Bazı açılardan, kraliçenin neden onu kral olmak için fazla zayıf bulduğunu anlıyordu. Bu, ve o çok yakışıklıydı.

Ellerini adamın saçlarında, sonra da geniş göğsünde gezdirdi. "Biraz unutmama yardımcı olabilirim," diye mırıldandı, pantolonunu çözdü ve diz çöktü.

Bakışları sıcak bir şekilde ona kaydı. "Sen bir tanrıçasın," diye inledi ve ağzında çocuksu bir sırıtış belirirken başını eğdi.

Onu ağzına alırken, aynı anda ruhunun ne yuttuğunu fark edip etmediğini merak etti.

Sokaklardan gelen tezahürat ve bağırışlar doğu kanadına kadar ulaşıyor, İmani'yi şafak vakti uyandıracak kadar yüksek sesle duyuluyordu. Perdeleri araladığında loş güneş ışığı odaya doldu. Dairesinin manzarası yoktu ama sarayın yakınında bir karışıklık vardı.

Kapısına sert bir şekilde vurulması onu ürküttü. "Ben Esa. Hemen kapıyı aç."

Birlikte büyü yapmaları için henüz çok erkendi. İmani asasıyla kapıya el salladı ve kapı açıldı.

Esa içeri daldı ve hemen onun yanında, pencerenin yanında durdu, tedirgin bir şekilde dışarıya baktı. "Prens duyuru hakkında ne dedi? Bugünlerde onun yatağını paylaşıyorsun. Neshuin Yeni Yıl partisinde ortaya çıkarsan sana karşı koyamayacağını biliyordum."

Esa iyi bir tahminde bulunmuştu ama İmani bunu inkâr edemezdi. Tanyl muhtemelen bundan hoşlanmazdı ama prensle olan ilişkisini birine anlatabilmek hoşuna gitmişti.

"Bir duyurudan hiç bahsetmedi."

"Bin yıl aradan sonra güney komşumuzla diplomatik ilişkilerimizi yeniden başlatıyoruz." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana Niflheim Krallığı hakkında hiçbir şey söylemediğini mi söylüyorsun? Bir fısıltı ya da ima bile mi? Kraliçe bunu bu sabah açıkladı."

İmani'nin ağzı açık kaldı. Tanyl Niflheim'dan bahsetmişti.

İmani çabucak toparlandı ve yüzünü sabırsız bir kaş çatmayla düzeltti. "Seks yapıyoruz, devlet ve güvenlik meseleleri hakkında birbirimize sır vermiyoruz." Parmaklarını burnuna bastırdı. "Ama dün gece korkunç bir ruh hali içindeydi," diye mırıldandı.

"Eminim." Esa gözlerini önce İmani'ye sonra tekrar pencereye çevirdi. "Onun yerinde olsaydım kraliçeyi öldürürdüm."

"İnsanlar, karanlık ırkları ve onların sihirlerini seçmek için bile olsa sınırların açılmasından dehşete düşmüş ve öfkelenmiş olmalı."

"Biz konuşurken sokaklarda protesto gösterileri var." Esa pencereyi işaret etti.

"Kraliçe bir sebep gösterdi mi?"

"Kamuoyuna yapılan açıklama, ekonominin büyümesi ve refahı için sınırları sınırlı bir kapasitede yeniden açtığımız yönünde."

Imani'nin göğsünde bir yanlıklık burkuldu. "İnanılır gibi değil. Başka hangi açıklamaları duydun?"

Esa bir an için ona baktı. "Niflheim Tahtı ve Essenheim Krallığı'nın bir süredir görüşmeler yaptığını duydum. Her şey fısıltı halinde ve gizli kapaklı ama ilk önce kralın ulaştığını, bizi Kumaş'ı kötüye kullanmakla ve anlaşmayı bozmakla suçladığını söylüyorlar. Nehir Toprakları'nı işgal etmekle tehdit etti."

Imani'nin ağzı kurudu. "Ama bu bir savaş sebebi olur."

"Gerçekten de öyle. Ancak, Kumaş olayının ortaya çıktığı yer burası. Niflheim daha fazla hasarı önleme kisvesi altında bizi avucunun içine almış durumda."

"Ben Nehir Toprakları'ndanım. Sorun değil. Önemli bir şey değildi."

"Essenheim'da günlerce süren gece *hiçbir şey* değildir. Ve kraldan sakladığımız geçmiş olayların aksine, bu çok büyüktü ve sınırlarının yanı başındaydı. Kraliçe Dialora ve İlk Cadı bir Niflheim mültecisini, bir tüccarı suçluyor. Ortadan kayboldu ve olay yerinde kemikleri de bulunduğu için birini öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Ama bir istila? Kraliçe bunu riske atmazdı herhalde," diye mırıldandı Imani, o geceyi düşünerek bedenini kendine gelmeye zorladı.

"Hayır, ama eminim ki bunu Essenheim için en iyisi pahasına da olsa gündemini ilerletmek için bir fırsat olarak gördü. Ama tabii ki kamuoyuna tek bir şey söylenmeli, bu yüzden çatışmanın tırmandığından bahsedildiğini duymayacaksınız."

Imani içinden küfretti ve Essenheim'ın silahlı kuvvetlere sahip olmamasıyla ilgili duyduklarını hatırlayarak gözlerini sıktı. "Tanyl bunların hiçbirinden bana doğrudan bahsetmedi."

Esa kollarını kavuşturdu, suçlama yüzünden okunuyordu. "Yani *dolaylı* olarak bundan bahsetti? O zaman onunla sadece sevişmiyorsun. Sana sır vermiyor olabilir ama sen bazı şeyleri duyuyorsun."

Esa onu ve Tanyl'ı kıskanıyor muydu?

Hayır. Sprite öyle bir şey değildi. Bunu bir kez daha düşünmeden yoluna devam ederek kanıtladı.

"Diplomatik güçlenmenin' bir parçası olarak bir anlaşma müzakere ettiler," diye devam etti Esa. "Kralın anlaşmayı bozduğumuz için bize saldırmaması karşılığında, yüksek nöbetçiler de dahil olmak üzere cadılarımızdan istediklerini seçmelerini talep ediyorlar. Büyü kullananları Kumaş'a daha fazla dağıtarak, büyüü eşit bir şekilde yayıyorlar, böylece Nehir Toprakları olayında olduğu gibi bir bölgeden çok fazla çekmiyoruz."

"Başka bir deyişle, bizi kontrol etmek."

"Aynen öyle." Esa'nın yüzü duyusuz bir taş gibiydi. "Nasıl seçecekler?" İmani zorlukla nefes alabiliyordu.

"Seçtikleri herhangi bir cadıyı kendi değerlendirmelerinden geçirecekler."

"Ve en güçlü cadılarımızdan yüzlercesini öldürmek mi?" İmani'nin sesi sesi tizdi.

Esa başıyla onayladı. "Sonunda, hayatta kalan en az elli kişiyi, gelecekteki olayları önlemek için süresiz olarak kendileri için çalışmak üzere Niflheim'a geri götürecekler."

"Bu onaylanmış bir cinayet."

"Öyle ve prenslerin gelişine hazırlık olarak Tarikat, yüksek nöbetçilerimiz de dahil olmak üzere tüm usta cadıları krallıktaki görev yerlerinden geri çağırdı."

Kardeşlerini düşününce paniğe kapılan İmani, "Diğer markalarımızla birlikte yüksek nöbetçileri de alamazlar," dedi. "Bu, o bölgelerdeki herkesi inanılmaz derecede savunmasız bırakır."

Esa, "Ne isterlerse yapabilirler çünkü ya bu ya da savaş," dedi.

Nehir Toprakları gibi sınır bölgeleri, yüksek nöbetçilerinin ve usta cadılarının büyüü koruması olmadan saldırılara karşı özellikle savunmasız olurdu.

"Niflheim'ın bu planı yıllardır hazırladığına eminim," diye mırıldandı Esa. "Zekice bir plan. Yeterince büyük bir Kumaş olayını bekle, ki bu kaçınılmazdı, ve krallığımıza erişmek için antlaşmanın ihlalini kullan. Diğerlerini kontrolleri altına almadan önce yükseliş değerlendirmeleriyle en güçlü silahlarımızı öldürün."

Zihni hızla çalışan İmani, değerlendirmelerden sonra hayatta kalanlar için ne olacağını düşünmeye başlamıştı bile; Niflheim'a geçmelerine izin verilecekti.

Bu onun için bir fırsattı. Drasil'i ararken Dak ve Meira'ya hâlâ para iade edebilirdi.

"Bu ne zaman olacak?"

"Veliaht ve kardeşi, en küçük prens, iki gün içinde gelecekler."

"İki gün mü? O zamana kadar tüm usta cadılarımız buradaysa, bunu haftalar önce öğrenmiş olmalılar."

Esa'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Şimdi anlamaya başlıyorsun. Dialora ve Niflheim kralı Nehir Toprakları olayını öğrendikleri andan itibaren bu pazarlık üzerinde çalışıyorlardı."

Doğru olması için yeterince çılgıncaydı ve Imani ona inandı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Önemli birinin yatağını ısıtan tek kişi sen değilsin." Esa ona yan gözle baktı. "Yaklaşan bu savaşta doğru tarafta yer almak istiyorsan davamıza faydalı olabilirsin. Tabii artık müttefik olmak istemiyorsanız o başka."

Imani müttefik olmak istiyordu - zaten bu noktada Esa'yı bir müttefikten daha fazlası olarak görüyordu.

"Ben mi? Neden?"

"Diyelim ki bacaklarınızın arasında kimin olduğuyla *son derece* ilgileniyorlar. Bu yüzden Tanyl'i mutlu et."

"Ve benimle Tanyl hakkında mı görüşmek istiyorlar? Neden?"

Imani, Esa'nın yattığı nüfuzlu kişiyle tanışmakla ilgilendiğini itiraf etmek zorundaydı, özellikle de Niflheim ve bu değerlendirmeler hakkında samimi bilgileri varsa. Eğer Esa onlara güveniyorsa, sarayda daha fazla müttefike, özellikle de güçlü müttefiklere sahip olmak faydalı olabilirdi.

"Ah, başka bir zaman tartışabileceğimiz bir konu. Eğer ilgileniyorsanız?"

"Öyleyim. Ama tartıştığımız kişi veliaht. benim zamanım."

Esa sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı. "Temas halinde olacağım." Kapıya doğru yürüdü ve arkasından gürültüyle çarpmasına izin verdi.

BÖLÜM))
TKE AGCENG)ON AGGEGGMENTG

KISIM 18

A Eğitimin ardından sarayın büyük girişine doğru ilerlerken İmani ve Esa arasında ağır, endişeli bir sessizlik geçti.

Ellerini eteğinin kıvrımlarında sıkıan İmani, kendisini bekleyen şeyle ilgili endişesini dizginlemeye çalıştı.

Uyku ondan kaçmıştı ve son iki gündür neredeyse hiç yemek yememişti. Bunun yerine, bagajdaki Niflheim Krallığı ile ilgili her şeyi didik didik etmişti.

Niflheim'ı yarım bin yıl boyunca bir şekil değiştiren ailesi yönetmişti. şu anki hükümdar Magnus Illithiana kırk yıl önce kral olmuştu ve İmani'nin söyleyebildiği kadarıyla hepsi şekil değiştiren altı oğlu vardı. Bunların hiçbiri yararlı ya da ilginç değildi ama bir gerçek dikkatini çekmişti: Dialora'nın tacı devralmasından bir yıldan kısa bir süre sonra, o zamanki İlk Cadı Zolyn'in Essenheim'ın son hükümdarını öldürmesinin ardından g ilginç bir şekilde krala geçmişti.

İmani başka bir kitapta, kayıtlara geçen ilk hükümdarlardan beri kral ve kraliçenin kaderlerinin açıklanamaz bir şekilde birbirine bağlı olduğunu öğrenmişti. Her zaman bir erkek ve bir kadın, bir kral ve bir kraliçe vardı. Biri öldüğünde, diğerinin zamanı da onu takip ederdi.

Bu doğrulanmamış teorilerin ötesinde hiçbir açıklama bulamadı. Niflheim konusunda başka hiçbir kitap ya da yazı yoktu.

Hepsinin yasadışı olması şaşırtıcı değildi. Söyleyebildiği kadarıyla, komşu topraklar yağmur, karanlık, kül ve ölümle doluydu.

Öte yandan söylentiler daha kolay ulaşılabilirdi. Yemek zamanlarında herkes Niflheim Krallığı hakkında konuşur ve dedikodu yapardı. Bunların çoğu kulağa korkunç ve gerçek olamayacak kadar vahşi geliyordu. Niflheim kralı, güneşin olmadığı çaresizliklerinde, büyü türleri için ırklarına karşı şiddet ve soykırımı finanse ederken, Kumaş'ın gücünü daha fazla kontrol etmek için elf cadılarını kaçıırıyordu. Şimdiye kadar yaratılmış en kötü sihir onların fişleri aracılığıyla geldi ve beraberinde korkunç ırkları getirdi. Bu durum Taht'ı devasa iblis ordularından oluşan çalışma kampları kurmaya zorladı. Polis devleti üzerine inşa edilen istikrarsız bir ekonomi, vatandaşlara karşı korkunç siyasi suçlar işledi.

İmani'nin neye inanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Her şey oldukça tuhaftı.

Kalabalık kendilerini bahçeye bakan terasa sıkıştırdı.

Dakikalar . Prensler hâlâ gelmemişti.

Güneş kalabalığın üzerine vuruyor ve tepelerinde kuşlar cıvıldıyordu. İmani'nin içindeki her şey gerildi. Kalbi sanki biri onu izliyormuş gibi göğsüne çarpıyordu. Başını kaldırarak soluna doğru döndü ve o korku içine işledi.

Kuzgunlar. Altı tanesi taş sütunların ve kemerin tepesine tünemişti ve hepsinin başı dönmüş, boncuk gibi siyah gözleriyle ona bakıyordu. Ara'nın alaycı sözleri onu güçlü kalmaya zorladı. *"Kargalardan, baykuşlardan ve kuzgunlardan korkuyorsun, İmani, ama aptalsın. Çünkü küçük bir kuş küçük bir av yapar ve kıyamet saatimiz belirlendi."*

İmani'nin yeni yeni anlamaya başladığı, büyükannesinin hayatının son dönemindeki çılgınca saçmalıklarında ürkütücü bir kaçınılmazlık vardı.

Esa onun kolunu tutarak dikkatini başka yöne çekti. "Geldiler."

Kuzgunlar bir anda havalandılar, havaya doğru süzüldüler. İmani hemen gelmemiş olmayı diledi ama istese de kaçamayacağına dair amansız bir içgüdü ayaklarını yere bastırdı.

Sesler tedirgin edici bir sessizliğe büründü, kuşların cıvıltısı serseri bir öksürüğün ötesindeki tek ses oldu.

Bir yerde görebileceğinden çok daha fazla güvenlik gücüyle seyahat eden İmani'nin hisleri yaklaştıkça karıncalanıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kraliyet onları tüm çırak cadılarının toplamından daha tehlikeli buluyordu.

Karavan, görkemli ana girişin ve bahçelerin önünde yavaşladı.

Mırıltılar yoğunlaştı.

Depremden sonra bile sarayı tertemiz yapmak için hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. Essenheim asilzadeleri önce onları selamlamak için ayağa kalkarken, hizmetkârlara emirler verildi.

Niflheim prenslerinden hiçbiri henüz görünmüyordu ama arabalar durduğunda varlıkları havada çatırdıyordu. Bir uşak kapıyı açtığında insanlar ölüm sessizliğine büründü. Bir kuş daha öttü ve Imani bu dram karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. Ama aslında o da bu gizemli şekil değiştiren ırkları görmek için yanıp tutuşuyordu.

Hizmetkârlar kenara çekildi ve bir adam dışarı çıktı. Onu tanımamak mümkün değildi. tüm ilgiye hükmeden kral gibi bir duruşu vardı. Saygı kazanmak için kendini kanıtlamasına ya da gücünü göstermesine gerek yoktu. Kalabalığı süzerken çenesi çalışıyordu. Kalçasında bir silah duruyordu; siyah bir asa.

Büyü imzası başını sıkı, zayıf güç girdaplarıyla çevreliyordu ve bir varisin sahip olacağını hayal ettiği kadar büyüye sahip olmasa da, iyi eğitilmiş olmalıydı.

Tanyl ve kraliçe ileriye doğru yürüdüler, resmi selamlar ve selamlar verdiler, konuşma Imani'nin bile duyamayacağı kadar zayıftı.

Niflheim'ın veliahtı gülümseyip kahkaha attığında, Imani'nin zihnindeki görüntüsü daha da kırıldı. Gözleri güler yüzüne uymuyordu. Çok az eğitim almış ve beyni olmayan iri yarı bir kabadayının arabadan çıkmasını ummuştı. Adam iri *yarı* biriydi ama yüzündeki rahat gülümseme ve başını eğişindeki yırtıcılık, gerçek kurnazlığını ele veriyordu.

Imani tedirginliğini gizlemeye çalışarak alt dudağını çiğnedi.

Kraliyet mensupları birbirleriyle hoşbeş ederken, arabanın arkasına bir başka kişi süzüldü. Başka kimse onu fark etmedi. Gölgelelerin arasında, esasen yüzü olmayan bir adamdı, sadece kibir ve zehir dolu yılanı gülümsemesinden yayılan uğursuz merakla tanınabilirdi. Ama onun farkındalığını çekiştiriyor, bakışlarını talep ediyordu.

Gölgeleleri inliyor ve kıvranıyor, ihtiyaç duyuyor, istiyor ve etrafına içgüdüsel, çığ bir özlem telaşı yansıtıyordu. Çılgına dönmüşlerdi. Büyüsü arttı ve sanki göğsündeki görünmez bir güç hızla ateş gibi orta kısmından aşağıya yayıldı. Ağrıyan bir ihtiyaç çekirdeğinin içinde büküldü, alçak ve derin bir şekilde sıkılaştı.

İpeksi büyü fırçaları etrafına yayıldı, daire çizdi, bir merhaba, bir uyarı ya da bir söz mırıldandı. Daha da endişe verici olanı, imzasını çekiyordu.

"Terbiyesizlik" bu davetsiz misafiri tanımlamaya yetmezdi bile; bunun bu adamdan geldiğine emindi.

Son, narin bir güç darbesi imzasını okşadı. Sonra rahatsız edici bir bütünlük duygusu anında içine yerleşti ve gölgeler duruldu.

İmzasının manipüle edilmesi onu tedirgin ediyordu. Ama en çok da ruhunun çekilişinde ona boyun eğdirilmesinin kolaylığı onu korkutuyordu.

Teorik olarak, tüm elfler birilerinin yaşam gücünden beslenmek zorunda olduğu için her tür elf muhtemelen zorlama büyüsüne sahipti. Ama Norn ve Malis'in gizemli cinsi dışında başka elfler hakkında bir şey bilmiyordu.

"Niflheim sarayının bir üyesi mi?" Imani sıkılmış bir çeneyle Esa'ya sordu.

Esa gözlerini Niflheim veliahtından ayırdı. "Oh, o mu? O en genç Niflheim prensi. Altıncı doğum. Ya da belki yedinci? Asla hatırlayamıyorum."

Göster kendini, dedi içinden sessizce, gösterdiğinde ne tür bir şey göreceğini zaten biliyordu ama yine de görmesi gerekiyordu.

Adam kraliçeyi selamlamak için gölgelerin arasından çıktı. Kraliçe iki prensin akraba olduğunu hemen anladı. İkisinin de siyah saçları, altın rengi tenleri ve zarif tavırları aynıydı. Hatta duruşları bile aynıydı.

Bunu beklemesine rağmen, Imani pervasızca ona baktı. Bir elf hâlâ nadir görülen bir şeydi.

Soğukkanlı profili kalabalığı ürpertici bir kayıtsızlıkla süzdü. Büyüleyici kardeşinin tam tersine, sahte gülümsemelerle uğraşmadı.

Kraliçe Dialora'yla yaptığı tüm konuşma boyunca nasıl göze çarpmadan ve mesafeli durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O güçlü bir cadıydı.

Görünüşünü gizlemek için kullandığı illüzyonu neredeyse gözden kaçırarak kadar güçlüydü. Etrafını bir büyü katmanı sarmıştı -bir cazibe- ve onu buradaki herkes için göze çarpmaz kılan şeyin bu olduğunu varsaymak zorundaydı. Yine de onu hemen hissetmişti.

Bir elf gibi uzun boyluydu ama şekil değiştiren kardeşi gibi geniş omuzluydu ve yakışıklıydı. Imani'nin şimdiye kadar gördüğü tüm erkeklerden daha çarpıcıydı.

Prens elini karmakarışık, güzel saçlarında gezdirdi ve birkaç mürekkepli tel alnına düştü. Ama ipeksi ve dolgun olmasına rağmen saçlarını yana doğru ayırdı ve yüzüne doğru taradı. Özgürlük için savaşıyor birkaç isyan dalgası dışında iyi ehlileştirilmiş ve mükemmel bir şekilde kontrol edilmişti. Elinin bir başka hızlı hareketiyle onları geri çekti.

Alışkanlıkları ona bu sözde vahşinin dış görünüşüne özen gösterdiğini söylüyordu.

İlginç.

Birkaç asker atlarından inerek Niflheim prenslerinin etrafını sardı.

"Sürekli gölgede bırakılan bir prens olmak nasıl bir şey olmalı?" İnsanlar etraflarından ayrılırken İmani Esa'ya mırıldandı.

"Bu krallığı bir avuç aptal yönetiyor. Prens Kiran yerine Kral Magnus'a cadılarımıza erişim izni vermeyi tercih ederim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpan İmani, onu anında kardeşinden çok daha dikkat çekici buldu. Eğer Esa onu dünyanın en güçlü adamlarından birinden daha tehlikeli görüyorsa, İmani bunu fark etti.

Şimdiye kadar insanlar en genç prensten sadece Yılan Prens, Deli Prens ya da bunların bir çeşidi olarak söz etmişlerdi. O da diğerleri gibi onu görmezden gelmişti. Onun adını ilk kez duyduğunda, zihnine kazımişti.

Esa içeri girdi ama İmani balkona yapışıp kaldı.

Kiran kardeşinin arkasından geliyordu, son derece mütevazıydı, yüzü hâlâ boş bir maskeydi. Kardeşinin varlığıyla gölgede kalan Kiran, ellerini arkasında rahatça kavuşturmuş, ölçülü adımlarla yürürken neredeyse kaybolmuştu. Varlığı güç ve hâkimiyet yayıyor, en az Niflheim veliahtı kadar dikkat çekiyordu. Peki neden saklanıyordu?

Gözlerinin fark edilmeyen kayma şekli ve hareketleri ince ama hesaplanmış bir yaklaşımı yansıtıyordu. Bu prens bir amaç uğruna hareket ediyordu. Hiçbir şeyi tesadüfen yapmıyor, tam da olmak istediği yerde, gölgelerin içinde duruyordu.

Yılanların Prensi, gerçekten.

Niflheim'in veliahtı siyah obsidyen halkasını çıkardı ve tıpkı Kiran'ın daha önce yaptığı gibi elini saçlarında gezdirdi. Kolye bir semboldü, Dialora'nın taktığı taçla kıyaslandığında işe yaramazdı. Ama veliaht içeri girerken, İmani Taht'ı düşündü. Niflheim hükümdarına nasıl bir güç veriyordu? Kral Magnus hakkındaki söylentilere bakılırsa, çok güçlü olmalıydı.

Bir kenarda Prens Kiran oyalanıyordu. Etrafında hizmetkârlar ve askerler koştururken alnında bir kırıksıkla başını kuşlara doğru kaldırdı. Etrafındaki akılsız askerlerin boş bakışlarının aksine, İmani onun kafasında bir düşünce fırtınası *hissetti*. Sürekli düşünüyordu.

Kimse ona aldırış bile etmedi.

Gökyüzünde alçaktan uçan birkaç karga, kraliyet kervanının üzerinde daireler çizerek bir sonraki yemeklerini, muhtemelen bahçelerdeki bir kemirgeni arıyor ve kokluyorlardı. Kuşlar uçtu

Kalabalıktan sadece birkaç metre uzaktaydı ve garip prens canavar hayvanlara bir bakıştan fazlasını ayırdı - kraliçe ve Tanyl'e ayırdığından daha fazlasını. Belki de krallığı ışıktan o kadar yoksundu ki kuşlar nadir görülüyordu?

Kalabalık daha da azaldı ve İmani'nin varlığı ortaya çıktı. Hareket etmek istedi ama onu anlama ihtiyacıyla gözlerini ayıramadı. Daha önce Tanyl'den beslenmiş olmasına rağmen, bu prensi ilgi çekici buluyordu.

Adamın gözleri ilk kez ona kaydı ve küçük bir miktar genişledi. Bu bağlantıyla tüm vücudu korkunç bir sarsıntı geçirdi. Onu şaşırtmıştı. Bu çok açıktı. Belki de bu çiftleşmemiş erkek, çiftleşmemiş bir dişi elf beklemiyordu.

Piç kurusu, çoğu insanın bakarken yakalandığında yapacağı gibi gözlerini kaçırmadı. Bunun yerine, yüzünde okunamayan bir gülümseme hayaletiyle onu daha fazla inceledi.

Teması kesmek istemeyen İmani çenesini sıktı ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. Dişi olan İmani onun aklına girebilen tek kişiydi ama her ikisinin de ruhu birbirinin etrafında dönüyordu. Çekiştirme. Çekiyordu. Oynuyorlardı.

Rahatsız edici, doğal olmayan gözleri dışında her şeyi mükemmeldi. Kardeşininki gibi, biri parlak yosun yeşili gibi parlıyor, ona tepeleri, ağaçları ve hayatı hatırlatıyordu. Diğeri ise saf, inatçı bir siyahtı. Sadece irisin rengi değişmemişti, aynı zamanda gözünün tamamı siyahtı ve beyaz yoktu. Ölü gibiydi. Yarı kör olmalıydı. Ve derinliklerinde tehlikeli bir şey vardı. Ondan gerçekten karanlık bir büyü yayılıyordu, anlamadığı bir büyü.

Böylesine korkunç bir şekil bozukluğuna ne sebep olmuştu? Kiran ona henüz bir neden göstermemişti ama içinden bir ses bu adamdan korkması gerektiğini söylüyordu.

Sonunda küçük bir gülümsemeyi serbest bıraktı ama bu uzun sürmedi. Bir saniye sonra teması kopardı ve içeri girdi.

Gözlerindeki vahşi eğlence parıltısı ve dudaklarındaki sırtış dansı İmani'yi tedirgin etti. Onun üzerinde neden bu kadar güçlü bir etki bıraktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ne tür bir elf olursa olsun, kötüydü.

KISIM 19

I Sarayın içinde İmani, Esa'yı merdivenlerin dibinde Sid'le konuşurken buldu. Fark edilmeden sıvışmaya çalıştı ama Esa'nın ona sert bir veda edip yanına oturması onu dehşete düşürdü.

Hâlâ ürkmüş olan İmani'nin istediği son şey bir konuşmaydı. Şu anda. Niflheim kraliyet ailesiyle tanıştığı kısa süre içinde çok fazla şey onu hazırlıksız yakalamıştı. Bu prenslerden uzak durmaya kararlı olmalıydı.

Esa, İmani'nin titreyen ellerine baktı. "Gergin görünüyorsun."

İmani zorlukla yutkundu. "Prensler beklediğim gibi değil." "Ne bekliyordun ki?"

"Vahşi şekil değiştiren ırklar, kafalarını kışkırlarından ayıracak kadar zeki değiller."

Esa homurdandı. "İnsanların böyle düşünmesini istediklerinden eminim. Ya da en azından bunun yanlış olduğunu kanıtlamakla ilgilenmiyorlar. Sadece bir aptal onları hafife alır."

"İkisi de büyü konusunda güçlü," dedi İmani. "Illithianas'ın çoğunun yönetici bir aile için markalardan yoksun olduğuna dair bir söylenti duydum."

"Ben de aynısını duydum. Saevel'in yeterince gücü var gerçi, en azından veliaht ilan edilmeye yetecek kadar. Ama Kiran, o çok güçlü. Özellikle de bir melez olarak."

"İlginç," diye mırıldandı Imani. Yani Kiran yarı şekil değiştiren ve yarı elfti ama Imani onun baskın ırkının elf tarafı olduğundan emindi.

"Büyüsü garip davrandı." Imani göğsünü ovuşturdu. "Sanki imzama etkileyebiliyormuş gibi."

Esa'nın kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. "Birisi Kiran'ın insanları kontrol etme ve etkileme yöntemleri olduğunu söyledi. Çok fazla söylenti var ama sihirli imzaları zorlayabiliyorsa bu beni şaşırtmaz -nadir ama mümkün. Melez olmasıyla bir ilgisi olabilir." Esa, sesi alçalırken ciddi bir ifadeyle devam etmeden önce etrafına baktı. "Pek çok kişi Kiran'ın on iki işaretli olduğundan şüpheleniyor."

Aralarında gerginlik geçti. Bir gün önce olsa, Imani böylesine çirkin bir ifadeye gülerdi. Ama şimdi neye inanacağını bilmiyordu.

Olabilir.

"Niflheim prensleri hakkında başka ne biliyorsun?"

Odalarına doğru bir köşeyi döndüklerinde Esa devam etti, "Kiran'ın babası onu hor görüyor. Son çocuğunun dişi bir elf olmasını istiyordu."

"Onun yerine erkek bir elf olması neden bu kadar kötü olabilir ki?" Imani, birinin on iki yaşındaki çocuğunu küçümsemesine inanamayarak sordu.

"Baskın ırkı şekil değiştiren olmayan her erkek evlat utanç vericidir, nispeten zayıftır. Kralın bir sürü oğlu var ama hiç kızı yok. Dişi bir elf onun soyuna güzel ve faydalı bir katkı sağlayabilirdi," diye açıkladı Esa.

"Dışarıda gördüğüm adamı tanımlamak için kullanacağım son kelime zayıf olurdu," diye mırıldandı Imani.

"İyi yetiştirilmiş olduğu kesin, ama elf tarafı daha baskın olduğu için, on iki mark bile en iyi ihtimalle etkileyici olmayan bir şekil değiştirici olurdu. Kralın gözünde değersiz bir yavru."

"Bu... bu delilik."

"Aileden gelen bir şey sanırım." Omuz silkti. "Magnus ve oğulları itidalli olmalarıyla bilinmezler ve Kiran içlerinde en çılgın olanı."

"Ama güçlü bir babası varsa, yine de *bir şeye* dönüşebilmeli. Melezler her iki ebeveyninden de güç alır, baskın cinsi elf tarafı olsa bile."

"Evet, onun yılan formunda -söylentilere göre- görülmesi gereken gerçek bir dehşet olan bir yılan değiştirici olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden Yılanlar Prensi unvanını almış. Ama bu, kardeşlerinin ve kralın şekil değiştirmiş halleriyle kıyaslanamaz bile."

"İsminin kaygan bir piç olduğu için verildiğini sanıyordum."

"Şey, o da var." Esa durakladı. "Ama Yılan Prens akıllı biri. Horozunu yeterince sık kullandığı ve büyülerini kontrol ettiği sürece kralın onu öldürmeyeceğini biliyor."

Imani alay etti. "Kral için neden bir değeri olsun ki?"

"Kral hâlâ iyi yetiştirilmiş bir dişi elf istiyor. Onlarca yıldır elf nüfusuyla bağlarını güçlendirmeleri gerekiyordu ve işler daha da kötüye gidiyor. Bir torun ittifak kurmaya yardımcı olur."

İmani, "Eminim Prens Kiran bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır," diye mırıldandı. "Sanırım başarılı olamadı?"

"Denemediği için değil, ya da en azından babasının hatırı için deniyormuş gibi yaptığı için. Ama muhtemelen türünüzün çoğu gibi çocuk sahibi olmak için kalp arkadaşına ihtiyacı var. Kim bilir? Bunların hepsi dedikodu ve saf spekülasyon." Esa elini umursamazca salladı.

"Saevel'in bir eşi var mı?" Imani, Niflheim'in veliahtını kastederek, ilgisiz kalmaya çalışarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Kimse birinden bahsetmedi," dedi Esa dikkatle ve ona keskin bir yan bakış attı. "Kalp eşini bulmuş olsa bile, bir Illithiana'nın birine bağlanması nadirdir, çünkü bu gücü paylaşmayı ve tek ešli olmayı gerektirir."

Birkaç dakika sessizce yürüdüler.

Meira gibi davranmak onu tehlikeli bir duruma sokuyordu ama istediğini elde etmek için karakterinin dışında bir şey yapması ve prenslerden biriyle yatması gerekebilirdi.

Esa sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi sessizliği bozdu.

Odalarına vardıklarında Esa, "Eğer düşündüğün buysa, ikisiyle de yatağa girme konusunda temkinli davranırdım," dedi. "Her iki prens de sınırı geçtiğinden beri fahişelerden hoşlanıyor. Geçtiğimiz haftaya ait çirkin hikâyeler ortalıkta dolaşıyor. Sertlikten hoşlanıyorlar."

İmani burnunun ucuyla Esa'ya baktı. "Sertlikle başa çıkabilirim." Meira'nın böyle bir şey söylememiş olması umurunda değildi. Imani'nin Niflheim'a gitme arzusu çok büyüktü; neredeyse her şeyi yapardı.

Esa onun kolundan tutarak ikisini de durdurdu. "İstersen onlarla yat. Seni küçümseme hatasına düşecek son kişi benim ama bu 'diplomatik onur' mu? Yükseliş değerlendirmeleri için seçilmekten kaçınmalısınız. Onlar ölüm cezasıdır." Durakladı. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, onlardan tamamen uzak durmalısın."

Arkadaşı hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Bir şey için çaresiz olsaydınız ve size onu verebilecek olsalardı, uzak durur muydunuz?"

Esa başını yana eğdi, düşünüyordu. "Tam olarak söyleyeceğini düşündüğüm şey ve birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Niflheim prenslerinin değerlendirmeler için cadılarını seçecekleri şafak vakti hazır olmamız için odalarımızda bir çağrı bekliyor olacak. En güçlü örneklerin katılmasını istiyorlar ve kimi seçeceklerini belirleyen sadece senin büyü ve işaretlerin olmayacak."

Topuklarının üzerinde dönen Esa, Imani'yi koridorda yalnız bıraktı, kafası karışmıştı. Yarınki olaylar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu?

IMANI gecenin YARISINDA UYUDU ve sabahın erken saatlerini huzursuzca görünüşünü mükemmelleştirerek geçirdi.

Göğsü ve midesi açlığın, ihtiyacın çekişiyle ağrıyordu. Tanyl ile yatmıştı ama dün Niflheim prenslerinin yanında olmak bir şeyleri uyandırmıştı. Belki de sadece çiftleşmemiş bir erkek elfin etrafında olmaktı ama daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Suçluluk duygusu da her geçen saat daha da kötüleşiyordu.

Güneş doğarken Meira ve Dak'ın son mektuplarını tekrar tekrar okudu. Onu seviyor ve özleyenlardı ve dönmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Dükkânın işleri iyi gitmiyordu. Meira mutfakta daha fazla vardiya almak zorunda kalmıştı. Imani'nin Dak'ın eğitimine yardım etmek için yakında evde olacağını umuyordu. Dak'ın büyüü ortaya çıkmaya başlamıştı ve Meira bu konuda kendi başına bir şey yapamayacak kadar çok çalışıyordu. Üstüne üstlük, Fen seçilmiş bir eş almıştı ve bir cümlemin ötesinde bundan bahsetmese de Meira yıkılmıştı.

Sen olmadan biz bir aile değiliz, diye yazmıştı Meira.

Suçluluk duygusu, bu sözleri düşünen Imani'nin içini .

Niflheim prensleri tarafından seçilmek Meira için en kötü türden bir ihanet olurdu ama bu şansın kaçmasına izin veremezdi. Imani Drasil'e giden bir yol bulmak için *çaresizdi*. Ayrıca, asayı bulmak ailesine eve dönmekten daha fazla yardım edebilirdi.

Esa ve Imani sessizce ana balo salonuna doğru yürüdüler. Suçluluk duygusu göğsüne baskı yapan bir sızıya dönüştü. Göğüslerinin arasını ovuşturdu, dekoltesi balo salonunda en güzel şekilde sergileniyordu.

Kız kardeşinin onun için dıktığı zümrüt rengi elbise. Seçilmek ve hemen yapılacak olan ilk değerdendirmeyi geçmek konusunda suçluluk duyuyor ve gerginlik yaşıyordu.

Konuşmalar odayı dolduruyordu. Daha önce başkentte çok sayıda çırak olduğunu düşündüyse de, şimdi odayı dolduran Essenheim Krallığı'nın binlerce usta cadısının yanında bu hiçbir şeydi. Birçoğu da birbirini tanıyordu. Hepsi de değerdendirmelerde yarışmak için oradaydı. Usta cadılar değerdendirmelerini çoktan geçmişlerdi, ancak başbüyücü cadı olmak isteyenler tarafından tekrar alınabilirlerdi.

Esa gözlerini önden ayırmadı ama İmani'ye doğru eğildi. "Elbette beni dinlemezsın. Seçilmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Gerçekten de öyle. Niflheim'da işim var." Esa'nın ses tonu bu konuda daha fazla konuşmaya izin vermiyordu.

İmani ne iş yaptığını merak ediyordu ama Esa'nın sırları kendisine aitti, tıpkı İmani'ninkiler gibi.

Esa ona bir kez daha baktı. "İyi görünüyorsun, gerçekten iyi. Biraz cazibeni bıraktığına sevindim. Seninle tanıştığımdan beri ilk kez bir High-Norn dişisi gibi *hissediyorsun*. Tanrım, kokun bile farklı." Peri durakladı. "Akıllıca davranıyorsun. Ham büyü yeteneğimizle bu işten sağ çıkamayız. Bugünkü ilk değerdendirmeyi merak ediyorum."

İmani de aynı fikirdeydi ve Esa'nın tavsiyesine güvendiğı için memnundu. Bu sabahki tüm görünüşü kasıtlıydı ve illüzyonu saraya geldiğinden beri hiç olmadığı kadar hafıftı. Mükemmel bir Yüce-Doğan gibi görünmek istiyordu. Ruhunun çekiciliğini düşük seviyede tutsa da, Niflheim prenslerini manipüle etmesi gerekirse tüm gücüyle ortaya çıkarmaya hazırdı.

İlk değerdendirmenin gizemi aklında kalmış ve onu tedirgin etmişti. Bir koleksiyoncu olarak fiziksel dövüş becerilerine güvenebilirdi ama büyüdü dövüş farklı bir hikâyeydi ve Esa ve Tarikat'la kaydettiğı ilerlemeye rağmen buna hazır değildi. Daha da kötüsü, gölgelerini ve değişim büyüsünü baskı altında kontrol altında tutmak yoğun bir odaklanma gerektirecekti. Meira oyununa devam etmek istiyorsa herhangi bir hataya izin veremezdi, özellikle de gölgeleri bu kadar öngörülemezken.

"Ellisar ya da Gorre'yi hiçbir yerde göremiyorum," diye mırıldandı Esa karanlık bir sesle. "Görünüşe göre benim nöbetçim ve seninki Kraliyet Düzeni'ne ya da Kraliyet'e itaat etmekle ilgilenmiyor."

Hiç şaşırmadım.

Draswood'da yüz binden fazla Yüksek-Norn elfi yaşıyordu ama Imani'nin herhangi biriyle karşılaşma ihtimali düşüktü. Beklendiği gibi, bu emri kasıtlı olarak görmezden gelmeyi seçmişlerdi.

Draswood'da yaşayan Elfler, Aowyn'lerin Nehir Toprakları'nda asla sahip olamadığı özgürlüğün, güvenliğin ve korumanın tadını çıkarıyordu. Neredeyse bir hükümdar kadar sihirli bir güce sahip olan Norn elflerinin yüksek nöbetçisi, kendi bölgesini bağımsız bir krallık gibi yönetirdi.

Düne kadar, Ellisar on iki işaretli olduğu söylenen hayattaki tek cadıydı ve Draswood şehri Vathis, özellikle davetsiz yabancılar için Stralas'ın kendisi kadar geçilmezdi. Imani hayatının ilk on yılını ormanın ortasındaki devasa şehirde geçirmişti ve Vathis'i çevreleyen ormanın ne kadar tehlikeli ve tedirgin edici olabileceğini ilk elden biliyordu.

Kendi başına güçlü bir büyülü varlık olan Draswood'un sırlarını sadece Nornlar biliyordu. Ama bu onlar için daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu. Parmakları içgüdüsel olarak yanağındaki gizli siyah yara izinin üzerinden geçti.

Norn elflerine saldırmak ve onları istila etmek, güneydeki çatışmalar tırmanırken Kraliyet için son derece aptalca olurdu.

İmani, peri perilerinin yüksek nöbetçisini bilmiyordu. Eğer Gorre de Esa gibiyse, onu çağırdıklarında muhtemelen gülmüştü. Ama Ellisar'la aynı korumayı sağlayamazdı. Odada yüzlerce peri vardı.

Gergin enerji havayı yoğunlaştırdı. İnsanlar ayaklarını ileri geri sürüyor, bazıları ellerini sıkıyordu. Tecrübeli, güçlü cadıların bile gözleri etrafta geziniyor, rekabeti değerlendiriyordu.

İlk Cadı onlara kendilerini ırklarına göre sıralamalarını, sonra da düşük, sıradan ve yüksek ırktan olmalarını söyledi. Çoğu büyü yüksek ırklara bahşedildiğinden, çok az sayıda düşük ve sıradan ırk vardı. Neredeyse herkes bir tür yüksek ırktanmış.

İki şekil değiştiren grup - leoninler ve satirler - odanın ortasındaki alanın yarısını kaplarken, iki su perisi ırkı - naiadlar ve leimoniadlar - onların arkasında toplanıyordu.

Esa da dahil olmak üzere her iki peri türü de -spritler ve trowlar- odanın kenarlarına dağılmıştı. Çoğu perinin güve benzeri kanatları vardı, bej ve

Kalın, kırmızı vurgular ve siyah uçlu kenarlar... Trow pixies ise narin ve gül rengine, tepesinde soluk yeşil noktalarla parıldayan bir görünüme sahipti.

Bazıları kanatlarını sırtlarında sıkı sıkı tutarken, Esa gibi diğerleri kanatlarını açıkta bıraktı ve kenarları kıvrılıp açılırken zahmetsizce arkalarında süzöldüler. Bir *vınlama* ile bir peri kanatlarını serbest bıraktı. Bir trow'un ki kadar canlı ya da hareketli olmasalar da, yumuşaklıkları ve havada zarifçe dans etmeleri onları seyretmeyi büyüleyici kılıyordu.

Hepsi mavi saçlıydı ve hiçbirisi birbirine dostça davranmıyordu. Gerçekten de, gerçek bir göz kamaştırıcı şenlik gibi görünüyordu. İmani, Esa'nın perilerin saldırgan olduğunu ve diğer türler gibi birbirlerine sadakat göstermediklerini söylediğini hatırladı.

Lore ve Esa birbirlerini görmezden geldiler ama yakın durdular. İmani onları kalabalığın içinde kaybetmeden önce, erkek peri elini Esa'nın sırtına bastırdı ve onu kendine yaklaştırdı. Esa tek kelime etmeden ona izin verdi.

Odada bir tur attıktan sonra İmani nihayet arkada duran ve yüzlerinde sert ifadeler olan üç erkek elf gördü. İmani en azından Üstat Selhey'in orada olacağını düşünmüştü ama akıl hocası onlarla birlikte değildi. Evden ayrıldığından beri kendi türüyle en çok bu kadar iç içe olduğunu fark etti.

O yaklaşırken adamlar bakışlarını kısmışlardı. Onu görünce şaşkınlıklarını gizleme zahmetine girmediler.

Erkek elfler Selhey Usta'dan çok daha uzun boyluydu ve onun formuna kıyasla çarpıcı biçimde erkeksiydi. Yine de gümüş rengi saçları, mavi gözleri ve pırıltılı soluk tenleriyle onun türünden oldukları açıktı. İmzalarından büyü akıyordu ve ona ulaştıklarında, akrabalarının yakınlığı ağlamak istemesine neden oldu.

Yine de, İmani üç adamdan da yayılan bir endişe akımı hissedebiliyordu. *Onun* için endişeleniyorlardı.

Bu rahatsız edici anı sona erdirmek isteyen İmani ellerini göğsünde birleştirdi ve resmi bir selam verdi.

Benzer şekilde cevap verdiler ve sonra biri yaklaşıp ona hızlı Elfçe bir soru mırıldandı.

Norn Elfçesinin temellerini hâlâ kavrayan İmani'nin aklına bazı tanıdık kelimeler geldi.

Burada yalnız mıydı?

Suçlayıcı değildi. Çiftleşmemiş bir dişi elfi burada tek başına bulduğu için gerçekten endişelenmiş ve şok olmuştu. Şimdi tepkileri anlam kazanmıştı. Muhtemelen onun çiftleşmemiş olduğunun kokusunu alabiliyorlardı.

Başını sallayarak ortak dile geçti ve Nehir Toprakları'nda nasıl büyüdüğünü anlattı.

Endişeleri azaldı ama içlerinden bir şaşkınlık, sempati ve üzüntü dalgası yayıldı.

Imani bir çığlık attı. Acınmaya ihtiyacı yoktu ve özellikle de Niflheim prenslerinin önünde bunu istemiyordu. Onu koruyacak büyüsü vardı ve onların önünde güçlü görünmek istiyordu.

Meira soğukkanlılığını koruyacaktı, Imani de öyle. Bu duyguları ait oldukları yere geri bastırdı.

Açıklamasını kabul ettiler, o da onlara evini ve büyükannesinin Nehir Toprakları'nın güney sınırındaki bir köyden gelen yüksek bir naiad cadı olduğunu anlattı.

Birkaç dakika boyunca sohbet kolayca akıp gitti. Diğer elflerin her biri de Draswood'un dışında, elf olmayan gönül dostlarıyla birlikte yaşıyordu. Imani, evden ayrıldığından beri sadece dört Norn elfiyle tanışmışken ve hepsi de erkekken, bugünlerde dişi bir elf görmenin ne kadar nadir olduğunu fark etti.

Bir elf nefes nefese çenesini açık kapıya doğru salladı ve bir diğerine fısıldadı. Imani kelimeleri anlamasa da rahatlamıştı.

Lider şaşkın ve yalvaran gözlerle ona yaklaştı. "Daha önceki tepkimiz için özür dileriz. Yalnız olduğunuzu düşünmek bizim hatamızdı."

"Oh, ben yalnızım..." Odadan bir sessizlik geçerken Imani sözlerini yarıda kesti. Başını kapıya doğru çevirdi ve ağzı cümlemin ortasında kapandı. Birkaç mırıltı dışında ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Niflheim prensleri buradaydı ve Kiran'ın gözleri doğrudan Imani ve diğer elflere bakarken öfkesinden neredeyse ısıt ısıldı. Büyü izi tehditkâr bir şekilde onlara doğru uzanıyordu.

Ve erkek elfler ondan birkaç adım geri çekildi.

CKAPTER yani

W Norn elfleriyle ne alıp veremediği vardı? Ve neden ona bakıp duruyordu?

Kafam karıştı, ve daha fazla daha a
küçük savunmacı, Imani gözlerini
ondan ayıramadı.

Kiran sonunda başka bir yere baktı ama tamamen vazgeçmedi, sertleşmiş gözleri ara sıra ona bakıyordu. Belki de nefret ettiği sadece Norn elfleri değildi. Belki de *kendisiydi*. Sakinleşmeye çalışarak boynunu kırdı.

Onun seçilmesi gerekiyordu; eğer Norn elflerinden nefret ediyorsa, bu onun lehine olmazdı.

İki Niflheim prensi, çaresiz avlarını cezalandırmaya kararlı zalim avcılar gibi odada dolaşıyordu. Seçimleri, yöntemleri veya stratejileri hakkında çok az şey ortaya koyuyordu.

O insanları işaret ederken, Saevel Kiran'ı dinledi. Kardeşi sadece kulağına fısıldadı.

Sarayın girişindeki şiddetli büyü izi azalmış olsa da, Kiran hâlâ tüm cadılara karanlık ve eğlenceli bir ifade yöneltiyor, bakışlarını zaman zaman odanın içinde gezdiriyordu.

Esa, seçimlerinin tamamen sihir becerisiyle ilgili olmayacağını söylemişti. Bilinmeyen bazı kriterlere göre layık görülenler

İlk değerlendirmeye hazırlanmak için eğitim sahası ve ahırların yakınındaki avluya çıktı.

Ruhunun çekimi, üzerine koyduğu kısıtlamalara karşı baskı yaptı ve imzası prensleri gördükçe giderek daha fazla tedirgin oldu. Durup baktıkça göğsünde bir büyü parıltısı yanıyordu. Bir elfin şekil değiştirenler gibi koku alma duyusu yoktu ama diğer ırklara kıyasla daha güçlüydü ve eğer av onlar için heyecan vericiyse bazen içgüdüsel olarak onu takip ederlerdi, şimdi Kiran'a yaptığı gibi. Bu onun dikkatini dağıtıyordu ve kontrolü tamamen elinde tutması gerekiyordu.

Dakikalar geçti. Esa seçilmişti ama Lore seçilmemişti ve Esa diğerleriyle birlikte ayrılırken yüzü öfke doluydu.

Niflheim prensleri, dikkatleri dört Norn elfinin üzerine düştüğünde neredeyse kendi paylarını seçmişlerdi.

Tanyl, Imani'ye bakmayı bile reddederek dikkatini ondan başka odadaki herhangi bir şeye yöneltti. Saevel cana yakın ve meraklı biriydi. Gözleri Imani'nin göğüslerinde gezindi ve açıkça baktı.

Onun tam da istediği şeyi yaptığını görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi ama Kiran'ın hiçbir tepki vermemesi onu rahatsız etti. Korkunç, şekilsiz gözüne rağmen her nasılsa hâlâ sinsi ve eğleniyor gibi görünüyordu. Bu kadar yakından daha groteskti ve kardeşinin aksine çok az duyguyu açığa çıkarıyordu. Ona dik dik baktı ve içini bir şey çekerken derin bir nefes aldı. Bir dişinin ayağa kalkıp dikkatini çekmesine neden olan türden sıcak bir çekiş. Bir elini göbeğine bastırdı, büyüünün zorlamasının gitmesini diledi ve ruh çekilişine bir illüzyon koymadığı için Kiran'a ters ters baktı.

Kendisini yine kardeşinin gölgesinde konumlandırmasına ve elf yüz hatlarının silikleşmesine rağmen, düne göre daha fazla kadın Kiran'a meraklı ve değerlendirci bir ilgi gösterdi.

Reddedilen ya da deli olan prensler, özellikle de ruh çekimi gibi bir büyüye sahip olduklarında, kadınlardan ilgi görmek istemezlerdi.

Yılan Prens'in büyüünde de bir şeyler yakalıyordu. İmzasından onunkine geçti, parmaklarından göğsüne doğru süzüldü ve orada huzursuz enerji titreşimlerine dönüştü. Hâlâ ona bir bakış bile atmamıştı.

Onun dikkatini çekememek, özellikle de daha önceki ters bakışlarından sonra, kendini dengesiz hissetmesine neden oldu. Saçlarını yolmak, kıkırdarak etrafta koşuşturmak ve onun dikkatini çekmek için yanlış büyüler yapmak istedi.

Çılgınlık.

Bir başka yanı ise adamın boğazını kesip, gölgeleri cesedinin üzerinde dans ederken kükremek istiyordu - daha makul bir yanı.

Kesin olan bir şey vardı. Bu prensi inkâr edemezdi ve büyüsü onu büyülemişti.

"Sadece bir dişi mi? Büyüleyici bir yaratık. Adı ne?" Saevel derin ve boğuk bir sesle sordu.

Imani yüzünü ona doğru eğdi, ifadesini boş tuttu ama çenesini yukarıda tuttu. Hareketleri bu kadar iri birine göre zarıftı.

"Meira Aowyn. Genç bir kadın ve inanılmaz derecede eğitimsiz." Tanyl boğazını temizledi ve ona ters ters baktı. Tüm o rahat gülümsemesine ve yakışıklılığına rağmen Tanyl'in yüzü karardığı anda tehlikeli tarafı ortaya çıkıyordu.

Tanyl'in korumacılığı onu kızdırmaya devam etti. Ellerini sıktı. "Sen ne düşünüyorsun kardeşim?" Saevel, Imani'yi işaret etti.

Kiran sanki onu duymamış gibi tembelce başını soru soran kardeşine çevirdi.

Saevel gözlerini devirdi. "Dişi Norn; onun hakkında ne düşünüyorsun?"

En genç prens sonunda bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve o da hemen karşılık verdi. Prensın bakışları göğsüne açıklanamaz bir sıcaklık yayıldı ve büyük bir tedirginlik yaşadı.

Kiran şu ana kadar tek kelime etmemişti. Adamın sesi onu şaşırtmıştı. Hoş olmayan bir şey olmasını bekliyordu. Ama hiç de öyle değildi.

"O mükemmel biri," dedi adam duygularını hiç belli etmeden ve sesinin teninde ipek gibi kaymasına izin verdi. Bu onu ürpertti. Gözlerini kırıştırdı ve garip bakışlarını tekrar ona dikti. O anda, tüm dikkati onun üzerindeyken, garip bir şekilde daha az sinirlendi. "Ama onun türünün amacı bu değil mi? Yani, gerçekten, o özel değil."

Bir anda kızgınlığı geri geldi.

Prens Kiran Tanyl'e, "Draswood'un dışında onun gibi bir dişiyi ağır bir illüzyon olmadan görmek nadirdir," dedi ve alaycı bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Herhalde bunların hepsi sizin yüksek soylu elfleriniz olamaz? Anlaştığımız şey olmadan başlamayı hiç istemem, Tanyl."

Imani prensin soyadını kullandığını fark etti. İki adam arasındaki düşmanlık aşikârdı.

"Geciktiler," dedi Tanyl. *Yalancı*. "Varır varmaz size haber getireceğim."

Kiran gözlerini Tanyl'ın üzerine dikerek onu uyardı ve tekrar ürpermesine neden oldu. "Güzel."

"Evet," diye kabul etti Saevel. "Sizin ele avuca sığmaz Norn elflerinizle daha fazla tanışmak istiyorum. Ancak bu seferki inanılmaz derecede ufak tefek. Daha önce hiç bu kadar küçük eller görmemiştim." Güldü. "Ve eğer eğitimsizse, hiç uğraşmasak da olur."

Tanyl başını sallayarak diğer Norn cadılarına doğru ilerledi ve onların dikkatini kendisinden uzaklaştırdı.

Üç prens de birbirleriyle gergin, alçak sesle fısıldayarak konuşuyor, tüm erkek elflere onu seçmek istediklerini belli etmeyen bakışlar fırlatıyorlardı. Onların seçme sürecini anlamıyordu -büyüklükle ilgili bir şey olmalı- ama muhtemelen daha çok güçle ilgiliydi. Ve etrafta durup güzel görünerek seçilemezdi.

Onu gözden kaçırmak üzereyken, Imani panikledi. Ruhunun daha fazla dışarı çıkmasına izin verdi ve bedeninde karıncalanmalar başladı. Bir gülümsemeyle savaştı. Ruhunu serbest bırakmanın verdiği heyecan büyüünün nabzını hızlandırdı ve dalgalar vücudundan hafifçe yuvarlandı.

Tanrım, *inanılmaz* bir histi.

Tanyl gözlerini hafifçe kıstı ve her iki Niflheim prensi de ona döndü. Saevel'in gözlerinin içine baktı ve çekilişin tüm gücünün ona çarpmasına izin verdi. *Beni seç. Beni istiyorsun*, dedi içinden Saevel'in gözleri neredeyse belli belirsiz parlarken. "Çoğu insanın düşündüğü kadar eğitimsiz değilim," diye mırıldandı yüksek sesle.

Imani, kendileri de elf olmadıkça kimsenin büyüü sorgulayacağından şüpheliydi. İllüzyon büyüü onu mükemmel bir şekilde yumuşatmıştı. Dişi Norn'un zorlama büyüü doğal olarak savunmasız insanları kendine çekiyordu, bu yüzden Kiran'ın çekiciliğinin aksine, büyü müdahaleci değil içgüdüsel hissettirecekti. İnce ama hoş.

Bununla birlikte, illüzyon büyüü olmadan, onunki odada çılgınca koşardı. Erkekler beslenmek için ona saldırdıkça çılgınca bir kaosa neden olurdu. Büyüsünü kullanarak onu kontrol altında tutması ve sadece tek bir kişiye yönlendirmesi gerekiyordu.

Büyü ile düşünce ve eylemleri etkileme yeteneğinin birleşimi, kendi türünden dişileri erkeklerden daha tehlikeli kılıyordu. Gerçekten de odadaki çiftleşmemiş erkeklerin yaklaştığını ve ilgilerini çektiklerini hissedebiliyordu. Tek yapması gereken gözlerinin içine bakmaktı ve böylece kontrolü altına gireceklerdi.

Kiran onları kontrol edemezdi, *belki* etkileyebilirdi. Ama itaat etmek zorunda kalacakları taleplerde bulunabilir mi? Hayır.

Ateşle oynadı.

Kiran'ın yüzünde öfkeye benzer bir şey -belki de şüphe- parladı. Ondan daha fazla büyü süzülerek Kiran'ınkiyle buluştu.

Midesi bulandı. Prens Saevel'i ruh çekimiyle manipüle ettiğini mi tahmin etmişti? Muhtemelen.

Yine de kararlılığını korudu ve onun duruşundan korkmayı reddetti. O bir danışman olabilirdi ama kimi seçeceğine dair son kararı Saevel verirdi.

Kiran'ın büyüü geri çekildi.

Bir an için Kiran'ı izlemek üzere yer değiştirdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak, sanki onu hem boğmak hem de ona gülmek istiyormuş gibi bilmiş bir sırıtişla ona baktı. Şüphesiz onun ne yaptığını biliyordu. Ama kardeşi kulağına fısıldamak için hamle yaptığında başını Saevel'e doğru eğdi. Kiran gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi. Saevel alçak sesle kıkırdadı.

Bir nefes daha aldı ve sonunda Saevel tembelce İmani'yi işaret etti. "O. Dişi High-Norn elfi. Soldaki diğer iki Yüksek Doğulu elfle birlikte gidebilir."

Bu sözler üzerine hemen kaskatı kesildi. Mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışarak, büyü ve enerji içine geri büzüldü ve sessiz, derin bir nefes verdi. Ruhunu tekrar içine sonra göğsünün kabarmasını yavaşlattı.

Kendini beğenmiş ve muzaffer bir edayla üç prensin yanından geçip gitti ve o kibirli piçlerden hiçbirine göz ucuyla bile bakmadı.

Kiran'ın tuhaf büyüü hoşuna gitmeyecek kadar uzun süre peşini bırakmadı.

IMANI diğerleriyle ısınırken dışarıda birkaç büyü yapıyormuş gibi göründü ama asıl niyeti köşedeki Tanyl ve Kiran'ı gözlemlemektir.

Birlikte kenara çekildiklerinde ağzını bir gülümseme kapladı. Birbirinden nefret eden iki küstah prens sohbet etmeye mi çalışıyordu? Ya Tanyl aptaldı ya da gerçekten Kiran'ın sınırlarını bozabileceğini düşünüyordu. İmani onu tanı mıyordu ama Kiran'ı çok az kişinin sınırlendirdiğine bahse girerdi.

İmani daha fazla dinlemek için kulaklarını eğdi.

"Drow elflerinin beslenme ihtiyaçları bizim Norn'umuz Prens Kiran ile aynı mı?"

İmani'nin kulakları Kiran'ın ırkını duyarak ileri geri hareket etti. Drow elfleri hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Siyah ve yeşil gözler keskin bir kmsemeyeyle Prens Tanyl'a kaydı. Sonra Kiran can sıkıntısı maskesini hızla geri taktı. Prens gözlerini kırpmadan cadılara baktı ve cevap vermek için acele etmedi.

Bunu yaptığında, sözlerinde ilk başta fark etmediği bir tını vardı, hafif bir aksan konuşmasına hoş bir şekilde eşlik ediyordu. "Tüm elfler başkalarının özüyle beslenir," dedi. "Her cins farklıdır ama hata yapmayın, tüm elfler yırtıcıdır. Birçok yönden ekil değitirenlerden daha fazla."

Rüzgâr, Kiran'ın yanlardan mükemmel kesilmiş ve tepeden hafifçe karıştırılmış kalın, siyah saçlarını karıştırdı. Gözleri İmani'ye kilitlendiği için ifadesi okunamıyordu. Tanyl da fark etmişti.

Tanyl kesik bir bakışla, "Abartıyorsun," dedi.

Kiran eğlenerek başını yana eğdi. "ok merak ediyorum. Neden *benim* ihtiyalarımla ilgileniyorsun ki?"

Tanyl sırtını duvara yasladı. "Ben özenli bir ev sahibiyimdir ve sizin türünüzden herhangi bir diiyle geldiğinizi görmedim. Elbette buraya yalnız gelmediniz."

"Sağlığım için duyduğunuz endişe not edildi. İiniz rahat olsun, beni besleyecek pek çok gönüllü var. Elflerin insanları kendilerine yaklatırmak gibi bir huyu vardır," dedi Kiran alaycı bir ifadeyle ve bir an için gözlerini İmani'ye dikti. Adamın sesi alçalıp teninde baştan çıkarıcı bir şekilde gezinirken İmani gözlerini karşıya dikti. "Tek dişi Yksekboynuz elfinizin iftlememi olduğunu fark etmeden edemedim."

Kendisi hakkında konuştuklarını duyan İmani'nin yüzü kızardı. Ama bir gülümseme sakladı, dinleyicisi olduğu için memnundu.

Eski stratejisi olan dikkat ekmemeyi bir kenara bırakan İmani, yeterince ilgi çekici olursa bu değerlendirmelerden geçebileceğini dnd. Evet, saklaması gereken sırları vardı ama bunlar prenslerin planladığından emin olduğu acımasız değerlendirmeleri geçmek için ikincil nemdeydi.

Tanyl'ın çenesi çalıştı. "Neden ilgini çeksin ki?"

Kiran gözlerini devirdi. "Aptal olma, Tanyl. Niflheim'da bile iftlememi Norn dişi elfleri hakkında söylentiler var ve o son derece iyi yetiştirilmiş. Vahi doğada görülmesi gerçekten nadir bir durum ve beslenmelerini deneyimlemeyi her zaman merak etmiimdir."

"İsterseniz ondan daha deneyimli dişi Norn elfleri temin edebiliriz."

"Lütfen. Onu gördün mü? O fahişelerin hiçbirini onunla kıyaslanamaz. İkimizin de ihtiyaçları doğrultusunda, o ve ben karşılıklı bir anlaşmaya varabiliriz."

Drow elfleri nasıl beslenirdi?

Açlığı içgüdüsel olarak su yüzüne çıktı ve bir an için bile olsa Kiran'ın önerdiği şeyi, onun ihtiyaçlarını karşıladığını hayal etti. Göğsündeki his elfe bakmasını söylüyor, onu ona doğru çekiyordu. Açlığının ve büyüünün su yüzüne çıkması için uygunsuz bir andı.

Lanet olsun çekiciliğine. Bir drow ne tür bir elf olursa olsun, kesinlikle bir elften yoksun değildi.

Tanyl birlikte yattıklarını kabul etmedi ama yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "Denemeni görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Seninle hiçbir şeyi kabul etmeyecektir."

Son yorumdan sonra Kiran'ın yüzünü karanlık bir duygunun kapladığını düşündü. Anlamını kavrayamayacağı kadar çabuk kaybolmuştu.

Bir an sonra Kiran tüm bu alışverişi yeniden eğlenceli buldu. "Onu *koruyor* musun?" Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Tanyl onu görmezden geldi. "Onun gibi soylu dişiler bulmak imkânsız ama size dişi Norn elfleri bulabilirim. Haklısın; yüksek soylu değiller ama sigil'i ne olursa olsun bir Norn elf kadınının güzelliğiyle kıyaslanamaz," dedi Tanyl.

"Evet, benim türüm arasında bile biz onlara *nakir archones* diyoruz-"

"Gümüş melekler. Sizin lehçelerinizden bazılarını konuşabiliyorum," diye araya girdi Tanyl. "Norn'umuz Yukarı Diyarların melek soylarından geldiği için uygun bir isim." Daha yakına eğildi ve kaşlarını indirdi. "Onu korumanın bununla hiçbir ilgisi yok. Ben sadece onun gerçek bir Norn'un sadece bir tonu olduğunu söylüyorum. Biraz peri kanı ve çirkin bir şekil bozukluğu var-"

"Şekil bozukluğu mu?" Kiran rahatça sordu. "Ve sana bu parçasını daha önce gösterdi mi?"

"Evet. İşte." Tanyl yüzünün yan tarafını işaret etti. "Güçlerinin en iyi ihtimalle deneyimsiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Eminim gerçek formunu gizlemek ve güzelliğini artırmak için taktığı illüzyonu fark etmişsinizdir." Dalgınca tırnağını karıştırdı. "Kardeşinin onu seçmesine şaşırdım. Henüz herhangi bir yükseliş değerlendirmesinden geçmeye hazır değil."

Imani'nin, itibarsızlaştırarak korumaya çalıştığı için Tanyl'e saldırıp yumruk atmaması için büyük çaba sarf etmesi gerekti. Ama bu, Tanyl'in

Diğerlerine kıyasla işitme duyusunun ne kadar iyi olduğunu ve güçlü büyüünün boyutunu. Onları tahmin etmeye devam etmek istiyordu. Onlara kendisini seçmeye devam etmeleri ve değerlendirmeleri geçmeleri için yeterli bilgiyi vermeliydi ama tüm sırlarını açığa çıkaracak kadar değil.

Bu yorum pek de beklenmedik değildi. Tanyl onun burada kalmasını, bencilce nedenlerle onunla yatmasını istiyordu. Yine de, bir şekilde, bu yine de bir ihanetti. En önemlisi de özensizdi çünkü onu koruduğu belliydi ve buna ihtiyacı yoktu.

Kendini daha güzel göstermek için bir illüzyon *yapmıyordu* ve Kiran da bunu biliyordu. Tanyl'in aksine Kiran'ın elflerin ve illüzyonlarının nasıl çalıştığını anladığından emindi.

"Tesadüfe bakın ki, daha önce bir kez bir High-Norn dişisiyle karşılaşmıştım." Kiran'ın gözleri uzaklara dalan bir ifadeyle parladı. "Ve gerçekten de çok zarifti, hatta mükemmeldi."

Şaşkınlık ve biraz da kıskançlık gözlerinin açılmasına neden oldu. Göz ucuyla Prens Kiran'ın yüz ifadesini görmeye çalıştı. Prens onu merak ve eğlence karışımı bir duyguyla izliyordu.

Prens Kiran ondan beslenmek istiyordu, bu da daha sonra kullanabileceği bir şey olabilirdi. Ama Tanyl'e ihanet edebilir miydi? Belki de. Az önce onu zayıf göstererek ona ihanet etmişti.

Bu değerlendirmelerin tahmin edilenden çok daha karmaşık olduğu ortaya çıktı. "Senin gibi altıncı doğumlu bir prense aldırış ettiğini sanmıyorum," dedi Tanyl.

sabırsızlıkla söyledi.

Kiran'ın yüz ifadesinde acıya benzer bir şey titreşti. Değişiklik o kadar incedi ki İmani bunu hayal etmiş olabilirdi çünkü bir sonraki anda, duvarı iterken uyumsuz gözleri vahşileşmişti. "Gitme vaktiniz geldi, değerli Prens. Yapacak işlerim var ve altıncı doğumlu piçin sizi utandırmasını hiç istemem."

"Krallığımda bana emir mi veriyorsun? Kendi evimde mi?" Kiran soğukkanlılıkla, "Ne istersem onu yaptığımı göreceksin," dedi, ona göz kırpmıyor. "Ve değerlendirmelerimiz sırasında Essenheim muhafızlarının, personelinin ya da kraliyet mensuplarının bulunmadığını biliyorsunuz."

"Benimle konuşmak için bile Saevel'den izin alman gerekmiyor mu?" Tanyl kaşlarını kaldırdı. "Babana ve kardeşlerine karşı zavallı bir fino köpeğisin."

"Annenin köpeği olmaktansa onların köpeği olmak daha iyi, değil mi? Benim tasmam seninkinden çok daha uzun görünüyor," diye cıvıldadı Yılan Prens, onu alkışlayarak

omzuna. Kiran kendi kendine gülerek uzaklaşmak için hamle yaptı ama aniden durdu ve geri döndü.

"Dürüst olmak gerekirse, sevgili elfin muhtemelen buradaki seçeneklerden *dolayı açlıktan* ölüyordur." Başını yana eğen Kiran, Tanyl'a orantısız bir gülümseme verdi. "Bu yüzden, senin çok emin olduğun reddedilme şansımı onunla deneyebilirim."

Elleri ceplerinde, tembelce kardeşinin yanına doğru ilerledi.

CKAPTER SL

A Kiran kardeşinin yanında durmak için hareket ettiğinde, sarayın çan kulesindeki *aenil* çanları çaldı, zengin şarkıları avluya ve bahçelere senkronize, gürleyen bir melodiyle yayıldı. Güneşle birlikte Şimdi gökyüzünde dolu olan bu ses, Kraliyet'in sürdürmekte olduğu yeni bir gelenekle ilgili olarak Yukarı Diyarlara yapılan bir ezan çağrısıydı. Ama bu başka bir günün endişesiydi.

Imani dikkatini prenlere geri verdi, yüzü duygusuz ve sertti. Daha önce de şiddet görmüştü. Aslında Ara ile yaşamaya başladıktan sonra tüm hayatı şiddetle dolmuştu.

Bununla başa çıkabilirim.

Tanyl kraliyet muhafızlarıyla birlikte çoktan ayrılmıştı. Kiran haklıydı; değerlendirmelere yaklaşmalarına izin verilmiyordu. Cadılar şimdi Saevel ve Kiran'la birlikte geniş eğitim alanında ve avluda yalnızdı.

Her iki prens de beklediği vahşilerden çok uzak olsalar da, beklediğinden daha soğuk ama daha hesaplıydılar. İçinde öfkeyle karışık bir korku vardı. Eğer olağanüstü bir fiziksel büyü gösterisi isterlerse, kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacak ve muhtemelen ölecekti. Bağımsız olarak iyi eğitim almış ve pratik yapmıştı ama hâlâ içgüdüleriyle büyü yapıyordu. Uzun zamandır mücadele ettiği kontrol konusunda bocalıyordu. Gölge ve değişim sihrini saklamayı umuyorsa kontrole ihtiyacı vardı.

Ayrıca, zaten çok az sayıda olan yetenekli cadıların birçoğunun ölümüyle karşılaşacak olması da içini kemiriyordu.

Ne büyük kayıp.

"Kiran," dedi Saevel.

Onu çağırmak için sesini yükseltmesine gerek kalmadan, elf telaşsız ama uysal bir şekilde yanına gitti.

Gücün iki prensin etrafında nasıl yer değiştirdiği garipti. Saevel iki erkekten daha kaslı olmasına rağmen, Kiran ilerlerken nedense daha küçük görünüyordu.

Kardeşinin yanına vardığında, Kiran iki elini de kaldırdı. Sessizce mırıldandığı büyü anında etkisini gösterdi.

İmzasından muazzam bir büyü fışkırdı. Kumaştan güç şeritleri kopardı ve ardından tepesinde geniş bir koruma kalkanı oluşturdu. Koruma avluyu görünmez bir kubbeyle kaplayana kadar dışa doğru ilerledi ve Kiran onu daha da güçlendirmek için ek savunmalar yerleştirdi.

Kalkanlar son bir darbeye titreyene kadar yayıldı ve sonra durdu. Büyüsünden arta kalan güç Imani'nin göğsünü salladı.

Ellerini indirdiğinde büyü tamamlanmıştı. Kiran'ın izni olmadan kimse geçemeyecekti. Artık Niflheim Krallığı'nın etki alanındaydılar.

"Hükümdarınız, krallığınıza daha büyük bir iyilik için, diplomatik ve onurlu bir hizmet sunacağınızı beyan etti." Saevel başını eğdi. "Bu bir yalan."

Kimse konuşmadı, fısıltı bile çıkmadı.

Saevel devam etti, "Hata yapmayın. Bu, krallığınıza ceza vermek için yapılan bir hasat ve hepiniz suçlusunuz. Katılmanız için sizi neden seçtiğimizin bir önemi yok. Çok uzun süre kontrolsüz kaldınız ve şimdi size suçun bedelini nasıl ödeyeceğiniz konusunda bir seçenek sunacağız. Bugünkü ilk yükseliş değerlendirmemizden sağ çıkarsanız, bir sonrakine geçeceksiniz. Ya da ölürsünüz. Bu kadar. Seçenekleriniz bunlar ve hemen şimdi başlıyoruz."

"Hepimiz sessizce köleliğe gitmiyoruz." Bir leimoniad perisi esasını Saevel'e doğrulttu.

Kiran'ın yüzünü manyakça bir gülümseme kapladı ve esasını havaya kaldırdı. "*Birinin* karşı koyacağını umuyordum."

Asasını zar zor hareket ettiren Prens Kiran, kalabalığın içindeki meydan okuyan cadıya bir büyü fırlattı.

Ateş fışkırdı ve adamı cehenneminin içine aldı.

Herkes irkildi, eğildi ve başlarını örttü. İmani dehşet verici manzara karşısında gözlerini kırpmadan kilitledi. Yılan Prens adının hakkını veriyordu. Tam anlamıyla vahşiydi, büyüü elli adım öteden yüzünü ısıtıyordu. Malis'in ateşi çok azdı.

İmani bir nefes daha alamadan Kiran büyüü bedenine geri çekti ve bileğinin bir hareketiyle kalıntıların arasından bir rüzgâr gönderdi.

Küller kalabalığı kapladı.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. İmani artık onun bir on iki işareti olduğundan emindi.

Prens Kiran çok fazla güce sahipti ve muhtemelen bunu kötüye kullanıyordu çünkü büyü daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Ona karşı çıksalar bir düzine Essenheim usta cadısı bile yeterli olmazdı.

Daha da kötüsü, deliliğe varan derin ve ölümcül bir güç, elfin içinde özgürlük için savaşıyordu. Adamdan ürkütücü dalgalar halinde yayılan ham delilik olmasa muhteşem olurdu. Gözlerinde dengesizlikten bahseden lanetli bir hırçınlık vardı ve bu ona Deli Prens hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını anlatıyordu. Büyüsünü kullanarak koğuşları açtığı zamankinden daha keskindi. Belki diğer Nornlar ve onların keskin elf duyuları da bunu hissetmişti ama başka kimse hissetmemişti.

Kendi büyüü onu yarı deli yaparken, bu onu dehşete düşürdü.

On yıldır bir koleksiyoncu olan İmani, tehlikeyi fark etme konusunda uzmanlaşacak kadar uzun süre toplumun gölgesinde yaşamıştı. Bu cadı gözünü kırpmadan öldürebilirdi ya da öldürmüştü ve zekiydi, muhtemelen zekiydi. İmani'nin tüm içgüdüleri kaçmasını söylüyordu ve adam onu büyülerken, aynı zamanda korkuttuğunu da itiraf edecek kadar gururlu değildi. Aynı anda hem dehşet verici bir kâbus hem de baş döndürücü bir rüya.

"Şimdi seçim yapmak isteyen başka biri var mı?" Saevel kollarını açmış, davetkâr bir şekilde sordu. "Kardeşim ve ben mutlu oluruz-"

Diğer ikisi asalarını doğrultup bağırarak ileri doğru koştular.

Vücutlarına acımasız bir darbe bekliyordu ama bu kez Saevel'di. Kükredi ve vücudu bir ayı formuna bürünürken İmani şok içinde bakakaldı. Arka ayakları üzerinde duran ayı, cadıları gölgede bırakarak on dört fitten fazla uzadı.

Doğrulup etrafından dolanırken, ağzı evcilleşmemiş bir hırıltıyla açıldı ve uzun, sivri dişlerini gösterdi.

Cadılar ona güçlü bir büyüyle vurdular ama hiçbir şey yapamadılar. Pençesi savunmak için sallandı ve büyü dağıldı.

Şekil değiştiren formundaki insanlar hâlâ büyüden zarar görebilirdi ama Niflheim'daki güçlü kraliyet şekil değiştiren ailesinin büyüden etkilenmediğine dair söylentiler dolaşıyordu. Bunu doğru kabul etmek için bile çok inanılmaz bulmuştu. Göğsüne bir yenilgi çöktü.

İlk adama doğru ilerleyen hayvanın devasa pençeleri cadının vücudunu Ayı adamın bağırsaklarını deşti, kan ve iç organları toprağa döküldü. Diğer cadı Saevel'e daha fazla büyü savurarak onu durdurmaya çalıştı. Ama durduramadı.

Cadı çılglık attı, ayı onu parçalara ayırırken sırtı kamburlaştı ve çırpındı. İki cadıyı da ezerken kemikler çatırdadı. Kanları ve bağırsakları çakıllara karıştı. Saevel tekrar tekrar vücutlarına vurarak onları yere yıktı. Sanki onları binlerce tuğlayla ezmiş gibiydi.

Crunch, crack. Üfle, çatla. Saevel durmadı.

Malis dışında, Imani'nin Niflheim ırkları hakkında çok az bilgisi vardı, ama Saevel'in değişimi ona bir kitapta okuduğu bir hayvanı hatırlattı - canavar değiştiriciler. Niflheim'da yaşayan bu tür canavarlar midelerini bulandırıyor.

Avluda bir başka şiddetli hırıltının yükselmesiyle Saevel'in bedeni yeniden bulanıklaştı ve şekil değiştiren büyüyle dönmeye başladı. Bir saniye sonra nefes nefese ayağa kalktı. Alnında parlayan ter, şekil değiştirdiğinin tek işaretiydi.

Saevel kalıntıları işaret ederken dudağını tiksintiyle büktü. "Temizle şunu," dedi kardeşine, Kiran temizlemezse gözleri şiddet vaat ediyordu.

Kiran sadece omuz silkti ve iyi bir fino köpeği gibi itaat etti. Prens Saevel, "Hepiniz dizlerinizin üzerine çökün," diye emretti.

Biri hariç herkes yere yığıldı.

Imani omzunun üzerinden bakınca bir satir şekil değiştiricinin hâlâ ayakta olduğunu gördü. Sekiz işaretliydi ama usta değildi.

Kiran dramatik bir şekilde iç çekti. "Her ne kadar meydan okumalardan keyif alsam da, bu gidişle bugünün sonunda hepsini öldüreceğiz," diye mırıldandı, çoğu ırkın duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Ya diz çöker ya da ölür," diye hırladı Saevel.

"Müstakbel kralınızı duyduunuz." Kiran bir hareketle yeri işaret etti. "Gidelim, at suratlı."

Satir değiştirici hareket etmedi.

Sabırsızlanan Kiran parmaklarını şıklatarak tekrar işaret etti. "Yere yat, evlat. Yakında öleceksin. şimdi beni buna zorlarsan bugün çok sıkıcı olacak."

şekil değiştiren bir an tereddüt ettikten sonra dizlerinin üzerine çöktü. Kiran yüksek sesle alkışladı, yüzünde yine kocaman bir sırıtış vardı.

Saevel kollarını kavuşturdu. "şimdi hepiniz gerçek hükümdarınıza boyun eğdiğinize göre, kardeşim değerlendirmelerimizi almanız için sizi bağlayacak."

BİR Kİşi zaten ölmüş ve geri kalanlar Taht'a hizmet etmek üzere anlaşmaya varmışken, prensler ilk değerlendirmeyi başlatmak için daha fazla zaman kaybetmediler.

Yükseliş değerlendirmelerinin kuralları basitti - üç testin tamamlanmasına herhangi bir şekilde, kasıtlı veya başka türlü direnmek veya başarısız olmak ve bağlanma devreye girecekti. Hayatta kalanlar Kral Magnus'a ve Niflheim Tahtına hizmet etmek zorundaydı.

Hayatının geri kalanında evinden ve kardeşlerinden uzakta hizmetçilik yapma fikri içinde bir huzursuzluk yaratmıştı. Ama bunun ona Drasil'i aramak için ihtiyaç duyduğu fırsatları sağlayacağına inanmak zorundaydı.

O zaman kendini sonsuza dek özgür bırakabilirdi.

Yetenekleri saatlerce değerlendirildi. Niflheim'dan birkaç usta cadı daha değerlendirmelerin yapılmasına yardımcı oldu. Adaylar akla gelebilecek her şekilde tekrar tekrar gruplandırıldı: cins, cinsiyet, boy, fiziksel büyü, ruhani büyü, elemental büyü, işlevsel büyü ve daha fazlası.

Prensler çile boyunca bir kez bile konuşmadılar ama İmani hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan kararlarını hissetti. Özellikle de Kiran'ın. Yine de, ne mutlu ki, onun beden büyüünü algıladığına dair herhangi bir işaret göstermedi.

Güneş battığında, Essenheim cadıları iki uzun paralel ayrılmıştı, içlerine bir sonluluk havası sinmişti. Ortadan ikiye bölünmüşlerdi ve birbirlerine bakıyorlardı. Çoğu bakışlarını kaçırıyor, gergin bir şekilde yer değiştiriyordu. İmani hariç. Gözlerini kardeşlerine dikmiş, onları gözlemleyerek değerli zamanını boşa harcamak istemiyordu.

"Konuştuğumuz gibi sol yarısı öldü. Bugün kaybetmek üzere seçildiniz," dedi Kiran.

"Sağdakiler," dedi Saevel, "karşınızdaki kişiyi idam edecekler. Sizin açınızdan bunlar artık Niflheim'ın düşmanlarıdır ve tebaamızdan tam bir itaat bekliyoruz."

Imani sağ taraftaydı. Karşısındaki kişiyi öldürebilirse bir sonraki değerlendirmeye geçecekti. Korkunç bir şeydi ama yaşamak istiyorsa görevi tamamlaması gerekiyordu.

Şu piçler, diye düşündü, karşı tarafta duran tüm ölü cadıları düşünerek.

İnsanları öldürmek mükemmel bir değerlendirmeydi. Öldürebilen büyüler istenmeyen sonuçlar doğurmadan kullanabilmek için muazzam bir kontrol gerekiyordu. İnsanlar doğru büyü yapamazlarsa kendilerini öldürüyorlardı. Aynı zamanda, cadıların bireysel güçlerini sergilemelerine izin verirken herkesten aynı zorlu görevi gerektiren bir yetenek yelpazesi de vardı.

Her iki prens de bunun mükemmel bir değerlendirme olduğunu biliyordu çünkü yüzlerinde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi vardı. Onlar birbirlerini öldürecekken neden Essenheim cadılarını öldürmek için endişelensinler ki? Prensler izin alarak düşmanlarının ordusundaki en güçlü büyü kullanıcılarının neredeyse dörtte birini ortadan kaldırdı.

Yine de gerginlikten başka bir şey hissetmiyordu. Öfkesi kaygıyı imkânsız kılıyordu ve kendisine böyle bir görevi tamamlatmalarına sinirlenmişti. Imani masum insanları bir hevesle öldürmezdi, özellikle de cadıları, ama bu bağ itaatsizliği imkânsız kılıyordu. Prenslerden birinin yüzüne çarpacağını hayal ederek yumruğunu sıktı.

"Ya reddedersek?" diye seslendi isimsiz bir cadı . Kiran kıkırdadı.

Imani bu ses karşısında gözlerini kıstı.

Saevel isimsiz cadıya sert bir bakış attı. "O zaman yeminini tutamadın ve bağlayıcı dallanma seni öldürecek." Elini sinirli bir şekilde ona doğru salladı. "İlk sen gitmeye gönüllü oldun."

Kiran bir eliyle asasını sıkıca kavradı ve diğer elini kaldırdı. İpler havada belirdi ve Saevel'in karşısındaki titreyen, ağlayan adayların etrafına dolandı. Kiran sırtarak onları dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Bazıları acı çığlıkları atmaya başlayınca asasını savurdu ve Imani'ye çok tanıdık gelen bir büyüyle onları susturdu.

Yere diz çökmüş olan ilk kurban o kadar şiddetli titriyordu ki Imani kadının düşebileceğini düşündü.

Kurban ve cellat birbirlerine bakarken saniyeler geçti. Kimse kıpırdamadı, seçim ne olursa olsun kaçınılmaz olarak gerçekleşmek üzere olan vahşetin büyüüne kapılmıştı.

Geri usta cadı başını salladı. "Yapamam. Bu kadını öldürmeyeceğim-"

Kelimeler ağzından çıkmadan önce, hava ciğerlerini terk ederken boğazını tuttu. Sallandı ve çakılların üzerine düştü, vücudu her yöne doğru büküldü ve sarsıldı.

Cadı boğazını tırmalarken ve bir türlü gelmeyen hava için boğulurken Saevel'in ve Kiran'ın yüzleri hiç çekinmedi. Boğulması birkaç dakika sürdü ama neyse ki sakinleşti.

Sonrasında kimse reddetmedi ve Niflheim prensleri gibi Imani de gözlerini katliamdan asla kaçırmadı. Tanyl ve Essenheim'dan herhangi birinin değerlendirmeleri izlemesi yasaklandığından, Niflheim prensleri değerlendirmeler için uygun gördükleri her türlü vahşeti yapmakta özgürdü. İzlerken ağzını zımpara kağıdı kapladı.

Diğerleri gibi o da katılmak zorundaydı ama cadıların böylesine gelişigüzel öldürülmesi onu çileden çıkarıyordu. Yine de prenslerin önünde zayıflık göstermeyi reddetti. Böylesine soğukkanlı bir zalimlikten kurtulabilmesinin tek yolu buydu.

İnfazcı rolünü oynayanlar acısız bir ölüm sağlamaya çalıştılar. Ceset üstüne ceset düştü ve Kiran kalıntıların ailelerinde kalmasına bile izin vermedi - cesetleri müstakil bir etkinlikle yaktı. Rüzgâr onları alıp götürdü, tüm kalıntılar saniyeler içinde yok oldu. Gökyüzüne fırlatıldılar, artık burada var olmadılar.

Esa kurbanının ciğerlerindeki havayı emdi ve bir sonrakinde kesik bir boğazdan kan döküldü. Diğer kurbanların aksine, iki ruh bedenlerinin üzerinde asılı kalmış, Imani'yi beslenmek için cezbediyordu. Ve gerçekten de cezbediciydi. Gücü, sağladığı canlılığı ve mutluluk hissini istiyordu. Ama şu anda bundan kurtulması imkansızdı ve ruhları reddettiğinde, muhtemelen diğerleriyle birlikte Alt'a doğru yolculuklarına başlamak üzere ortadan kayboldular.

Kafalar ona doğru dönerek sıranın kendisine geldiğini işaret etti.

Imani Niflheim prenslerine kısa bir bakış attı. Kiran'ın gözlerinin delici karanlığı tüm sesleri, insanları ve kargaşayı yırtarak kendi gözlerini buldu. Bu beklenmedik yakınlık karşısında içini bir korku ürpertisi kapladı. Kiran'ın

Yılan gibi kıvrılan büyü vücuduna dolandı ve sanki onu okumuş da bir tür testten geçememiş gibi belirgin dalgalar halinde üzerinden yuvarlandı.

İmani bu yılanın bakışlarının ve değerlendirmelerinin onu ne kadar sarstığını bilmesine izin vermeyecekti. Asasını çıkarıp kalbinin nasıl çarptığını görmezden gelerek ileri atıldı ve kurbanla arasındaki mesafeyi hızla kapattı. Kiran'ın bakışları omurgasını yakıyordu.

Adamın titreyen, diz çökmüş halinin üzerinde durduğunda hiç tereddüt etmedi. Asasını başının üzerinde tutarak bir büyü yaptı ve kurbanının kafasını kesip kopardı.

Çakılların üzerinde yuvarlandı ve ceset yere yığıldı. Kesik boynundan kan fışkırdı. Diğerleri gibi onun da ruhu bedeninin üzerinde yükseliyordu ve Tanrılar ona yardım etti, neredeyse onun varlığını yeme açlığına teslim olacaktı. Bunun yerine İmani başını eğdi ve kanlar içindeki başsız cesedi inceledi. *Bu muydu?*

Kendi acımasızlığı onu şaşırttı. Açlıktan daha fazlasını hissetmeyi bekliyordu ama yüzünde soğuk, boş bir bakış sertleşti. Değerlendirmeleri geçmek için fedakârlık yapmak gerekiyordu, diye düşündü, bunlardan biri de ruhu olabilirdi.

Maskesinde bir çatlak olmadan, çimlerin üzerindeki yerine geri döndü.

Son ikisi bitti ve biri kaldı - celladının onu öldürmeyi reddettiği cadı.

Saevel İmani'yi işaret etti. "Sen, elf cadı, bitir işini," diye emretti, görevi iki kez tamamlamasını sağlamanın verdiği neşeli bir kötülükle.

Niflheim varisinin havlamasına rağmen, Kiran'ın büyüsu onu tekrar tehdit ederek üzerine çöktü - itaat etmesi için bir uyarı.

Bakışları birbirine değdi ve adamın ağzını muzip bir gülümseme kapladı. Birkaç dakikadır, belki de daha uzun bir süredir ona bakıyordu ama şimdi muhtemelen zayıflık işaretleri aramak için yakın plan bakışlarıyla acele etmiyordu.

Hiçbir şey bulamayacaktı. Ne de olsa bugün rolüne uygun giyinmişti. Bu değerlendirmelere ait olduğunu kanıtlayacaktı, en azından bugün için.

İmani telaşsız, ölçülü adımlarla ilerledi. Başkaları onun yavaşlığını tereddüt olarak yorumlayabilirdi ama bunun tereddütle hiçbir ilgisi yoktu. O sadece Kiran'ın yüzündeki inatçı kararlılığı görmesini istiyordu.

Beni sinirlendirmek için bundan daha iyisini yapmalısın. Son kurbanın kafasını boynundan ayırmadan önceki düşüncesi yüz ifadesinden açıkça okunuyordu.

Kabullenme zihnini özgürleştirdi.

Ahlaksız davranışlardan payına düşeni almış ve yaptıklarını asla savunmamıştı. Büyük bir kısmı, özellikle de biri ona haksızlık ettiğinde ya da yoluna çıktığında bir miktar tatmin buluyordu.

Daha önce hiç geçmediği bir çizgi vardı. İnsanların zevk almaktan başka bir sebep olmaksızın zulüm yaptıkları bir çizgi. Bu durumda, basitçe yapılması gerekiyordu, ancak Niflheim'ın değerlendirmeleri onu bu çizgiye ne kadar yaklaştıracaktı?

CKAPTER ss

P Esa'nın notunu cebine koyan İmani üst kata çıktı.
Doğu Kanadı. Üst Kule. Gece yarısı.

Bugün, kaybettiği cadıların ağırlığına rağmen hayatta kalmayı başarmıştı ama değerlendirmelerin geri kalanının kendisi için çok daha acımasız olacağını tahmin ediyordu. Fiziksel büyü kullananların hâkimiyetindeki bu Niflheim prensleri kan için gelmişlerdi. Simyasını, değişim ve gölge büyüsünü kullanılmamış ve dolayısıyla gizli tutarak, İmani'nin kendisine herhangi bir avantaj sağlaması gerekiyordu.

Bu da Esa'nın bağlantısıyla bir anlaşma yapmayı daha cazip hale getirdi.

Yine de sonuçlarını kabul ederek büyüsünü serbest bırakmak aklından geçti. Ancak değişim büyüsünü kullanmak için resmi olarak eğitim almamıştı ve simya da savaşta pratik olarak işe yaramazdı. Malis'in evinin nasıl tamamen yok edildiğinden bahsetmiyorum bile, İmani gölge büyüsünün kontrolden çıkmasından korkuyordu. Büyüyü serbest bıraktığında kendisi ve muhtemelen çevredeki diğer herkes için bir ölüm cezası olacaktı ve düşünmesi gereken kardeşleri vardı.

Sonunda kendini korumak için böylesine güçlü bir büyüye sahip olup da onu kullanamamanın ironisi gözünden kaçmamıştı.

Sürekli fısıldaşmalar arttıkça şakaklarına masaj yapıyor, baş ağrısının yaklaştığının sinyallerini veriyordu. Onunla konuşan gölgeler giderek kötüleşiyordu. Ancak, sinir bozucu olmasının dışında, bu onu ilgilendirmiyordu. İllüzyonu Ara'nınki kadar güçlü değildi.

Büyükanne bir canı feda etmişti ama yine de şimdiye kadar herkese karşı sağlam durdu. Kiran'a bile.

Merdivenlerden yukarı çıkarken hizmetkârlar koşuşturarak yanından geçtiler. Kanadın en üst katında, sadece iki kapısı olan uzun bir koridorun her iki ucunda birkaç adam nöbet tutuyordu. Yanlarından hızla geçip giderken kimse onun görünmez formuna bir bakış bile atmadı.

İmani yalnız olduğundan emin olmak için gözlerini etrafta gezdirdikten sonra kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde çaldı.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldı, daha yüksek sesle. Cevap yok.

Sinirli bir sesi bastırarak kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi.

Asasını çıkardı ama kilit açma büyülerinin hiçbiri işe yaramadı ve öfkesi alevlendi. Bu günden sonra sabrı tükenmişti.

Kilidi aç, İmani gölgelerine emretti.

Draswood'dan siyah bir duman dalgası kıvrıldı ve kapının altından aktı.

Hafif bir klik sesi dudaklarında bir gülümseme yarattı.

İçeri girerken koğuşlar vücudunun üzerinden geçerek zayıf illüzyonlarını sıyırdı ama geçmesine izin verdiler. İmani içeriye doğru ilerlemeden önce beden büyü illüzyonlarının yerinde olduğunu doğrulamak için çılgınca bir kontrol yaptı.

Dekor ve mobilyalar onun kamarasından çok daha zengindi.

Burada kim yaşıyordu?

Koridorda zarif aplikler titreşiyordu. Ana odadan ona doğru hafif mırıltılar yükseldi ve İmani ateşten yayılan turuncu parıltıya yaklaştı, tamamen cazibesiz durduğunu unutarak.

Duvara yaslanmış bir erkek, gömleğinin düğmelerini açmış ve kollarında çok daha minyon bir peri ile duruyordu. Adamın kaslı vücudu kadınınkine bastırıyordu.

Esa.

İmani'nin içinde ağır ve nahoş bir şey kıpırdandı. "Kiran-"

Onu bir öpücükle kesti. Peri onun ağzına inledi ve kollarını boynuna doladı.

Kiran'ı Esa'nın içinde hayal ederken İmani'nin midesini mide bulantısına benzer garip bir his kapladı. Isı İmani'nin damarlarında kabardı, ani ve sarsıcı bir şekilde

güçlüydü. Anlam veremediği hastalıklı bir sahiplenme duygusu yüzeye çıktı. Buradaki diğer tek çiftleşmemiş erkek elfe karşı içgüdüsel olarak bölgeci mi davranıyordu? İmani daha önce hiç bir erkek elfin yanında bulunmamıştı, o yüzden emin olamıyordu.

İmani'nin büyüü serbest bırakılmayı talep ederken gölgeler odayı hızla kararttı ve karanlığa yaklaştı.

Işığın değişmesiyle kaskatı kesilen Kiran ve Esa başlarını İmani'nin arasını çıkarmış, kaskatı durduğu yere doğru çevirdi.

İmani sadece bir düşünceyle, büyüüne tanık olup olmadıklarını umursamadan birkaç saniyeliğine aplikleri söndürdü. Serbest bırakılan ocak, onun karanlığından titreyerek varlığıyla inledi.

"Elf cadısının burada ne işi var, Esa? Birlikte çalıştığın kişi *o mu*?" İmani'nin gergin duruşunu değerlendirdi ama kendini periden kurtarmak için hiçbir hamle yapmadı.

Esa dudağını ısırarak Kiran'ı kendisinden uzaklaştırdı. "Her ayrıntıyı karşıladığından emin olmak için aylarımı harcadım. Aklındaki kişi olmayabilir ama açıkçası onun gibi nadir bulunan bir Yüksek-Norn dişisi senin istediğinden bile daha iyi. Şimdi"-Esa ayağa kalktı-"Ben bu anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Sizden de kendi payınıza düşeni yapmanızı bekliyorum."

Esa'nın ağzından çıkan kelimeler İmani'nin tenine saplandı. Eğer İmani satır aralarını doğru okuduysa, Esa onun cinsinden faydalanmış ve onu bu prens için manipüle etmişti. Tam olarak neden ya da nasıl olduğunu henüz anlamamıştı ama Esa'nın sözleriyle İmani'yi bir şekilde kandırdığına hiç şüphe yoktu. Bu kadını nasıl dost olarak görebilirdi ki?

Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu ama elinden geldiğince onları tutmaya çalıştı. Birkaç damla hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Niflheim prensi Esa'nın antlaşma ihlali hakkındaki bilgi kaynağıydı, buna şüphe yoktu. İmani, Esa'nın kaynağının Niflheim'la *bağları* olduğunu varsayıyordu ama böyle bir ihaneti, bırakın *kraliyeti*, bir Niflheim soyundan geleceğini hiç düşünmemişti.

Niflheim'a erişmek istese de, Illithiana ailesinden bir prensle birlikte olmak İmani'nin istediği bir şey değildi, özellikle de Ara'nın aynı ihanet yüzünden idam edilmesinden sonra.

Esa'yı iterek kendisinden uzaklaştırdığı ve yakındaki bir yastıkla boğduğu bir görüntü belirdi. Bu düşünceyle hareket etmemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Sahipleniciliğine ve tuzağa düşürülmesine duyduğu öfkeye rağmen, yüksek yolu seçecek ve perinin ona saldırmadan gitmesine izin verecekti.

Odada bir adım daha atınca, ateşin sıcaklığı Imani'nin yüzündeki öldürücü ifadeyi aydınlattı, siyah yara izleri ve her şey.

Esa'nın ağzı bu manzara karşısında açık kaldı. "Yüzün... bu-"

"Evet, bu benim gerçek yüzüm. Her zaman bir şeyler sakladığımdan şikayet ediyorsun. İşte buradayım, gerçek ben." Imani iğrenç, dengesiz bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı. "Prensın sorusunu ben de yineliyorum - burada ne işim var? Kendinizi hemen açıklamanızı öneririm."

"Bu anlaşmaya bu kadar şaşırmış gibi davranma - bu arada *senin* istediğin bir anlaşma," diye alay etti Esa. "Nasıl biri olduğumu senden asla saklamadım ve umutsuzca istediğin bir şey için sen de aynısını yapmazmışsın gibi davranma. Yalan söyledim ve seni Tanyl ile yatman için manipüle ettim diye ikimizin de bundan faydalanamayacağı anlamına gelmez."

O ne?

Esa, Niflheim prensleriyle bir anlaşma yapmak için onu Tanyl ile kasten bir araya getirmişti. Bu vahiy üzerine Imani, Esa'ya zarar verme konusundaki fikrini değiştirdi. Eğer Imani yerde bir topun içine girip utanç içinde ağlayamazsa, kan akıtacaktı.

Dişlerini göstererek yırtıcı bir hayvan gibi saldırdı ve Esa'nın yüzüne sert bir yumruk indirdi. Güç, periyi yere düşürdü.

Imani zar zor durakladı, Esayı kollarından tutup kaldırdı ve bir yumruk daha savurarak yumruğunu tekrar tekrar Esa'nın yüzüne indirdi. Kırmızı lekeler halıya vurdu.

Imani bir sandalyeyi kaptı -masa gibi bir şeydi- ve Esa'nın omzuna çarparak halının her tarafına parçaladı.

Öfke Imani'nin kanında kaynıyordu. Bu kadar agresif olması onu korkutuyordu ama *iyi* hissettiriyordu ve durmaya hiç niyeti yoktu. Her ikisi de kavgacı bir şekilde büyüdükleri için, her ikisinin de büyüye başvurmayarak kanıtlamaları gereken bir nokta vardı, özellikle de Esa fiziksel büyüü Imani'den daha iyi yaptığı için. Eğer büyü kullanırsa bu bir kaçış olacaktı ve Imani gölgelerini kışkırtma riskini almak istemiyordu. Eğer büyüyle savaşırlarsa, onları kontrol edemeyebilirdi.

Hain, diye düşündü, Esa'nın karnına bir yumruk daha indirdi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, küçük periyi kanlar içinde bıraktı. Bu dişinin arkadaşı olabileceğini düşünmüştü ama Imani oyuna getirilmişti - manipüle edilmişti - ve güçsüz hissettirilmek, yalan söylenmek, faydalanılmak ve kullanılmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Drasil'e sahip olsaydı, bir daha kimse onu bu kadar kolay kandıramazdı.

Tekrar Kiran'a baktı. Kibirli piç, yakışıklı yüzünde hafif bir gülümsemeye her zamanki gibi rahat bir şekilde oturuyordu.

Esa, İmani'nin yan tarafına sert bir dirsek attı. Mükemmel bir vuruştı ve İmani'nin nefesini .

İnleyen İmani, Esa'nın dövüşmeyi nereden öğrendiğini tekrar sorgulamaktan kendini alamadı.

Bu böyle gitti, her biri birbirini öldürmeden diğerini öldürmek için elinden geleni yapıyor, vahşiler gibi yerde dövüşüyor ve boğuşuyordu. Sonunda Esa, İmani'yi bir köşeye sıkıştırmayı başardı ve ona bir asa doğrulttu. Kavga yakında sona erecekti, büyüyle ya da tamamen fiziksel güçle.

İmani tereddüt ediyormuş gibi yaparak periyi rahat ve korkusuz tutarken onu kendine çekti. Sonra, Esa yeterince yaklaştığında, şaşkınlık ve hızını kullanarak, İmani dirseğini koluna çarptı ve kırdı. Esa çığlık attı.

İmani iki eliyle perinin boğazını kavrayarak Esa'nın havasını sıkıca kesti ve ardından onu duvara doğru itti.

İmani'nin görüşünü siyah bulutlar kapladı. Bundan önce Esa, İmani'ye uzun süre dokunmamaya dikkat etmişti ama şimdi Esa'nın ölümü İmani'nin zihnine çarpıyordu.

Esa bir ateşin basamaklarında durmuş, rüzgârın uzun mavi saçlarıyla oynamasına izin veriyordu. Elleri arkadan bağlı ve kanatları kesik olduğu için basamakları yanlamasına çıkmak zorundaydı. Arkasında Lore duruyordu, onun da elleri kanatsız sırtının arkasında bağlıydı. İkisi de kazıklara bağlıyken boyun eğmiş, suratları asıktı. Ateş çitirdamaya başladı.

İmani onu yere bıraktığında Esa dizlerinin üzerine çöktü, boğuluyor ve öksürüyordu. Yeşil gözleri bir fırtınadan daha öfkeli bir şekilde elf cadısına dikildi.

İmani zihnindeki görüntüden kurtulmak için başını salladı ve yerde yatan Esa'ya ters ters baktı. "Bir dahaki sefere bu kadar merhametli olmayacağım."

İkisi de sessizliğe gömüldü, nefeslerini toplamaya çalışıyorlardı. Bir ya da iki dakika sonra Esa ayağa kalktı.

Dövüşmenin ve kazanmanın verdiği katarsise rağmen, İmani sessizce içini çekti. Peri, çiftleşmemiş bir dişi Norn olarak onun zayıflıklarını ve zaafalarını bilerek ustaca bir manipölasyon gerçekleştirmişti. İmani'nin bir şeyler sakladığından şüphelenmesi de cabasıydı. Küçük bir parçası Esa'ya hayranlık duyuyordu ama aldığı risk çok büyüktü. Bu tür bir ihanet -Niflheim kraliyet ailesiyle çalışmak- nefes kesiciydi. Esa, Prens Kiran'dan bu kadar umutsuzca ne istiyordu?

"Neden ben?" İmani'nin sesi hırıltılıydı.

"Herkesin dişi elfleri kullanmasıyla aynı sebepten; senin sihirli amcığın. Tanyl benimle yatmadı, ben de karşı koyamayacağı birini seçmek zorunda kaldım. Bu değerli saflık dersinden bir şeyler öğrenmeni ve kendini daha fazla korumaya başlamanı öneririm."

İmani tiksinti dolu bir ses çıkardı ama peri elini kaldırarak susturdu

On

u. "Dostun değilim ama düşmanın da değilim elf cadı."

"Birkaç *Niflheim* için potansiyel ittifakımızı bir kenara atmaya hazır mısınız Cins mi?"

"Öyle *misin*?"

"Biriyle bir anlaşma yaptıysan, ona uy," diye hırladı İmani.

"Suçlu olacaksan önce ödevini yap," diye karşılık verdi Esa.

İmani'nin asası çoktan Esa'nın boğazına saplanmıştı. "Bir kelime daha edersen boğazını keser ve kanını içerim. Beni ve ne istediğimi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." İmani uzandı ve Esa'nın morarmış kaburgalarına bastırdı. Periden acı dolu bir çığlık yükseldi. "Şimdi git de yeni tanıdığımle sohbet edebileyim," dedi İmani yüksek sesle, bu ihtimalden eminmiş gibi davranarak.

Peri tartışmak üzereydi ama bunun yerine, kırık kolunu tutarak çıkışa doğru topallayarak ilerlemeden önce Kiran'a hafifçe başını salladı.

CKAPTER 3s

IMani kendini prensle yalnız buldu. Gerginlik boğazını saran bir mengene gibi odayı doldurmuştu. Derin bir nefes aldı ve onun konuşmasını bekledi.

Onun yerine baktı. Daha dik oturdu ve bir dizini bükerek dirseğini dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Şaşkınlık ve çılgınca bir ilginin karışımıyla onu inceledi.

Imani'nin üzerine garip bir zaman yavaşlaması hissi geldi. Ürpertici bir basınç, içindeki küçük bir çatlağı uyandırdı; bu çatlak geniş ve derin bir yere açılıyordu; uzun süre düşünmek bile istemediği bir yere. Bunu görmezden geldi ama duygu devam etti.

Eğer o da bunu hissettiyse, hiçbir belirti vermedi.

"Merhaba küçük elf cadı," diye mırıldandı kibarca. Sırtışı büyüdü. "Esa'nın bu gece buraya getireceği kişinin sen olmasını beklemiyordum, sevgilim. Bir şeyin ya da birinin beni şaşırtması nadiren olur." Koyu renk sakallarının gölgesi uzamış olan çenesini sıktı. "İçeri nasıl girdin? Korumaları kendim yerleştirdim."

Her ne kadar başka bir elf üzerinde diğer ırklarda olduğu kadar güçlü bir şekilde işe yaradığından emin olmasa da, ruh çekimi tam olarak sergileniyordu. Eğer bu konuşma sorunlu bir hal alırsa, Kiran gibi güçlü bir cadıya karşı tek savunması buydu. Her ne kadar kullanmaktan hoşlanmasa da - genelde bir çözümden çok sorun yaratıyordu- ruh çekimi bu gece ona yardımcı olabilirdi.

Parmaklarını ağızına götürdü ve düşünerek onu inceledi. Gözleri buluştu ve o da ona baktı, ruhunun çekilişinin onu da onunki gibi etkileyip etkilemeyeceğini test etti.

Kiran'ın bozuk gözü dibi olmayan bir delik gibiydi; sonsuz siyah. Yeşil olanı çok güzeldi; ateş ışığında parlayan parlak, yemyeşil bir renk. Nedense bu ona Malis ona saldırmadan önce dükkânlarında tanıştığı su perisi cadıyı hatırlatmıştı. O gözleri asla unutamayacaktı ama adamın iki gözü vardı.

"Tekrar soruyorum, neden buradayım?" diye sordu elf-cadı büyüyle katmanlanmış hafif bir sesle.

Kaşlarından biri havaya kalktı ama soğukkanlılığını korudu. "Potansiyel bir ortaklığı tartışmadan önce kiminle ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek istedim."

Siyah gözündeki bir şey ona olan bağlılığını yumuşattı. Ham, gerçek haliyle, hatta yüzündeki siyah lekeye rağmen, böylesine doğal olmayan bir tepki onu rahatsız ediyordu. Kiran'ın kadınlarla birlikte olmaktan hoşlandığı açıktı ama İmani her zamanki açıklıktan eser bulamıyordu.

Yara iziyle, tanıştığı diğer dişi Norn'lar kadar güzel olamazdı.

Önemli değil, diye kendini uyardı İmani. Görünüşü ve ruh çekimi yüzeysel güçlerdi; gerçek sihirden ziyade her zaman hileler olmuşlardı. Yine de hayal kırıklığını inkâr edemiyordu. Böylesine güçlü bir cadıyı kontrol etmek, özellikle de onunla pazarlık yaparken, onun için bir nimet olabilirdi. Ama bu bir seçenek değildi.

Kiran daha yakına eğildi. "İllüzyonun sihrini iyi saklıyor. Büyü olmadan da büyüleyici görünüyorsun ve bunun beni ne kadar memnun ettiğini anlatamam."

"*Seni* memnun etmek umurumda bile değil. Kardeşinle konuşmak istiyorum."

Kiran yine güldü, müzikal bir ses ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Ne küçük bir yalancısın sen," diye mırıldandı. "Tabii ki beni memnun etmeyi önemsiyorsun. Kardeşim burada benim tavsiyem olmadan hiçbir karar veremez." İleriye doğru yürürken ona doğru yaklaştı, gerçi hatırı sayılır boyu ve geniş omuzlarıyla bunu yapmasının çok da zor olmadığını tahmin ediyordu. Başparmaklarıyla gözlerinin altındaki deriyi sıyırdı. "Bu mükemmel küçük kirpikler bile cazibe olmadan parlıyor." Yüzü endişeli bir hal aldı. "Ama bu ruh

Sizin çekilişiniz bir sorun olacak, güvenlik önlemlerinin alınacağını tahmin etmemiştim."

"Hangi güvenlik önlemleri?"

"Oda illüzyon büyüsüne karşı korumalı," dedi sinsi bir parıltıyla.

Kendini kafese kapatılmış bir kuş gibi hissetti ama soğukkanlılığını korudu. Çok az cadı böyle bir büyüyü başarabilirdi. Kiran'ın savunma büyüsü onu etkilemişti.

Süite başka biri daha girdi.

Kiran onunla kapı arasına yerleşti ve iri bedeninin arkasında onu gözden sakladı.

Güçlü illüzyonu olmasa da Prens Saevel onu hissetti. Başını yırtıcı bir şekilde yana eğdi ve gözbebekleri büyüdü, delici bakışlarında açgözlülük vardı.

Saevel'e yakışıklı diyemezdi. Ona gerçek bir ayıdan çok daha fazlası gibi görünüyordu. Yine de, dün arabadan indiğinde olduğu gibi, inkar edilemez derecede muhteşem, ölümcül bir zarafet sergiliyordu -muhteşem ama tamamen endişe verici.

Saevel, Kiran'ın etrafını kolaçan ederek onlara doğru ilerledi -hayır, sinsice-. "Ne saklıyorsun kardeşim?"

Koleksiyonculuk günlerinden kalma içgüdüleri devreye girdi ve Kiran cevap vermedikçe oda daha da tehlikeli hale geldi. Yine de Drasil'i henüz gitmeyi denemeyecek kadar çok istiyordu.

"Dedim ki, ne saklıyorsun?" Saevel'in sesi hafifti ama gözleri tanıdık bir şekilde parlıyordu. Göz göze gelirlerse saldıracaktı ve Saevel'in ruh çekimini kontrol ederek onun arzusunu yatıştıracak bir illüzyon büyüsü yoktu.

Dükkânda Malis'le geçirdiği gün aklına geldi. Saevel onu alt edip kendisinden beslenmeye zorlarsa Kiran onu koruyacak mıydı? Eğer korumazsa, gölgeleri ortaya çıkabilirdi.

Kiran onun yükselen paniğini hissetmiş olmalıydı. Elleri hâlâ yanlarında ama biraz geride olan elf, onu daha incelikli bir şekilde engellemek için yer değiştirerek kaçmasını imkânsız hale getirdi.

Prens Saevel iki elfe yaklaştı. Kiran'a ters ters baktı. "Bu o mu?"

Kiran'ın sesi sessizdi ama daha az tehditkâr değildi. "Evet, ama beklenmedik bir sorunumuz var. Bağlantım işini iyi yaptı çünkü yatak odasında bir prensi tuzağa düşürmeye çalışıyoruz."

"O zaman sorun ne?"

"Yeni arkadaşımız dışı bir Norn elfi, bu da şu anda bizim için bir sorun teşkil ediyor," dedi Kiran soğukkanlılıkla.

Hava, Kiran'ın imzasından ve şiddet vaadinden kaynaklanan yüklü, yüksek karanlık enerjiyle dönüyordu. Tüm duyuları yükseldi. Büyüsü daha önceki tehlikenin büyüdüğünü hissetti.

"Oyun oynayacak havada değilim," diye mırıldandı Saevel. "Her zaman bunu birlikte yapacağımıza söz vermiştik. Artık sır yok, hatırladın mı?"

"Bu bir oyun değil. Ne yazık ki bu gece kiminle buluşacağımızı öğrendiğimde bir plan yapmak için çok az zamanım oldu, bu yüzden bana güvenmeniz gerekiyor."

Vücudunun her bir zerresi onun ne kadar yakın durduğunun farkındaydı. Aralarında vızıldayan bir enerji titreşiyordu. Kiran onun teninde yavaş daireler çizmeye devam ediyor, daha da yaklaşırken onu sakinleştiriyordu. Ama bu rahatlatmak için değildi. Bu bir uyarıydı, ona olduğu yerde kalmasını söylüyordu.

"Beni sinirlendiriyorsun ve bu lanet günden sonra güvenme modunda değilim. Neden güveneyim ki?"

"Bunu senin için aylarca planladığımdan, *sen* dahil hiçbir şeyin bunu mahvetmesi riskini alamayız. Ayrıca bu odada gizlilik ve illüzyon büyüleri yapamayacağımızı biliyorsun. Bu yüzden, bu sabahın aksine, o gerçek formunda olacak. Şimdi, ya bu anlaşmayı birlikte yapabilmemiz için ona dokunmamayı kabul edersin ya da gidersin ve bu işi tek başıma halletmeme izin verirsin." Kiran'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Kalp arkadaşını bulmak bu konuşmaları -kral olarak yapmak zorunda kalacağın konuşmaları- çok daha kolay hale getirecektir."

Kiran'ın sakin sesi ve dokunuşu ona bir şeyler yapıyordu. Şimdi, ona bu kadar yakinken, ruhunu çekmesi Imani'nin gözlerini kapatıp alnını sırtına yaslamak istemesine neden oldu. Ama direndi ve elindeki konuya yeniden odaklandı.

"Bana her gün hatırlatıyorsun," diye inledi Saevel gözlerini devirerek.

"Ona karşı bağışıklığın yok kardeşim," dedi Kiran. Ona daha sıkı sarıldı. Vücudu onu tamamen gizleyene kadar sırtını döndü. "Onun türündeki dişiler en tehlikeli elflerdir ve bu seferki çoğundan daha güzel. Onun yüzünden kontrolünü kaybetmek mi istiyorsun?"

"Çekil yolumdan," dedi Saevel, sesi ölümcüldü.

"Ondan uzak dur." Kiran'ın sesi alçak bir gümbürtü olarak çıktı ve azizlerin yanında sesi... korkunç geliyordu. Öldürücü. Tehlikeli.

Asasını çıkarıp doğruca Kiran'a doğrultan Saevel'den gelen bir güç kardeşini çekti. Kiran . Bir hırıltıyla, Saevel

asasını bir çizgi halinde savurdu. Keskin bir rüzgâr Kiran'ı itti ve homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü.

Saevel'in büyüye olan hâkimiyeti Imani'nin beklediğinden daha iyiydi.

Açıkta kalan Imani, bir çift yeşil gözün yüzünden aşağıya doğru uzanan pürüzlü, siyah damara benzeyen ize baktığını gördü. Her ayrıntıyı biliyordu. İz, yanağı boyunca ve alnının etrafında örümcek ağı gibi yayılmış ve kusurlu kesikler halinde çatlamıştı. Kollarını kaplayan çürükler ve kurumuş kan lekeleri ile gerçek hali ortaya çıktığında korkunç görünüyor olmalıydı. Ama Norn büyüğü onun tüm bunları görmezden gelmesini sağlamıştı.

"Çok güzel. Bu mükemmel yüzü kim böyle kötü bir şekilde yaraladı?" Saevel mırıldandı.

"Beni tehdit eden bir piç kurusu." Yalan ağzından kaçtı ve ona sakarca bir gülümseme verdi. "Onu ben öldürdüm."

Göz göze geldiler ve onun büyüğüne kapılan yeşil gözleri karardı. "Bu mükemmel ağzı nasıl kapatacağımı hayal etmeden duramıyorum."

"Seninle yatağa girmektense kolumu kesip seni onunla dövmeyi tercih ederim. Şimdi geri çekil." Sesi, ruh çekilişinin ona verdiği gücün ağırlığını taşıyordu.

Şekil değiştirenin canavar yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı ama itaat etti. "Göreceğiz bakalım."

"Becereceğın tek kişı kendin olacaksın," diye tısladı, içinde bir basınç oluşuyordu. Gölgeleği dışarı çıkmak istiyordu.

Ama bir şey olmadan önce, Kiran onu iterek tekrar aralarına girdi.

Etrafına göz gezdirdi. Saevel'in kocaman gözleği hâlâ Imani'ye kilitlenmişti ama yine de kadının emrettiğı gibi geride durdu. Niflheim'in veliahtı güçlüydü ama Saevel onunla savaşıamazdı. Şimdiye kadar kimse edememişti, belki Kiran hariç.

Şu anda kontrol onda olsa da, bu uzun sürmeyecekti. Ruh çekimi vahşileşti ve arttı. Yakında Saevel'i çılgına çevirecek ve saldıracaktı. Onu koruyacak büyüğü olmadan, onun merhametine kalacaktı.

En azından Imani yalnız değildi.

Kiran'ın göğsünden tehditkâr bir ses geldi, o kadar derin ve yırtıcı bir sesteki onu ürküttü ve Saevel'in daha da uzaklaşmasına neden oldu.

Saevel gözleğini kıstı. Bu açık bir meydan okumaydı. Sonra, hiç düşünmeden Saevel saldırdı. Bir canavar gibi hızla saldırdı; onun boyunda biri için mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlıydı. Kiran'ın kolları

demir gibi sarılmıştı. Güçlüydü ama Saevel Kiran'ın gömleğinin önünü tutarak onu uzaklaştırdı ve sertçe duvara bastırdı. Sıvanın parçaları kuvvetin etkisiyle yere düştü.

Korkuyla, gölgeler kontrolünün duvarına çarptı.

Gözlerini Kiran'a dikerek odağını sabitlemeye çalıştı. Onu şaşırtacak şekilde, duvara yaslanmış olan Kiran içinde bulunduğu durumla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Onun yerine, kardeşinin ölümcül bakışlarını çılginca bir sırtışıyla karşıladı.

İtaatkâr ama aynı zamanda tamamen delirmiş bir halde, "Bana en son saldırdığın zamanı hatırlıyor musun Saevel? Babamın sandığı canavar sen misin? Onun evcil canavarı, ha? Ona mı dönüşüyorsun?"

Saevel'in öfkesi sıcak ve hızlı bir şekilde yandı.

Kiran'dan da şiddetli bir gerilim yayılıyordu ama onunki daha hesaplı ve keskindi, çekiçten ziyade bir bıçak gibiydi. Kıpırtısızlığı kadının omurgasını titretti. Büyülü güç, içinde patlamaya hazır büyük bir uçurumu dolduruyordu ama kendini tutması onu hayrete düşürdü.

Kiran bırakırsa ne olur?

Imani onun yeteneklerine gıpta ediyordu ama ters giden bir şeyler vardı. İnsanları inandırdığı kadar kontrollü değildi ve bu onu korkutuyordu.

"Ben onun gibi değilim ve sen yerini unutuyorsun," diye bağırdı Saevel, sesi gürleyerek. "Bu dersi daha kaç kere öğrenmen gerekiyor?"

"En azından bir kez daha, sanırım," dedi Kiran duygusuzca.

Saevel asayı Kiran'ın elinden çekip alarak odanın diğer tarafına, yere doğru yuvarladı. Ardından parmaklarını şıklatarak kardeşine bir hizmetkâr gibi emirler yağdırdı. "Varisinin önünde diz çök."

Kiran itaat etmek için hiçbir hareket yapmadı, bakışlarındaki vahşi pırıltı parlıyordu. "Bugün ölmek istediğin gün mü kardeşim? Sence kimse Artık var olmasaydın umursar mıydın? Babam bana teşekkür ederdi. Çoğu insan ederdi. Ama seçim senin." Saevel kardeşinin ağzına bir yumruk indirdi.

Saevel'in yumruğunun şiddeti tökezlemesine neden olsa da Kiran tepki vermedi, irkilmedi bile. "Babamın bunu bana daha önce yapmadığını mı sanıyorsun? Senin ondan daha yaratıcı olduğunu sanıyordum," dedi Kiran, ağzının kenarındaki kanı silerken.

Imani'nin onun kontrolünü kaybetmesinden duyduğu korku arttı. Büyüsünün bir başka şiddetli sarsıntısı yükseldi.

Diz çök, seni aptal, diye sessizce yalvardı, aptalca bir şey yapmadan önce kardeşler arasındaki bu tartışmanın bitmesi için sabırsızlanıyordu. Eğer o

gölgeleri bu odadaki herkesi ve her şeyi yok edecekti.

Prens Kiran ona bir bakış bile atmadı. Bakışları dizlerinin üzerine oturan ama diz çökmeyen kardeşine sabitlenmişti. Erkek elfin belirgin çenesinde küçük bir kas esnedi. Gülmemek için kendini zor tutan İmani'nin gözleri büyüdü. Bu küçük meydan okuma *hoşuna* mı gidiyordu?

Kiran'ın yüzüne bir yumruk daha indi. "Babamdan daha yaratıcı olmama gerek yok. Sadece daha güçlü olmam gerekiyor."

Kiran'ın yüzünden ve boynundan daha fazla kan damladı ve başı duvara çarparken kahkahası manyakça bir hal aldı. Beyaz dişlerinde kan parlıyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu çünkü kibirli maskesinin ardında canavarca bir şey saklıydı.

Draswood'un içinde doğan İmani, hayvani yırtıcıları herkesten daha iyi anlıyordu. Onun yüzünü görmek içinde daha fazla dehşet yarattı. Canavarın kendi büyüsunü ele geçirmek için serbest kaldığını görmek istemiyordu.

Korkan İmani düzensiz nefesler aldı. Gölgeler içinde titreşti ve onları ne kadar zapt etmeye çalışırsa çalışsın, büyü tırnaklarını siyaha çevirmeye başladı, sanki yavaşça sızan bir sıvı gibi derisinin altına yayıldı.

Kiran'ın gözleri bir an için odaklanamadı ama sessiz kaldı. Burnundan ya da ağzından akan kan gömleğini kaplamıştı. Bir şekilde kendini toparlayıp kardeşine bakmayı başarmıştı ama canı yanmış olmalıydı. Nasıl acımasın ki?

Dürüst olmak gerekirse, Saevel gibi birinden yüzüne iki yumruk yedikten sonra Kiran'ın bilincini nasıl koruduğu onu etkilemişti.

Saevel öfkeli bir bakışla Kiran'a tekrar vurmaya hazırlanırken, İmani dehşet içinde gölge büyüsunünün ellerindeki damarlara yayılışını izledi. Parmak uçlarından küçük dumanlı sihir akıntıları çıkıyordu, ta ki sihir ellerinin üstünü tamamen kaplayana dek. İmani parmaklarını oynatarak onları geri çağırmaya çalıştı ama hiçbir şey patladığında karanlık sisi durduramazdı. Korkusu bu kadar yüksekken kontrolü daha da zayıftı.

Prens Kiran'ın gözleri onunkilere kayarken içinde bir kıyamet duygusu belirdi. İmani gölgelerini çoğu insanın, özellikle de güçlü usta cadıların önünde kullanmamaya son derece dikkat etmişti. Dışarı sızmadığı sürece kimse fark etmezdi. Odadaki ışıkları ya da ateşi etkilediğinde bile insanlar bunu görmezden geliyordu.

Kiran bu gösteriyi görece kadar güçlü olacaktı -şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu- ama umutsuzca onun bilmesini istemiyordu

sırrının tüm boyutlarını.

Başını yana eğdi, bakışları teslimiyetle kardeşine kaydı. Kadının üzerine bir rahatlama dalgası düştü.

Adam diz çökmeden önce oda bir saniyeliğine dondu ve kadının içini bir ürperti kapladı. Maskesi bir yıldırım gibi kalktı ve her zaman karanlıkta saklı olanı aydınlattı. Bir an için Kiran'ın deliliğinin bir parçasını gördü. Bir yüzü vardı - yüzünü *ele* geçirmişti. Kiran'ın derisinin altında dizginlenemeyen, çiğ bir nefret çalkalanıyordu.

Gözleri ona dikildi. Her iki göz de simsiyahtı, yeşil görünmüyordu ama ölü bir ruhunki gibi boş ve soğuk değillerdi. Yine de aynı derecede rahatsız ediciydiler.

Sonsuz ve ateşli, simsiyah gözler onu titretti. Birkaç dakikalığına nefes almayı bıraktı. Bir kabus zihnine nüfuz etti, orada var olmaması gereken bir varlık.

Ya da herhangi bir yere.

Vücuduna keskin bir korku duygusu sızdı ve tehditkâr ve şeytani bir şey uzanıp ruhunu yakalayarak onu sarstı. Hayatında hiç bu kadar rahatsız edici bir his onu etkilememişti. Bu onu daha önce hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutmuştu.

Birinin ruhunu yaşarken zorla aldığında da aynı şeyi hissetmiş miydi?

Kendisinden başka kimsenin duyamayacağı, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi bir çığlık odayı doldurdu. Yere çömelip kulaklarını kapatmak istedi.

Sadece bir saniye sonra durdu. Varlık o kadar hızlı kayboldu ki İmani hayal gördüğünü sandı. Öyle olduğunu umuyordu. Emrinde Kiran'ın derin büyü kuyusu olan karanlık bir yaratık mı? Onun yılan formu muydu? Bu düşünce onu fiziksel olarak hasta etti. Gerçekten de İmani'nin ondan hissettiği şey onu gerçekten korkutmuştu.

Eğildi, gergin çenesi inatçılığının tek göstergesiydi.

Ellerini ovuşturarak gölgeleri tekrar içeri itti. Karanlık geri çekildi, cildini zarar görmemiş ve yeniden mükemmel bıraktı.

Kiran ayağa fırladı, gömleğini düzeltti ve dağınık saçlarını düzeltmeye çalıştı ama kanını temizlemeye zahmet etmedi. Adam tekrar ona yakın durmak için hareket ettiğinde kalbi yavaşladı.

Sesi gerginliği kesiyordu, sinirli ama sakindi, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Sikinle düşünmeyi bitirdin mi?"

Ellerini yüzünde gezdiren Saevel derin bir nefes alarak odaklanmaya çalıştı. "Özür dilerim Kiran. Kontrolden çıktım." Saevel İmani'yi işaret etti. "Onun hakkında haklıydın. Bu uygunsuz bir durum."

"Evet, ama onun bir elf olması ihtiyaçlarımız için daha iyi olamazdı. Sen ve Prens Tanyl dahil kimse onu istemeye karşı koyamaz." Kardeşinin göğsünü işaret etti. "Sana bunun önemli olduğunu söylemiştim ve ciddiymdim. Kaldıraca ihtiyaımız var. Bu işin yürümesini istiyorsak bana güvenmelisin."

"Biliyorum." Bir elini saçlarında gezdiren Saevel, İmani'ye baktı. "O zaman küçük fahişenin çizimi seni nasıl etkilemiyor? Ha?"

"Oh, öyle." Kiran'ın sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymuyordu. "Ama tüm elfler bir dereceye kadar aynı zorlama büyüsüne sahip ve bunu yönetmek biraz daha kolay. Aksi takdirde hepimiz birlikte yaşarken çıldırırdık." Durakladı. "Yani, ya onun ruhunun seni kontrol etmesini engellemek için bir bağlanmayı kabul edersin ya da gidersin."

"Bu senin kararın değil kardeşim. Bu ilişkide her zaman bir hiyerarşi olacak." Saevel Kiran'a ters ters baktı ve büyüü odanın içinde parladı. Bir emir.

Başka bir yüzleşmeye hazırlanıyordu ama Kiran onu şaşırttı.

"Elbette." Kiran başını ağabeyinin önünde eğdi.

Bu güçlü cadıyı bu kadar itaatkâr görmek onu yine tedirgin etti. Bu işte özünde *yanlış* olan bir şeyler vardı.

Saevel'in içindeki tüm kötülükler dağıldı ve gözlerinde son derece güvenle kardeşine başını salladı. "İyi. Bir süreliğine kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Ruh çekme konusunda haklıydın. Eğer önemli olduğunu söylüyorsan öyledir," diye sakince kabul etti. "Yorulдум. Artık şu işi bitirelim."

Sinirlenmesine rağmen Saevel'in cevabı onu şaşırtmıştı. Çoğu insanın hor gördüğü, güvenmediğı ve kaçındığı bir danışman olarak Kiran'a güvenmekle kalmıyor, aynı zamanda ne zaman dinleyeceğini ve ne zaman tavsiye alacağını da biliyordu.

Belki de her şeye rağmen kral olacaktı.

KISIM 4

T dakikalar sonra odaya geri döndü. Imani kollarını kavuşturdu, uzun kollu elbisesinin örtüsüne minnettar oldu, çünkü gerçek hali - etle büyülenmiş markaları hariç - illüzyon cazibesi olmadan sergileniyor.

"Bu bağdan pişmanlık duyuyorum." Saevel onun etrafında volta atıyordu. Kiran'ın büyüü ona yaklaşmasını engelledi.

"Onu takip etmeyi bırak," dedi Kiran, sesi alçak ve tehditkârdı. Ocağın yanında, ondan birkaç metre uzaktaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Saevel homurdanarak pes etti ve ağır bir şekilde sandalyeye çöktü.

"Benden ne istiyorsun?" Imani bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. mümkün olduğunca çabuk.

"Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma," diye açıkladı Saevel.

Sırtını dikleştirdi. Değerlendirmeleri geçmeden onu Niflheim Krallığı'na götürmeyi teklif edecekler miydi? Bu gerçek olamayacak kadar iyi olurdu.

Sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Ben aptal değilim," dedi sakın bir sesle. "Tanyl'e erişimim için ne öneriyorsun?"

Saevel kardeşine tembelce bir el salladı. "Bunu bitirmek için ihtiyacın olan şey yanında mı?"

"Bilmiyorum, ama yakında öğreneceğim." Prens Kiran'ın sesi soğuk geliyordu. Kopuk. Duvarı itti. O yaklaştıkça kadın irkildi, dokunuşundan geri çekildi.

"Bana tüm işaretlerini göstermeni istiyorum," dedi, etrafına bir büyü nabızı yayılırken istediğini elde etmeye alışkın birinin ses tonuyla.

"Onları daha önce değerlendirme sırasında incelediğinizde görmüştünüz," diye itiraz etti.

"İkimiz de senin bir illüzyon giydiğini biliyoruz."

"Tüm dişi Norn'lar gibi ruhum için," diye karşılık verdi.

Ama Kiran sadece bekledi. "Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum," diye ekledi, her kelimesine bir haklılık duygusu sinmişti.

Imani onun ölümcül, sakın ses tonundan hoşlanmamıştı. Nazik yumuşaklığı ve sözleri şimdi sadece tehlikesini artırıyordu.

"Onları zaten gördün," diye yalan söyledi dişlerini sıkarak.

Kardeşler, aralarında söylenmemiş sözleri savuşturan bilmiş bir bakış alışverişinde bulundular.

Kalp atışları hızlandı. Imani yalancı bir yalancıydı. Her nasılsa biliyordu çünkü alaycı sırtışı kurtlaşmıştı.

Bir süre sonra adam kısık bir kahkaha attı, kızın kolunu tutarken gözlerinde neşe dans ediyordu.

Adamın beden büyüsunün ardını göreceğinden korkarak geri çekildi ve adama tısladı. "Dokunma-"

Kolunu tekrar yırtarak sözünü kesti, bu sefer daha da ileri giderek tüm işaretlerini ortaya çıkardı.

Imani kaşlarını çatarken, kolunda bir farkındalık sızısı belirdi. Ona her dokunduğunda bu oluyordu. Vücudu ondaki bir şeyi mi tanıyordu?

Aşağıya doğru bir bakış atarak nefesini bıraktı. Yasadışı damgaları hâlâ gizliydi, güçlü beden büyüsunün altında görünmezdi. Ama Kiran'ın bakışları kehanet damgasının üzerinde yoğunlaştı.

Kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek çürük benzeri görünümü daha hafif bir cazibeyle gizlemeye çalışmıştı. Ancak herhangi bir illüzyon olmadan, diğer izlerinden .

Kiran parmağını kehanet damgasına vurdu, bakışlarındaki hınzırlık geri döndü. "Hmm, Meira adındaki Yüce Norn elfi olmadığın gerçeğiyle başlayalım," dedi bileğini ve her türlü nezaket gösterisini bırakarak. "Sadece biz olduğumuzda sana Imani dememin bir sakıncası var mı, küçük elf?"

İmani'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Kafamı karıştırdın," diye mırıldandı ve artık kesinlikle yapamayana kadar numarayı sürdürmeye yemin etti.

Saç örgüsünden çözülen saç tellerini nazikçe tararken Kiran'ın ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sen koyunların geri kalanını kandırırken, ben senin Imani Aowyn olduğunu kesinlikle biliyorum. Milyon yıl geçse de asla Meira olamazsın."

"Nasıl...? Bunu nasıl bilebilirsin?" Imani'nin sesi titrek bir fısıltı gibiydi. Eğer beden büyüsunü hissedemiyorsa -ki hissedip hissedemediğinden hâlâ emin değildi- o zaman onun adını bilmemesi gerekirdi. Birbirlerini tanımıyorlardı.

Sırıttı. "Kehanet markası sana ait değil ve büyükannenin ölmeden önce Niflheim'da kiminle çalıştığını sanıyorsun? Markalarınız üzerinde bir yanılsama olduğunu tahmin ediyordum. Kardeş olsanız bile ikinizin de aynı büyüye sahip olduğunuzdan şüpheliydim."

Imani hızlı bir nefes çekmekten kendini alamadı. *Bu oydu.* kim olduğunu hemen anlamamıştı ama tanıdık gelmişti ve *bu* yüzden geldiğinden beri onu izliyordu. Malis'i boğan prens oydu. Ara'nın komplo kurduğunu itiraf ettiği kişiydi.

"Meira kılığında neden buradasın?" Kiran'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Yalan söylemeyi bırakmanı öneririm. Aksi takdirde bu karışıklığı kardeşlerinle çözmek zorunda kalacağım."

"Eğer kardeşlerime bir şey yaparsan, babanın kim olduğu ya da ne kadar güçlü olduğun umurumda değil, senin varlığına son veririm," diye tükürdü, kendini olabildiğince yükseğe kaldırarak. Ruhunu onun üzerinde kullanabilmeyi her şeyden çok diliyordu.

Kiran kuşkulu bir kahkaha attı. "*Varlığımı sona erdirmek* mi? Çok hoşsun."

Bakışları karardı ama rol yapmayı bıraktı ve gerçeği olabildiğince zehirli bir şekilde ortaya döktü. "Meira burada asla hayatta kalamazdı. Tarikat onu canlı canlı yerdı ve büyükannem onunkinin aksine benim sihrimi kayıt dışı tutardı."

"Demek onunla yer değiştirdin. Ne kadar asilce." Kiran'ın sesi düzdü.

"Başka ne saklıyorsun acaba?" Saevel kendini beğenmiş bir ifadeyle konuştu.

İmani sahip olduğu küçük kontrolü de kaybetti. Kendini Kiran'dan uzaklaştırarak yakındaki masanın üzerinde büyük bir hançer buldu. Ön kolu büyüklüğündeydi ama umurunda değildi. Hançeri aldı ve öfkeyle Saevel'e doğru uçtu. "Elinde *kozun* var," diye hırladı. "Şimdi, senin için ne yapmamı istediğini söyle bana!"

"Sakin ol, sevgilim." Kiran kolunu kızın beline doladı ve sırtını göğsüne dayayarak kardeşine tekrar saldırmasını engelledi. "Vahşi küçük şey, değil mi?" Onu önüne yatırdı ve asasını tutan bileğini yakaladı. "Açık konuşayım, elf cadı. Sen benimsin. Hayatta kalmak için sana güvenen bir ailen varken çekip gidemezsin. Senin bir hain ve kraliçene karşı bir yalancı olduğunu ortaya çıkarırsam, seni ibret olsun diye cezalandırırlar. Peki kardeşlerin ne olacak? Hmm?"

İmgelem geldiğinde odadaki ışık titredi. Uzun süreli dokunuştan sonra bu kaçınılmazdı.

Kiran'ın yüzü sanki nefes alamıyormuş gibi çılgına dönmüştü. Göğsündeki acıdan dolayı gözleri bariz bir ıstırapla kapandı. Ormanda yere diz çöktü ve yumuşak bir hareketle hançeri kendine sapladı. Yüzünü buruşturarak bıçağı daha sert itti, bıçak tamamen karnına saplanmıştı.

Dışlerini sıktı ama sessiz kaldı, yan yatmadan önce bir eliyle kanlı hançeri kavradı, acı içinde gözlerini kapatırken birinin eline uzandı. Elini sıkıca tuttu ve kadının anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Kan halkaları her yere yayıldı, kara ve toprağa damladı. Şimdi göğsünde kırmızı bir çiçek açmıştı. Sırt üstü yuvarlandı. Kan kaybından dolayı aldığı her nefes zor geliyordu.

Sona erdiğinde ağzından bir nefes kaçtı. Titreyerek şimdiki zamana geri döndü. Çok fazla soru. Çok fazla kan. Bir duygu kasırgası kalbinin etrafını sarmıştı. Diğer ölümler farklıydı; daha yumuşak ve donuk. Ama onun ölüm görüntüsü tam renkliydi ve kanın kırmızısı o kadar parlaktı ki, dönüp ona baktı.

Kiran yüzündeki soluk kesikler dışında yara almamış görünüyordu. Rahat bir nefes aldı.

Elleri iki yanına düştü. "Sorun nedir?"

İnsanların onun bu vizyonlara sahip olduğunu bilmedikleri açıktı ve o da bunun böyle kalmasını istiyordu.

"Hiçbir şey," diye nefes aldı, kontrolünü geri kazanmak için gözlerini kırıştırdı. Tek bir yumuşak hareketle asasını adamın göğsüne doğrulttu.

"Bana da zarar vermeye mi çalışacaksın?" Gözlerindeki ışıltı biraz vahşileşti.

"Yapsaydım ne yapardınız Prens?"

"Bana zarar vermek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hayranlık uyandıran büyü yeteneklerim var. Sence de öyle değil mi, Saevel?"

"Senin yapamayacağın çok az sihir var," diye itiraf etti kardeşi.

Kiran ona yırtıcı, uyarıcı bir gülümseme verdi. "Şimdi bu saçmalığı kes ve senden ne istediğimizi açıklayalım."

Asasını bıraktı ve gözlerini kapatıp beklemeye başladı.

"Tanyl ile yattığını hepimiz biliyoruz. Esa bunu çok güzel ayarladı," diye açıkladı Kiran açıkça. "Yani bana Tanyl hakkında güvenilir ve kullanılabilir istihbarat vereceksin. Karşılığında biz de senin küçük sırrını saklayacağız ve önümüzdeki iki değerlendirmeye hazırlanman için sana bilgi vereceğiz - bir tür takas."

"Hile yapmama yardım edecek misin?"

Kiran başparmağını yavaş ve yatıştırıcı bir hareketle kadının boğazının ortasında gezdirdi. "Buna ne dersen de. Mümkün olduğunca uzun süre değer vermeye devam etmeni sağlayacağım."

"Kabul etmem için kimliğimi öğrenmene gerek yoktu," diye çıkıştı. "Değerlendirmeleri geçme konusunda bilgi karşılığında evet diyebilirdim."

"Anlaşmamız hakkında sessiz kalacağınıza dair ekstra güvenceye ihtiyacımız vardı. Ne de olsa veliahtla yatıyorsun. Seni dürüst davranmaktan ve onu ispiyonlayarak bize ihanet etmekten alıkoyan nedir?"

Ters ters baktı. "Hangi bilgiyi istiyorsun?"

"Tarikat'la ilgili planları ve annesiyle ilişkisi hakkında öğrendiğiniz her şey. *Ne olursa olsun*. Anladın mı? Alakasız gibi görünen detaylar önemli olabilir; nereye gittiği, kiminle konuştuğu, ruh hali. Annesi tarafından duyguları incitilirse, bunu bilmek isteriz. Verdiğiniz bilgiler bizi memnun ettiğinde, karşılığında bir sonraki değerlendirmelerin ayrıntılarını alacaksınız. Olay olmadan önce."

"Çok fazla şey soruyorsun. Bir iki şey duyabilirim ama bana önemli bir şey anlatmıyor. Aslında benden belli belirsiz dedikodular için veliahtla yatmamı istiyorsunuz."

Ağzı değişmedi ama gözleri ısındı. "Ah, İmani, sevgilim, bu senin hassas duygularını incitiyormuş gibi davranma," diye mırıldandı. "Sen daha bu kelimeyi anlamadan önce ben mahkemelerde fahişelik yapıyordum. Kendi türümü tanıyorum ve belirsiz dedikodu parçaları sandığından daha yararlı olabilir."

Imani ifşa edildiği, tuzağa düşürüldüğü için çok öfkeliydi. Adamın kafasını taş zemine çarpmak ve ona hiç benzemediğini söylemek istiyordu. Kendini bunu yaparken hayal etti, tekrar tekrar, beyninin oluklara yapıştığını.

O haklıydı. Bu onu rahatsız etmedi. En ufak bir şekilde bile. Ve açıkçası, Kiran onun hakkında sahip olduklarıyla ve değerlendirmeleri geçmeyi ne kadar çok istediğiyle çok daha fazlasını söyleyebilirdi.

"Beni iki gün boyunca izlediğin ve büyükannemi tanıdığın için beni tanıdığını mı sanıyorsun?" Onun vahşi bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Bir bağ istiyorum," dedi İmani.

"Kesinlikle hayır." Kiran bir kahkaha attı. "Ya kabul edersin ya da çeker giderim."

Şimdi her iki Niflheim kardeşten de daha fazla kahkaha geliyor.

"Tüm bunları bir bağlayıcılık olmadan yapmamı mı istiyorsunuz? Sözüünüzü tutacağınız konusunda ikinize de neden güveneyim?" İmani dedi ki.

"Çünkü başka seçeneğin yok," dedi Saevel, hâlâ gülerek.

Midesi bulandı. Üçü bir an daha birbirlerine baktı ve kadın ne zaman kaybettiğini anladı.

KISIM 5

Imani bıçağı hedefe fırlatmadan önce omzunun üzerinden kaldırdı. Batan güneşin altında bir saatten uzun süredir pratik yapıyordu. Titreyen uzuvlarına rağmen, yüksek bir *gümbürtüyle* merkeze çarptı. Riona, Imani'ye bıçak fırlatmayı öğretmişti.

şeyler. Henüz ne olduğunu bilmesede, ikinci değerlendirme yaklaşırken paslanmak istemiyordu.

İçini çekti ve ellerini birbirine vurdu, sonra bıçağı almak için yürüdü, diğerlerinin büyü yaptığı ve antrenman yaptığı kalabalık alana göz gezdirdi. Gözleri antrenman sahasının girişindeki uzun boylu bir figüre takıldı.

Tanyl kemerli geçitte duruyordu. Saçları her zamankinden daha uzundu, birkaç tutamı alnına doğru kıvrılmıştı. Yüzünde sert bir ifadeyle alanı taradı. Gözleri onunkilere kilitlendiğinde başını bir an için eğdi ve Tanyl onun yanına geleceğinden emin oldu.

Ama elleri ceplerinde, teması kesip uzaklaştı. Çimlerin arka kenarına doğru yürürken, bahçelerin içinde kaybolurken esinti saçlarını karıştırdı.

Toplum içinde hiç birlikte görülmemiş olmalarına rağmen, bu alışveriş onu fazlasıyla endişelendirmişti. Tanyl'ın bir sorunu vardı; üç gün geçmesine rağmen onu arayıp sormamıştı. Prenslerle ilk buluşmasına bu kadar az kala bu durum İmani'yi tedirgin etmişti. Onun ihanetinden mi şüpheleniyordu?

Niflheim prenslerine vermek için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı, eğer umutsuzca ihtiyaç duyduğu ayrıntıları elde edecekse. Tanyl zaten ona neredeyse hiçbir şey söylemiyordu ve toplayabileceği kırıntıları toplamak için onunla mümkün olduğunca fazla zamana ihtiyacı vardı.

Normalde, çağrılmadan Tanyl'in odasına gitmezdi ve o sessiz kaldığı için İmani uzak durmuştu.

Bugün onu arayıp gerekiyordu.

Bıçağını bir hamlede kalçasına dayadı ve çalıların arasından onu takip etti. Uzun çalılar bahçede gezinmeyi zorlaştırıyordu ama bir köşeyi döndüğünde bir şey elbisesini yakaladı ve onu geriye doğru yırttı.

Esa, İmani'yi çevirdi ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. Yavaşça geri çekildiler.

Üstün elf işitme yeteneği sayesinde kulak misafiri olmak İmani için kolaydı; cephaneliğindeki en güçlü araçlardan biriydi. Ama Esa onu, büyücüyü alarma geçirecek olan susturucu koğuştan geçmekten kurtarmıştı. Bir sebepten ötürü Kiran'ın benzer savunmalarını atlatmıştı -belki de kara büyüde olduğu gibi- ama Tanyl'inkinde işe yarayıp yaramayacağından emin değildi.

Bunun yerine Esa çalıları işaret etti ve arkalarına saklandılar. İmani'nin onu takip edebilmesi için Tanyl'in bahçeden çıkmasını beklerken sık çalılar minyon dişileri gizledi. Eğer onları yakalarsa, İmani yeni bir bilgi duyma şansının ortadan kalkacağından emindi.

Beş dakika kadar beklediler. Sonra ayak sesleri sessizliği bozdu. İki çift deri çizme taşların üzerinde hızla ilerliyordu.

Kaptan Sid'e benzeyen bir adam, "Sanırım zaman çizelgesini ilerletmeliyiz," dedi.

"Yeterli desteğimiz var mı?" Tanyl'in sesi çaresizdi.

"Tarikat elimizde, İlk Cadı hariç ve kuvvetlerimize ben komuta ediyorum. Onlar bana sadıklar, Kraliyet'e değil."

Böyle bir ifade hainceydi ve İmani'nin ağzının açık kalmaması için yapabileceği tek şey buydu. Konuşan adamın Sid olup olmadığını teyit etmek için köşeye doğru süzüldü, bir esinti çözülmüş saçlarını yüzüne savuruyordu. Gümüş, kaybolan güneş ışığında parlamış ve muhafızın gözüne çarpmış olmalıydı.

Sid sıkılmış dişlerinin arasından, "Yalnız değiliz," diye fısıldadı.

Tanyl arkasını döndü ve Imani dilini öyle sert ısırdı ki bakırın tadı yanağına damladı. Onu orada tuttu, dişlerinin arasında ezdi, ısırdı, ısırdı.

Gözlerinde öfkeyle ilerleyen Tanyl onu gölgelerin arasından çekip küçük avluya soktu. Esa minicik peri boyutuna kadar küçülmüş olmalıydı çünkü görünürde hiçbir yerde yoktu - güvenilmemesi için bir başka neden.

Imani yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Sadece birkaç saniye önce köşeden döndüm. Bölmek istemedim, bir şey de duymadım."

Tanyl ona bir bakış attı, ikna olmadığı belliydi. Sonra prens Sid'e döndü. "Burada işimiz bitti. Bu durumla ben ilgileneneğim."

Sid başıyla onayladıktan sonra tek kelime etmeden ters yöne döndü.

dirseğinden kavrayan Tanyl, labirentin içinde sürüklerken dümdüz önüne baktı. "Hadi; biraz sohbet etmek için odama gidiyoruz."

Oraya giderken konuşmadı ya da süitine girdiklerinde ona bakmadı. Kendine bir kadeh şarap doldurdu ve ona şarap ikram etmedi. Onun bakışlarıyla karşılaşmak için dönmeden, "Ne duydun?" dedi.

"Tek duyduğum, öne alınması gereken bir zaman çizelgesi olduğuydu" dedi.

"Yalancı." Kafese kapatılmış büyük bir hayvan gibi odada volta atıyordu.

Nefes verirken ellerini önünde oynattı. "Tanyl, başka bir şey duymadım. Bugün hava çok rüzgârlıydı ve sadece birkaç saniyedir oradaydım, yemin ederim." Önemersizmiş gibi davranmaya çalışırken yalanları etrafına yığılmaya devam etti. "Ayrıca, önemli bir şeyden bahsediyor olamazsın. Kim susturucu bir büyüünün içinde olmadan böyle halka açık bir yerde bunu yapacak kadar aptal olabilir ki?"

"Ağzına tahammül ediyorum çünkü birlikte eğleniyoruz Meira. Dikkatli ol, yoksa eğlenceli olmaktan çıkabilirsin." Odasına girdiklerinden beri ilk kez onunla göz göze gelirken sesi sertti. Sert ses tonu onu şaşırtmıştı.

Ürperdi ve tek yapabildiği başını sallayıp onaylamak oldu. "Anlıyorum." Yapmak istediği son şey bu gece dışarı atılmaktı. Çok az zamanı kalmıştı. Imani onunla tutkulu bir gece geçirmek istiyordu, her şeyin yolunda olduğuna onu ikna etmek için buna *ihtiyacı vardı*.

Prens aynı şeyi hissetmiyor gibi görünüyordu. Sürünerek şöminenin yanına gitti ve yaslandı. Alevler parladı ve kıvrandı

ondan önce.

Seçeneklerin dışında, elinde son bir numara vardı. Onun üzerinde böyle bir güç kullanmak kendisini suçlu hissetmesine neden oluyordu ama soğuk tavırları yüzünden, normal yöntemlerini kullanarak ondan hiçbir şey elde edemeyecekti. Tehlikeliydi ve bunu onun üzerinde kullandığı için alçaktı ama çaresiz zamanlar ve hepsi bu.

İmani evden ayrılmadan önce -Mira ve Ara bundan emin olmuştu- çekilişi gizleme konusunda deneyimli olmasına rağmen, onu kullanma konusunda daha az deneyimliydi. Ancak saraya geldiğinden beri daha da ustalaşmıştı.

İmani ruh çekilişindeki illüzyonu gevşetti. Hayatının çoğunda *onu* kontrol eden bu büyünün kontrolünü ele geçirmek inanılmaz bir histi.

Bunu kullandığı diğerk zamanlarda olduğı gibi, İmani teninin hafifçe parladığını, gözlerinin genişlediğini ve mavi renklerinin derinleştiğini hayal etti. Kokusu odayı dolduruyordu, dikkatini çekecek kadar hafifti ama manipölasyonu hissedebileceğı kadar belirgin değildi. İllüzyon büyüsü duyguları eşit ve sabit tutuyordu.

, *bana bak*, dedi sessizce.

Şarap kadehini bir çırpıda bitirdi ve ikinci kez doldurmak için gümüş sürahiyi eline aldı. Başını kaldırdı ve masanın üzerine koydu. Bakışları yukarı kaydı, gözleri onun odağını yakaladı. Gözbebekleri daha belirgin görünüyordu ve gözlerinde görünür gri yoktu. Ona bakışı sanki ... sanki İmani'nin kim olduğı hakkında hiçbir fikri yokmuş, onu görmemiş gibi. Bakarken boğazı düğümlendi.

"Ben bir şey duymadım," diye mırıldandı İmani, sesi efsun büyüsüyle bozulmuştu, bir yandan da yavaşça ona yaklaşıyordu. Şimdi ona inanacaktı. Onu buna inandırmıştı.

Yavaşça uzandı ve onun yüzünü kavradı.

Tanyl bir saniye bile geri çekilmedi. Gözünü bile kırpmadı. Ona bakarken çenesinde bir sertlik vardı ve konuştuğunda sesinde daha önce olmayan bir pürüz vardı. "Sana güvenebilmeliyim Meira... Bunu seninle yapıyor bile olmamalıyım. Şu anda üzerimde dağ gibi sorumluluklar var. Sen dikkatimi dağıtıyorsun."

"Bana her konuda güvenebilirsin... Sid'le ne hakkında konuşuyordunuz?" Sesi hâlâ büyü sihriyle kaplıydı. İleride ona güvenecekti.

"Elfler gelmiyor," diye belirtti. "Ellisar, Draswood'a gönderdiğimiz her adamı öldürdü ve parçalara ayırarak geri gönderdi. Bu kadar çok adam kullanmamalıydık.

çok fazla güç."

"Yine de bu senin kararın değildi. Kraliçe giderek daha da küstahlaşıyor." Imani, Dialora'nın parçalanmış askerleri geri alacağı düşüncesiyle ürperdi.

Gözlerini ovuşturan Tanyl'ın tek tepkisi derin bir iç çekiş oldu. Sesi tamamen bitkin geliyordu, yorgunluğu hissediliyordu. "Niflheim prensleri bunu hafife almayacaktır. En güçlü cadılarımızdan bazılarının Norn olduğunu bildikleri için elfler hakkında sorular sormaya devam ediyorlar."

"Şu anda onları kışkırtma riskini göze alamayız. Onları yatıştırmak için başka bir pazarlık yapmamız gerekebilir."

"Biliyorum." Tanyl bir elini saçlarında gezdirdi. "Ormanın ne kadar içine girebildiler?"

"Neredeyse dış mahallelere kadar. Ellisar Draswood'u sıkı sıkıya kilitledi. Eninde sonunda bir sorun olacak. Onu nasıl müttefik yapabileceğimizi anlamaya başlamalıyız. Annem bu konuda yeterince çaba göstermedi. Ya Draswood'u tek başına yönetmek için onu görmezden geliyor ya da onunla düpedüz güç kullanarak başa çıkıyor. Bunun daha iyi bir yolu olmalı."

Imani başını geriye doğru eğdi. Dudakları onunkilere değdi ve şöyle dedi:

"Bulacaksın

o."

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. Sesi kalındı. "Ve çok hiç beklenmedik." Aletini kadının merkezine sürtmek için kendini ayarladı. Sürtünme kadının içinden zevk akmasına neden oldu. "Ruhunu benim üzerimde hiç kullandın mı?" Sesinde bir kırılganlık tonu vardı.

Onu öptü ve yine büyülu sesiyle dudaklarına mırıldandı: "Asla bilerek değil. Bana güvenebilirsin." Imani kelimeleri zorla söylerken bir sapkınlık gibi hissetti. Yalanları onu iğrendiriyordu ama daha uzun bir oyun oynadığını, onu arzuladığı güce ve bağımsızlığa, yani Drasil'e götürecek bir oyun olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Buna değdi.

"Biliyorum," diye inledi, ona manipüle ettiği cevabı verdi, kolunu beline dolayıp onu kendine çekerken buna gerçekten inanmasını sağladı.

Imani onu sert ve kalın bir şekilde karşısında hissetti. Kolunu kavradı, içinde bir gerilim oluştu.

Kolları ve bacakları birbirine dolanarak yatağa girdiler ve daha önce onda olmayan tutku yeniden ortaya çıktı.

Imani ne isterse yapmasına izin veriyor, tekrar onun gözüne girmenin tadını çıkarıyordu. Her ne kadar ona yalan söylese de, Tanyl'den *hoşlanıyordu*. Muhtemelen biraz

Tehlikeli durumları göz önüne alındığında çok fazla.

Imani'nin hatırladığı son şey, Tanyl ile yüz yüze yattığı ve onun saçlarıyla oynadığı oldu.

Dudaklarında uykulu, memnun bir gülümseme belirdi.

KISIM 6

Tİki gün sonra, ilk buluşmaları için tekrar Niflheim prenslerinin odalarına girdi.

Üzerinden gelen daha kalın büyüye ve insanları uyaran kötü bir ısı izine rağmen, onun emriyle, kırık bir baraj gibi etrafına aktı ve görünüşünün üzerindeki cazibeyi sıyırdı. Ama yine de, beden büyüğü değil.

Çoğunlukla gerçek haliyle eşikten adımını atarken kendi kendine gülümsedi.

Bir adamın sesi koridordan aşağıya süzüldü. "Bize her şeyi verdi. Tüm kanıtları, gitmeye hazır."

Yaklaştığında, ateşin turuncu ışıltısı odayı aydınlattı, yanında birlikte duran üç adam da dahil. Bu manzara onu dondurdu.

Naiadların yüksek nöbetçisinin oğullarının neden burada olduğuna dair milyonlarca senaryo aklından geçti ve hiçbirisi iyi değildi.

"Bu kanıtı kraliçeye götürürseniz, ciddiye almak zorunda kalacaktır," dedi diğeri.

"Büyü-" diye sözünü kesti ilk adam, gözlerini İmani'ye dikmişti. Bir ona bir de prene baktı. Su perisinin yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayıldı. "Vay, vay, vay, Leydi Aowyn."

Büyükannesi yıllar önce birkaç kez adamın babasıyla bir araya gelmişti, hepsi de işle ilgiliydi ve daha önemli işlerde Riona'yla birlikte hep ona eşlik etmişlerdi. Bu yüzden, onu yıllar önce göz kamaştırıcı kıyafetleriyle görmüş olsalar da, adam onu hâlâ tanıyordu.

İmani, gösterişsiz formunun üzerindeki ağır bakışların ağırlığına rağmen dimdik durdu.

"Ne hoş bir sürpriz, İmani," diye tersledi Kiran, kardeşlere dönmeden önce tam tersini ima eden bir tonda. "İkinizin de Leydi Aowyn'i şahsen tanıdığınızı bilmiyordum." Prens'in yüzü donuktu ama çenesindeki bir kas gerildi. Onun odalarına girmesine izin vermemeliydi.

İmani, naiadların yüksek nöbetçisinin oğullarını hiçbir şekilde şahsen tanıımıyordu ama ağzını ince bir çizgi halinde kapalı tuttu.

"Ben de öyle olduğunu bilmiyordum, Kiran," dedi Selwyn beğenmiş bir ifadeyle. "Yıllar öncesine göre çok daha büyümüş olduğu kesin." Elektrik mavisini bakışlarındaki sıcaklıkla gözlerini kızın göğüslerine indirdi. "Her zaman güzel olacağını düşünmüştüm ama hiç *bu kadar* güzel olmamıştın." Cık cık etti. "Korkunç yara izleri dışında. Çok iğrenç."

Dudakları aralandı, kısa ve sığ nefes aldı. Yine de sessiz kaldı.

Küçük kardeş Maelon duvara yaslanmış ve merakla onu inceliyordu. Büyüsünün onu çoktan etkisi altına aldığından şüphelendi ve buraya dalmaktaki dikkatsizliği ve küstahlığı için kendini bir kez daha azarladı.

İmani'ye yaklaşarak başını salladı. "Hmm, gerçekten. Prens buraya öldürmeyi planlıyor olması çok yazık."

Sözünü bitiremedi çünkü Kiran yumruğunu ikinci adamın suratına indirdi. Çıtırdayan kemiklere benzer bir ses ve boğuk bir inilti yankılandı. Ceset yere düştü.

Kiran bir an için eskiden yüksek nöbetçinin en büyük oğlu olan adama baktı. Ayakkabısı kafasına çarparak asasını yere düşürdü ve adamı sırt üstü yatmaya zorladı.

Selwyn itiraz etmek için ağzını açtı ama prens buna izin vermedi, onu saçlarından yakaladı ve kafasını ocağın üzerindeki mermere çarptı.

"*Hiçbir şey* hakkında konuşmamakla ilgili hangi kısmı anlamadın? Bırak" -kafasını ezdi- "ben" -bir başka "sana hatırlatayım!" Kiran

diye bağırdı ve adamın kafasını şöminenin şöminesine vurdu. Taşlar yere döküldü ve kanla karıştı.

Yine de, Kiran durmadı.

"Benim işim hakkında kimseyle konuşamazsın." Smash. "Benden hiç bahsetmiyorsun." Smash. "Ve sen de bana *Majesteleri*'nden başka bir şey demiyorsun."

Ezmek. Slam. Çarpma. Prens geri adım atmadı ve kız her seferinde acı içinde kıvrandı.

Imani sonunda Selwyn'in kan ve etle kaplı başını bıraktığında nefes verdi. Tamamen yok olmuştu.

Cesedin yere düşmesine izin verirken Kiran'ın yüzünde hiçbir duygu belirmedi. Duvara aldığı ilk iki darbeden sonra muhtemelen ölmüştü ama prens bu perinin kafasının boynundan çıkmasını istemişti.

Kiran omuzlarını devirerek volta attı. Boğuk bir kahkaha atarak, kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi iki eliyle saçlarını çekiştirdi. Kasları gerilmiş, dengesiz bakışları odada geziniyordu. Göğsü kabarmış, kan lekeleriyle kaplanmış, ellerini yüzüne sürerken hem yıkıcı hem de tam anlamıyla deli görünüyordu.

Aslında, hiç şüphesiz, adam kesinlikle deliydi. Bunu görmek için usta bir cadı olmaya gerek yoktu.

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için delice bir dürtüyle savaştı - iğrenç, aşağılık bir düşünce. Ama adam onun ilgisini sonuna kadar çekmişti.

Saçlarını alnından fırçalayan ve yüzündeki kanı silen Kiran etrafındaki cesetlere baktı.

Başka bir aptal odaya adım attı. Meçhul su perisi anında durgunlaştı, kan karşısında ağzı açık kaldı.

Kiran gözlerini devirdi. "Bütün naiadlar bu kadar aptal mı?" diye sordu kimseye belli etmeden, su perisi dönüp kaçmaya çalışırken esasına uzandı. Kiran bir hamlede onun bacaklarını kesti ve su perisi yere düştü.

Prens ona doğru yürüdü ve hıçkırıkları ve çığlıkları karşısında başını yana eğdi. Kiran yine güldü ve ona göz kırptı. "Çenenizi kapalı tutamayacaksanız benimle bu anlaşmayı yapmamanız konusunda sizi uyarmıştım."

Kiran büyüyle adamın yüzünde bir delik açtı ve yine yanağına kan sıçradı. Imani'ye dönmeden önce bu karmaşa karşısında bir kez daha sinirlenerek inledi.

Daha önce de böyle sahneler görmüştü. Sık sık olmazdı ama büyü satıyorsanız şiddet kaçınılmazdı. Bununla birlikte, şu anki durumu

prensler kabul etmek istediğinden çok daha tehlikeliydi. Bu onu korkutuyordu. Onların elinde ölmekten korktuğu için değil -ölmekten korkmuyordu- ama krallıklarının karşı karşıya olduğu katıksız güç yüzünden.

Kiran'ın yüksek bir nöbetçinin oğullarıyla bir anlaşma yapmış olması ve ardından onları Essenheim'in sarayındaki odasında bir hevesle öldürmesi, Kraliyet'in onları ne kadar az tehdit ettiğini ve Niflheim Krallığı'nın ne kadar derine sızdığını gösteriyordu.

Şimdi Imani'nin önünde iki seçenek vardı: Tanyl'e söyleyip kendini ifşa etmek ya da sessiz kalıp Niflheim Krallığı'nın boynundaki ilmiği sıkmaya devam etmesine izin vermek. İkisi de ona uymuyordu.

Kanlı gömleğini yırtıp çıkaran elf prensi onu görmezden gelmeye devam etti, hatta o yaklaşıp tüm vücudundaki çok sayıda bağlayıcı işaret ve yara izini açıkça incelerken bile. Bunlar onu şaşırtmış ve hafifçe şok etmişti. Bir bağlama damgasının nasıl ve nerede ortaya çıkacağını tahmin etmek zordu ve büyüler kalıcı olmadıkça, zayıfladıklarında, yapan kişi öldüğünde veya şartlar yerine getirildiğinde kaybolurlardı. Ama o kesinlikle *korunuyordu*.

Imani yıllar boyunca büyük kovanlar için çalışan her türden düşük ırk görmüştü ve çoğunun vücudu Kiran'ınki gibiydi. Büyü satan cadılar, işlerinde ne kadar uzun süre vücutlarının her yerinde yara izleri ve bağlayıcı damgalar biriktirirlerdi. Azizler, kendi vücudunda bile çoğu yüksek ırktan kadından daha fazla bağlama damgası ve yara izi vardı ama o bir *prensti*.

"Görüyorum ki hâlâ odalarımıza giriyorsun." Sesi aralarındaki tuhaf sessizliği bozdu.

Uyarının etkisi üzerindeydi. Mantıklı bir tepki hareketsiz kalmak, Kiran'a istediği bilgiyi vermek ve oradan hızla çıkmaya çalışmak olurdu. Bunu Kiran'ın kafasına sokabilir, Tanyl'e olanları anlatmakla tehdit edebilirdi.

Bir duraksamayla, yüksek naiad erkeklerinin -yüksek nöbetçinin oğullarının- bedenlerine baktı.

İşte o zaman Imani tehditlerle Kiran'la ilgili hiçbir yere varamayacağını anladı. Eğer birisi yoluna çıkarsa, onu kolayca öldürüyordu. Hükümdarlar ve kardeşleri dışında, Kiran'ın öldüremeyeceği pek fazla insan yoktu.

Onun gibi insanların arasında hayatta kalabilmek için, bir insanın her zaman canlı halinin ölü halinden daha değerli olduğundan emin olması gerekirdi. Kiran gibi biri üzerinde mutlak güce sahip olacak kadar çok arzuladığı bir şey bulması gerekiyordu. Ve

Gidip Tanyl'e olanları anlatırsa bunu yapamazdı.

Hiç düşünmeden, ne kadar olsa da kendini tam boyuna çekti ve adamın karşısına geçmeden önce sihirli imzasının onu çevrelemesine izin verdi.

O uyumsuz gözler yoğun bir şekilde ona bakıyor, omurgasında ürpertiler yaratıyordu. Deliliğine, yaptıklarına rağmen, aklını kaçırdığı uçurumdan aşağı inmesini istiyordu.

Elleri onu sakinleştirmek için kendiliğinden kalkıp kollarında aşağı yukarı gezindi. "Kimi öldürmeyi planlıyorsunuz, Majesteleri?"

İfadesi merakla karışık bir hal aldı. "Belki de odalarımı zorla girdiğin içindir. Daha azı için insanları öldürdüm."

"Beni öldürmeyeceksin. Bu hafta öğrendiklerimi paylaşmak için buraya gelmişken olmaz." Onun tepkisini görmek için başını eğdi. "Ayrıca, ellerin bu cesetlerin geri kalanıyla dolu. Tanyl ne yaptığını öğrendiğinde ne diyecek?" diye kıkırdadı.

Gözlerini bir anlığına kapatırken bakışlarında hâlâ delilik parlıyordu. Vücudu kadının avuçlarının altında gevşedi.

Adamın göğsüne dokunduğunda yumuşak nefesiyle içine bir sıcaklık yayıldı. Hiçbir şey doğal görünmese bile bu doğru ve çok doğal hissettirdi.

Yine o sesi çıkardı -yuvarlanan gümbürtü- ve kadının tüm vücudu ürperdi.

Şu anda ne büyük bir güce sahipti. Ellerinin Kiran'dan gelen sesler gibi daha fazla ses çıkarmak için daha fazla dolaşmasını engellemek için bir çabaydı.

Avını görmüş ve üzerine atılmak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi ona bakarken inanılmaz derecede hareketsiz duruyordu. Parmaklarını boynunun sütununda gezdirip sesini alçaltırken kalbi küt küt atıyordu. "O cadıların üçü de değerlendirmelere katılıyordu," diye homurdandı. "Cesetlerden kurtulduğumda, tam olarak ne olduğu konusunda benim sözüme karşılık senin sözün olacak. O yüzden bu küçük günahı kimseye bahsetmeyi aklından bile geçirme."

Kiran, değerlendirmelere katılan tüm Essenheim cadılarını kontrol ediyordu. Değerlendirmeler sırasında öldüklerini söyleyecek ve kimse bunu sorgulamayacaktı, özellikle de incelenecek ceset kalmayacağı için.

Kız başka bir şey söyleyemedi, adam elini kızın üzerine koyarak durdurdu. "Seni yine de öldürebilirim. Ben bir vahşiyim, unuttun mu? Her şey

Bir tehdit hissettiğimde mümkün." Ellerini bıraktı ve saçından bir tutam aldı, sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibi parmağına doladı. "O perileri öldürmek zorunda kalacağımı hep biliyordum - hepsinin koca ağızları var. Seni de öldürmek zorunda kalacak mıyım? Bugün burada gördüklerini ağzından kaçırarak mısın?"

Göğsüne baskı uygulandı. Hareket edemiyordu ama sonunda başını sallamayı başardı.

Gülümsedi ve kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmadan önce parmağından çözdü.

"Madem bu kadar ilgileniyorsun, tüm saçlarımı kesip sana vermeliyim," dedi, sesi amaçladığından daha soluk soluğaydı.

Kiran'ın yüzünden adlandırılmayacak kadar kısa bir duygu geçti. "Senin her parçanla ilgileniyorum, İmani."

Dudaklarından dökülen adı onu gerdi. Tuhaf bir tanıma duygusu yeniden kemiklerine yerleşti, korku ve sevinç aynı anda.

Ayılmış bir ifadeyle geri çekildi. "Ama hayır, bu gece seni öldürmeyeceğim." Sessiz bir direktifle onu takip etmesi için döndü.

Kiran'ı yan odaya kadar takip eden İmani, Saevel ve iki kadın su perisi cadının kendilerini beklediğini fark etti. Biri elinde bir asa sallayan yaşlı, güzel bir kadındı. Diğer ise daha genç ve güzeldi, bir sandalyede yarı çıplak uzanıyordu.

Kimse konuşmayınca ateş garip bir şekilde çatırdadı.

İmani gözlerini kadınlara dikti, durumdan hiç de hoşnut değildi.

Saevel selamlamak için tembelce pantolonunun düğmelerini açtı.

Odanın diğer ucunda Kiran'ın yüzü okunmuyordu, yarı kapalı göz kapaklarının altından rahatsız edici gözleri parlıyordu. Her zamanki ukala gülümsemesi ilk kez kaybolmuştu. Bunun yerine onu izlemeye devam etti.

Ondan saklanmayı reddederek çenesini kaldırdı, ama zihnini dikizliyormuş gibi kendini açıkta hissetti. Ne düşünüyordu acaba?

Elinde asa olan su perisi cadı Kiran'a doğru yürüdü ve kulağına fısıldadı. Cadıya acımasızca gülümsedi ve başını salladı.

Kiran, aralarındaki ilişkiyi değerlendiremeden aniden kardeşine döndü. "İlgilenmem gereken bir durum var." Sonra ikisi de ayrıldı.

Nasıl cevap vereceğini bilemeden birkaç kez gözlerini kırıştıran İmani, o uzaklaşırken aptal gibi öylece durdu. *Kiran*'ın öğütlerine cadı azizlerin içinde *kimdi*? Kardeşler kendilerinden bir düzine getirmişti.

danışman olarak usta cadılar, yani onlardan biri olması mümkündü. Böylesine esrarengiz bir ilişki ilgisini çekmişti ama şu anda bu konuda endişelenemezdi.

Imani fahişeyi işaret etti. "Nedir bu? Sana vermem gereken bir rapor var."

"Ve yapacaksın. Meşgulüm ve birden fazla işi *çok* iyi yaptığımı göreceksiniz."

Saevel'in bir fahişeyle seks yapmasını izlemek üzereydi; bu, ruhunun çekiciliğini rahatsız etmek, onu kontrol etmek, onu küçük düşürmek ve onunla alay etmek için yapılmış bariz bir güç gösterisiydi. Öfke göğsünü yaktı.

CKAPTER s 7

T Fahişe Imani'yi inceledi. "Bu bir dişi Yüce Norn."
"Gerçekten de öyle. Oldukça gözlemcisin," dedi Saevel kayıtsızca.

"Daha önce hiç soylu bir dişi elf görmemiştim Majesteleri," diye mırıldandı fahişe, ona dönmeden önce gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Imani cazibesi olmadan duygularını dizginlemeye çalışsa da, ortaya çıkmak üzere olan sahne karşısında kanı giderek ısındı. Açlığının mantıklı tepkileri . Tanyl'den beslenmeyeli iki gün olmuştu. Imani ilk geldiğinde üç *hafta* aç kalmıştı ama şimdi açlıktan ölüyordu.

Şimdiden onun kölesi haline gelen fahişe, bakışlarını tekrar Imani'ye sabitlemeden önce bir yanıt beklemedi. Üzerinde sabahlıktan başka bir şey olmayan kadın, ağırbaşlı bir gülümsemeye onu inceledi. Sabahlığın yere düşmesine izin verdi ve daha da yaklaştı. Imani onun işaretini fark etti; sıradan bir naiad.

"Ona dokunmak istiyorum. Söyledikleri kadar güzel, hatta-"

"Uzak dur benden," diye hırladı Imani ve onu itmeye çalıştı. Bu kadınla kişisel olarak bir alıp veremediği yoktu ama ruh çekimini yumuşatacak illüzyon büyüsü olmadan kontrolden çıkmış hissetmekten nefret ediyordu.

Saevel fahişeyi kolundan yakaladı ve onu geri çekti. "Onunla konuşma dedim," diye hırladı.

Orospu kafasını toplar gibi başını salladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Prens, şekil değiştiren dişinin üzerinde yükseliyordu ve İmani onun formunu incelemekten kendini alamadı.

Adamın ne kadar çirkin olduğunu bir kez daha fark etti; hiç de onun tipi değildi. Ama yine içinde garip bir arzu ve tiksinti birbirine karıştı. Açlığına lanet olsun. Avına bağlı olarak, beslenmek genellikle sekse bağlıydı. Aile üyeleri söz konusu olduğunda bu sizi onlara daha da yakınlaştırırdı ama çiftleşmemiş erkeklerde uyarılmayı artırırdı. Tam da Saevel'in planladığı gibi, bundan emindi. Aç ve tedirgin, sık nefesleri derinleşti.

Duyguları olursa olsun, onurlu bir şekilde davranacaktı.

Onun küstahlığı karşısında gözlerini fal taşı gibi açan İmani, o anda Saevel'den nefret etti.

Adam ellerini kadının çıplak belinde aşağı yukarı gezdirirken içinde daha da büyük bir açlık uyandı ve İmani'yi bir nefes almaya zorladı. Dudağını ısırdı. İç çatışmasını görmesine asla izin vermeyecekti.

"Raporunu bekliyorum, İmani," dedi omzunun üzerinden, elleriyle kendini sertçe tutarken. Hareketleri durgundu, sanki dünya kadar zamanı varmış gibiydi.

Kendi açlığıyla savaşıyor, sessiz bir hırıltıyla gözlerini açtı.

"Aç ağzını." Saevel şekil değiştirenin saçlarından bir tutam yakaladı ve başını aşağı doğru itti. "Onu becereceğim."

"Bu bilgiyi duyması için ona güveniyor muyuz?" İmani sesi gergin bir şekilde sordu. Elini başının arkasına bastırarak kadını yerinde tutan Saevel, İmani'ye döndü. "Burada *biz yokuz*, ama söz veriyorum ben bitirdikten sonra hiçbir şey hatırlamayacak." Hafıza büyülerini ve iksirleri zordu. Ama onları kullanabilecek biri varsa, o da Kiran'dır diye tahmin etti.

Elinin bir hareketiyle kadını öne doğru itti ve kadın inledi.

"Kendini boğmamaya çalış," diye öğüt vererek kendini onun ağzına doğru yönlendirdi. Gözleri kısıldı. "Derin seviyorum." Kendini *sertçe* kızın içine itti. Onu sikiyle boğuyordu.

İmani kollarını kavuşturarak konuştu ve hiç durmadı. Saevel onun kızarmasını ve gözlerini kaçırmasını istiyordu ama o tam tersini yapıyordu.

Şekil değiştiren birkaç kez göz kırptığında, Saevel kadının çenesini tuttu. "İzlemeni istiyorum."

Ceza olarak sikini kadının boğazına soktu. Korkunç bir an için İmani kadının kusacağını düşündü ama Saevel kendini o kadar derine yerleştirdi ki kadın kusamadı bile. Havasız kalmasına rağmen kadın itaat etti ve adamın kalçalarını kavrayarak onu ağzına aldı. Hatta küçük bir zevk iniltisi bile çıkardı.

Saevel bir onu itti, nefes nefese kaldı ve yere yığılmamaya çalıştı.

Fahişenin gözleri İmani ve Saevel arasında gidip geldi. Yüz hatlarından arzu geçti. "O-"

"Kapa çeneni." Saçlarını elinin etrafına dolayan Saevel başını geriye attı. "Ona *bakma* bile. Unutma, tüm bunları sen kabul ettin."

Oynadıkları boktan oyuna başını sallayarak onay verdi ve böylece adam kadının yüzünü tekrar sikinin üzerine iterek onu pelvisine yaklaştırdı.

Kasları gerildi ama son saniyede geri çekildi. Su perisinin kolunu tutarak onu göğsüne bastırdı ve rahatını umursamadan kendini içine sokmadan önce bacaklarını ayırdı.

Yandan mükemmel bir görüş açısına sahip olan Saevel, fahişeye sanki onu ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi çarptı. Kadın soluk soluğa kaldı, rahatsızlığı unutulmuştu.

İmani sıkılmış gibi davranarak acı verici ayrıntılarla konuşmaya devam etti. "İlginç bulabileceğiniz diğer tek bilgi Draswood'a olan ani ilgisi. Bana yüksek nöbetçim, tahkimatlar, nüfus büyüklüğü ve yoğunluğu hakkında sorular sordu. Görünüşe göre kraliçenin Draswood'a gönderdiği kuvvetler Ellisar sayesinde parçalanmış olarak geri gönderilmiş."

Kalçalarını arkadan tutan Saevel daha sert vurmaya başladı. Kollarının hareketleri ve karnındaki kaslar akıcı ama vahşiydi, bitirene kadar onu kullandı.

Bu durum İmani'nin en genç Niflheim prensinin nasıl seviştiğini merak etmesine neden oldu.

Basınç karnından yukarı doğru yayılırken İmani dudağını ısırды. Kalbinin etrafında kilitlendiğinde göğsünü sıktı ve kavradı. Artık tüm vücudu alevler içindeydi ve gölgeleri acı - hayır, açlık - içinde kıvranıyor ve ağlıyordu.

Kiran'la ilgili düşüncelerini bir kenara itti.

Bu gece Tanyl'i görmek şarttı - bu maskaralık sona erdikten sonra mümkün olan en kısa sürede.

Konuşmaya devam edemeyerek öylece baktı. İmani'nin açlığının ve öfkesinin şiddetlendiğini, sinirlerinin paramparça olduğunu biliyor olmalıydı ama yine de endişelenmedi, ona bir bakış bile atmadı. Prensın dikkatinin kendi üzerinde olmasını isteyen kadın, elini nemli saçlarında gezdirirken bakışlarını ona odakladı.

Parmağıyla kapıya doğru bir hareket yaptı. "Git buradan."

Su perisi, giyinme zahmetine bile katlanmadan, tökezleyerek odadan çıktı.

Kapı kapandığında, İmani kendine engel olamadı. Mevcut ruhunun tüm dallarını Saevel'e göndererek onun dikkatini çekti ve gözlerini ona çevirdiğinde kendini aynı derecede acınası ve güçlü hissetti.

Birkaç dakika boyunca dikenli bir sessizlik içinde oturdular ve yine de yüzü hiçbir şey ele vermiyordu, hiçbir arzu parıltısı yoktu. Onu bir beslenme durumuna sokmuştu, delirmişti ama Kiran'ın bağları sağlandı. Ona dokunamıyor, hatta yaklaşamıyordu bile.

"Bana cevaplarımı verin ki gidebileyim," dedi.

Bir adım daha yaklaştı ve bir sandalyenin arkasında duran gömleği alıp usulca başına geçirdi. "Tanıl bu hafta başında birkaç kişiyle görüştü. Bundan bahsetti mi? Tuhaf davrandığı bir gece oldu mu?"

"Bana bilmem gerekenleri söyleyene kadar başka bir şey almayacaksın."

"Hmm, evet, anlaşma anlaşmadır. Görünüşe göre sırt üstü yatsanız bile sıkı çalışmanın karşılığını alıyorsunuz."

"İşe koyul o zaman," diye tersledi.

"Bir sonraki değerlendirme kalan iki yüz cadı arasında göğüs göğüse bir dövüş olacak." Durakladı. "Tüm katılımcıların en az bir kişiyi öldürmesi ve sonuna kadar hayatta kalması dışında hiçbir kural yok."

İmani çok iyi anlıyordu. Bu bir yakın dövüş olacaktı ve her cadı kendi başının çaresine bakacaktı.

"Doğruyu söylüyor olsan iyi edersin," diye hırladı. "Eğer bunun bir saçmalık olduğunu öğrenirsem, sırrımı kraliçeye söyleyen de söylemesen de Tanıl'e giderim."

Omuz silkti. "Kardeşimle benim aramda bir onur meselesi var ama gerçeği birkaç gün içinde öğreneceksin."

O haklıydı. İhtiyacı olan şeye sahipti ve pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. Boyun eğerek iç çekti ve gitmek için harekete geçti. "İzin verirseniz, görmem gereken gerçek bir varis var."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Saevel boş boş güldü.

İmani başını ona doğru çevirdi.

"Seni sadece bizim kullandığımızı mı sanıyorsun?"

"Öyle olup olmaması umurumda değil. O bir sonraki kral olacak ve ben de kraliçe eş olacağım."

"Tanyl?" diye alay etti. "Tacı almak için daha iyi bir şansın var, lanet bir eş olarak değil." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Başka birine gidecek, İmani. Bir dişiye."

"Sen bir aptalsın ve delisin."

"Yine de, çoğu zaman doğruyu söyleyen delidir."

Kardeşi için de aynı şeyi düşünüyor muydu?

"Ayrıca, mevcut bir hükümdarın oğlu olarak, bu konuda sizden daha fazla şey bildiğime inanıyorum."

"Kumaş tarafından taçlandırılmak sadece yüksek soylu olarak damgalanmak ve ham güç uygulamakla ilgili değildir, biliyorsunuz" dedi.

"Doku, seni krallığı ve yüreğindeki insanları yönetmeye layık görmeli. Sana neden inanayım ? Sen güçlü bir şekil değiştirensin ama daha fazlası değilsin.

Büyü söz konusu olduğunda asla kardeşinle boy ölçüşemezsin. Kim bilir? Belki de tüm entrikalarınıza ve planlarınıza rağmen Taht'ın varisi Kiran olur."

Başını arkaya attı ve sessizleşmeden önce uzun bir süre güldü.

"Kardeşimin ya da benim ne planladığımızı bildiğini sanman aptallık olur elf cadı. Yaklaşan bir savaş var ve bu bizim iki krallığımız arasında değil. Çok daha büyük."

Sesinin buz gibi tınısı onu irkiltti ve büyüsünü uyandırdı. Onunkiyle buluşmak için yükseldi ve söylemeyi kelimeler ağzından döküldü. "Kesin bir şey söyleyemem ama sanırım Tanyl tacı devralma umuduyla kraliçeyi öldürmeyi planlıyor."

Saevel başını Kiran'ın yaptığı gibi yırtıcı bir şekilde yana eğdi. "Bu," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla, "bana şimdiye kadar getirdiğin en iyi şey."

Gerçek ona çok sert çarptı. Buna ihtiyacı bile yoktu.

"Zaten sahip olduğun bir bilgi," diye mırıldandı parmaklarını burnunun kenarına bastırarak. Tanyl'in yaklaşan anne katlini ifşa etmek ihanetin yeni bir seviyesiydi. Kendini bu prenslere kanıtlamak için neden bu kadar çaresizdi? Eğer Tanyl bu iğrenç anlaşmayı öğrenirse, bu onu çok daha tehlikeli bir duruma sokacaktı.

"Ama bacaklarının arasındaki amcıkla daha inandırıcı hale geldi. Prensizin hırslı planları var ve şu anda bazı tehlikeli ittifaklar kuruyor."

"Ne tür ittifaklar?"

Saevel tekrar gülümsemeden önce ona düz bir bakış attı. "Kardeşim işinde inanılmazdır, biliyor musun? Sen de mükemmelsin. Sana zaten çok şey söyledim ve bu konuda kızamıyorum bile çünkü sana bakmak çok güzel. Tanyl aslında tüm sırlarını sana dökebilir." Kapıyı işaret etti. "Şimdi git. Yapacak işlerim var. Hepimiz fahişe olamayız."

Saniyeler sonra İmani bir hizmetçi tarafından odadan çıkarıldı ve koridorda durdu.

Şimdiden kırmızı görmeye başlayan uşağın ölüm imgelemi diğerlerine göre daha az yoğundu. Yine de zihninde, kan gölü içinde yatarken boş bir ifadeyle duvara yaslanmış adamın net bir resmi oluştu. Başını sallayarak bunu unutmaya çalıştı.

"Bu taraftan leydim-"

Tanyl'i aramak için koridorda hışımla ilerlerken, "Yolu biliyorum," diye ısırdı. Tek arkadaşının ona ihanet ettiğini ve onu prenslerle bu belaya bulaştırdığını hatırlayınca gözleri yaşardı. Ona güvenmekle nasıl bu kadar aptallık etmişti?

Ama yakında bu pazarlıkların bir anlamı kalmayacaktı. Niflheim'a her zamankinden daha yakındı ve Drasil'i orada bulacaktı, bu onu öldürse bile.

CKAPTER s 8

S Biri İmani'yi sallayarak uyandırdı.
"Uyan," diye mırıldandı Tanyl. "Benimle geliyorsun."
İmani başını kaldırdı, kan çanağına dönmüş gözleri eski taş duvarlara odaklanmamıştı. "Neden?"

"Giyin," dedi ve giysilerini ona doğru fırlattı.

Elbisesini giyip topuklu botlarına uzanırken midesinde endişe çalkalanıyordu. Bağcıklarını bağlarken hiçbir şey söylemedi. İşini bitirdiğinde, kolundan tutup onu koridorda sürükledi, yakışıklı yüzünü gölgeleyen bir hüznü vardı.

"Tanyl? Neler oluyor?" Ona hiç bu kadar sert davranmamıştı. Boğazında bir yumru oluştu. Kiran'la olan ittifakını biliyor muydu?

Birkaç gece önceki kıl payı kurtuluştan sonra, bu düşünce karşısında titrememek için kendini zor tutuyordu. Paranoya onu çıldırtıyordu.

Tanyl bakışlarını sert ve sabit bir şekilde ileriye dikerek onları hizmetkârların girişinin dışına yönlendirdi. İmani'yi bekleyen bir arabaya bıraktı, diğer tarafa tırmandı ve sonra tepenin dibine, daha büyük meydana doğru ilerlediler. Kalabalığın üzerine sis çökmüştü, ki bu başkentte pek sık rastlanan bir durum değildi.

Tanyl bir centilmen gibi ona arabadan kadar eşlik etti ve elini soğuk bıraktı. Bu sabah, yumuşak bir duman bulutu beyaz sise karıştı.

Prens elini kraliçenin sırtına koyup yükseltilmiş bir platforma çıkmasına yardım ederken Tanyl'ın yüzü asıktı. Aralarında birkaç yüksek nöbetçinin de bulunduğu diğer soylular kraliçenin etrafında durup oturdular ama hiçbiri ne ona ne de prene bir bakış bile atmadı.

İmani, tahtında kaymağını yemiş bir kedi gibi oturan hükümdara soğuk bir bakış attı.

"Neden buradayız?" İmani nefesinin altında sordu.

Essenheim varisi cevap vermedi.

Sinirlenerek ona doğru bir bakış fırlattı. Öfkeli gözleri, ona tanıdık gelen odun yığınının sabitlenmişti. Ara sıra idamlar olurdu ama bu farklıydı ve Tanyl'ın onu getirmesinin bir sebebi vardı. İlk kez toplum içinde birlikte görülüyorlardı. Neden risk almıştı ki?

Yukarıdaki kalın bulutlardan çiseleyen yağmur yağmaya başladı ve Neshuin Denizi'nin karanlık derinliklerinden doğan bir esinti içeri girerek yağmuru iğne batması gibi tenine batırdı.

Tanyl'ın eli tekrar sırtına gitti ve onu korumak için pelerininin başlığını başının üzerine kaldırdı. Varis olarak gölgelik altında oturmaya hakkı vardı. Ne yazık ki bu, sefil kraliçeye katlanmak anlamına geliyordu ve Tanyl da onunla benzer duygulara sahipti. Aslında annesine duyduğu tiksinti her geçen gün artıyor gibiydi ve şu anda her ikisi de Dialora'nın yanında oturmak yerine yağmuru tercih ediyordu.

Tanyl aşağıda gerçekleşmek üzere olan şey karşısında kaskatı kesildi.

Kraliyet muhafızları bir figüre ön tarafa kadar eşlik etti ve İmani önünde beliren sahne karşısında yaşadığı şoku atlatmaya çalışırken o an dondu kaldı. Her kalp atışı arasında bir sonsuzluk geçerken, mahkûmun kapağını geri sıyırdılar.

Tanyl'ın nefesi artık daha hızlı geliyor, önlerindeki tahtaya beyaz parmaklarını geçirirken dişlerinin arasından tıslıyordu.

İmani'nin midesi guruldadı ve gözlerini kapattı. Göz kapaklarının arkasında karanlık ve aydınlık noktalar parladı.

Hayır. Bu olamazdı. Gözleri hâlâ kapalıydı, prene daha yakın durdu, parmaklıklara daha sıkı tutundu, eğer yapmazsa bu çılgınlığı durdurmak için parmaklıkların üzerinden kalabalığın içine uçabileceğini biliyordu. Ama eğer yaparsa, sadece onunla birlikte idam edilecekti.

İmani gözlerini zorla açtı. İç organları sıkışsa ve kalbi duracak olsa bile bunun her saniyesini yaşayacaktı.

Selhey Usta boş bir ifadeyle yanarak ölmeye hazır bir şekilde duruyordu.

Birkaç gündür derslerine gelmemiştii ama İmani, değeriendirmeler ve araştırmaları yüzünden dikkati çok dağıldığından bunu pek önemsememiştii.

Cellat suçları açıkladığında, İmani son yakılıştı yaşamadığı tüm duygularla sarsıldı. Çünkü Aralana ölümü hak etmişti ama efendisi hak etmemiştii. Gerçekten de İmani, Selhey Usta'yı *severdi*. Hayatındaki çoğu insandan biraz daha fazla. Stralas'a geldiğinden beri ona nazik ve yardımcı olmuştı ve elfler olarak birbirleriyle bir akrabalıkları vardı.

Kraliçe narin bir şekilde elini kaldırarak ayağı kalktı ve kana susamış izleyicilerin kalabalığını susturdu. Tanyl platformun kenarında ona katıldı.

"Bu cadı, son yer sarsıntısına neden olan şiddetli büyü kullanmakla suçlanıyor ve suçlu bulundu. Ancak, güneydeki komşularımızın aksine, yasaları çiğnemek isteyenleri hızla cezalandırarak topraklarımızı büyüünün yıkımından koruduk. Tehlikeli büyü ve onu kullanan cadılar kökünü kazımamız ve yok etmemiz gereken düşmanlarımızdır. Kraliçeniz ve koruyucunuz olarak, varisim de yanımdayken, onlara merhamet göstermeyeceğiz."

Tanyl tahta gibi başını salladı ve kalabalık alkışladı.

İmani'nin eli, kraliçenin yüzünü yumrukladığını hayal ederken bir top şeklinde kıvrıldı. Burada ne olduğunu çok iyi biliyordu; Üstat Selhey'in tek suçu büyü hakkındaki gerçekleri savunmaktı.

Bağrısmalar ve alaylar arasında ateş aşağıda yanıyordu. Ama Ara'nın aksine Selhey Usta sessiz kalmadı.

Yanmaya başladığında, erkek orman elfi bir uluma sesi çıkardı ve onu yüzüne yağın soğuk yağmurdan daha fazla ürpertti. Sesini daha önce hiç bu kadar yükseltmemiştii, bu kadar acı dolu bir ses çıkarmamıştı. İliklerine kadar işledi. İçini saran dehşetle İmani kendine sarıldı.

Kısa süre sonra tüm vücudu alevler içinde kaldı. Vücudundan çıkan siyah duman rüzgâra karıştı. Küller kaldırım taşlarının üzerinde dans etti.

Kraliçenin gözleri ateş ışığını yansıtarak parlıyordu ve bu sırada İmani'nin öğretmeni - arkadaşı - diri diri yanıyordu.

Dialora'nın bakışları soğuk bir rüzgâr gibi yer değıştirdi ve delici gözleri bir uyarıyla Tanyl ve İmani'ye dikildi -son zamanlarda onu sorgulayan diğeri insanlar için bir uyarıydı bu.

Kalabalık azalırken, İmani donup kaldı. İçten içe yanan alevler söndürölüp kalıntılar temizlenene kadar orada kaldı. Etler asılı duruyordu.

Kemiklerinden kömürleşmiş ve simsiyahtı ama yüz hatlarının geri kalanı - korku içinde kıvrılmışlardı- en azından onun için tamamen ayırt edilebilir durumdaydı.

Ruh meydanın üzerinde oyalandı ve bir an için onu tanıdı. Ancak Selhey Usta'nın ruhundan beslenmeye meyilli değildi ve bu yüzden ortadan kayboldu.

İKİNCİ DEĞERLENDİRMESİ YAKLAŞIRKEN, Tanyl ve Imani saraya giden uzun kıvrımlı yolda arabada sessiz kaldılar. Kasları sürekli gerildi, saldırı modundan çıkamadı. Her şey yanıyordu

-İmani'nin göğsü, kasları, teni.

Kollarını göğsünde kavuşturan Imani, prenze bilmiş bir bakış fırlattı. "Yani onun senin hakkındaki düşünceleri hakkındaki söylentiler doğru mu?"

İkisi de birbirlerine bakarken aşağıdaki sokaklardan gelen bağırışlar ve atların sesleri arabanın içine doldu.

"Gerçekten de öyle. Bugünlerde veliaht olarak konumum en iyi ihtimalle istikrarsız." Tanyl öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Görünüşte hazırlıklı olmamı sağlarken, sessizce mirasçı olmamam için planlar yapıyor."

"Sen de iki taraflı oynuyorsun," diye sordu Imani, biraz bilgi almayı umarak.

Kaşlarını çattı ama doğrudan yanıt vermedi. "Zaman . Niflheim'in gücünü ilk elden gördünüz ve güç katlanarak artıyor."

"Kraliyet ailesinin bağışıklığı olsa bile, ordularını alt etmek için büyü kullanmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Eskiden doğruydı. Yaptıkları değerlendirmelerle sadece en iyi sihirbazlarımızın bir kısmını ortadan kaldırmakla kalmıyorlar, aynı zamanda son yüz yıldır saflarına bağışıklık kazandırıyorlar. Bu orduyu kendi sihirli nüfuslarını kontrol etmek için kullanıyorlar ama zamanı geldiğinde bize karşı da kullanacaklar." Sesini alçalttı. "Büyülü ordumuzu bağışıklık kazanmış şekil değiştirenlere karşı bu kadar etkili kullanamayacağız. Yardıma ihtiyacımız var."

"İrklarının geri kalanı da bizimki kadar büyüye sahip mi?"

"Hayır, ama bildiğin gibi bu atrofik büyü, çok daha ölümcül." Alaycı bir şekilde güldü.

"Açık sözlü olacağım ve gerçeği soracağım, Tanyl. Söylentilere göre prens on iki işaretli. Öyle mi?"

"Kiran'dan mı bahsediyorsun? Yılan gibi bir piç..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Babası en küçüğünü küçümsemesine rağmen onu Birinci Cadı yaptığına göre, büyük olasılıkla."

"Dişi bir elf istedi."

"Doğru. Magnus, sihrin onun altında olduğuna inandığı için, kullanabileceği güçlü bir ruh çekimi olan bir kızı veya başka bir yüksek ırktan şekil değiştireni tercih ederdi. Fiziksel güç yerine büyü kullanan herkes tembel ve değersizdir ve büyü karşıtı bir kültür yayar. Kiran'ın ne kadar güçlü olduğu hiçbir zaman önemli olmayacak çünkü kral ve Saevel onu dizginlemek için şekil değiştirmiş hallerini kullanıyor."

"Kralın sesi bir vahşiye benziyor."

"O yetkin, usta seviyede bir cadı ve var olan en güçlü şekil değiştiren."

"O zaman neden bize saldırmadılar?"

Tanyl omuz silkti. "Emin değiliz. Taht, zor durumdaki bir ekonomi ve ayaklanmalarla boğuşuyor. Tebaası neredeyse birkaç kez ona suikast düzenlemeyi başarıyordu."

"Ama biz zayıf ve savunmasızız," diye mırıldandı Imani. Kiran'la yaptığı imkânsız anlaşmada Tanyl'e ihanet ettiği için bir suçluluk duygusu yüzeye çıktı.

"Aynı fikirdeyim. Ancak bizim büyümüz çok daha istikrarlı - değerlendirmelerin en güçlü cadılarımızı ortadan kaldırmak için tasarlanmasının nedenlerinden biri de bu. Büyülerini kontrol altında tutmak için çok daha fazla kaynak ve çaba harcamaları gerekiyor. Niflheim'da sınırları ve insanları güvende tutmak çok daha zor. Mühürlü kapılardan, yarıklara dönüşen kaymalardan ve benzerlerinden kaynaklanan gediklerle mücadele etmek sürekli bir savaş."

"Bu olayları nasıl kontrol edebilirler ki?"

"İlk Cadı kendi Tarikatını büyü kullanımını büyük ölçüde düzenlemek için kullanır." "Kiran," diye bitirdi onun yerine.

Başını salladı. "Kral ona İlk Cadı adını vermekle akıllılık etmiş. Oğlunu sevmese de Kiran'ın canlı halinin ölüsünden daha faydalı olduğunu biliyor."

"Büyülerini kontrol etmenin yanı sıra, elfleriyle ittifak kurmak için Kiran'ın yüksek soylu bir dişi elf yetiştirmesini istiyor."

"Ben de aynısını duydum," diye onayladı Tanyl. "Drow elfleri Niflheim'daki büyü gücü en yüksek olanlar ve Taht'ın en büyük sivil gücü onlar.

tehdit oluşturuyor. Tahminimce Magnus'un bizimle bir savaş başlatmadan önce onlarla müttefik olmanın bir yolunu bulması gerekiyor."

"Neden Kiran'ı bir ittifak için evlendiremedi?"

"Onların dişi elfleri de bizimkiler kadar nadir ve güçlü elf ailelerinden hiçbirinin krala sunacak bir dişisi yok. İyi yetiştirilmiş bir kraliyet dişisi, elflerin Magnus'la anlaşmaya varması için yeterince cazip olacaktır."

"Onu yetiştirmek mi? Tanrım, kral tam bir piç gibi görünüyor," dedi Imani burnunun kenarını sıkarak.

"Kiran da pek iyi değil. Her sırrı, her zayıflığı ve istismar edebileceği her açıklığı bulabilecek, çıkarıcı bir hıyar. Niflheim'daki soyluların çoğu üzerinde kozu olduğuna eminim ve isyanlarını kontrol altında tutabilecek biri varsa o da Kiran'dır. Ayrıca büyü kullananları köle gibi kontrol ediyor," diye mırıldandı. "Doğru izinler, kısıtlamalar ve izinler olmadan basit büyüleri bile yasaklıyorlar ve büyüden para kazanmak inanılmayacak kadar vergilendiriliyor. Kiran, kraliyet ailesinin bir asırdır yetiştirdiği ilk başbüyücü cadı-"

"şaka mı yapıyorsun?" Imani sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi ama dudağını ısırđı, onun artık on iki işaretli olması gerektiğini biliyordu.

"Keşke. Kiran babası tarafından kabul edilmeyi o kadar takıntı haline getirmiş ki ondan koparabildiği her şeyi koparıyor ve krallıkta Kiran'ın haberi olmadan *hiçbir* sihir yapılamıyor. Yılan karışmadan edemiyor ve bir şekilde Kiran, neredeyse Kumaş'ın içine yerleştirilmiş devasa bir ustaca tespit ağı tasarladı. Belki de öyledir. Daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor. Devasa büyüler, savunma büyüleri, koğuşlar ve ayrıca casuslar, muhbirler ve infaz birliklerinden oluşan bir ağ aracılığıyla manuel tespit. Tüm krallığı kapsadığını düşünöyoruz."

"O gerçekten deli."

Tanyl alaycı bir kahkaha attı. ", onun gerçek yüzünü burada çok az gördün. Ama önemli olduğu yerde aklı başında. O kaypak elf müthiş, zeki bir cadı, kardeşlerinin geri kalanı gibi işbirlikçi bir pislikten bahsetmiyorum bile."

Kiran'ın naiad perilerini ne kadar kolay öldürdüğünü, halklarına nasıl davranmak zorunda olduklarını ve Essenheim'ın onlara karşı duramayacağını düşündükçe dehşete kapıldı. "Bizim büyüümüze kıyasla *o kadar* güçlü olamazlar." Onun krallığı Kumaş'ın gücünü elinde tutuyordu, oysa onlar tutmuyordu - Niflheim Krallığı onların büyü gücüyle asla kıyaslanamazdı.

"Meira, sana doğruyu söylüyorum. *Öyleler*. Kendi iç sorunlarıyla başa çıktıklarında zorlu olacaklar."

"Yılanı, onun hakkında konuştuğum herkesten daha iyi anlıyorsun." "Tüm Illithiana kardeşler hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeyi kendime iş edindim." Durakladı. "Bir hatırlatma: Yılan ortama karışabilir ve Doğru zaman geldiğinde saldırın."

Imani kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Buna inanmamakta diremişti ama artık kesinleşmişti. Bir noktada, Niflheim Essenheim'a saldıracaktı ve muhtemelen kazanacaklardı.

Drasil'e ihtiyaçları vardı.

"Hepsi bu kadar da değil. Yakında bir rejim değişikliği olacak. Magnus daha fazla yaşamayacak. Oğulları akbabalar gibi Taht'ın etrafında dönüyor."

Son güç transferinin üzerinden onlarca yıl geçmişti ama Tanyl onun iddiasından kuşkuyla emindi. Bu da Tanyl'in annesiyle ilgili planları hakkındaki teorisini güçlendiriyordu.

Imani, "O öldüğünde, kız da onu takip eder," dedi.

"Evet, ama annem savaşmadan iktidarı bırakmaz. Bir şeyler planlamış olabilir... Tacı takması kolay, çıkarması zordur." İç çekti. "Bu gerçekleştiğinde en fazla birkaç ayımız olabilir. Tarih bize bunun genellikle bir mevsim sürdüğünü söylüyor. Ayın evreleri bunu kontrol ediyor olabilir. Bilmiyoruz." Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve özellikle kimseye bakmadı. "Drasil'e ihtiyacımız var."

Bir hayal kırıklığı dalgası onu neredeyse kör ediyordu, özellikle de birkaç dakika önce aynı şeyi düşündüğü için. "Drasil'in bize sağlayacağı avantajı bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu ilişkideki rolümü bilmediğimi mi sanıyorsun? Güven bana; rolüm konusunda netim."

Sanki söyleyeceklerine karar veriyormuş gibi boş boş baktı. "Benim için sadece bu değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Divan'ın geri kalanına ve diğer çıraklara nasıl davrandığını görüyorum. Sert bir kalbin var ve gerçek arkadaşlarını akıllıca seçiyorsun. Konuşmaktan çok dinliyorsun. Her zaman izliyor ve düşünüyorsun. O güzel küçük kafanın içindeki zekânın çalıştığını görebiliyorum ve kusursuz bir şekilde uyum sağlıyorsun. Seni bir yüksek konsey yemeğine ya da Kesen'deki bir kumar salonuna götürebilirim ve hemen uyum sağlarsın." Ona döndü ve başını yana eğerek incelemeye başladı. "Ama hepsinden önemlisi, istediğini elde etme konusunda kurnaz bir yeteneğin var."

Şaşırtıcı derecede doğruydı. Daha önce hiç kimse Imani'ye böyle bir şey söylememişti ve bu ona ilk kez *görüldüğünü* hissettirdi.

"Buradaki diğer saray mensupları ya da cadılar gibi olmadığınızı ve yanımda olmanızın *hoşuma* gittiğini söylemeye çalışıyorum."

Bu itiraf karşısında ne diyeceğini bilemedi.

İç çekti. "Seni yatağıma aldım ama güvenini kazanmak için daha çok çalışmam gerektiğini biliyorum. Şu anda bana inanmanı beklemiyorum. Yerinde olsam muhtemelen ben de inanmazdım," diye ekledi. "Ama annem tehlikeli bir konumda ve saltanatı sona erdiğinde -ki Magnus yaşasa da ölse de yakında sona ereceğini biliyorum- umarım o zamana kadar ikimizin bir takım olması daha kolay olur. Aramızda bir şeyler doğru gibi geliyor. Bunu açıklayamam ama içgüdülerimi dinliyorum."

Imani bir an için Tanyl'ın yanında kraliçe eş olarak bulunmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Hoşuna gitti. Hem de hoşuna gitti. Ancak ikinci değerlendirmeden sağ çıkamaz ve üçüncüsü hakkında daha fazla şey öğrenemezse bu aptalca bir hayaldi.

"Buna çok fazla inanma. O zaman muhtemelen ölmüş olacağım," dedi kalın bir sesle, boğazında bir yumru oluşmuştu.

Tanyl onun yüzüne uzandı. "Yaşayacaksın. Bunu biliyorum. Ve kral olduğumda seni eve getirmenin bir yolunu bulacağım, yemin ederim." Sert başparmaklarını kızın yanaklarında gezdirdi. "Bu arada, aşağıya inen ve uzaktan da olsa güvendiğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

Suçluluk duygusu içini parçaladı. Prensın güvenini kazanmak hiç de azımsanacak bir şey değildi ve onun arkasından iş çeviriyordu. Yine de, ima ettiği şey bir an için onu şok etti.

"Yakalanacağım," diye fısıldadı.

"Hiçbir şeyden şüphelenmeyecekler, benim güzel küçük casusum," dedi, sesinde tehlikeli bir sahiplenme vardı. Belki de bir emirdi.

Onun sözlerini düşünürken sessizlik çöktü. Kendini nasıl bir karmaşanın içinde bulmuştu. Tüm krallığına ihanet ederken anne katili olmanın eşiğindeki bu denenmemiş genç prence bağlanmış ve onun kurnaz, tehlikeli düşmanının parmağı altındaydı.

Ama o bir kurban değildi. Her iki prens de onu kontrol ediyor olsa da, seçimini yapmıştı ve hala burada bir seçimi vardı.

"Ben henüz usta bir cadı bile değilim, Tanyl," diye fısıldadı. "Önemli bir şeye yaklaşmama izin vermiyorlar." Ya onu yakalarlarsa? Illithianas'ın casuslara pek merhametli davrandığını sanmıyordu.

Ona çocuksu bir yarım gülümseme verdi. "Aklına koyarsan istediğin her şeye ulaşabilirsin."

Usta olup olmaması hiçbir zaman önemli olmayacaktı. Onun değeri değerli elf amcısından geliyordu, zekasından ya da büyü yeteneklerinden değil. Bunun savunmasız dişi elflerin başına geldiğini hep biliyordu -insanlar onları kendi çıkarları için kullanıyordu- ama kendisinin de onlardan biri olacağını hiç düşünmemişti. Ara da bunun olacağı konusunda onu uyarmıştı. Her zaman haklı olduğunu kanıtlamaya devam etti.

Yine de, onun bariz manipölasyonuna rağmen, bu teklifi ciddiye alması gerekiyordu. Prensini ve müstakbel hükümdarını açıkça reddedemezdi. Ayrıca, her şeye rağmen Tanyl'i bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı.

"Eğer hayatta kalırsam bu konuyu tekrar ele alalım," dedi kaçamak bir ifadeyle. "O zaman başa çıkmam gereken iki çelişkili bağ olacak, ikisi de ölüm değilse bile güçten düşüren acılarla sonuçlanacak. Ben soylu bir cadı ve dişi elfim, Tanyl, ama başka bir şey değilim."

"Daha fazlası olduğunu biliyorsun." Kapüşonlu gözleriyle onu inceledi. "Kral olduğumda, bu utanç verici anlaşmayla yaptığı hataları düzelteceğim. Essenheim'daki evimizde senin gibi usta cadılara ihtiyacımız olacak ve seni ve diğerlerini geri almaktan vazgeçmeyeceğim." Onun elini tuttu ve bileğini öptü.

Ona küçük bir gülümseme verdi ama yolculuğun geri kalanını düşüncelerini sıralamaya çalışarak geçirdi. Tanyl'in onu ve cadılarını önemseydiğinden ve onları güvende tutmak istediğinden nispeten emindi. Belki onun da bir parçası ona karşı bir şeyler hissediyordu. Belki de gerçekten gelecekleri için planları vardı.

Ama arabadan indiği anda sanki bir yabancıymış gibi hissetti. Normal bir şekilde arabadan indi ve şoförün onu arka taraftan hizmetkârların girişine götürmesini istedi. Eğer onunla birlikte çıkmış olsaydı fısıltılar ve söylentiler hemen başlardı. Tekrar onun kirli sırrı olarak görülmek onu öfkeliyordu. Annesi öldüğünde işler değişecek miydi?

Tanyl, kraliçenin gerçek bir hükümdarlık için gerekli omurgaya sahip olmadığı konusunda onunla hemfikir olmasına rağmen, sarayda siyasetin nasıl işlediğini çok iyi anlıyordu. Küçük girişlerini planlamıştı; Tanyl'in ondan *gerçek* bir şeyler hissetmesine rağmen onun bir hiç olarak görülmesini planlamıştı.

Gerçekten de Saevel'in söylediği gibi planlarla doluydu.

Tanyl bu oyunda tahmin ettiğinden daha büyük bir oyuncu gibi görünüyordu.

CKAPTER s 9

Maatler sonra, Imani ikinci değerlendirme için diğerleriyle birlikte dışarıda duruyordu. Neshuin Denizi'nden gelen ısırıcı soğuk bir akşam rüzgârı, prensleri bekledikleri avluya doğru esiyordu.

Daha önce odasından çıktığında, ellerinde ve kollarında açık siyah damarlar belirmişti. Onları örtmek için kollarını aşağı çekmişti. Karanlık atrofik büyüsünün -gölgelerinin- şu anda özgürlük için ne kadar zorlandığı onu endişelendiriyordu.

Selhey Usta'nın infazı Ara'nın yapmıştı; öfke ve keder hararetle içine pompalanıyordu. Tutuşmaya hazır bir ıra gibiydi. Büyüsünün etrafına ördüğü sürekli kontrol duvarına rağmen, soğuk bahçelerde durmuş, ellerini sıkıp açarak imzasını mümkün olduğunca kontrol altında tutmaya çabalıyordu. Fısıltılar kulaklarını ileri geri oynattı ve büyüsü kanında mırıldandı.

Diğerlerinin aksine, ne olmak üzere olduğunu biliyordu.

Niflheim asilzadeleri kalabalığın arasına daldığında insanlar sustu ve dağıldı. Danışmanları ve usta cadılar, geçen geceki kadın yüksek naiad cadı da dahil olmak üzere, arkalarından yakın takipteydi. İzleme platformuna ıktılar.

Imani onların rahat tavırlarına ve lüks düzenlerine sinirlendi. Hepsi bu değerlendirmeyi kanlı bir eğlence gibi izlemeyi planlıyordu. Çok fazla

Son birkaç gün içinde masum Essenheim usta cadıları ölmüş, krallıklarını daha da zayıflatmıştı ve büyü kullanan dostlarının katledilmesine tahammülü kalmamıştı.

Saevel, Kiran'ın söylediği bir şeye güldü. O da karşılığında gülümsedi. Bu manzara neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Onların her hareketini gözlemlemek için kendini zorlarken sırtını ter kapladı.

Prensler toplananlara hitap etmek üzere ayağa kalktı.

Diğer tüm erkeklerden daha iri olan Saevel, bir santimini bile saklamıyordu. Tıpkı yer değiştirmiş canavar formu gibi, Prens Saevel'in varlığı da etrafındaki alanı kaplıyordu. Yine de etkileyici yeşil gözleri, bir hayvandan çok daha karmaşık bir insana işaret eden zekâsını korumaya devam etti.

Kardeşinin aksine Kiran iyi saklanıyordu. Her zamanki siyah rengiyle zarif bir şekilde oturtulmuş ceket, altındaki zayıf ama güçlü vücuda işaret ediyordu. Kaslı omuzlarına tam oturuyordu. Asasını yanında tutan genç prens kalabalığı tararken tembel görünüyordu. Neredeyse gülümseyecekti, ağzının iki köşesinde serbest bırakılmak için yalvaran küçük, eğlenceli bir sırıtış vardı.

Kiran'la ilgili her şey yanlış geliyordu ama yine de onun hakkında merak ettiği çok şey vardı. Ruhunun çekiciliğini susturmak ve sıradanlık izlenimi vermek için sürekli taktığı illüzyon olmasa, gittiği her yerde kolayca en korkutucu ama en zarif yaratık olurdu. Bu, anlamadığı güzel bir tehdidi gizliyordu.

Saevel, "İlk değerlendirme infaz emirlerine sorgusuz sualsiz itaat etme isteğinizi test etti," dedi. "İkincisi ise savaşta bizim için mücadele etme yeteneğinizi test edecek. Bugün, kardeşlerinizi öldürerek yeni krallığınıza olan sadakatinizi kanıtlarken, kaos içinde hayatta kalma becerinizi göreceğiz."

Sözleri havada asılı kaldı, duygusuz ve nihai, ağır bir sessizlik çöktü. İnsanlar ayaklarını kaydırıp ve bu dünyadaki son saatlerini kimin yaşadığını merak ederek etraflarına baktı.

"Vay, vay, vay. İtirazınız yok mu?" Kiran göz kamaştırıcı bir sırıtışla onlarla alay etti. İnkâr edilemeyecek kadar güzel olsa, uyumsuz gözlerinde dengesizlikten bahseden tekinsiz bir hırçınlık vardı. Gözleri katılımcıları çılgınca delip geçerken, bakışlarına karşılık vermeye cesaret edebilecek herkese meydan okurcasına dik dik bakıyordu.

Pek çok kişi gözlerini kaçırdı ama Imani geri çekilmedi, gözlerini baktı. Bu sonsuz siyah derinlikler tam olarak neye ev sahipliği yapıyordu?

İçinde rahatsız edici bir his yeniden parladı. Zar zor orada, içinde hafifçe titreyordu. Hiç dinmeyen bir arzu, sürekli bir özlem.

derisinin altında sıcıyordu. Onu itti, Kiran'ın ona yüklemeye çalıştığı her türlü esarete direnmeye kararlıydı.

Platformdan atlamadan önce bir yanıt beklemeden, neşeli bir taciz niyetiyle onlara doğru ilerledi. "Soyluların itirazı var mı? Biz başlamadan önce krallığı için ölmek isteyen var mı? Sesinizi yükseltin. Ben birini öldürmek istiyorum," diye bağırdı kara kahkahalarla ve kalabalığın içine doğru ilerledi. Zar zor nefes alan cadılar sadece izliyordu. İnce bir periyi işaret etti. "Sen? Hmm?"

Adamın bakışları altında titriyor, inliyordu.

Gözlerini devirdi. "Hayır mı? İyi, zaten başladıktan iki dakika sonra ölmüş olacaksın."

Muhtemelen haklıydı.

Yaşlı bir şekil değiştirene doğru hızla hamle yapan Kiran, adamın yüzüne vurarak irkilmesine neden oldu. Dişlerini gösterdi, ikisi diğerlerinden biraz daha uzundu; çoğu elfte olduğu gibi dişleri vardı. Imani'ninkiler kıyaslandığında minicikti.

"Peki ya sen?" Şekil değiştireni değerlendirmek için başını eğen Kiran, bir dakika bile beklemeden başka bir adamı omzundan yakaladı ve manik bir ifadeyle kabaca yere fırlattı. Kendi kendine gülerek asasını adamın göğsüne doğrulttu. "Sen mi?"

Adam korku içinde gözlerini kapadı.

"Böyle zavallı bir korkak olduğun için seni şimdi öldürebilirim." Kiran bir büyü yaptı ve adamın toprakta kıvranmasını sağladı, ardından daha fazla insana bakmak için ilerledi.

Daha önce gördüğünden çok daha dengesizdi; rastgele insanlara terör estiriyordu. İki cadıyı daha köşeye sıkıştırmış, birini yere fırlatmıştı. Ortama gergin bir hava yayılmıştı.

"Kimse yok mu? Beni alacak kadar cesur biri var mı? Haydi!" Kollarını iki yana açıp hırlayarak bekledi.

Kimse gelmedi.

Ama Imani gönüllü olmaya çok yakındı. Gerçekten de şimdi onu iliklerine kadar soymak ve yüzündeki alaycı ifadeyi yok etmek için büyük bir istekle titriyordu. Artık tanışıklarına göre, içindeki hastalıklı bir parça gerçek Kiran'ı ortaya çıkarmak için onu kaplayan büyü katmanlarını çekiştirmek istiyordu. Neden onun bu şekilde tepki vermesine neden olmuştu?

Duyguları tavan yapmıştı. Bir an, bu yakın dövüş için onu cezalandırmak istedi -daha fazla cadı öldürdüğü için- ve sonra, onun içine girmek, beynini karıştırmak, yakınında durmak, yakınında olmak ve dokunuşuna yaslanmak istedi.

Onu kendisine çeken birçok yönüyle deli gibi hissettiriyordu. Ama o pes etmeyecekti. Başını eğecek, bu değerlendirmeyi geçecek ve bir sonrakine odaklanacaktı. Bu bir dikkat dağıtmaydı.

Bir santim bile kıpırdamadan, imzasına nüfuz eden mürekkep gibi karanlık, Kiran'ın çağrısına -tehdidine- karşılık vermek için hapishanesini kısa süreliğine salladı. Durduramadan damarları daha da karardı.

Ölüm sessizliğinde, Kiran'ınki de dahil olmak üzere tüm kafalar hemen ona döndü.

Kiran başını eğerek kızın keskin dişlerini görmesine izin verdi. Göğsünden garip, mırıltıya benzer bir gümbürtü geldi ve yeşil gözleri parladı. Eğer kız burada ona meydan okuyarak kendi kendine kurduğu hapishaneyi kırmaya çalışsaydı bundan zevk alırdı. Prens bir olay yaratmak için bilerek onun sihirli imzasını çekmiş, onu kışkırtmış ve bundan zevk almıştı.

Kontrolünü kaybetmenin şokuyla, boğazından sessiz ama öfkeli bir hırıltı kaçtı ve onun küstahlığından duyduğu hoşnutsuzluğu sözsüz bir şekilde ifade etti.

Sırıttı, kesinlikle çok mutluydu.

Kiran'ın içindeki canavarın görüntüsü zihnini doldurdu. Dehşet omurgasına yayıldı ve onun mükemmel gülümsemesini görünce midesi bulandı.

Ne yapıyorum ben? Bu erkek elf ölüm vaat eden ölümcül bir güce sahipti ve elinden gelse bugün ölmeyecekti.

Utanch derisini ısıtırken, başını teslimiyetle eğmeden önce şaşırtıcı bir güçle büyüsünün her parçasını içine geri çekti. Tüm damarlar temizlenmişti. Temiz kalmaları ve prensin çekip gitmesi için dua etti.

Kiran ne kadar görmek isterse istesin, bugün kontrolünü kaybedeceği gün değildi. Ona neler yapabileceğini göstermeyi ne kadar çok isterse istesin.

Kiran'ın kıkırdaması, yaklaşan bir fırtınayı haber veren gök gürültüsü gibi gerginliği bozdu. Ellerini dizlerine dayamış, ele geçirilmiş bir adam gibi gülüyordu. "Haberler harika kardeşim." Ellerini cadılara doğru çırparak ayağa kalktı. "Soylu ya da aptal Essenheim cadıları öldü ya da yakında ölecekler, o korkaklar. Geri kalanlar da tıpkı bizim gibi." Asasını başının üzerinde genişçe salladı.

Kiran'ın büyüsünden bir patlama görünür gökyüzüne yayıldı. Zahmetsizce, nefes alır gibi, görünmez korumaların geniş alanlarını ortaya çıkardı. İlk değerlendirmede olduğu gibi, güçleriyle dudak uçuklatıyorlardı.

havayı dalgalandırarak birbirine karıştı. Enerji göğsünde gürledi. Büyü durdu ve hepsini tekrar kudretli, geçilmez kalesine kilitledi.

Kendi kendine kıkırdayarak kardeşinin yanına döndü.

İnsanlar onu görmezden geliyor, yanından geçerken gözlerini kaçırıyorlardı. Tüm gürültüler kesildi. Lanet olası kuşların cıvıltısını bile duymadığında huzursuzluk içinde daha da sıkılaştı. Yılanlar Prensi amacına ulaşmış ve tüm isyan umutlarını bastırmıştı. Kalanlar ya yaşayamayacak kadar zayıf ya da Niflheim Krallığı'na hizmet edecek kadar pragmatik olacaktı.

Birkaç dakika sonra, güneş ufku altına battı. Essenheim cadıları arasındaki ruh hali gerginlikten düpedüz dayanılmaz bir hale dönüştü.

Her türden periler, şekil değiştirenler ve periler onun etrafında duruyordu. İki erkek Norn elfi hâlâ hayattaydı ve Esa kanatlarını çırparak halkının yanında tek başına duruyordu. Geriye kalan cadıların çoğu muhtemelen fiziksel büyüye ondan çok daha uyumluydu ama Esa son bir gündür bir strateji oluşturunuyordu.

Ona göre, bir değerlendirme olarak meleler barbarca bir kan banyosundan başka bir şey değildi. İdamlar, dövüşler ya da ölüm ve vahşet içeren diğer testler gibi, Tarikatları yüzlerce yıl önce meleleri kullanmayı bırakmıştı. Yükseliş değerlendirmeleri sırasında hâlâ insanlar ölüyordu ama bu çok daha az yaygın hale gelmişti. Ya da o öyle sanıyordu.

Her iki prens de ön tarafta yan yana durdu.

Saevel ellerini kaldırdı. "Vakit geldi." Etkili olması için durakladı.

"Kardeşim bana bu krallıkta sadece en korkak ya da en vahşi cadıların kaldığını söyledi." Kiran esasını tekrar çıkarıp elinde oynadıktan sonra tehditkâr bir şekilde hepsine doğrulttu ve yüzüne yılansı bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten de kardeşim, ve sonunda eve sadece vahşiler."

"Güzel," diye gürledi Niflheim varisi. "Şimdi, kuralları hatırlatalım. Sizden iki yüz kişi var. Yakın dövüş yüz kişi öldüğünde sona erecek. Yani her biriniz en az bir kez öldürmek zorundasınız."

"İstisna yok," diye ekledi Kiran, "yoksa idam edilirsiniz."

Çenesini kaldıran İmani gözlerini yıldızlara dikti. Kumaşın ışıkları dans ediyor ve meşalelerin kehribar rengi parıltısı avluyu aydınlatıyordu.

Başını huzurlu gökyüzünden kaldıran Saevel'in eli başlama işaretini verdi. O daha dövüş pozisyonuna geçmeden Prens Kiran esasını kaldırdı ve avlunun ortasına bir ateş düştü. Avlunun içine doğru

Karanlıkta, Kiran'ın alev halatları avlunun etrafında dönüp duruyor, onları bir tarladaki sığırlar gibi güdüyordu.

Alevler Kumaş'ın saf gücünden bir mil kadar uzaktaydı, ayrışıyor ve kendilerini asılı ısı ve kül halkalarına sarıyorlardı, tıpkı yüzen cenaze ateşleri gibi pençesindekilerle alay ediyorlardı. Etraflarındaki duvar bir anda yukarı doğru patladı ve neredeyse sarayın çatılarına kadar ulaştı. Onları güney tarafındaki bahçeler ve kuzeyde denize uzanan kayalıklarla çevrili avlunun içine hapsetti. Sonunda durdular. Öfkeli cehennem sütunları yükseliyor ve kapana kısılmış çaresiz cadılara ciddi bir uyarıda bulunuyordu.

Kiran, İmani'nin tepkisini büyük bir ilgiyle karşıladı ama İmani onu görmezden geldi.

Ateşin çatırdayan sesinin ötesinde insanlar çığlık atıyordu. Bazıları korkudan, bazıları kana susamışlıktan çığlık atıyordu. Dünya ağır çekimde hareket ediyordu.

Boynunu kıran İmani, kalbi bir savaş davulu gibi çarpmasına rağmen sakin kalmaya çalıştı.

Erkek Nornlardan biri iki serseri büyüden kaçınmak için eğildi ve Onu.

Eli sıkılaştı. Elfin ne yaptığını soracak zaman yoktu, Ama saldırırken korkunun esamesi bile okunmuyordu. Bir Norn ona zarar vermezdi.

Saniyeler sonra onu yere fırlattı. "İlk değerlendirmedeki kadar hızlı yap," diye homurdandı kadın göğsüne saldırırken. Adam kaçtı ve ona tekrar saldırmak için hamle yaptı.

"Seni öldürmek istemiyorum," dedi esasını çıkararak.

İmani ona karşı koyabilirdi ama herhangi bir elfin büyüğü varsa, Draswood'daki usta cadılar tarafından güçlü ve iyi eğitilmişlerdi. Yine de kaybetmeye niyetli görünüyordu.

Sahte tekmesinden yuvarlanırken hayranlık onu boğmakla tehdit ediyordu.

"Bunu benim için yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

Gözlerinde hüznün parlıyordu. Bu İmani'yi kızdırdı ama ona değil. Vahşi bir çığlıkla ayak bileklerinden birine doğru hamle yaptı ama İmani onun yapacağını bildiği gibi ustalıkla kenara çekildi.

"Bırak da seninle gerçekten dövüşeyim," diye karşılık verdi. Sert bir sol kroşe savurdu.

Elf kızın yumruğunu güçlü pençesiyle yakaladı ve kız karşılık olarak çığlık atarak adamın çenesine tekme attı. Adamın boynu geriye düştü, solgun gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

"Beni korumana gerek yok," diye tekrarladı İmani.

"Sahip olabileceğin gücü biliyorsun. Eğer değerlendirmelerden sağ çıkabilirsen, bir şeyler *yapabilecek* konumdaki tek cadılardan biri olacaksın."

"Sadece tek bir şeye değer veren gerçek bir erkek gibi konuştun," diye homurdandı İmani, ikisi de yumruk ve blok taklidi yaparken. "Sandığın kadar güçlü değilim."

"Prens Kiran başladığımızdan beri gözlerini senden alamadı. Onun ilgisini çekiyorsunuz," dedi omzunun üzerinden bakarak. "İşte güç budur."

İzleyen prensin ağırlığı İmani'nin sırtına çöktü. Dönmesine gerek yoktu ama yine de döndü, istemsizce Kiran'ı aradı. Gözleri onunkileri buldu. İmani göğsünde ağır ve rahatsız edici bir şey hissederek baktı.

Kiran'ın yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Ama erkek Norn onun bileklerini arkadan kavrayıp göğsünü yakındaki bir ağaca çarptığında, prens ayağa kalktı ve parmaklığı mengene gibi kavradı.

"Görmek istediğin şeyi görüyorsun," diye tısladı İmani omzunun üzerinden. "Bunun hiçbir anlamı yok." Kiran onun ölmesini istemiyordu. İlk buluşmalarında çok kaba bir şekilde ifade ettiği gibi, "değer sağlamaya devam etmek" için evcil hayvanının yaşamasına ihtiyacı vardı.

"Muhtemelen." Elf onun bileklerini kavradı ama dönmesine izin verdi.

Ona inanmıyordu ama bu konuşma bitmişti. Kiran onları çok yakından izliyordu.

"Asanı çıkar ve bana gerçekten saldır. Kiran bu saçmalığa asla inanmayacak," dedi dişlerini sıkarak ve dirseğini adamın suratına indirdi. Elf kanayan burnunu tuttu ve bir dizi elfçe küfür mırıldandı. Ama bir saniye sonra asasını çekti ve bir büyü patlaması kadının uzuvlarını dondurdu. İmani sert bir şekilde ağacın üzerine düştü.

Şimdi, bu iş ciddileşmeye başlamıştı.

İmani ve elf birkaç dakika boyunca birbirlerini öldürmeye çalışır gibi yaptılar. Savaştaki büyü sadece değerlendirme eğitiminden değil, Esa ile çalıştığı zamanlardan beri gelişmişti. Drasil'i aramadığı her dakika bağımsız olarak pratik yapıyordu. Büyüleri ve illüzyonları başka bir cadıya karşı savaşırken bazı avantajlara sahip iki markaydı.

Sonunda ona küçük bir baş selamı verdi.

Gerginlik kaslarını sıkılaştırdı. Elfin ondan yapmasını istediği şeyin ezici gerçekliği kalbinin çarpmasına neden oldu. Bu adamla hiçbir sorunu yoktu.

ve bir Norn arkadaşını öldürmek istemiyordu. Böyle bir eylemin korkusu ona ağır geliyordu.

Tekrar başını salladı ve ona dik dik baktı. Ama yine de hareket etmedi. Başka bir yolu olmalıydı.

Yüksek sesli bir çığlık dikkatini erkek Norn'dan ayırdı ve arbededen gelen görüntü ve sesler ona bir kan gölünün ortasında olduğunu hatırlattı. Imani bu gece ve önündeki tüm geceler boyunca yaşamak istiyordu. Bu diyarda hâlâ yapması gereken çok şey vardı ve etrafına baktığında yardım almadan uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu.

Imani derin bir nefes alarak onun fedakârlığını kabul etti. Ona verdiği boşluğu aldı ve artık tanıdık gelen bir büyü yaptı.

İlk değerlendirmedeki aynı koparma büyüsu kafasını kopardı. Kafa kabaca ayaklarının üzerine yuvarlandı. Sıcak, yapışkan kan göğsüne ve yüzüne sıçradı. Kanı gözlerinden silerek ağaca yaslandı ve nefes nefese kaldı. Bir usta elf daha ölmüştü, bu seferki onun ellerindeydi.

Kavganın ortasından, düzinelerce cadı hayatları için savaşırken gıcırdayan dişler, hırıltılar ve büyüler havada çınladı. Sadece birkaç metre ötede, düşmüş cadıların cesetleri -çoğunlukla sprite pixie'ler ve leimoniad nymph'ler- titriyordu. Acı çığlıkları ve çimlerde ezilen kanlar arasında, şekil değiştirenler cesetleri çiğnerken kulaklarında çıtırdayan kemik sesleri yankılandı.

Etrafında yaşanan çılgınlığa bakılırsa, erkek elfin bu gece zaferi onun için çok daha kolay hale getirdiğine hiç şüphe yoktu.

İzleme platformundan, birinin kalan cadı sayısını açıkladığını duyabiliyordu. Prensler ayakta durmuş, herkesin yaptığı her şeyi değerlendiriyordu. Minik sırtışları ve birbirleriyle fısıldaşmaları göğsünde şiddetli bir korumacılığın kıpırdanmasına neden oldu.

Imani'nin gözleri tekrar yerdeki ölü Norn'a kilitlendi. İçini bir korku ve pişmanlık acısı kapladı. Sinir uçlarında parlayan güçlü öfke ve adrenalinle karıştı. Dudağı kendisine ve Niflheim prenslerine yönelik bir tiksintiyle kıvrıldı.

Bir gün bu günahın bedelini onlara ödeteceğim, diye düşündü acı dolu bir iç çığlıkla.

Asasını daha sıkı kavrayarak gözlerini kapattı. Çok uzun süre bakarsa gölgelerinin kontrolünü kaybedecekti.

Saklan. Kaç ve saklan, diye bağırdı Imani kendi kendine. Vahşi doğada büyüsunü kontrol edebileceğini sanmıyordu. Eğer kaç cadı daha ölürse

değil mi? Ne kadar korkakça olursa olsun, elinden gelse kaçıp karanlık köşelere saklanmak istiyordu.

Bir kaçış yolu bulmak için avluyu taradığında, kaos gözlerine saldırdı; cadılar birbirlerini parçalıyor, büyüyle uzuvlarını kesiyor, yarısı da şekil değiştirmiş hallerini kullanıyordu.

O bir yön seçmeden, devasa bir kol beline dolandı. "Küçük bir korkak gibi saklanmayı mı düşünüyorsun?" Devasa bir leonine shifter anında arkasındaydı.

Imani onu hemen tanıdı. Aiden. Onunla ve gruplarıyla birlikte Neshuin Yeni Yıl partisine katılmıştı.

Sanki aklını okuyormuş gibi yakınına eğildi, vücudu onunkine karşı sıcaktı. "Eminim beni hatırlıyorsundur. Ve şimdi seni yakalamışken kaçacak kadar aptal değilim. Prensler bundan hiç hoşlanmayacaktır."

Lanet olsun. Imani gözlerini kapadı, adamın kötü ses tonundaki uyarıyı kaçırmadı. Çok uzun süre duraklamış ve kendini açıkta bırakmıştı. İlk geceki ruh çekimi onu hafifçe arzulamasına neden olmuş olsa da, kalp arkadaşı bağı onu zorlamasını zorlaştıracaktı.

Aiden, Imani'ye karşı belirgin bir hoşnutsuzluk besliyordu. Değerlendirmeler için yaptıkları günlük dövüş eğitimleri sırasında gözleri ona dikilmişti. Kendisini uzaktan bile tehdit eden kadınlardan hoşlanmazdı.

Önünde iki seçenek vardı; ya Aiden'la dövüşmek için kalacaktı ya da kaçacak ve her halükarda onu yakalama riskini alacaktı.

Adam onun üzerinde yükseliyordu, tamamen kaslıydı. Ağzından kan damlıyordu, sanki birkaç kişiyi yerinden oynatmış ve parçalamış gibiydi. Şansını beğenmedi ve Imani'nin hayatta kalmak söz konusu olduğunda fazla gururu yoktu. Bu yüzden görünmez oldu ve kaçtı.

Bir an şaşırın Aiden, kızın elinden kayıp gitmesine izin verdi. Kan kırmızısı şekil değiştiren gözleri onun görünmez formuna dikildi. Onu göremiyordu ama muhtemelen kokusunu alabiliyordu. Vahşi erkek ona doğru sıırttı ve ileri atıldı.

Kendini mücadelenin içine atarak bahçenin ortasına doğru fırladı. Onun peşindeydi.

Bacaklarını daha da zorlayarak bir hayalet gibi şekil değiştirenden hızla uzaklaştı ve ateş sınırlarının bahçelerde sona erdiği çevredeki ağaç sınırında onu kaybetti. Kiran nedense ateşleri eğitim alanının kenarındaki bahçelerden uzak tutmuştu. Mükemmel bir saklanma noktası olabilirdi.

Tanıdık bir şekil gecenin içinde ay gibi yükseldi. Ona doğru yaklaşan heybetli bir adam gölgesi, esasını kaldırmış bir şekilde belirdi. Bileğinin bir hareketiyle, siluet halindeki formundan göz korkutucu bir büyü dalgasının akmasına izin verdi.

Kiran.

Kaosun arasında hareketsiz durdu.

Erkek cadıdan insanlık dışı bir kükreme yükseldi ve ardından başka bir ateş akımı canlandı. Sanki yaktığı diğer ateşler yeterince sıcak değilmiş gibi, alevlerden oluşan bir kılıç ileri doğru fırlayarak karanlığı yardı.

Kiran, kendisi de dahil olmak üzere geride kalanları arbedeye geri zorladı. Düellonun gürültüsü, insanların birbirlerinin boğazlarını parçalama sesleri - ayaklarının altına dökülen parçalar- arasında Kiran kıkırdadı, neşeli bir kahkaha çıkan kargaşaya karıştı. Bu ses tamamen ona ait değildi. Sesinde derin ve doğal olmayan bir şey vardı; hüznü ama güzel bir melodiyle birlikte çalan uyumsuz notalar gibi.

İmani azı dişlerini sertçe gıcırdattı. Bir süredir, Kiran'ın şeytani tarafının zaman zaman gözlerinin içinden başını kaldırdığını hayal ettiğini düşünüyordu. Ama şimdi onun gerçekten orada olduğunu *biliyordu*. Neye dönüşebilirdi?

Bu onu büyülese de, ondan uzak durması gerekiyordu.

Etrafına bir illüzyon büyüü daha yaptı ve arkasını dönmeden önce alevlere ters ters baktı.

Yan tarafta, erkek bir peri siyah deri ve dişlerden oluşan bir bulanıklık içinde kendini havaya fırlattı. Esa ona karşı dimdik durdu, kanatları çırpınıyordu ve gözlerinde cinayet vardı.

Birbirlerinin etrafında döndüler, büyüler ileri geri uçtu. Erkek olan döndü ve Esa'nın yakasına yapışarak hırladı: "Senin gibi insanlar perilerin adını kötüye çıkarıyor."

Ancak saldırmak yerine, bölgeye bir madde patladığında bir ölüm perisi gibi çılgılık attı. Parçacıklar havayı doldurdu ve toz gibi ciğerlerine çekildi.

Kalkanlar onları içeride kilitletiğinden, Esa'nın peri tozu her zamanki kadar hızlı dağılamadı. Bahçe yoğun bir zehirle doldu. Bulanık görüşüne rağmen, Niflheim prenslerinin Kiran'ın korumasının arkasında mükemmel bir şekilde korunduğunu görebiliyordu.

İmani bazı peri tozlarının insana neler yaptığını okumuştı ve Kiran'ın onun dağıldığını görmesine izin veremezdi. Neyse ki, görünmezlik büyüü yapmıştı.

ama toz, platformdan kaçacak kadar konsantre olmasını imkânsız hale getirmişti. Bunun yerine ağaçlara ve çalılara -gerçekten her şeye- tutunarak avlunun derinliklerine doğru tökezledi ve gizlice çökecek bir yer buldu.

Ana çatışmadan oldukça uzakta, arkasında ateşten bir duvar olan bir bankın üzerine geldi. Sıcaklık yoğundu ve mide bulantısı İmani'ye bir duvar gibi çarptı. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü.

İmani'nin etrafındaki manzara daraldı. Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu ya da nasıl doğru göreceğini bilemiyordu. Etrafındaki dünyanın sesleri giderek kana susamış hale gelmişti. Herkes çılgılık atıyordu. Esa bir kan yığınının içinde ağılıyordu.

Bu kabus peri tozuydu.

İmani'nin görüş alanına yayılan bir karanlık tünel, ateşlerden gelen ışığı kararttı. Bunu görmezden gelerek gözlerini açık tutmaya çalıştı ama etrafı karanlığa gömüldü. Körlüğe karşı hırladı.

Kontrolden çıkan İmani'nin damarları tamamen karardı. İmzasından mürekkep sızdı. Derisinden siyah dalgalar fışkırdı ve vücudunu bir gece girdabıyla kapladı. Büyüsü imzasına gömülüp onu çevrelerken saf bir gölge olarak görünmüş olmalı. Birkaç dakika boyunca, gölgeler peri tozunu sisteminden İmani'nin görebildiği tek şey siyahlıktı.

Boğulurcasına, çok renkli safra ve büyü kalıntıları kustu.

Birkaç saniye süren sarsıntıdan sonra görüşü netleşmeye başladı ve gölgeleri geri çağırdı. Anında tekrar içeri girdiler, tekrar görünmez oldular.

Bu hızlı tepki onu şaşırttı ve ellerini bükerek siyahlık belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Ama hiçbir şey yoktu.

Eğer İmani'yi gölgeli haliyle gören biri olduysa, bunu muhtemelen tozun yarattığı halüsinasyona bağlamıştır. Prenslerden görünmeyecek kadar uzakta olduğunu umuyordu.

Başını çevirerek asasını sıkıca kavradı ve bir sonraki tehdidi aradı. Avlu, birkaç inilti ve serseri bağırışlar dışında sessizleşmişti. Bazı insanlar yerde sürünüyor ve kıvranıyordu, Aiden da dahil olmak üzere hala peri tozunun etkisindeydiler. Kendi büyüünden etkilenmeyen Esa bir kenarda durmuş, nefes almaya çalışıyor ve yüzündeki kanları siliyordu.

En az yüz Essenheim cadısı ölü yatıyordu. Her şey bitmiş gibi görünüyordu.

Imani kendini ayağa sürükledi ve ardından platforma korkunç bir yürüyüşe başladı. Yere kan ve çamur sıçradı.

Solunda bir peri kadını parçalara ayrılmıştı ve daha önce öldürdüğü Norn elfinin kafası sağında duruyordu. Hırpalanmış ve parçalanmış olan kafa, yakın dövüş sırasında aldığı hasar yüzünden tanınmaz haldeydi. Yine de, son anını ezberlemek niyetiyle onu nazikçe kaldırdı.

Yıldız ışığı, kendisinininkine çok benzeyen gümüş saçlarında parıldıyordu. Şişkin cansız gözlerinden kan sızıyor, kafatasından derinin koptuğu yerde kemikler bembeyaz parlıyordu. Bir zamanlar güzel olan ağzının etrafında sadece tendonlar kalmış, kör dişleri ve elf dişleri ortaya çıkmıştı.

Saçlarını yumruğunun etrafına doladı.

Baş elinde sallanırken, Imani avlunun kenarına doğru yürüdü. Yanan alevler hâlâ avluyu sarıyor ve onu içeride tutuyordu.

Norn elfinin kafasını Niflheim prenslerine doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlatırken gözlerini yarıklara kadar daralttı.

Kiran'ın asası bir çırpıda onu engelledi.

Kendini beğenmiş bir deli gibi ona sırtıırken, göğsünün derinliklerinden tiz ve öfkeli bir çığlık yükseldi.

CKAPTER 30

Sİmani'nin topuklu çizmeleri her adımda gelişini duyururken, Tanyl'in dairesine çıkan merdivenleri kaplayan pencere camlarından tars göz kırptı. Kumaşın dans eden şeritlerinin gece gökyüzünde bir gösteri halinde titreştiğini görebiliyordu. Onları özleyecekti

Niflheim'a gitti.

İmani sanki orada yaşıyormuş gibi başını dik tutarak kendinden emin bir şekilde yürüdü, bir an için kraliçe eşi olduğunu ve bu odalarda yaşadığını hayal etti. Kavganın sona ermesinden sonraki günlerde tüm saray tedirgin edici bir sükûnete bürünmüştü ve koridorlarda bu küçük gösteriyi yakalayacak kimse olmadığı için kendini şımartmasına izin verdi.

Değerlendirmeler sırasında ölüm her zaman mümkündü, ancak bu kadar büyük bir miktarın daha fazla yorum gerektireceğini düşünüyordu. Ancak Kraliyet hiçbir şey söylemedi. İmani, ölen cadıların akrabası olan saray mensupları yavaş yavaş evlerine döndükleri için bu olayı örtbas etmeye çalıştıklarını tahmin ediyordu. Değerlendirmelere karşı çıkan usta cadılara Stralas'tan uzakta yeni bir iş verildi.

İnanılır gibi değil.

Erkek elfe karşı işlediği korkunç suçun dehşeti onu canlı canlı yemeliydi ama akli hiçbir zaman tam olarak yerinde olmamıştı. Dehşetin yerine, adalet ve intikam ihtiyacı kemiklerine ve kalbine yerleşti.

Koridorda ilerlerken, İmani'nin akli ikinci raporunun verildiği geceye gitti. Beklediğinden daha hızlı gelip geğmişti ve öfkesine rağmen Kiran ona çok az bilgi vermişti. Tek söylediği değerlendirmenin niteliğiydi -eşli dövüş- ve o zamandan beri hiçbir şey öğrenmemişti.

Büyü ile savaşmak hâlâ en zayıf becerisiydi ve seyircilerin önünde teke tek dövüşmek kaçıp saklanamayacağı anlamına geliyordu. Esa ile araları bozulduktan sonra eskisi gibi pratik yapamıyorlardı ve henüz bir stratejisi yoktu. Daha fazla bilgiye ihtiyaçı vardı. Daha fazla bilgi toplamak için kozu olmadığından, günler zaferden ziyade infazına doğru azalıyordu. Geğtiğimiz gün, İmani uyanık olduğu saatleri son değerlendirmeye hazırlanmaya veya Niflheim prensleri hakkında bilgi toplamaya odaklamıştı. Bu noktada, düello hakkında daha fazla ayrıntı için anlamlı *herhangi bir şeyi* ortaya çıkarmaya umutsuzca ihtiyaçı vardı.

Genellikle Tanyl'ın odalarının dışında duran muhafızlar koridorun sonunda derin bir sohbete dalmışlardı. İmani hızla görünmezlik büyüünün altına saklandı ve ilk kez, Tanyl'ın tüm korumalarını ve kilitlerini açarak kapının altından geğmesi için küçük bir karanlık filizine komut verdi. Büyüleri bu gece özellikle kötüydü. Prensın bile yapamayacağı kadar güçlü olan yeni bir susturma büyüü hissetti. İlk Cadı prensin odalarına yeni bir koruma mı koymuştu?

Yine de bu onun gölgelerini durdurmadı. Gülümsedi.

İçeri adım attıktan birkaç dakika sonra illüzyonunu bıraktı ama bir muhafız şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu. Normalde Tanyl'ın odalarında hiç muhafız bulunmazdı. Mahremiyeti sağlamak için onları dışarıda tutardı.

Adam elini uzatarak durdu ve onu durdurdu. "Bu gece ziyaretçi yok. Prens'in emri. Geldiğin yere geri dön," dedi.

Yorgun ve sabrı tükenmiş bir halde esasını salladı ve açık bir tehditle ona doğrulttu. Gölgeleri imzasına doğru bastırırken koridor karardı, ince dallar sessizce uzuvlarını ve boynunu sarmak için yılan gibi uzandı. "Prens Tanyl beni bekliyor. Bu gece sihrimi test etmek ister misin? Niflheim prenslerinin koruması altındayım ve gerekirse bu gece gücümün bir kısmını serbest bırakabilirim." İmani bir büyü mırıldandı ve nefes borusu daraldı.

Gardiyanın gözleri büyüdü. Endişeyle koridora baktı, sonra hızla sağa doğru ilerledi. Kadın büyüü gevşetti. Öksürdü.

"Bir dakikalığına dışarıyı kontrol edeceğim ve beklendiğiniz konusunda doğruyu söylemeniz iyi olur."

Bu boş tehdit karşısında neredeyse gözlerini devirecekti ama Tanyl, kendisini davet etmiş olsa bile muhafızlarına karşı böyle bir meydan okumadan ya da diğerlerinin yanından fark edilmeden geçip gitmesinden kesinlikle hoşlanmazdı. Yine de bugünlerde sabrı çok inceydi.

Tanyl'in oturma odası genellikle sakin ve sessiz bir sığınaktı, bu yüzden susturma tılsımından koridora yayılan gergin sesleri duyunca şaşırdı. Tam olarak bir tartışma olmasa da, hararetli diyalog kulaklarının ileri geri seğirmesine neden oldu. Sesler giderek yükseldi; biri ölçülü, diğeri tıslıyordu.

Şimdi, bu bir tartışmaydı.

Tanyl bu saatte kiminle bu kadar yoğun bir konuşma yapıyor olabilirdi? Beklenmedik bir şey olmalıydı -Tanyl, Imani'yle geçirdiği gecelerde programını temizliyordu.

Essenheim prensi, "Daha fazla cadı talep etmeye hakkınız yok," diye bağırdı.

Imani kendini duvarın arkasına yerleştirdi ve görünmezlik illüzyonunu tekrar yaptı. Gölgelemin içinde eridi, görünmedi.

Tanyl küfretti ve biri güldü.

Teni karıncalandı. Melodik ama alaycı bir duygusallıkla dolu bu kahkahayı tanıyordu.

Duvarın arkasından baktığında şok olmaması gerekiyordu ama yine de karşısındaki manzara karşısında ağzı açık kaldı.

Tanyl ve Kiran şöminenin yanına yerleştirilmiş iki sandalyede birbirlerine doğru açı yaparak oturuyorlardı. Tanyl'in yüz hatları öfkeli bir ifadeye bürünmüş, vücudu o kadar kaskatı kesilmişti ki saldırmasına saniyeler kalmış gibiydi. Karşısında Kiran bir aslan gibi oturuyordu. Bir ayak bileği dizinin üzerinde, sanki bir arkadaşıyla -ya da bir çocukla- sohbet ediyormuş gibi bir sandalyede tembel tembel uzanıyordu. Ellerini iki yana açmış, çıldırtıcı bir sırıtış sergiliyordu. Her zamanki gibi cellat kıyafetlerini giymiş, sert göğsüne ve gövdesine mükemmel oturan siyah bir gömlek giymişti. Mavi pantolon ve beyaz gömlek giyen Tanyl ise tam bir tezat oluştuyordu.

İki adamın da büyüü havada dönüyordu. Tanyl'inki düzensiz anlarda ondan fişkirirken, Kiran'inki sabit kaldı, görünmez sarmallar bir pelerin gibi etrafını sardı.

Yoğun yeni koğuşlar bir gösterge ise, iki prens de bu gizli buluşmadan kimsenin haberdar olmasını istemiyordu.

Sandalyesinde öne doğru eğilen Tanyl sesini alçalttı. "Neden yeniden müzakere edebileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Politikada her zaman olur, sizi temin ederim Tanyl," dedi Prens Kiran, ses tonu küçümseyiciydi.

Erkek hâlâ rahat pozisyonundan ayrılmamıştı ama Imani onun sırtıtmakla mücadele ettiğine yemin edebilirdi. "Oldukça basit-"

Tanyl yumruğunu masaya vurdu ve ses odada yankılandı. "*Basit* mi? Talebiniz basit değil. Anlaşmadaki her ayrıntıya uyduk." Tanyl'ın sesinde sert bir ton vardı.

"Tanyl, lütfen. Sözümün kesilmesinden nefret ediyorum. Ayrıca, sen bundan daha zekisin. Hecelemem için beni zorlayacak mısın?"

Yanıt beklemeyen Kiran sırttı ve devam etti. "İyi! Madem *bu kadar* hoş bir ev sahibi oldun ve ben de parlaklığım ile eğlenmekten zevk alıyorum, seni şımartacağım." Essenheim varisine hınzır bir bakış fırlatarak kollarını dizlerine dayadığında sesi çok çekici ve yumuşak geliyordu. "Bize en iyi cadılarınızdan en az elli tanesinin sözünü vermiştiniz. Elimizde sadece iki elf kaldı, en iyilerinizi gönderdiğinizizi söylemek zor. Gecikmeleri konusunda yalan söyledin. Onlar gelmiyor. Bu nedenle, elfler olsun olmasın, bir sonraki değerlendirme için bize daha fazla cadı borçlusun."

"Yükselme değerlendirmelerinizin adaylarınızı öldürmesi bizim sorunumuz değil."

"Halkınız emirlere itaat etmediğinde anlaşmanın sizi korumaması *bizim* sorunumuz değil." Kiran durakladı.

Tanyl'ın meşhur köşeye sıkıştığı bu kadar açıkken, prensler bir an için birbirlerine baktılar.

"Krallığınızın şu anda içinde bulunduğu tehlikeli durumu size hatırlatmama gerek var mı? Bu ihlaline rağmen kardeşim fazla bir şey istemiyor, her ne kadar bunu yapmaya hakkı olsa da," diye mırıldandı Kiran, iyi bir küçük fino köpeği gibi davranarak.

Yalancı, diye düşündü. Illithiana ailesinin dinamikleri ve istekleri çoğu insanın tahmin ettiğinden çok daha karmaşıktı. Gerçekten de Kiran'ın kardeşini nasıl etkilediğini ilk elden görmüştü; Saevel onun öğütlerine güveniyor ve rehberliğini ciddiye alıyordu. Bu etkinin manipülasyona kadar vardığını söyleyebilir miydi?

Ancak kendi gözleriyle gördüklerinin yanı sıra, en genç Niflheim prensi hakkında hâlâ çok az somut bilgi edinmişti ve ek söylentiler de pek yardımcı olmuyordu.

Yutkundu ve sihirli imzasının duygularına tepki vermesini engelledi. Prenslerin hissetmemesi için onu sıkı bir şekilde kilit altında tutması gerekiyordu.

Kiran sessizliğin odaya nüfuz etmesine izin vererek ellerini ovuşturmaya devam etti. Bunun tadını çıkardı. O kazanmıştı. Tanyl bunu biliyordu. İmani biliyordu.

Kiran başını eğerek eğlenirken İmani nefesini tuttu. Yılan Prens yemeğini yemeden önce onunla oynamayı severdi. İmani, Deli Prens'in ne söyleyeceğini asla bilememenin sinir bozucu ama bir o kadar da eğlenceli olduğunu kabul edebilirdi. Kiran kanlı oyunu sonuçtan daha çok seviyordu.

"Ağlayacak gibi görünüyorsun, Tanyl." Kiran tırnağını karıştırıyormuş gibi yaptı. "Ek bağılayıcılığı kabul etmeden önce kendini toparlaman için sana bir dakika daha vermekten mutluluk duyarım."

"Siktir git Kiran," diye tersledi Tanyl.

Kiran ona şeytani bir bakış attı, sanki hiçbir şey onu bu sözlerden daha fazla memnun edemezmiş gibi.

"Bana başka seçenek bırakmadınız," diye kabul etti Tanyl. "Dönme talebini destekleyeceğim-"

Dondurucu bir büyü patlaması onu duvara yapıştırırken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Her türlü sıcaklık buharlaştı ve şimdiye kadar deneyimlediği en soğuk büyü odanın içinde kırbaçlanırken zorlukla nefes alabildi.

Tanyl'ın sesi aniden kesildi ve ölü bir sessizlik çöktü. Kendini öne atarak odaya bir bakış attı. Şaşkınlık yüzünü kaplamış, ağzı açık kalmıştı.

Essenheim varisi olduğu yerde donup kalmış, ağzı bir karış açık kalmıştı. Ama sadece Tanyl değildi. Saat duruyordu ve ocaktaki alevler bile katı ve hareketsiz görünüyordu. Gerçekten de tüm oda zaman içinde donmuştu - tek bir şey hariç.

İmani bu nadir büyü hakkında daha önce bir şeyler okumuştı - kadans büyü. Kadans büyü, büyü yapan kişi olmadığı sürece, cadı büyü tutabildiği sürece herkes ve her şey için zamanı durduruyordu. Ancak bu büyü Mesial Diyar'da ortaya çıkmamıştı.

Kiran'a Yeraltı'ndan büyü armağan edilmişti. Aslında, Niflheim'da yasadışı olmadıklarından oldukça emin olmasına rağmen, karışık markalara sahip tek cadı o değildi.

Kiran sandalyenin kenarlarını sıkıca kavrayarak Tanyl'e ters ters baktı. Güzel yüzünde neşeden eser kalmamıştı. Bunun yerine saf nefret vücudunu kaplamıştı.

Imani bunu da prensle ilgili bir başka gerçek olarak bir kenara not etti. Prensın bařkaları hakkında gerçekte ne dűřűndűđű hakkında hiçbir fikri yoktu - ne kendisi, ne ailesi, ne de bařkaları. Ama Tanyl'i nasıl hor gűrdűđű açıktı ve bu son derece kiřisel bir nefretti.

Dahası, řařırtıcı bir bűyűye sahipti.

Imani'nin zihni, vűcudunun bildiđi řeylere karřı imkansız olduđunu dűřűndűđű řeylerle savařırken çalkalandı. Diđer Niflheim ırkları -ve elfler- de bu mucizevi bűyűye sahip miydi? Tanyl, flipslerinden yaratıkların geçebileceđini sűylemiřti. Yeraltı'ndan gelen varlıklarla mı iftleřiyorlardı? Eđer űyleyse... Imani onlarla karřı karřıya geleceđini hayal ederek űrperdi. Niflheim Kiran gibi bir avuç cadı bile gűnderse hiç řansları yoktu.

Essenheim'da kimsenin prensin kadans bűyűsűnden haberdar olmadıđından emindi ve Kiran'ın bunu gizli tutmak istediđine dair tűm parasıyla bahse girebilirdi. Eđer Essenheim Niflheim'ın bűyle bir gűce sahip olduđunu űđrenirse, bu her řeyi deđiřtirebilirdi.

Bu sihir űnemli bir keřifti.

Bunu ona karřı kullanabilirdi ama sır o kadar derindi ki Kiran onu oracıkta űldűrebilirdi de. Bu riskliydi. Bir tehdide deđil, bir teřvike ihtiyacı vardı.

Titreyen elini ađzına gűtűren Imani gűzlerini kapadı ve çok yűksek sesle nefes almamaya çalıřtı. Kalbi kűt kűt atarken bu çok zordu. Kűűcűk bir nefes bile Kiran'ın elf kulakları tarafından odanın űbűr ucundan duyulabilirdi, űzellikle de derin bir ses yokluđu ve sođuk havaya çarpan nefesinin sisi varken.

Imani oturma odasına bir kez daha bakmaya cesaret etti.

Kiran sandalyesinden kalkmıř, masanın bařında durmuř, yűksek sesle kâđıtları karıřtırıyor, kűmesteki sinsi tilki gibi telařla bir řeyler arıyordu.

Gűzlerini kırpıřtırdı. Kiran daha űnce hareket ettiđi kadar hızlı bir řekilde, sanki hiçbir řey olmamıř, mucizevi bir řey gerçekleřtirmemiř gibi, umursamaz bir tavırla tekrar oturdu. Asasıyla bir bűyű daha mırıldandı ve oda yeniden canlandı.

Tanyl umursamaz bir tavırla, "-ation tomorrow," diye devam etti. Dikenli bir sessizlik içinde oturdular.

"Akıllıca bir karar," dedi Kiran, zehir kaplı gűlűmsemesi daha da geniřleyerek. "řimdi, senden istediđim bir řey daha var-"

"Senden istediğim çok şey var Kiran," diye homurdandı Tanyl.

"*Benden* mi? İstedig in neye sahip *olabilirim* ki? Ne kadar etkileyici. Kesinlikle merak ediyorum," dedi Kiran konuşurcasına, sahte neşesini bırakmadan önce kollarını kavuşturarak. Bir sonraki konuşmasında sesi düz ve duygusuzdu. "Bir takas öneriyorum. Bir cevaba karşılık bir cevap."

Essenheim varisi parmaklarını burnunun kenarına bastırdı. "Peki," diye iç geçirdi Tanyl.

Kiran'ın sorusunu ısıarak sorması için bir saniye bile geçmedi. "Tarikat'ta kaç usta kehanette bulunuyor?" Prens Kiran kıpırdamadan durdu ve bakışlarını Essenheim varisine dikti. Kulakları tekrar kıpırdadı, elften umutsuz bir ton sezmişti.

Kehanet markasına, yani kız kardeşinin markasına baktı.

Tanyl alay etti. "Eğer hükümdar olup olamayacağını görmek istiyorsan, başka bir şey dene. En iyi usta cadımız bile benim için böyle bir büyü yapamaz."

Kiran onunla birlikte kıkırdadı, sanki eski arkadaşlarmış gibi. Bu ses tüylerini diken diken etti. "Her zamanki gibi şeffaf. Bana birini bulabilir misin, bulamaz mısın?"

Sessiz bir nefes alan İmani, kehanet markasına sahip olduğunu bilerek tepkisini sakinleştirmeye çalıştı. Bir şeye ihtiyacı olursa Kiran'a yardım edebilirdi ve bu da son değerlendirme hakkında daha fazla bilgi edinmek için üzerinde çalışabileceği bir teşvikti.

Beklenti uzuvlarında u ulduyor, büyüsü karıncalanıyor ve heyecanını ne kadar saklamaya çalışsa da ateş sönüyordu. Oturma odası karardı.

İki adamın da kafası kapıya doğru döndü.

CHAPTER 3L

Kiran dilini şaklattı. "Görüyorum ki herkesin girmesine izin veriyorsun, Tanyl." Yerde bir sandalye gıcırdadı. Tanyl onu yakında bulacaktı. Kiran oturmaya devam etti, görünüşe göre acelesi yoktu. onu keşfet.

Yüksek sesle iç çekerek büyüünün perdesini kaldırdı. Onları beklemeye zorlayarak bir süre daha durakladıktan sonra kapının ışığına doğru süzüldü.

Imani Tanyl'e kibirle baktı ve odayı inceledi, az önce geldiği yalanını başarabilmesi için dua ediyordu.

Tanyl ona itici bir bakış fırlattı. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Kadının ağzı açık kalmıştı. Adam kötü ruh halinin acısını ondan çıkarıyordu.

"Muhafızlar nerede? Kiran'ın kapının üzerine yerleştirdiği korumalar ne olacak? Buraya öylece giremezsin," dedi Tanyl hayal kırıklığına uğramış bir havayla. "Git beni diğer odada bekle."

Imani omuz silkti ve onun ses tonundan duyduğu rahatsızlığı gizledi. Ancak itaat etmek yerine odanın etrafını yavaşça gözden geçirdi. "Kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyor musun?"

Tanyl'in ifadesi yumuşadı. "İnsanların bizi birlikte görmesi umurumda değil... artık değil."

Veliahta bakarken dudaklarını büzdü. Ne değişmişti? Tanyl onunla ne tür bir oyun oynuyordu?

"Prenslük partinizi böldüğüm için çok üzgünüm," dedi Kiran'ın daha önce bulduğu şeye bakmak için masaya doğru ilerlemeye çalışırken.

Sanki onu kâğıtların yanında istemiyormuş gibi, Kiran o anda ayakta durmayı tercih etti. Avını avlayan bir şekil değiştiren gibi, hızlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. İmani rahatlamaya çalışarak uzaklaştı ama yırtıcı elf ona doğru yaklaştı, imkansız hale getiriyor.

Yılan gibi kıvrılan imzası duyularını istila ederek yanaklarına sıcaklık getirdi. Yaydığı kötülüğün kanını dondurması gerekirken, tüm hücreleri ona olabildiğince yakın olmak için içten içe haykırıyordu. İtiyor, sızlanıyor ve yalvarıyordu, büyüsü o kadar öfkeliydi ki onun çekimine direndi.

Omurgasından aşağı tanıdık bir ürperti indi. Ama bu normal bir açlık gibi hissettirmiyordu. Bunun yerine, tamamen başka bir şeydi. *İlkel* bir şey.

İçine kapanan, teslim olan İmani, büyüsünün onu nasıl kontrol ettiğini umursayacak enerjiye sahip değildi. Aslında bu his o kadar hoşuna gitmişti ki daha da yaklaşıp kendi ruhunun oynamasına izin vermekten kendini alamadı. Aralarında bir çekim, bir cazibe olduğunu inkâr edemezdi.

Tepesinde beliren Kiran, İmani'nin çenesini yukarı kaldırmaya zorladı. Adamın bakışları üzerindeyken büyüsü teninde kıpırdandı. Aşağı bakarken gözleri parıldıyordu. Güç gösterisiyle onu memnun etmişti.

Kiran, giderek daha az korkutucu bulduğu o uyumsuz gözlerle ona baktı. Gözlerinde belli bir güzellik vardı. Gözlerden biri her zamanki gibi simsiyah parlıyordu ama diğer gözbebeği kocaman açılmıştı. Birkaç saniyeliğine onun parlak ve yosun yeşili derinliklerinde kayboldu. Kiran böyle iki gözle nasıl olurdu acaba?

Gözlerini kırpamayan İmani onun bakışlarının esiri olmuştu. Diğer elflerin onun ruh çekimine kapılması gibi, o da tamamen, korkunç derecede büyüleyiciydi ve İmani çoğu gün onun mükemmel görünen ağzını öpmek mi yoksa yumruklamak mı istediğini bilmese de, onu ilgi çekici bulduğunu itiraf edebilirdi.

Bunlar tehlikeli eğilimlerdi. Tanyl odadayken onları uzaklaştırmaya çalıştı.

"Tanrım, tüm o caziben olmadan ne kadar büyüleyici bir yaratıksın," diye mırıldandı Kiran, onu cazibesiz görmemiş gibi davranarak. Tanyl'e döndü. "Onun hakkında bana yalan söylediniz, Majesteleri. Çok bölgeci." Elini İmani'nin yüzüne doğru kaldırdı. "Ama nedenini görebiliyorum. Ondan beslenmemi istememenin nedeni buydu - onu zaten kendine aldın."

"Ondan uzak dur, Kiran." Tanyl yumruğunu tekrar masaya vurdu.

Kiran onu görmezden geldi ve kıza bakmaya devam etti. Onu incelerken başını öne eğdi. Çok uzun bir sessizlik geçti.

"Kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyor musun?" sözlerini sadece onun duyabileceği alçak bir alaycılıkla tekrarladı. "Ve insanlar *benim* çıkarıcı *olduğumu* söylüyor."

Gülmeye yakın bir şeyler mırıldandı ama sonra dudağını ısırıldı. Niflheim Krallığı'nın prensi parmaklarını İmani'nin boynunda ve köprücük kemiğindeki yara izinde gezdirdi, sahiplenici bir dokunuştı ve neredeyse başının dönmesine neden oluyordu. İmani dudağını ısırırken ağzını bakır bir tat kapladı.

hareketsiz ve korkusuz kalmak için yanak.

Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir yanı bundan hoşlanıyordu ama diğer yanı da elini savurup onunla oynamayı bırakmasını istiyordu. Kiran onu çıldırmış gibi hissettiriyordu, tıpkı onun gibi.

Kiran sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi saf bir tehdit, saf bir delilikle sırttı. Hiçbir şey söylemedi ama parmakları hâlâ boş boş hareket ediyordu.

Tanyl neredeyse bağırarak, "Ona dokunmayı kes *dedim*," diye talepte bulundu. Yine Kiran'ı uzaklaştırmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Neden yapayım ki? Duyduğuma göre hiç de özel biri değilmiş, Tanyl," diyerek elini aniden bıraktı. "Politikada aptal olabilirsin ama kadınlar da mı aptal? Kral olmak için sırada senin olduğunu düşünenler aklını kaçırmış demektir."

Söylediği yalanları duyan İmani'nin kanı ısındı. Kiran'a doğru hamle yapmadan önce, Tanyl'in sözleri durmasına neden oldu.

"Varis olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Kiran. Acınacak haldesin."

Kiran bu söz karşısında gözlerini devirdi. "Oh, işte haftada iki kez duyduğum bir hakaret. Ne zaman bu kadar umutsuz oldun Tanyl? En hafif tabirle utanç verici, özellikle de kral olacağını düşünen biri için."

"Senin gibi bir yilandan daha fazlasını biliyorum." Tanyl'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"En azından ben ne ve kim olduğumu kabul ediyorum. Sen de kendin için aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Kiran'ın sesindeki keskin ısırtığı duyunca, büyüsü içinde çırpındı. "Git buradan. Şimdi." Tanyl'in çenesi o kadar sert sıkıldı ki İmani bunun Mola. Ama Kiran'dan yayılan büyüye, elf prensinin Tanyl'in kendi evinde yaptığı küstahlığa ve Kiran'ın ona dokunuşuna rağmen, varis hâlâ saldırmak için harekete geçmemişti. Bunun yerine gözlerine keskin bir tedirginlik girmiş, bakışları önünde duran elf çifti arasında hızla gidip gelmişti.

"Ben de beni kalmaya davet edecek kadar iyi bir ev sahibi olduğunu sanıyordum," diye alay etti Kiran, İmani'ye tembel bir göz kırpmadan önce. "Duyduğuma göre senin o muhteşem küçük Norn elfin seks sırasında izleyicileri eğlendirmeye açılmış." Belli ki Saevel'le yaptığı son görüşmeye atıfta bulunuyordu.

Göt herif.

"Defol git buradan." Tanyl asasını kaldırdı ama tehdidin boşluğu hâlâ hissediliyordu.

Kiran diğer prene doğru döndü. Yüzü kayıtsızlığın resmiydi ve Tanyl'a tehdidini sürdürmesi için açıkça meydan okuyordu. "Yoksa *ne* olur?"

İmani, Tanyl'ın Kiran'a saldıramayacağını anladı. Bu bir savaş eylemi olarak yorumlanabilirdi.

İmani'nin sabrı taşı. Eğilerek asasını Kiran'ın boğazına dayadı. "Ya da yüzündeki çirkin sırtışı silmeme izin verir," diye fısıldadı kulağına hırlayarak.

Kiran on iki işaretli olabilirdi ama büyü kullanımı konusunda kendine güveni artmıştı ve Tanyl'ı bu şekilde korkutmasına daha fazla izin vermeyecekti.

Sıcak, nasırlı bir el onunkine kaydı. Kiran'ın başparmağı teninde sahiplenici bir daire çizdi. "Küçük elf seni bu minik parmaklarınla sarmalamış, değil mi Tanyl?"

Kadın elini çekmeye çalıştı ve adam kıkırdadı.

"Çok hoş bir kız. Bu mükemmel yaratığı neden kendiniz için istediğinizi anlayabiliyorum."

"Ben ikinizin de sahip olabileceği bir eşya değilim." İmani elini geri çekti ve asayı onun etine daha sert bastırdı.

"Ziyarete gelen bir kraliyeti tehdit edecek kadar itaatsiz, vahşi bir şey. *Meira*'nın buraya davetsizce girmesinden bahsetmiyorum bile."

"Meira" kelimesine yaptığı vurgu, kızın kafasında daha fazla yer etmesine yaradı. "Ben davet edildim, seni piç kurusu," diye karşılık verdi İmani.

"Ben bir kraliyet ailesinin ürünüyüm, çok teşekkür ederim," diye alaycı bir tavırla homurdandı, yüz hatlarında hâlâ eğlence okunuyordu.

"İnsanlara düzenli olarak hatırlatmanız gerektiğinden emin olduğum bir gerçek," dedi soğukkanlılıkla.

Tanyl kapıyı işaret etti. "Bana ne istediğini söyledin ve ben de kabul ettim. Şu anda gitmenden başka istediğim bir şey yok. Eminim vahşi kardeşin için yapman gereken başka işler de vardır."

Kiran yine sadece güldü. "Her zamanki gibi, bu *büyük* bir zevkti. Ama haklısın; kardeşimin teklifi kendi kendine bitmeyecek," dedi.

Koridora doğru yürümeden önce neşeyle.

Elini kapıya dayayarak durdu. Bir süre düşündükten sonra tekrar onun üzerine doğru ilerledi. İmani keskin bir nefes aldı.

Başını eğip onu inceledi, yüzünde deliliğiyle ürperten bir ifade vardı. Göğsünden alçak bir hırıltı çıktı - insandan çok hayvandı - ve kabaca yüzünü kavradı. Sıkıca tutarak başparmaklarını yanağının yumuşak derisi üzerinde küçük daireler çizerek ovuşturdu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Kıpırdamıyordu, göğsündeki düğüm böyle bir inceleme altında sıkılaşıırken dondu kaldı. Kiran'ın büyüü baştan çıkarıcı bir güç okşayışıyla tenini sıyırdı, başını ve göğsünü doldurdu, karnından ve sırtından aşağı kaydı. Bir arzu ürpertisi sırtından aşağıya doğru aktı ve çekirdeğinde birikti.

Bu erkek cadı anlamadığı bir büyü cephaneliğine sahipti. Güç Kiran'ın üzerinden yuvarlanıyor, onu sadece bir elfin yapabileceği gibi zorluyordu. Sürekli mırıldanıyordu.

Bir parça soğukkanlılık bularak, hayal kırıklığı içinde adamın gömleğini kavradı. "Benimle her ne oyun oynuyorsan buna bir son vermelisin," diye tısladı.

Yüzüne yayılan gizemli gülümseme ona hâlâ nasıl sahip olduğunu hatırlattı ve Kiran doğasına aykırı bir nezaketle alnındaki birkaç saç telini fırçaladı.

Sonra Kiran Tanyl'a döndü ve elini hafifçe yanağına koydu. "Sanırım bende çok istediğiniz bir şey var, Majesteleri."

"Git buradan!" Tanyl tekrar kükredi, tehdide rağmen hâlâ prenze saldırmak istemiyordu.

"Biliyor musun, *kanlı* boynunu kırmadan onu bu şekilde -gerçek haliyle- görmene izin verdiğim için bile şanslısın."

"Sakın ona zarar vermeye kalkma," diye fısıldadı İmani, hâlâ gömleğini yumruklayan Kiran'a.

Daha yakına eğilerek omzundaki bir tutam saçı daha kaldırdı ve parmaklarının arasında hafifçe ovuşturdu. "Yapmayacağım, sevgilim. En azından bu gece değil," diye fısıldadı.

Sesinin alçak mırıltısı, İmani'nin böyle bir açıklamaya cevap vermeyi düşünmesini bile imkânsız hale getirdi. Bunun yerine, Kiran'a aklını kaçırmış gibi bakmakla yetindi. Sanki ona dönüşüyormuş gibi aklını *kaçırıyordu*.

Bir an için, bir nefes için, aşinalık, nefret ve meraktan oluşan kaçınılmaz bir ağın içinde tek başlarına durdular.

Tanyl'in sesi özel alanlarına girerek onları işgal etti. "Ondan uzak dur."

Kiran'ın yüzündeki eli sıkılaştı, gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti. "Benim mükemmel elfim Tanyl ile son günlerinin tadını çıkar." Ses tonu artık ondan beklediği o rahat, karanlık ve eğlenceli tonda değildi. Son derece ciddiye. "Yakında onun yanına yaklaşmana izin verilmeyecek."

"Meira ile son günlerim mi? Onu bir milyon yıl geçse de hak edemezsin. Kaç bakalım Yılan," dedi Tanyl.

Kiran ondan uzaklaştı ve bir kez alkışladı. "Bütün gece söylediğin en dürüst şeydi bu!" Elf prensi sustu ve rahatsız edici bakışlarının tüm ağırlığını Tanyl'in üzerine bıraktı. "Ama gerçek şu ki. Yakında bu krallıktan ayrılıyoruz ve sonrasında onu bir daha *asla* kimseyle paylaşmayacağım."

İmani Kiran'a kimseye ait olmadığını söylemek istedi ama yapamadı. Onun sözleri geçerliydi. Ona ait *olacaktı*. Eğer onun değerlendirmeleri uğruna ölmezse, Niflheim Krallığı için çalışacaktı... ve Kiran için.

"Bu kadar yeter. Ondan uzaklaş ve git," diye emretti Tanyl, sesi şiddet vaadiyle doluydu. "Boğazını parçalayacağım gün yeterince yakın olamaz."

Oda buz gibi oldu ve Kiran'ın maskesi düştü. Yüzü insandan çok bir canavara dönüştü ve uyumsuz gözleri daha da çılgın-vahşi göründü.

"Öleceğim gün, buna ben karar verdiğim için olacak ve bu gerçekleştiğinde, bu şerefe nail olan kesinlikle *sen olmayacaksın*," dedi, derin ve her şeyi tüketen bir sesle - kraliyet ailesinin sesi.

Ölümünün görüntüleri ona saldırdı ve sözleri şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Gerçeği zaten biliyor muydu?

Ama Kiran'ın saygısız ifadesi, içindeki dengesiz gücü derinlere iterken geri döndü. Odanın buzları çözüldü ve hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıktı.

Basınç düşüşü yüzünden hâlâ titreyen İmani, Tanyl'e doğru koştu ve kollarını ona doladı.

"Bir şey yapamadığım için üzgünüm," diye mırıldandı saçlarına. "Bir çatışma riskine girmeden ona dokunamam."

"Biliyorum," fısıldadı.

Tanyl onun omuzlarını tuttu ve eğildi. "Ona neden Deli Prens dediklerini anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi, Prens Kiran'ın yarattığı duygu fırtınasının etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde, koyu bir kahkaha atarak.

Kiran aklını kaybetmişti. İmani de kendininkini kaybetmişti.

CKAPTER 3s

I mani halıyı yıpratana kadar volta attı, sonra kollarının ve göz kapaklarının ağırlığı dayanılmaz hale gelince yatağına çekildi. Dışarıda bir fırtına kopuyordu. Huzursuz bir akşam olmuştu ve yine huzursuz bir gece olacağından korkuyordu.

İsmi gün gibi açık bir şekilde kulaklarında gidip geliyordu. Henüz uyanma vakti gelmediği için göğsünde kızgınlık kıvılcımları çaktı. Gece onu derin uyku büyüünden henüz kurtarmamıştı ve hayal kırıklığına uğramış bir halde dönüp duruyor, sesleri bastırmak için yorganı başının üzerine çekiyordu.

Sonunda, adını fısıldayan gölgeleri karşısında inleyerek doğruldu. Sıcak battaniyelere rağmen titredi. Hayır, ürperme değildi; kapısının yanında tanıdık bir büyü vardı.

Bu o olmalıydı. Kiran'ın cüretkarlığı sınır tanımıyordu. Bu ne cüret? Onun vaktinde geleceğini tahmin etmemişti. Onu bekletmek onun için bir oyun olabilirdi. Ama *saatlerce* geç kalmasını da beklemiyordu. Onu görmezden gelmeyi düşündü ama yapamadı. Bu pazarlıkla onun rızasını kazanmak gururunun önüne geçmişti.

Ocakta yavaş yavaş korlar yanıyor, gölgeleri odanın içinde uçuşuyor, masayla soyunma odası arasında dans edip dönerken önce aydınlık, sonra karanlık, sonra tekrar aydınlık olarak yanıp sönüyordu.

Sessiz, sinirli bir inilti çıkararak esasını ve kız kardeşinin kendisi için diktiği ağır işlemeli cübbeyi kaptı.

Telaşlanmadan gölgelerini kovaladı. Büyüsü üzerindeki kontrolü artmıştı ama karanlık onun bir parçası gibi her yerde onu takip ediyordu.

Aplikler titreşti ve yanlarından geçtiğinde duvarlar hemen karardı. Kapıyı hızla açtı.

Kiran kapının önünde volta atıyor, kapıyı çalmaya hazırlanıyordu.

Imani mülayim bir bakışla onu kıştırdı ve kollarını kavuşturdu. Örgüsünden sıyrılmış ve dağınık saçlarıyla pek de korkutucu sayılmazdı. İnce, beyaz geceliğiyle, cazibesiz yüzü ve geceliği onu çıplak hissettiriyordu.

Onu içeri aldığı anda daha kötü durumdaydı. Onu bu halde görünce içinden istemsiz bir heyecan geçti.

Gergin ve tuhaf bir şekilde dağınık olan Kiran bir elinde esasını gevşekçe tutarken diğer elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Biri gömleğinin düğmelerini o kadar açmıştı ki karnından aşağıya doğru inen ince tüyleri görebiliyordu. Pantolonu alelacele giydirilmişti ve ön kolları ile ellerinde sayısız kan lekesi vardı.

Onun bu halini diğerlerinden daha çok sevdiğini fark etti.

Daha önce birinin yatağında mıydı? Kan gelmişti? Onu bekletmesine duyduğu öfke göğsüne yayıldı.

Cüppesi düştü ve omzu ortaya çıktı. Kolunu çekiştirdi ve kısık gözlerle onu taradı. Cübbe tekrar kayarsa ince kumaşın arasından göğüslerini görebilirdi.

İnceleyici bakışları karşılığında onu aradı. Göğsünde ve ağzında oyalandı, ama bir sarsıntıyla gözleri kapının üstündeki boşluğa kayd.

"Odalarınız neden korunmuyor?" diye sordu alçak bir sesle.

"Kiran," diye hırlayarak onu selamladı ve kolundan tuttu. "Gerçekten olağanüstü birisin."

Kapı kendiliğinden kapanırken Kiran ona doğru dönmeden önce etraflarına savunma büyüsü yaptı. Çenesi gergin, dik dik baktı. Kadın da ona baktı, bu alışılmadık davranıştan rahatsız olmuştu.

"Burayı hiç korumaya almamışsın," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Burada bu şekilde uyumak için ne kadar aptal olabilirsin? Tanyl'in bu odada hiçbir şey olmadan kalmana izin verdiğine inanamıyorum. *Herhangi bir* cadı içeri girebilir."

"Eğer davetsiz gelirlerse, sonuçtan hoşlanmayacaklardır. Ayrıca"-Imani alaycı bir şekilde gülümsedi-"Prensimin yapmama ya da yapmamama *izin* verdiği şey

Şimdilik sorun yok."

Dışarıda bir gök gürültüsü patladı ve Kiran'ın sıçramasına neden oldu. Avuçlarını gözlerine gömdü, inledi.

Imani şaşırılmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Neyin var senin?"

Bir süre sessizlik oldu. "Fırtınaları sevmiyorum... şimşekleri, gerçekten... ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı Kiran, saçlarını daha fazla karıştırarak.

Imani onun bu neredeyse savunmasız davranışını şaşkınlıkla karşıladı ve ona sempati duydu. Sebep olduğu Kumaş olayının şimşekleri rüyalarına giriyordu. Çoğu gece, meyve bahçesinin yok oluşunu dün gibi canlı bir şekilde görebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapmıyorum! Kesinlikle hiçbir şey yapmıyorum," diye bağırdı, ifadesi kararmıştı.

"Sesini alçalt," diye tersledi.

"Bu şekilde yalnız uyuduğundan haberim yoktu, Imani. Daha fazla önlem almalısın."

"Ne cüretle odama girip bana ne yapacağımı söylersin? Henüz sizin için çalışmıyorum Kiran, bu yüzden bana birkaç gün daha özgürlük tanıyın Majesteleri," diye karşılık verdi.

"Anlamıyorsun-"

Oda şimşekten gelen parlak beyaz bir ışıkla parladı ve sonra tekrar karardı.

Titreyen elini yüzünden aşağı sıyırdı ve avuçlarını tekrar gözlerine bastırdı.

İmani'nin içinde onu rahatlatmak için belirgin bir dürtü vardı. Yavaşça ellerini yüzünden çekti ve temkinli bir el kaldırdı. Hâlâ titriyorlardı.

"Bu sadece bir fırtına, Kiran. Gececek. Güvendehyiz. Ben ."

Bir an için onların kenetlenmiş ellerine baktı ve sonra gözlerini kapattı. Ama bir saniye sonra sırtını kaptı. "Odanızı koruyan herhangi bir koğuşunuz yok ya da-"

"Seninle bu konuşmayı yapmaktan bıktım," diyerek onun sözünü kesti. "Tamamen senin kontrolünde bir evcil hayvan olana kadar benim korunmam seni ilgilendirmez."

Buna karşılık, anlamadığı elf lehçesinde bir şeyler mırıldanarak kısık bir kahkaha attı.

Kiran odasında dolaşıp eşyalarını rastgele toplarken yağmur pencereye vuruyordu. Saçlarını daha da karıştırırken volta atıyordu,

Mobilyalara bakmadan önce masasından bir kitap ve birkaç parşömen aldı. Hâlâ kararsızdı ama onu durdurmadı.

Kiran daha sakin *görünüyordu*. Ama elleri titriyor ve birkaç derin nefes aldığında göğsü kabarıyordu. Fırtınalar onu ne kadar korkutmuştu? Yoksa onu rahatsız eden başka bir şey mi vardı? Belki ikisi birden? Şu anda ne kadar yorgun olduğunu herkes görebilirdi. İmani bunu büyüünde de hissetmişti. İmzasındaki yılanlar tedirginlik içinde kıvranıyordu. Büyüsü de açık değildi.

Umursadığı için kendini uyardı. Ne de olsa o Yılanlar Prensi'ydi, gerçek bir aldatma ustasıydı. Bununla birlikte, İmani'nin yalanları da üst üste yığılıyordu ve istediği bir şey için durumu tersine çevirmek üzereydi. Şimdi entrikacı kimdi?

Tüm hatalarına ve deliliklerine rağmen, bazen Kiran ve İmani birbirlerine oldukça benziyorlardı.

Bu düşünce onu ürpertti.

Bir başka gök gürültüsü pencere camlarını salladı. İmani'nin içi burkulurken keskin bir nefes aldı ve ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdirerek uzayan kirli sakallarını kaşıdı.

"Neyin var senin?" Sözleri yumuşak bir şekilde çıktı. Ona doğru uzandı ama elini geri çekerek kendini durdurdu.

Ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Benim için endişeleniyor musun, sevgilim?"

Her zaman olduğu gibi, onu anlamaya başladığını düşündüğü anda yine onu huzursuz etmişti.

"Daha az umursayamazdım," diye karşılık verdi. "Ama odama saatlerce geç giriyorsun, beni azarlıyorsun, garip davranıyorsun - senin için bile - bu da soruyu akla getiriyor."

"Güven bana; gelmemi istemeseydin burada olmazdım. Notunda gelmeme degeceğini söylemişsin ama tek istediğin halimi hatırlımı sormaksa ben gidiyorum," dedi Kiran, sesi gergindi.

İmani saçlarını alnından geriye doğru itti. Küçük ve yeni bir cadı olabilirdi ama herkesin bir korkusu ya da bir isteği vardı. Bu iki gerçeği öğrenirse herkes üzerinde güç sahibi olabilirdi. Tek gereken bilgiydi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Senden bir şey istiyorum ve bazı kötü sırların olduğunu biliyorum - benimkilerden daha kötü." İmani mümkün olduğunca dik durmak için kendini zorlayarak yaklaştı.

Kiran göğüs göğüse geldiklerinde bile geri çekilmedi. Onun yerine çenesini indirdi ve yüzünü çevreleyen gevşek saçlarla oynadı. "Bana ne bildiğini *sandığını* söyle, sevgilim."

"Bana ihtiyacın olan kehanet büyüünden bahset." Böylesine küstah bir piç kurusuna hükmetmenin verdiği zevkle vücudu karıncalandı.

Elf prensi tembelce omuz silkti, verdiği yanıt hiçbir şey ifade etmiyordu. "Kehanet büyüüne ihtiyacım olduğunu düşündüren nedir?"

"Lütfen. Rol yapmayı bırakalım. Dün gece seni Tanyl'in odasında duydum." Kaşlarını çatı. "Sana inanmıyorum. Tanyl'in odalarının etrafındaki susturma büyüünü kendim yaptım. Ayrıca, bu büyüye ihtiyacım olsa bile benim için yaparsın."

Kiran onun korumalarını ne kadar kolay aşabileceğini bilmiyordu.

Imani devam etti. "Neden? Potansiyel bir ustalık seviyesi kehanet markam olduğunu biliyorsun ve gizliliğe önem verdiğimi biliyorsun."

Saçlarına uzandı. "Bir kehanet işareti *çaldığını* biliyorum." Yardımını kabul etmek şöyle dursun, hiçbir şeyi itiraf etme fırsatını kaçırmıyordu.

Adam kızın saçlarını parmağının etrafında döndürmeye devam ederken daha fazla sessizlik çöktü.

Kiran hemen cevap vermeyince midesindeki çukur daha da küçüldü. Başarısızlığın ağırlığı onu boğuyor, her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu.

"Zamanın doldu," dedi, saçlarını düşürerek.

Zorluk çıkaracaksa, diğer tek kartını oynamak zorundaydı. Bir teşvikle gitmeyi tercih ederdi ama tehdit hayatta kalmak için en iyi şansıydı ve bunu boşa harcamayacaktı.

"Zamandan bahsetmeniz çok ilginç," dedi.

Bu sözler barajı yıktı. Kiran'ın yüzü öfkeyle buruştu ve odayı büyü doldurdu. Şöminedeki alevler daha önce olduğu gibi durdu ve çöreklerin titreşimleri dondu. Kiran'ın bir şey söylemesini bekledi ama Kiran zorlukla yutkunana kadar gözleri Kiran'ın gözlerinin içine baktı.

Zafer yüzüne yansımış olmalıydı ama adamın soğuk bakışları onu içine çekerken kendine olan güveni sarsıldı. Imani büyüünün neden onun üzerinde işe yaramadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama işe yaramadığı için sonsuz minnettardı. Belki de gölgeleri onu yine koruyordu.

Kiran'ın gözünü çevreleyen parlak yeşil kenar parladı.

"Bir sonraki sözlerini dikkatle düşün, Imani," diye emretti.

Kelimeler Imani'nin ağzından hiç düşünmeden döküldü. "Sanırım bu düşündüğün kadar güçlü olmadığın anlamına geliyor. Seni ortaya çıkarmakta başarısız olabilirim ama kesinlikle deneyebilirim."

Bunu duymak hiç hoşuna gitmemişti. Ellerini kızın boğazına kenetledi. Gözlerini sıkarak kendi gözlerine bakmaya zorladı.

"Denemene gerek yok." tutuşu daha çok bir okşamaya dönüşene kadar hafıfledi. Şimdi ne yapıyordu? Bu bir oyun muydu? "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

İmani, basınçtan öksürmek isteyerek kesik kesik bir nefes aldı. Ama her nasılsa, imkansız bir boyuta kadar açılmış çılgın gözleriyle tanıştı ve onları tuttu.

"Bana *bir* daha şantaj yaparsan ya da büyümle ilgili tek bir kelime bile edersen, bu mükemmel küçük vücudu yüzlerce farklı şekilde kırarken neden boyundan büyük işlere kalkıştığını göstereceğim. Her biri bir öncekinden daha korkunç olacak."

Elini bıraktı ama uzaklaşmadı. Adamın sarhoş edici kokusu etrafını sarmıştı. Gözlerini kilitlediler. Daha önce öfkeyle dolu olan gözleri yumuşadı ve kısa bir süreliğine kadının ellerine kaydı, kadın da onun bakışlarını takip etti. Sıkılı yumruklarının parmakları arasından belli belirsiz bir karanlık yayılıyordu. Duman gibi değil, ama sanki-

"Ne istiyorsun?" diye düşüncelerini böldü, içinden sızan sihirden habersizdi.

"Bu büyü ve iğrenç sırrınızı saklamanız karşılığında iki soruya yanıt istiyorum," dedi.

Erkek elf sessiz kaldı ama karanlık bir beklentiyle onu izledi.

Titredi ve sertleşen meme uçlarını örtmek için kollarını tekrar kavuşturdu. "Öncelikle kendim hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Derin bir nefes aldı, en büyük sırlarından birini açıklamaktan çekiniyordu. Ama gerçeği öğrenmeyi o kadar çok istiyordu ki, özellikle de onun üzerinde bu kadar büyük bir kozu varken, bu riski göze alabilirdi. Ayrıca, Kiran'ın katmanlarının altında saklı olan bir şey, küçücük, minicik bir parçasının ona güvenmek istemesine neden oluyordu.

Bir asa darbesiyle, kalp arkadaşı mührünü gizleyen etten büyüyü söküp attı. Kolundaki kırmızı geyiği ortaya çıkarmak için kolunu yırttı ve orada, göz alıcı High-Norn yaprak mührünün yanında duruyordu.

"Bir kalp arkadaşım var," diye fısıldadı. Sonra da ağzını hassas bir tıkaçla kapatıp çöp sepetine döndü ve ince bir yılan fırlattı. Bu yılanın külleri sepete düştü, Ara'nın et büyüsünden çıkan küllerden çok daha küçüktü.

Ağzını silen İmani utancını görmezden geldi. Kiran ne olduğunu biliyordu. Beden büyüsu yapıyordu.

Tekrar gözlerinin içine baktı, yılmadan. "*Kim* olduğunu biliyorum ama *ne* olduğunu bilmiyorum. Bu mührü hiç görmedim." Eğer onun ırkını öğrenirse, kendi ırkını da öğrenecekti.

Kiran onun elini kavradı ve kendine doğru çekerek inceledi, mühürden etkilenmişti. Başparmağı kırmızı geyiğin üzerinde küçük daireler çizdi.

"Öyle miydi?" Kiran müdahalelerini durdurmadan sordu. "O öldü."

Kızın cevabı, adamın gözlerini kızın gözlerine dikmesine neden oldu. Yeşil gözlerinde okunamayan duygulardan oluşan bir fırtına dönüyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Yutkundu ve kızın bileğini bıraktı. "Peki ya ikinci talep?" "Üçüncü değerlendirme için rakibimin tam olarak kim olduğunu söyleyeceksin."

Kiran bakışlarının tam bir dakika boyunca İmani'nin üzerinde kaymasına izin verdi. "Büyüyü tamamladıktan sonra sana rakibinin adını verebilirim."

"Peki ya kalp arkadaşımın mührü?"

"Size bu konuda fazla bir şey söyleyemem."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum."

İkna ediciydi -İmani bunu ona vermek zorundaydı- ama bunu bir cevap olarak kabul edemezdi.

"Sen bir başbüyücü cadısın ve krallığındaki büyüün lanet olası İlk Cadısı'sın," dedi sabırsızca, "nasıl olur da krallığının mühürleri ve ilgili cinsleri hakkında her şeyi bilmezsin?"

"Krallığımın mühürleri hakkında her şeyi biliyorum. Ama bu...?" Kiran onun bileğini tuttu ve yüzüne doğru itti. "Sana sadece bu kırmızı mühürün benim krallığıma ait *olmadığını* söyleyebilirim. Bizimkiler mavi, Essenheim'ınki gibi. Bu Alt Diyar'dan."

Duvarlar İmani'nin üzerine çöktü. Saevel ve Kiran Essenheim'a geldiklerinden beri markalarını göz kamaştırıcı bir şekilde saklamış, Malis'ininkin ise derisi yüzülmüştü. Aslında hiç Niflheim damgası görmemişti.

"Ne...? Ne demek istiyorsun? O Alt Diyar'dan mı?" Kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

"Gerçekten de öyle. Kalp arkadaşın bu krallıktan ya da Niflheim'dan değil," dedi. "Doğruyu söylediğinden nasıl emin olabilirim?"

Omuz silkti. "Yapamazsın. Ama ister inanın ister inanmayın, ben de bu mühür hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Daha önce hiç gördün mü?" İmani sordu.

"Evet. Ama onu daha önce görmenin ve kırmızı markaların Alt'tan geldiğini bilmenin ötesinde, size bu özel mühür hakkında hiçbir şey söyleyemem." Gerçek çınladı

Prens onu incelerken söylediği sözler. İçinden bir ses onun dürüst davrandığını söylüyordu. Belki de birbirlerine güvenmeye başlıyorlardı.

Kiran boğazını temizledi. "Şimdi, diğer bilgiler için hala bir pazarlığımız var mı?"

İmani'nin sesi kaybolmuştu ama başını sallamayı başardı.

Hayatı boyunca cahilce Niflheim markalarının başka bir renk olması gerektiğini düşünmüştü. Essenheim markalarıyla nasıl aynı mavi renkte olabilirlerdi ki? Krallıkların büyüleri birbirinden çok farklıydı. Markaları ilk başta düşündüğünden çok daha yasa dışıydı. Mesial Diyarından bile gelmiyorlardı.

Yine Kiran'la ortak yönleri yok denecek kadar azdı.

"Başka bir diyardan gelen bir markanız var. Yani o da mı kırmızı?" Öğrenebileceği her türlü bilgiye ulaşmaya çalışıyordu.

İçinde bir parça kötülükle sırtıttı. "Anlaşmamızın bir parçası değil, küçük elf. Zaten çok şey biliyorsun."

Peki, o ve Malis ne tür elflerdi? Malis Niflheim'danmış gibi davranmıştı ama belki de başka bir diyarda doğmuş ve Niflheim'da büyümüştü? Belki de yalan söylüyordu? İmani'nin kafası karışıklık ve olasılıklarla doluydu.

İmani, Ara'nın hayatta olmasını ne kadar çok istediğini fark etti. Aklı sürekli hapishanedeki o geceye, büyükannesinin onu cevaplar vermesi için çağırdığı ama onun hiç cevap vermediği geceye gidip geliyordu. Lanet Aralana, hayatı boyunca İmani'nin mirası hakkındaki gerçeği bilmek zorundaydı. Ne de olsa mühür, İmani doğduğundan beri büyülenmiş olmalıydı.

Ancak Ara'nın sırları İmani'nin artık asla tırmanamayacağı dokunulmaz bir dağdı. Bu dikkat dağınıklığına gerek yoktu; son değerlendirmeye odaklanması gerekiyordu.

Tekrar Kiran'a döndü. "Bana büyüden bahset."

Kiran yüksek ve bıkkın bir sesle içini çekti ve cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Doğrusu, bu büyüü yapması için başka birini tutmalıyım ama buralarda beden büyüü kehaneti yapan usta bir cadı bulmak imkansız, özellikle de ağzı sıkı birini. Birinin kalp arkadaşını ortaya çıkaracak ve ben bunun kim olduğunu kardeşimden bile saklamak istiyorum. Yeteneğin olduğunu sanmıyorum ama zamanım ve seçeneklerim azalıyor. Sanırım denemene izin verebilirim." Ona uzattı. "Demek istediğimi anlatmak için artık seni tehdit etmeme gerek yok. Bu aramızda kalacak."

"Kehanet büyüünü gayet iyi yapabilirim," diye mırıldandı.

Parşömeni açtığında bir tutam açık renk saç -kendi gümüş renginden daha sarı ama benzer- içinde duruyordu.

"Sinir bozucu derecede okumuş biri olduğunuza göre," dedi ağzında bir gülümseme hayaleti belirerek, "eminim kehanet büyüsünün ya geleceği tahmin etmeye çalıştığını ya da şimdiki zamanda bilinmeyeni ortaya çıkardığını biliyorsunuzdur."

"Evet, evet, anlıyorum." Elini sabırsızca salladı.

"Bu ikincisi." Başını kâğıda doğru eğdi ve saç tutamını alıp kadının yüzünün önünde tuttu. "Bunu yapmak için ihtiyacımız olan tek şey çiftteki bir kişinin fiziksel bir parçası. Bu durumda, basit bir saç tutamı yeterli olacaktır."

"Bu saç erkeğin mi yoksa kadının mı?"

"Dişinin."

Daha fazla incelemek için saçı kaldırdı. "Peki bu büyüyle kimin kalp arkadaşını tanımlamak istiyorsun?"

Cevabı anında oldu. "Seni ." Kiran kendi kalp arkadaşını mı arıyordu?

Yalnız mıydı?

Imani, Kiran'ı bir kalp arkadaşıyla hayal etmeye çalıştı. Onu korur ve sever miydi? Onun kadar kurnaz olur muydu? Diğer kalp arkadaşlarının birbirlerine karşı olduğu gibi şefkatli olur muydu?

Belki de içinde bir yerlerde bir ruh vardı ama yine de... davranışları sürekli aksini gösteriyordu. Tıpkı gözlerinin arkasından dışarı bakan yaratık gibi.

Bunun bir önemi yoktu. Adamın bu kızın kalp arkadaşından ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama muhtemelen iyi bir şey değildi ve muhtemelen onunla bir ilgisi yoktu. Tanyl onun insanlar üzerinde sır saklamayı sevdiğini söylemişti ve bu da tam ona göre idi.

Cübbesinin cebine koyarken gözlerini ona dikti. "İşe yaradığını nereden bileceğim?"

"Büyü, kehanet büyüsüne sahip biri tarafından doğru bir şekilde oluşturulduğunda, kişinin zihnine diğer kalp arkadaşının bir görüntüsünü yansıtacaktır." Kızın yüzündeki karışık saç tellerini fırçaladı. "Eğer bu büyüyü yapabilirsen benden bir nebze olsun saygı görebilirsin."

Neden ona dokunduğunu sorgulayamayacak kadar irkilen kadın, adam alnını onunkine değdirdiğinde gözlerini kısa süreliğine kapattı. Bir süre orada kaldılar. Odadaki tek ses ateşin çıtırtısı ve yağmurun şıptısıydı.

Kiran ve sırları hakkında şu anda kaledeki herkesten daha fazla şey biliyor olabileceği aklına geldi.

Göğsünde acımasız bir gurur filizlendi.

"Kendini öldürmemeye çalış sevgilim," diye fısıldadı, dudakları hafifçe kızın alnına değiyordu.

Şimşek çaktı ve odayı aydınlattı ve o gitmişti.

CKAPTER ٣٣

I Mani bu gizemli kehanet büyüünü Kiran'a verecekti, bu onu öldürse bile. Üçüncü değerlendirmenin cevabına *ihtiyacı vardı*. Bunu kimin için istediğine dair merakı beklemek zorundaydı. Ona mükemmel bir son ürün teslim edecekti.

Yine de küçük bir parçası adamın yüzünü de görmek istiyordu.

Farklı büyüleri tekrarlariken saçlarını ördü. Bazıları diğerlerinden daha iyi çalışıyordu. Yine de ne yazık ki kehanet bilgisi sınırlıydı ve sınırlı miktarda saçla bu büyüü yaratırken hata yapma özgürlüğüne sahip değildi.

Bu büyüü iyi bir şekilde yapabileceğini iddia etmek onun için bariz bir abartıydı. Bu beden büyüü kehanet büyüünü yapmak söylediğinden daha karmaşık olacaktı. Bazı cadılar diğerlerine benzer yapıda büyüler yaratırdı ama hiçbiri tam olarak aynı değildi. Cadının gücü ve kendi kişisel özü, büyü kullanmayanlar tarafından bile kullanılmak üzere yapılmış aynı sonuçlara sahip olsalar bile neredeyse tüm büyülerin benzersiz olmasını sağlıyordu. Herhangi biri büyüü söyleyebilir, büyüü kullanabilir veya cadı tarafından yaratılan iksiri içebilir ve bu Kumaş'ın gücünü tetiklerdi. Essenheim'da büyüü bu kadar sevilen ve korkulan yapan şey buydu.

Dişlerini sıktı ve ocakta bir ateş yaktı. Alevler çatırdadı ve büyüdü. Isının artmasını beklerken yansımalar gözlerinde dans ediyordu.

Ateşi bir araç olarak kullanmak onun avantajına olacaktı çünkü hızlı ve güçlü olacaktı ama kehanet büyüleri çok dikenli, çok akışkan davranıyordu. İmani daha kesin büyüleri tercih ederdi.

Lanet okuyarak esasını eline aldı. Kiran gelmeden önce sadece birkaç saati vardı ve İmani'nin göreve odaklanması gerekiyordu.

Parşömeni ve saçı diğer elinde tutarak çalışmaya başladı. İlk adımlar kolaydı, ancak bir saat süren sıkıcı bir konsantrasyon ve sürekli kontrollü büyü akışı gerektirdi.

Emrinin ötesinde hareket ederek, özünün ve büyüünün küçük görünmez kökleri İmani'nin göğsünden dışarı doğru aktı ve ateşi istikrarlı bir şekilde yanmaya ikna etti. Ateşten gelen ılık, ipeksi büyü dallarından biri onunkine değdi ve nazikçe onun büyü dallarından birinin etrafına dolanmaya çalıştı. İşe yarıyordu.

Dalgalar ateşten yayıldığında kolu titredi ve alını terle kaplandı. Yaptığı işe gülümsedi ama saçı yerleştirdikten sonra onu kontrol etmesi ve dumana yönlendirmesi gerekecekti; bu zor bir çabaydı.

Asasını yapı büyüünden çekerek saç tutamını temiz bir kesikle ikiye ayırdı, daha fazlasına ihtiyaç duyarsa diye daha azını kullanmak istemedi. Onu alevlerin içine bıraktı.

Teller alev aldığı anda her şey çok çabuk oldu. Anında odanın içinde büyü patladı ve odayı sıcak, boğucu bir ısıyla kapladı. Sersemlemiş olan İmani kontrollü tekrar ele almak için bir saniye fazla bekledi ve bunu yaptığı anda, büyü duyularını bastırdı ve vücudunu doldurdu.

İnleyerek büyüünün bozulduğunu hissetti. Hızlı çalışarak, büyüü düzeltmeyi denemek için saçın geri kalanını hızla yakaladı ve saçı bırakma zamanı geldiğinde tereddüt etmedi.

Patlamayı esasının içine doğru çekerek, bu büyü için seçtiği eşsiz büyüü mırıldandı ve alevlerin içine geri itti. Bu sefer daha da güçlüydü. Ateş gürültülü bir çatırtı çıkardı ve mavi mavi yandı.

Oda sihirle canlıydı. Büyünün zayıf fısıltıları teninden buharlaşıp dumana karışıyordu. Bir an için baş dönmesi gözlerini kamaştırdı. Bir sandalyenin kolunu kavradı ve derin bir nefes aldı, nabızı hızla atıyordu. Söylediği son bir kelimeyle acı onu sarstı.

Dizlerinin üzerine çöktü. İmani yarattığı büyüü fısıldadı ve odanın ağırlığı bedenini ezdi. Her nefes ciğerlerini kaynayan, keskin bir camla dolduruyordu, sanki artık ateş değil de bir araçtı.

Bu çok fazlaydı... kendini öldürecekti.

Odaya bir biber ve duman kokusu yayıldı. Gerçekten de yoğun bir büyü. Çılgına dönen Imani sürünerek masasına ve parşömeni kaptı,

Yarattığı versiyonu karalıyor, büyülu sözlerini bir dua gibi tekrarlıyordu.

Karıncalanma büyüsu vücudunda gezindi. Bu iyiye işaretti. Nefesi kısa kesiklerle geliyor, bekliyordu. Karanlığın içinde zihninde Kiran'ın yüzünü görme ihtimali midesinde bir düğüm oluşturdu. Adamı görmek için büyü yapmaya çalıştı da çalıştı.

İşe yaradı mı?

Kimse ortaya çıkmadan karanlık hakim oldu.

Soğuk, berrak hava içine doldu ve onu yerden hafifçe kaldırdı. Kulakları çınlarken ve odadaki basınç gevşerken açgözlülükle nefes aldı. Başını arkaya yaslayarak bakışlarını, dişi bir perinin اساسını uzatmış durduğu odaya doğru uzattı.

Kadın öne doğru yürüdü ve kolundan tutarak Imani'yi kabaca yukarı çekti.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Yoksa Kumaş'tan çektiğin tüm şehri mi?" Kadın ona biraz daha bağırdı ama Imani kelimeleri zar zor . Bu su perisi de

kimdi? Imani beynini zorladı. Şimdi ayağa kalktığında bunun Kiran'ın

danışmanlarından biri olduğunu fark etti.

Imani, Essenheim naiadının değerlendirmeler sırasında Kiran'la konuşup güldüğünü görmüştü.

Bu cadı Essenheim'a ihanet etmişti ve Imani sırf bu yüzden bile ondan hemen hoşlanmamıştı.

Imani kendini itti ve duvara yaslandı. Başı dönüyordu. Başı çok dönüyordu. Sonunda kontrolünü kaybetmişti. Ciğerleri acı verici bir şekilde daralmıştı ve her nefesi zor geliyordu. Göğsü yanıyor ve başı ağrıyordu ama bunun dışında iyiydi.

"Seni aptal kız. Ateş mi kullandın?"

"Bu mükemmel bir araç. Daha önce çalışmıştım." Yalan. Ama Ara ve Meira bunu kolaylıkla kullanmıştı.

"Mükemmel bir araçtır. Ama sen" - perinin gözleri İmani'nin vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı - "et için tek başına kanalize edilemeyecek kadar zayıfsın.

sihirli kehanet." İmani elini kaburgalarına bastırduğında perinin gözleri parladı ve kadın başını iki yana salladı. "Senin *gayet iyi* kehanet yapabildiğine asla güvenmemeliydi," diyerek İmani'nin sözlerini ona geri fırlattı.

Kiran ona konuştuklarından bahsetmiş olmalı, bu da İmani'yi kızdırdı. Kapalı.

"Benden uzak dur. Ben gayet iyi hallettim," diye , yüzünü buruşturarak Başından aşağı acı akıyordu.

"Açıkça."

"Senin burada ne işin var? Kiran'ın benimle buluşması gerekiyordu." İmani kendini toparladı, gözleri daha da odaklandı. "Git," diye emretti, kapıyı işaret ederek. "Ben Kiran'la bir anlaşma yaptım, seninle değil."

Kadın ondan birkaç santim uzakta durmuş, karanlık bakışları İmani'nin içine işlemişti. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül. Bu büyüü bir cadıya teslim etmeyeceğim-"

"Ben cadı *falan* değilim." Perinin güzel yüzüne eğlenceli bir sırıtma yayıldı. "Kiran meşgul, yani senin için prens ve ben aynıyız. Bana Efendi Heirwyn diyebilirsin." Avucunu uzattı ve bekledi. "Şimdi büyüü bana ver, ben de sana aradığın cevapları vereyim."

Bu yeni bir keşifti. Su perisi cadı belli ki Kiran'a yakındı ve gücünü etrafa saçmaktan çekinmiyordu ve Essenheim'a hainlik etmesi İmani'nin hâlâ hoşuna gitmiyordu. Göğsünün derinliklerinde belli belirsiz bir öfke ve belki de bir çeşit kıskançlık kıpırdandı.

İmani gözlerini kısarak büyüü kadına doğru itti.

"Büyü tuttu mu? Adamı gördün mü?" Üstat Heirwyn kağıdı İmani'nin elinden kaptı. "Kadının kalp arkadaşı mı?"

"Kendin at. Zavallı piçi gördüm," diye yalan söyledi İmani, şakağına dokunarak, "tam burada." Blöfünün işe yaraması için dua etti.

İmani dudağını ısırды ve perinin gözlerini kapatıp büyüü nefesinin altında okumasını bekledi. Gözlerini tekrar açtığında, gözlerindeki parıltı işe yaradığını doğruladı. Açmış. Açgözlüydü. Sanki kadın İmani'ye bir tasma takmak ve onu numaralar yapmaya zorlamak istiyordu.

"Etkileyici."

Övgüleri duyduktan sonra İmani'yi bir heyecan kapladı ve sonra kendini tokatlamak istedi. İnsanlardan gelen iltifat kırıntılarının peşinden koşmamalıydı. Tiksintiyle cevaplarına yöneldi.

"Üçüncü değerlendirmede kiminle karşı karşıyayım?"

"Bu cins hakkında ne biliyorsun?" Efendi Heirwyn elini kalçasına koymuş, bekliyordu.

İmani'nin parmakları şakaklarına bastırarak içindeki şiddetli baş ağrısını durdurmaya çalıştı. "Hiçbir şey. Kiran bana bırakın cinsini, adını bile söylemedi."

"Çiftler, büyü ve fiziksel güç kullanarak halka açık bir şekilde ölümüne düello yapacaklar. Ve tek bir kural var, kan dökmek yok. Her cadı kan dökülmemesini sağlamak için pratik ve hassas olmalıdır-"

"Evet, ," diye sözünü kesti İmani. "Daha fazla onaylanmış ve izin verilmiş cinayet.

Kiran bu detayları açıkladı. Bana rakibimden bahset." "Aiden adında bir yüksek leonine şekil değiştiren."

İmani bir an sessiz kaldıktan sonra mırıldandı: "Bu nasıl adil bir dövüş olabilir ki? O bir usta değil ama buradaki en güçlü ve en büyük yeni cadılardan biri olduğu kesin."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Diğer kişiyi öldürmek ve ana markaları tetiklemek için en iyi büyüünüzü kanalize etmek ve eksikliklerinizin üstesinden gelmek zorunda kalacaksınız."

Bu hain periye güvenmeli miydi? Ülkelerinde yaşamak ve Niflheim kraliyet ailesi için çalışmak için Essenheim'a ihanet eden birine mi? İmani'nin başka seçeneği yoktu. Başka bir ipucu yoktu.

"Bu saçmalık," diye küfretti İmani. Vücudu hâlâ büyüünün artçı şoklarından dolayı titriyordu.

"Hayatta kalırsan saçmalıklara alış, ki bu pek olası değil çünkü ben bile prenslerin bu eşleşmeyle ölmeni istediğini düşünmeye meyilliyim. Niflheim Krallığı'nda kimse sana kolay ." Perinin sihirli imzası İmani'ninkini çevreledi. "Niflheim'da uzun süre yaşamış bir Essenheim cinsi olarak, sana bir tavsiye-"

"Kendine sakla. Bu anlaşma tamamlandı," diye tükürdü İmani, kapıyı işaret ederek. "Git buradan."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum kızım." Üstat Heirwyn, İmani'nin yanında durmak için hareket ettiğinde kıkırdaması alçak bir gürültüydü. "Bu hatayı bir kez yaptın ama bir daha asla kendini Illithianas'ın herhangi biriyle pazarlık yaparken bulma." Bakışları karardı. "Özellikle de Kiran'la. Babalarına diğerlerinden daha çok benziyor ya da benzeyecek. Onun nasıl biri olduğunu ve neler yapabileceğini az da olsa gördün."

Yüksek terbiyeli cadıdan kaçmamak için tüm gücünü kullanması gerekiyordu - gücü korkunçtu- ve yine de küçümseyici

uyarı, muhtemelen doğru olsa da, İmani'nin öfkesinin alevlenmesine neden oldu. "Benim tarafımdan tehdit mi ediliyorsun?" İmani törpülemeyi başardı.

Ara'yı hatırlatan rahatsız edici bir şekilde, su perisi başını geriye attı ve güldü. Bu, İmani'nin yüzünü ısıtan kıkırdayan, kindar bir sestti. Derin bir nefes aldıktan sonra sustu ve İmani'ye kibirle baktı.

İmani'nin gölgeleri onun güzel yüzündeki eti koparmak için kaşınıyordu.

"Uyan, elf cadı," diye devam etti. "Dua et de değerlendirmelerden sağ çıkma, yoksa Kehomel'e vardığında ölmüş olmayı dileyeceksin. Saflığın ötesindesin, kullanamayacağın büyülere sahipsın, büyük, güzel gözlerini kırıştırıyorsun ve bu diyarın nasıl işlediğini bildiğini sanıyorsun. Ama bilmiyorsun. Ve eğer akıllıysan, Kiran'la yaptığın anlaşmanın gereğini yerine getirir ve onun gözünün önünden sıvışırsın. Çünkü bizimle biraz daha içli dışlı olursan, hayatının suyunu çekeriz, seni bilmediğin bir şeye dönüştürürüz ve sonunda bağlayıcı büyü'nün o kadar derinine batarsın ki çıkamazsın. Tıpkı büyükannen gibi."

Su perisi kapıya doğru yürüdü. Hareketleri acı verecek kadar zarifti, yırtıcı yapısının mükemmel bir hatırlatıcısıydı. Omzunun üzerinden bir bakış fırlattığında, İmani onun muzaffer bir gülümseme takındığına yemin edebilirdi.

CHAPTER 34

T Düşmüş ölü yapraklardan oluşan battaniyenin içinden gelen ayak sesleri Imani'nin ölüm marşıydı.

Bir ruhu yutmayı her zamankinden daha çok arzuluyordu. Tek ölümdü ama dün Tanyl'den beslenmişti ve karanlıkta bile casus gözler cadıları izliyordu.

Kalabalığın donuk , ruhların alaylarını bastırana kadar arka planda büyüdü. Diğerlerinden farklı olarak, bu geceki son yükseliş değerlendirmesi halka açık olacaktı.

Açık hava sahasının altındaki hücrelere giren Imani, tüm şehrin gösteri için dışarı çıktığını düşündü.

Diğer herkes gibi siyah dövüş derileri giymiş olan Imani çadırın etrafına bakarak kalan katılımcıları inceledi. Üçüncü erkek Norn elfi de oradaydı. Imani diğer Norn'u öldürdükten sonra mesafesini korumuştı.

Hayatta kalanların neredeyse tamamı erkekti ve seyirciler kalan dört kadına karşı bahis oynadı. Geriye daha az kadın kalmaması Imani'yi şoke etti. Nida ve Esa yarışıyordu ve dördüncüsü de tanımadığı bir kızıldı.

Yabancıların kadınlara karşı bahis oynaması Imani'yi hastalıklı bir neşeye doldurdu.

Esa'yı esasını dişlerinin arasına almış, botlarını bağlarken buldu. Bu aptallar özellikle dişi periden korkmalı ve

Aralarındaki anlaşmazlığa rağmen İmani, Esa'nın zaferini sevinçle karşılayacaktı.

Esa başını sallayarak İmani'yi şaşırttı. *Onlara* günlerini göster, dedi gözleri. Lore odaya girip Esa'nın üzerinde belirirken, İmani çenesini sessiz bir anlayışla karşılık verdi.

Yüzü sertleşti, belli ki karanlık bir ruh hali içindeydi. Yarışmadan buraya gelmeyi nasıl başarmıştı? Özellikle de *herkesi* öldürmeye hazır görüldüğü için.

Kanatlarını saklayan Esa da ayakta durmuş, ölümcül görünüyordu.

Lore ellerini kızın başının iki yanındaki duvara koyarak kıza destek oldu ve kızın etrafına sıkıca yerleşerek onu sakladı.

Esa'nın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. Ona bir şeyler söylerken başını yana eğdi. Çok daha küçük olmasına rağmen Esa yine de bir şekilde daha etkileyiciydi, en azından İmani için. Daha da şaşırtıcı olan, onu nasıl itmediği. Aslında, Esa kendini daha da yaklaştırdı ve elinin kolunu hafifçe sıyırmasına izin verdi.

Esa ona saldırırken çenesinde bir sinir kasıldı. Sessiz bir gerilim oluştu ama Esa rahatlamadı. Lore da öyle. Bunun yerine önce gözlerini kırıştırdı, sonra da eğlenmeden güldü.

Esa'nın göğsünü itti ama Esa'yı bir milim bile kıpırdatmadı, bu da Esa'nın ona gülümsemesine neden oldu. Ağzı tekrar hareketlendi ama adam elini kaldırıp Esa'nın göğsünü işaret ederek onun sözünü kesti. Söylediği her neyse, kızın dramatik bir şekilde alay etmesine neden oldu.

İmani, ayaklarını sürüyerek ilerledi ve Esa'nın hakaretini sinsice yakaladı.

"Bunun layık olduğun anlamına geldiğini mi sanıyorsun?" diye tısladı, elini tuttu, usta markası parlıyordu. "Siz ikinizin aksine, benim buna *hiç* ihtiyacım *olmadı*. Hiç ihtiyacım olmadı ve olmayacak da."

"Çileden çıkarıyorsun," diye hırladı, ellerini ağzına götürüp hafifçe öperken yüzünde öfke parlıyordu. "Sen yanımdayken bunların hiçbirini umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Bir markanın bana sahip olduğun anlamına geldiğini mi sanıyorsun?" Sesi alçak ve zehirliydi. "Sende *her şey* var."

Sanki gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetmiş gibi, Esa başını kaldırdı ve Lore'u tekrar itmeye çalıştı. Bu sadece onu daha da yaklaştırdı. Telaşa kapılan Esa onu itmeyi başardı ve hışımına uzaklaştı.

"Lanet olsun," diye inledi Lore kendi kendine. Elini kollarla kaplı çenesine sürterek kendini toparlamaya çalıştı. Mavi saçlarıyla uyumsuz, koyu renkli kirli sakallarının gölgesi çenesinin gücüne ve yüzünün keskin hatlarına katkıda bulunuyordu. Daralmış bakışları İmani'ye takıldı.

"Neye bakıyorsun sen?" Lore tersledi. Menekşe rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Saçları . Onun cevap vermesine fırsat vermeden Esa'nın peşinden odadan çıktı.

Göt herif.

Çanlar tekrar çaldı ve onları dışarı çağırdı. Cadılar arenanın altındaki çukurlardan geçip iskelenin altından kenarlara dizilmiş banklara doğru ilerlerken ağır bir sessizlik çöktü.

Binlerce göz katılımcıların üzerine çevrildi.

Birkaç hafta önce Imani saha binasını görmek için buraya kadar gelmişti ama hiç bu kadar insanla dolu ve bu açıdan görmemişti.

Gürültü, büyü ve duygular yoğun bir sis bulutu içinde dönüp duruyordu. En azından bazı Essenheim tebaası bu uygulamayı barbarca bulmuyordu. Tarikat iyi niyetini artırmak için düelloyu geri getirecek miydi?

Etrafında taş tribünler yükseliyordu, hatırladığından çok daha geniş ve yüksekti. Birçoğu basamaklarda, duvar boyunca ve duvarın üzerinde duruyordu. Normalde ringin ortasını kaplayan ahşap sahne ve platformlar kaldırılmış, yerlerini pürüzsüz bir toprak zemin almıştı. Son birkaç gündür - fırtınadan beri değil- yağmur seyrek yağmıştı, bu yüzden toprak ıslak bir çamur yığını yerine kuru kalmıştı.

Illithiana prensleri ringin bir ucundaki orta locada oturuyorlardı. Imani içlerinde tanrısal kan olup olmadığını ciddi ciddi düşündü çünkü tanrı gibi görünüyorlardı.

Kiran ikisinden daha yakışıklı olsa da, güzel kıyafetleriyle ikisi de kusursuz görünüyordu. Ama daha da çekici olan sihirleriydi.

Pençeliyor ve hırıliyordu, imzaları özgürce üzerlerinden yuvarlanıyordu. Göğsündeki bir çekiştirme hissi nefesini biraz kesti. Tüm vücudu güce tepki verdi, sadece onların yakınında olmak istiyordu. Bu ona diğer dört kardeşi ve altısının da babaları Niflheim kralıyla birlikte nasıl olduklarını düşündürdü.

Bu düşünce onu hem heyecanlandırmış hem de dehşete düşürmüştü.

Kiran parmaklarıyla ağzını kapatmış, eğlenen bir kayıtsızlıkla oturmuş, hiçbir şeyi ve her şeyi incelemiyordu. Yanında, önceki gece onu ziyaret eden zarif Efendi Heirwyn oturuyordu. Başlarını birbirine yaklaştırmış, özel olarak sohbet ediyorlardı. Kiran nadir görülen, içten bir gülümsemeyle güldü.

Imani bu manzara karşısında gözlerini kıstı.

Kraliçe ve Tanyl, Niflheim kraliyet ailesinin tam karşısındaki daha süslü locada oturuyordu. Kimse gülmedi ya da konuşmadı ki bu da gayet mantıklıydı. Tüm niyet ve amaçlar için, bu olay onlar için bir utanç kaynağıydı.

Saevel ayağa kalktı ve seyirciler sakinleşti.

"Krallığımızda güce büyüden daha çok değer verimiz," diye gürledi, sesinin derin tınısı stadyumda yankılanıyordu. "Üçüncü ve son değerlendirme cadıların büyü yeteneklerini, zihinsel metanetlerini ve savaştaki fiziksel acımasızlıklarını test edecek."

Asasını bir kez sallayarak havaya havai fişekler gönderdi ve ilk maçın başladığını işaret etti.

Şiddet ve ölüm, akşam ilerledikçe Imani'nin keskin elf hislerine nüfuz etti. Neredeyse geceyi tamamlamışlardı ve Esa yüksek bir satir cadısını ele geçiriyordu.

Peri cadısının yeryüzü büyüsu tozu sürekli bir girdap halinde havaya savuruyordu. Esa onu yumruklarıyla ve büyüleriyle dövdü ama asla yeterince incitemedi.

Tüm bu vahşetle çevrili olan Imani'nin içinde bir kıpırtı büyüdü. Beklenen düello için kendini hazırlarken duygularını bastırdı, planladığı şey için tüm gücüne ihtiyacı vardı.

Şekil değiştiren muhtemelen Esa'nın kolay bir av olduğunu düşünmüştü. En ufak katılımcıların en irilerinden ikisiyle eşleşmesi Imani'nin gözünden kaçmadı. Zafer -ve hayatta kalmak- dişiler için zorlu olacaktı ve sarsılmaz peri bile maçı ilerledikçe yırtık pırtık ve hayvansı görünüyordu.

Saniyeler geçtikçe ölümün ilmiği Esa'nın boynunda sıkılaştı.

Bitmek üzereydi. Gerçekten de Lore, Tanyl'in yanında aklını kaybediyor gibi görünüyordu. Erkek sprite tam bir pislikti ve Imani onun Esa'yla olan ilişkisini anlamamıştı ama ona değer verdiği açıktı. Böylesine güçlü bir cadının bu kadar çaresiz olduğunu görmek Imani'nin kalbini acıttı. Onun acısı da onu sinirlendiriyordu.

Esa kaybederse ne yapacaktı? Bu düşünce endişe vericiydi.

Yukarıda uçuşan toprak patlamaları Imani'nin gözlerini tekrar yukarı kaldırmasına neden oldu. Şekil değiştiren yüksek sesle kişniyor, aşağıda daireler çizerek onunla alay ediyordu. Esa sanki geri çekiliyormuş gibi ringin bir köşesine uçu.

İnsanlar onun kaybedeceğini düşünerek yuhladı ve Lore kükreyerek saçlarını yoldu. Dudağını çiğneyerek parçalamıştı ve ağzını kan kaplamıştı.

Her halükarda yakında bir son gelecekti.

Seyirciler tezahürat yaptı ya da bağırды, gözleri atın üzerindeydi. İmani'nin gözleri toprağa ve atın doğal olmayan hareket tarzına takıldı. Deniz gibi çalkalanıyor, ince ama belirgin dalgalar oluştıruyordu.

Koltuğunda öne doğru eğildi, ağzı beklentiyle açık kaldı; Esa'nın geri çekilmediği açıktı. Bunun yerine, arkadaşı tüm bu süre boyunca tam bir kontrolle çalışmış -ama beklemişti-. Bazı büyülerin yapılması diğerlerinden daha uzun sürerdi.

İki savaşçı saniyeler boyunca belirsizlik içinde durdu. Sonra kollarını kaldıran Esa asasını iki eliyle başının üzerinde kavradı. İnce, çevik Draswood'u ısındı ve ucunda turuncu bir kor belirdi.

İmani'nin gücü, sanki Esa'nın büyüüne karşılık veriyormuş gibi, bir yalpalamayla tenine daha sert baskı yaptı. Karnını tutarak iki oldu. Artık damarlarında bulunmayan siyah mürekkep parmakları derisinden dışarıya doğru incelikle yayıldı. Çenesini sıkan İmani, güçlü ve görünmez ellerin gücü ait olduğu yere geri ittiğini hayal etti. Eğer burada patlarsa, ölümünü talep edeceklerdi.

Arka plandaki bir fısıltıya dönüşüp tamamen kaybolduğunda, stadyumdaki basınç düşerken İmani'nin omuzları rahatlayarak çöktü.

Esa tek bir hareketle tüm havayı kontrol altına aldı. Ciğerlerindeki tüm hava emildi.

İmani boğazını tutarak boğuldu.

Bir güç yeri titretti. Esa ellerini ayırarak gücü dışarı doğru gönderdi. Etrafta uçuşan çakıllar çok yavaş görünüyor, doğal olmayan bir şekilde yüzüyordu. Gevşek toprak, kuklalar gibi hareket eden beş dev hareketli sütuna dönüştü.

Evet, Esa.

Perinin büyüü yapıya baskı uyguladı ve binadan büyük bir gıcırta sesi yükseldi. İmani ve diğer yüz kişi ayağa kalktı.

Ama tuttu.

Tüm usta cadıların büyüü gibi, zahmetsiz görünüyordu. Ağabeyi onu iyi eğitmişti, Ara'nın İmani'yi eğittiğinden çok daha iyi.

Esa'nın geniş gözlerinde saf bir zevk parıltısı parlarken, asasının hafif bir hareketi arenanın zemininde fırtınayı yönetti. Onun

Soğuk, öldürücü bakışlar Imani'ye bu dünyada gördüğü dehşetlerde yalnız olmadığını hatırlattı. Esa onu bu ana getirecek ne yaşamıştı?

Bu manzara Imani'ye insanların perinin gerçek gücünü nasıl hafife aldıklarını da hatırlattı.

Toz ve moloz hortumları satiri köşeye sıkıştırdı. Esa ellerini iterek havayı tekrar yükseltti. Büyü, muhtemelen dağıldığı yerden, arenanın dışına doğru patladı.

Yukarıdan gelen bir ıslık sesi başlarını gökyüzüne kaldırmaya zorladı.

Şekil değiştirenin parçalanmış cesedi gökyüzünden düştü. Yere sert bir şekilde çarptı ama cesedin üzerinde hiç kan yoktu.

Perinin kanatları iflas etti. Dizlerinin üzerine yere düştü, kanatlarını sıkıca arkasına sıkıştırdı ve sonra kargaşa patlak verdi.

Yeni damga derisine işlerken Esa kükredi ve yeni bir büyü saldırısı varlığına nüfuz etti. Titreyerek yüzünü en onursuz şekilde yırttı. Bu Imani'ye nehirde damgalarının oluştuğu günü hatırlattı, ama daha kötüsünü.

Yine de, Esa sustuğunda, kalabalık sadece sessiz fısıltılarla mırıldandı. Imani nedenini anlamıştı. Esa inanılmaz görünüyordu; hem çılgın hem de güzel.

Bir an sonra Esa sustu ve asası yan tarafına atılmış halde kucağındaki ellerine baktı. Kaosa rağmen Esa'nın umurunda bile değildi. Peri Kraliyet'ten, Tarikat'tan, ana markalardan ve temsil ettikleri her şeyden nefret ediyordu. Ama ustaca bir gösteri sergiliyordu.

Ne kadar parlak ama korkunç bir büyü. Kumaş'ın onurlandırdığı gerçek bir usta cadı binadan çıktı.

Kurbanın ruhu Esa'nın başının üzerinde şaşkınlıkla dönüp durdu ve giderken onu takip etti. Açlık Imani'nin içini parçaladı ve elleri, damarlarını ve tendonlarını yeniden siyaha boyayarak titredi.

Sonra Imani'nin adını söylediler.

CKAPTER 35

Uldürülenlerin geride kalan ruhlarından rahatsız olan Imani'nin büyü, rakibiyle yüzleşmek için çakılların üzerine adım attığında kafesinden kurtulmaya çalıştı. Karşılık olarak hırladılar. Ölümün gölgeleri Aiden'ı kendilerine almak için can atıyordu. Gergin bir düğüm

İçine bir enerji

Seyirciler tezahürat yapıyor, yumrukları havada bir aşağı bir yukarı zıplıyordu ve Imani aç insan kitlesini taradı. *Onun* için çılgılık atıyorlardı ve o da kalabalığın ezici enerjisinden besleniyor, onların kana susamışlığının tadını çıkarıyordu.

Derin bir nefes alarak kendini gösterdi. Çenesini kaldırarak tüm cazibesini yok etti. Bir anlık berraklıkla tüm vücudu ışıltılı bir hayata büründü. Elf büyü ondan daha önce hiç olmadığı gibi fişkırdı. Kalabalık çılgılık çılgıca karşılık verirken sağır edici bir kakofoni duyularını bastırdı. Bağırışları barbarca ve kana susamıştı. Ruhunun çekimi titreşerek hepsini kendisine doğru çekti.

Esä gibi bir gösteri yaparak öne doğru yürüdü. Yüzünü nötr bir ifadeye kilitleyerek, imzasındaki *diğer* kara büyüü karartırken çekilişin seyircilerin dikkatini dağıtmasına izin verdi. Onun yasadışı büyüüne -gölgelerine- hazır değillerdi ve bu geceki gibi göğüs göğüse dövüşler onun kontrolünün en zorlu sınavı olacaktı. Elindeki tüm avantajlara ihtiyacı vardı.

Parçalanmış yüzü, iri, parlak mavi gözleri ve ışıldayan teniyle Imani onun bir manzara olduğunu hayal etti. Belki güzel. Kesinlikle korkunç. Ama her iki durumda da herkesi kör ediyor, çiftleşmemiş herkesi kendine çekiyordu.

Artık her şeyi hissedebiliyordu. Gözleri bir saplantı gibi ona sabitlenmişti. Bu düşünce özgürleştirici ve sarhoş ediciydi.

Yasadışı büyüsü, üzerine koyduğu kısıtlamalara rağmen hâlâ titreşiyor olsa da, kalabalıktan korkmuyordu. Ona yöneltilen çığlıklara, ısıklara ve bağırışlara rağmen kimse bariyerleri aşamazdı. Kiran bariyerleri kendisi güçlendirmişti; onun büyü izini her yerde hissediyordu.

Imani birkaç gündür stratejisini düşünüyordu ama denediği her şey başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Aiden'ın ölümünü görmüştü ve onu öldürecek kişi o değildi. Ama denemek zorundaydı.

Yıllardır Imani'yle alay eden tanıdık bir his yavaşça kontrolü ele geçirdi.

Diğer Norn elflerinin aksine onun bir saplantısı vardı -ölüm, ölüm, ölüm- ve küçük bir elfken bütün bir ruhla beslenme takıntısı onu neredeyse deliliğe sürüklemişti. Çocukken öldürdüğü büyükbabasının ruhunu yemeden önce yanlışlıkla yaşayan bedeninden koparmıştı. değil, sadece bir parçasını alması gerekmişti ama kontrolünü kaybetmişti. Bu durum ailesini şoke etmiş ve dehşete düşürmüştü çünkü Norn bunu muhtemelen yapabilse de, bu düşünülemez bir davranıştı ve kimse kontrolünü kaybetmezdi. Yine de Imani, büyükbabasının ölümünden duyduğu üzüntüden sonra bile kendini durduramamıştı.

Ancak son zamanlarda, gölgeleri ortaya çıktığından beri, dürtüler onu her zamankinden daha fazla zorluyordu. Günaha girmenin onun için neden diğer Norn'lardan çok daha zor olduğu bir sır olarak kalmıştı. Eskiden bunun için kendinden nefret ederdi ve belki de bir parçası hâlâ ediyordu.

Bugün, arzusuna boyun eğecekti. Büyükbabasının ölümü bir kazaydı ama bu kasıtlı olacaktı. Ne de olsa çoğu insana onun yanında sadece nefes alıyormuş gibi görünecekti ve ruh çekmek yasadışı değildi. İşin içinde kan da olmayacaktı.

Imani terli elleriyle kumu avuçladı ve topuklarını toprağa gömdü.

Prens Tanyl ve annesi kumpanya locasından izlediler. Kraliçe açık renk saçları ve alnından çıkan Yaşam Tacı'nın uzun, ince dallarıyla mükemmel ve narindi ama düellolarla çok az ilgileniyor gibiydi. Oğlu, kraliyetin zirvesi gibi görünüyordu.

leimoniad cinsi güçlü, yakışıklı bir erkek su perisi, çarpıcı bir kürk pelerin giymiş, kum rengi saçları bir halkayla süslenmişti. Tanyl'ın elleri kenetlenmişti ve daralmış, gök grisi gözleri yukarıdan ona kilitlenmişti. Diğer uçta, Kiran'ın yüzünde o kendine neşesi yoktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, keskin yüz hatlarında hevesli ve seçici bir ifadeyle arkasına yaslanmıştı. Göğsü daha geniş görünüyordu.

Her zamanki gibi pelerin giymiyordu. Niflheim gerçekten de söylendiği kadar soğuk muydu?

Saevel kıpırdamadan, öne doğru oturmuş, kollarını dizlerine dayamış, Aiden'ı izliyordu. Essenheim'daki meslektaşının aksine, Niflheim'ın veliahtı bugün bir sirk takmıyordu ama statüsü inkâr edilemezdi.

Aiden onunla aynı dövüş derilerini ve sandaletleri giyiyordu ama başka türlü birbirlerinden daha zıt olamazlardı. İkisinin ölümüne dövüşmesi neredeyse komikti.

Imani'ye kıyasla dev gibiydi, kalın telli bacakları ve bir ağaç gövdesi kadar sağlam kolları vardı.

Zarif ama sıkı, işlevsel örgüler Imani'nin gümüş saçlarını karmaşık bir düğüm halinde tutuyordu. Elf kulaklarının kemerleri, porselen tenindeki yara izleri gibi herkes tarafından görülebiliyordu. Yine de kendisi gibi görünerek ölmeye kararlıydı.

Artık tek ortak noktaları yüzlerindeki aynı vahşi ifadelerdi.

Saevel elini kaldırdı ve sessizlik anında bozuldu. "Dişi High-Norn elfi, erkek high leonine shifter ile kapışacak," dedi.

Alışlageldiği üzere, Aiden önce Imani'yi selamladı.

O da jeste karşılık verdi. Ama bir hevesle esasını kaldırdı ve en büyük saygısızlık işareti olarak Aiden'a doğrulttu.

Saevel elini çevirerek başlama işaretini verdi. Herkes bakışlarını elf ve şekil değiştiren üzerinde sabitledi.

Korolar, tezahüratlar ve çığlıklar insanların yüzlerini buruşturdu ve dudaklarından delici, çığlık atan ısıklıklar döküldü. Kraliçe ve prensler ikisinin üzerine eğilmişti. Bakışlarının ağırlığı kızın derisini karıncalandıracak kadar büyüktü.

Aiden'ın kaşları ve görünmez oldu.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu Imani'nin içinde lezzetli bir haz uyandırdı ama hemen toparlandı ve yüksek sesli, öfkeli bir büyüyle saldırdı.

Cevap vermek için bir saniye bile bulamadan sola doğru fırladı ve adam ona ilk saldırısını savurmadan hemen önce hareket etti. Bir su kuvveti uçup gitti, sadece birkaç santim ötede

Yüzünden.

Sadece ısınmıyorlardı.

Yakında değişecekti. Aksi takdirde, ruhunu onun üzerinde kullanabilirdi.

Önemli değildi. Onun ruhunu şekil değiştirmiş haldeyken de çıkarabileceğinden oldukça emindi ama küçük bir kısmı bundan emin olamıyordu.

Baskı altında ve kendinden emin olmayan Imani'nin içgüdüleri daha da keskinleşti. Hala görünmez, bir süre savunmaya geçti. Savunmaya yönelik bir markası yoktu ama kendini korudu. Artık kullanabileceği düzinelerce efsun ve illüzyon büyüü vardı. Imani'nin onun dövüş stilini analiz etmek için zamana ihtiyacı vardı. Onun zayıflıklarını bulacak, hamlelerini tahmin edecek ve ayarlayacaktı. Ruh çekimi öfkelenmesine rağmen, bir kez bile gözlerinin içine bakmadı. Imani sessizce ona yalvardı, eğer bakarsa kontrolü ele alabilirdi.

Nida'yla aralarındaki kalp arkadaşı bağına lanet olsun. Bu onun dikkatini çekmeyi zorlaştıracaktı.

Aslan kıza durmaksızın büyü fırlatırken ikisine de çamur sıçradı. Bunu her yaptığında kalabalık daha gürültülü ve daha vahşi hale geldi. Çok geçmeden ıslak kir kıyafetlerini kapladı ve her nefes alışında göğsünde bir acı hissetti. Gölgeleleri serbest kalmak için haykırıyordu. Ama Aiden soluklanmak için kenara çekilirken onları bastırdı.

Onun esaretine direnmeye çalışırken odaklanmadan durdu. Onu çağırıyor, baştan çıkarıyordu. Konsantre olmak için savaşıırken gözleri bir açılıp bir kapanıyordu. Nefes alış veriş hafifçe zorlaştı. Asasını dik tutma çabası yüzünden kol kasları titriyordu. Bu ona güven veriyordu.

O hızla savuştururken seyirciler bir renk bulanıklığı içindeydi.

"Bu şekilde devam edemezsin," diye bağırdı Aiden'a. Gözlerinin içine bakmaya odaklanabilmesi için onun sakinleşmesine ihtiyacı vardı.

Bakışlarını Kiran'ın yüz hatlarını eğlendirerek izlediği tribünlere kaydırdı. Bu onu teşvik etti ve rakibine dişlerini gösterdi.

Ama Aiden durmadı. Kavgada olduğu gibi, onun kokusunu alabiliyordu. Onu geri kovalayarak yaklaştı ve cüssesiyle onu sıkıştırdı.

Göğsünden derin, gırtlaktan gelen bir kükreme koptu ve sonra devasa bir aslan onun önünde durdu. Onun daha önce değiştiğini hiç görmemişti. Yakın dövüşte bile. Hayvanın büyüklüğü ve ani vahşiliği onu geri adım attırmaya yetmişti.

Hayal kırıklığı midesine çöktü.

Şekil değiştirmek akıllıcaydı. Büyü yapamasa da, Aiden bu formdayken onun çekimine karşı koyabilirdi ve muhtemelen onun imzasını yakalaması daha zor olacaktı.

Devasa pençeleriyle onu güdüyor ve görünmez olsa bile her türlü kaçma girişimini engelliyordu.

Adam onu arenanın karanlık köşesine doğru ittikçe korkusu dayanılmaz bir seviyeye ulaştı. Öldürülmeden bu canavara yeterince yaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken düşünceleri çılgına dönmüştü.

Aiden kan akıtmaya ne kadar yaklaştığını hissetmiş ve geri çekilmiş olmalıydı. Bu Niflheim kardeşlerin bulduğu zor bir kuraldı. Cadıların büyüsünün kesin, mükemmel kontrollü ve birini kanamadan öldürecek kadar güçlü olması gerekiyordu.

Etrafında volta atarken, kocaman ağzını açtı ve yüzüne doğru kükredi - hayvani bir vahşilikle dolu gür bir ses. İliklerine kadar sarsıldı ama içinde kararlı bir hayatta kalma arzusu yüzeye çıktı. Diğer gürültü ve karmaşanın arasından sıyrıldı. Bunca yıldır büyüden yoksundu ama artık bir cephaneliği vardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, zihinsel olarak inşa ettiği tüm bariyerler yıkıldı. Karanlığı tutan sınırlar parçalanıp damarlarını karartırken, gücünün tamamı çekirdeğini parçaladı. Neyse ki çamurun altında saklandığı için kimse fark etmedi.

Kir içinde, gerçek, *ham*, gölgeli haliyle duruyordu, görünmezlik illüzyonunu bile artık vücudunun üzerinde tutmaya aldırıyordu.

Hayır, , hayır. Şimdi kontrolü kaybetmenin zamanı değildi.

Etrafındaki dünya yeniden bulanıklaştı ve nefes alamadan başını geriye attı. Gölgelelerin karanlık güçlerini serbest bırakmasını engellemeye çalışarak göğsünü kabarttı, esasını yukarı doğru doğrulttu ve enerjiyi geri çağırdı.

Yukarıda bir şimşek çaktı ve insanlar bağırmaya ve yukarıda çalkalanan karanlığı işaret etmeye başladılar. Hepsi korkuluklara tutundu ve daha iyi görebilmek için boyunlarını büktü.

Bir gölge gibi hareket ederek hiç vakit kaybetmedi. Duvarı itti, bir efsun bağırdı ve aslana doğru uçu. Büyüsü serbestti ama onu çabucak öldürebilirse tehdit ortadan kalkacaktı.

Arenanın öbür ucunda, Aiden uyarıcı bir hırıltı çıkardı.

İmani'nin büyüsü, ona doğru ilerlediğinde tekrar yükseldi. Gölgeleler fişkırdı ve tarla evinin içinde rüzgâr gibi esti. Şunlar

Yakından izleyenler onun büyü yaptığını anlayabilirdi ama Imani emin değildi. Gölgeler aslanı köşeye sıkıştırmaya başladı, etrafına dolanmaya ve havasını kesmeye hazırdı.

Topluluk kutularına bir bakış attı.

Tanyl'ın yüzü okunamaz haldeydi. Kraliçe ters ters baktı. Saevel güldü. Kiran ona bakarken kaşları birbirine çarptı.

Titreyen Imani gölgeleri tekrar geri çağırmaya çalıştı. Geriye doğru kayarak dinlediler ama yavaştı ve duman dalları Aiden'in etrafındaki zemini kapladı.

Kiran şimdi ayağa kalkmış, parmaklıkları tutuyordu. Bir zamanlar sıkılmış olan yüz hatları şimdi öfkeyle çarpılmıştı ve dehşet verici bir saniyeliğine varlığı kendini gösterdi, korkunç bir uyarıyla hırıliyordu. Durması için uyarıyordu. Bundan emindi.

Imani kalan azıcık gücünü de gölge büyüsünü imzasına geri çekmeye harcadı. Ancak zayıflamış haliyle bunun çok az etkisi oldu. Fiziksel bedeninin kabuğunda zar zor tutulan her görüntü ve sahne korku ve önsezi, utanç, şok, sefalet, kan dökülmesi ve ıstırap

-Her şey doruğa ulaştı ve yukarıdaki fırtına onun başa çıkamayacağı kadar fazlaydı.

Kontrolü tekrar sarsıldı. Mürekkepli büyü etrafını sardı. Elleri artık tamamen siyahtı ve korkunç parmak uçları bedeninden ayrılıp yan taraftaki cesetlerin etrafında dönmeye başladı. Kiran'ın yüzüne baktı, dehşet şeyi tüketiyordu, güç ondan akararak gökyüzüne yükselen kalın gölge sütunları oluşturdu. Kolundaki damganın hâlâ görünmeyen kırmızı mürekkebi, esasını çevirip ellerini kaldırırken yanıyordu. Üzerlerindeki büyü uçsuz bucaksız ve kalındı, tehditkâr bulutlara dönüşüyordu.

Bulutun içinde korkunç bir şey hareket ediyordu; şeytani bir varlık. Imani, Kiran'ın içindeki büyüünün ilk kez ortaya çıktığı zamanı hatırladı. Bu ona bunu hatırlattı.

Karanlığını -ölümün sise benzeyen maddesini- serbest bırakmak, dünyanın görmeye hazır olmadığı ve asla göremeyeceği bir şeydi. Aiden'in içini boşaltırsa üzerine kan sıçrayacaktı. Gölge büyüsünü kullanabilirdi ama karanlığı kullanamazdı.

Aslan burcu şekil değiştiren, havadaki tedirginliği hissederek endişeyle adımladı. Imani'nin gölgelerinden oluşan inleyen, kaynayan bulutlar tam üstlerinde bir kreşendo halinde birleşti. Neyse ki bir fırtına çıkmış gibi görünüyordu ve insanlar yağmur beklentisiyle başlarını palto ve şapkalarla örtmüşlerdi.

Aiden kükreyerek iri pençesini ona doğru savurdu ve kanı göze alarak geri çekilmesini istedi. Asasını göğsüne doğrultmuş ve küçük dişlerini göstererek ilerlerken, tüm stadyumun onun ruhunu yiyip bitirmesini izlemesine hazırды. Buna şimdi son verecekti. Aiden'ı öldürdüğünde tehdit ortadan kalkacak ve karanlık ona geri dönecekti.

Adamın gözleri korku içinde ona bakarken, kadın imzasını çekiştirdi.

Bir patlama sesi duyuldu ve gök gürültüsü tehlikeli bir şekilde üzerlerinde gürledi. Hem Aiden hem de Imani'nin başlarını kaldırmamasına neden oldu. Şimşekler birbiri ardına vahşi patlamalar halinde geldi. Yer çökerken bir düşme hissi etraflarını sardı.

Etraflarındaki gerçeklik, anne ve babasının öldüğü zamankinden farklı olarak değişti. Dünyanın parçalanmaları arasında, başka bir âleme ait gibi görünen hareketli resimler gözünün önünde parladı. Öyle olmalıydı. Imani daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu parçalar ve parçalar dehşet vericiydi. Sanki binlerce göz ona bakıyordu.

Ruhlar. Yaşıyor. Bazıları ölü. Bazıları buraya ait değildi. Bazıları *oraya* da ait değildi, hiçbir yere ait değildi. Varlıkların hepsi onu fark etti ve hemen bağırarak dikkatini çekmek ve onu çekmek istediler.

Çok fazla ölü var. Sanki *ondan* besleniyorlarmış ve vücudunu çökertmekle tehdit ediyorlarmış gibi.

Sadece bir saniye sürdü.

Şiddetli bir çekim onu göğsünden yakaladı; acı veren bir çırpınış. Bakışlarını yana çeviren Kiran oturduğu yerden kalktı, vücudu kaskatı kesilmişti, elinde asası vardı. Öfke ve nefret omuzlarından yukarıya doğru yükselmiş, hepsi de ona yönelmişti. Dudakları kıvrıldı, elleri yumruk , sanki kendi hayatını kurtarmaya çalışması onu akıl sağlığının sınırından geçirmişti.

Uyumsuz gözleri kaos ve çamur sisini delip geçti ve bakışları kilitlendiğinde Imani sarsıldı. Her iki iris de uzaklarda alevlenen yangınlar gibi parlıyor, onu yakalıyor, gerçekliğe geri çekiyor ve ciğerlerini havayla dolduruyordu. Gerçekten de, onun tepkisiyle ilgili bir şey onu can evinden vurmuştu. Küçük bir parçası, onun imzası üzerinde kullandığı kontrol edici büyüye ihtiyaç duyuyordu.

Kendini koruma güdüsü devreye girdi. Durum çok tehlikeliydi, sadece Aiden için değil.

Büyüsü bir Kumaş olayı yarattı. Karanlığını geri çekmenin bir yolunu bulmalıydı, yoksa hepsi ölecekti. Onun yüzünden bu dünyanın büyüüne daha fazla zarar gelmesine izin veremezdi.

Kontrol için savaşarak, sihrini tekrar içine çekmek için sahip olduğu tüm gücü topladı. Kollarını açıp çığlık atarak, bir anda ona çarptı ve rzgri ciğerlerinden söküp attı.

ksrerek yere düştü ve sırt üstü yattı.

Bağırışlar ve mırıltılar kalabalığın içine yayıldı, kafa karışıklığı hüküm sürüyordu.

Bulutlar dağıldı ve Kumaş bir kez daha üstlerinde dans etti, yıldızlar hiçbir şey olmamış gibi parıldadı.

Aiden ona doğru geliyordu. Adam daha önce hiç görmediği bir şekilde yarı değişmişti ve bu rahatsız edici görüntünün aklında tek bir anlamı olabilirdi -Artık sınırı açmıştı ve onu mümkün olan her şekilde yok etmeye hazırdı.

Kendini zorlukla nefes alarak ayağa kaldırdı ve sola dönerek yumruğuyla ona vurdu. Betona vurmak gibiydi.

İnleyerek geriye doğru düştü ve çamurda kaydı. Başı sertçe yere çarptığında Imani büyüsüne lanet etti. Kafası karışmıştı, ayağa kalkması istediğinden daha uzun sürdü.

Aiden zaman kaybetmedi. Büyüsüne tekrar erişmesi gerektiğinden, tekrar derisine büründü ve sanki daha önce bir oyun oynuyormuş ama şimdi öldürmeye hazırmış gibi kükredi.

Cebinden asasını çıkardı ve hemen onu büyüyle dövmeye başladı. Yarattığı yağmur kıza iğneler gibi battı ve kız yine ıslak toprakta tökezledi.

Su onun etrafında birleşmeye başladı. Suyu daha büyük, çok daha tehlikeli bir şeye dönüştürerek onu boğmayı hedefledi.

Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama adam ayak bileğini yakaladı.

Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi ona karşı mücadele etti. ılgına dönmüştü, tekmeliyor, çığlık atıyor, çırpınıyor, kontrolünü kaybetmeden fıslıdayabildiği kadar büyü yapıyordu.

İnkâr edilemez bir kayıp duygusu üzerine çöktü.

Zayıflamış bedeninden hâlâ saf karanlığın titreşimleri kaçıyordu ve stadyumda yaktıkları meşaleler tekrar tekrar snp parlıyordu. Alabildiği en derin nefesi aldı ve hepsini tekrar içine çekti. Karanlık ona karşı daha çok savaştı ama hiçbir şey için dışarı çıkmasına izin vermeyecekti.

kş artık uzun sürmeyecekti. Gölgeleri, karanlık ya da bir mucize olmazsa, Aiden onu yakında öldürecekti. Harekete geçmek için belki birkaç dakikası daha vardı, yoksa ölecekti.

Kendi lm etrafında dönüyordu. Aiden, tehdit ortadan kaybolduğu anda bunu hissetti. Kadının zayıflığını fark ederek başını yana eğdi.

ve onu yukarı çekmek için kolunu bükte. Büyüsünün bir kombinasyonu onu duvara çarptığında Imani onun geldiğini bile görmedi.

Ondan daha önce hiç duymadığı insanlık dışı bir çığlık geldi. Onu öldürecek kadar derin olmasa da, köprücük kemiği boyunca uzanan uzun bir yarıktan göğsüne kan damladı.

Atardamarını zar zor kaçırmıştı.

Yaptığı şey karşısında korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış olan Aiden gözünü kırpmadı ya da kıpırdamadı.

Kırmızı, solgun tenindeki çamurla karışırken tüm kalabalık tamamen sessizleşti.

CKAPTER 36

N Şimdiye kadar tek bir kişi bile bu kuralı ihlal etmemişti. Kanını Aiden'in yüzünde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade parladı. Gergin bir bekleyiş havaya karıştı.

"Bunu yaptın, elf cadı," dedi, onu parçalamaya hazırdı. ayrı. "Sen ve senin kara büyün."

Öldürmek için içeri girmeden önce bir hırıltı sessizliği böldü. Bir anda, Niflheim varisi onun üzerinde belirdi. Hızı bu kadar iri bir adam için imkânsız görünüyordu. Saevel bir hırıltı çıkardı, bu hırıltı geceki her şeyden çok daha tehditkâr ve yırtıcıydı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yerden kıpırdamaya cesaret edemeyerek, hayalindeki sahnenin ortaya çıkışını inançsızlıkla izledi.

"Bir kazaydı," diye kekeledi Aiden. "İşler kontrolden çıktı ama-" "Bu bir kaza değildi." Saevel dudağını kıvırdı ve diğer erkeği tuttu bir eliyle boğazını tutuyordu. "Bundan kurtulabileceğini mi sandın, ha?"

Tıpkı imgeleminin önceden bildirdiği gibi, prens başını eğdi ve şekil değiştirenin söylemek üzere olduğu şey bir solukta sona erdi. İmani cezayı fark edemeden şekil değiştiren yere düştü. Öldü. Vücudu ağır bir *gümbürtüyle* yere çarptı ve kalbi de onu takip ederek çamura saplandı.

Seyirciler arasında ilahiler ve bağırışlar yükselirken aşağıdaki odalardan tiz bir çığlık -büyük olasılıkla Nida- yükseldi.

Başka tarafa bakamayan İmani cesedi inceledi. Kemikler, tendonlar ve etler boğazından boğumlu bir karmaşa halinde sarkıyor, koyu kırmızı sıvı etrafına bir hale şeklinde yayılıyordu.

Saevel, Aiden'in bedeni seçirip yaşamın son kırıntıları da onu terk ederken vahşi bir ifadeyle geri adım attı. Cesedi ayağıyla dürterek ıslak bir *patırtıyla* ters çevirdi. Alacakaranlıkta karanlık olan yerde kan birikmişti.

Onun üzerinde, kalabalık yuhalayarak ayağa kalktı. Çoğu ölümüne bir düello izlemeye gelmişti. Bu sadece bir infazdı. Daha da kötüsü, usta markalarını almamıştı.

İmani teslimiyetle ellerini kaldırdı ve derin bir hayal kırıklığıyla onları inceledi. Bunun pek çok nedeni olabilirdi ama muhtemelen tüm büyü cephaneliğine erişmediği ya da Aiden'ı öldürerek kontrolünü göstermediği içindi. Güçlü büyü üzerinde kontrol sahibi olduğunu kanıtlamak hayati önem taşıyordu, ama kendini tutmak öyle değildi.

Başını kaldırdığında Aiden'in ruhunun havada asılı durduğunu gördü. İmani'nin daha önce emrettiği gölgeler hâlâ ona yapışmıştı. Ruhu kendi isteğiyle ortadan kaybolan Usta Selhey'in aksine, bu ruh sessiz bir ıstırap içinde sesleniyordu, nereye gideceğinden ya da cismani halinden aniden koparılınca ne yapacağından emin değildi.

İmani esasını gökyüzüne doğrultarak ruha, "Git," dedi. Onu çok şaşırtan bir şekilde, ruh gitmiş.

Güzel. Eğer yapmasaydı, onu hemen orada yerd.

Göz ucuyla Kiran'ın kutunun üzerinden atlayıp yanına geldiğini gördü.

Yavaş bir alkış kadının bakışlarını ona çevirmesine neden oldu ve adam manyakça sırıttı. "İnanılmaz! Performansına hayran kaldım." Kardeşinin yanında durmak için hareket ettiğinde, şimdi giydiği ceket rüzgârda dalgalanıyordu.

Saevel canı bir yaratıktı ama Kiran tamamen deliydi.

İmani'nin kalbi, Kiran' yoğun bakışları karşısında çılgınca çarpıyordu.

"Hmm," dedi, "belki de bunun yerine daha fazla büyü pratiği yapmalıydın.

"Bu gece güzel olmak için çok çabaladım."

Bu pislik.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, yüzünde kötücül bir şey parladı ve göz kırptı. "Şimdi, kardeşim ve ben senin devam etmene ya da başarısız olmana izin verip vermeyeceğimizi tartışacağız."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

Yakışıklı, neşeli yüzü onunkinin yanındaydı. O uyumsuz gözler karanlıkta bile parlıyor, ona karşı koyması için meydan okuyordu. "Öyleyim. Senin işin bitti.

gün, küçük elf. Ama şüphesiz gecenin eğlencesini siz sundunuz."

Imani dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kanı sildi, çoğunlukla göğsüne bulaştırdı. Ayakta durabilmek için kendini sürüklerken tırnakları çamurla kaplanmıştı. Yenilgi omuzlarını çökertmişti. Kazanmış olsaydı, alacağı zevk tarif edilemezdi.

Ama yapmamıştı. Bir kez daha hayatı başkalarının kararlarına bağlıydı.

Sadece prenslerin duyabileceği şekilde tıslayarak, "Varsayılan olarak ben kazanmalıyım," dedi.

Yılan Prens tısladı, artık onu içine çekebilecek kadar yakındı. Kiran eğilip saçlarını koklarken başının döndüğünü hissetti. "Üzerindeki kan kokusunu seviyorum." Sesinden küçümseme damlıyordu.

Bir başka pas rengi damlacık göğsünden aşağı akarken bakışları boynuna kaydı. Kiran parmak ucuyla okşadı ve sonra yaladı. Gözlerinin kenarındaki narin deri, ona büyüleyici bir gülümseme fırlattığında kırıştı. "Kardeşim başlamadan önce sana tüm kuralları anlattı. O güzel küçük kulaklar dinliyor muydu? Kan akıtan kişi idam edilirken, kazanan daha sonra bizim tarafımızdan belirleniyor. Diğer kurala uyup öldüremediğine göre-"

Saevel'i göstererek, "Müdahale etmeseydi onu öldürebilirdim," dedi. Bu doğru değildi. Ölmek üzereydi ama çaresizdi. Kuralları Kiran koymuştu ve onları bilerek belirsiz yapmıştı. Söz konusu olan onun hayatıydı!

"Yalancı," diye nefes aldı Kiran. Omzunun üzerinden kardeşine bir bakış fırlattı.

Saevel arkasında volta atıyordu, ağzında ve ellerinde hâlâ kan vardı. "Yalan söylemiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Norn elflerinin iştme yetenekleri daha mı düşük? *Git* dedim."

Ses tonundaki tehdidi yanlış anlamak mümkün değildi. Imani zorlamaya devam ederse, bu onu öldürtebilirdi. Aptalca kararları göze alamazdı, bu yüzden ona "*siktir* git" demesini umduğu bir bakış fırlattı ve sessiz, küçük, sinirli bir hırıltıyla hışımla çekip gitti.

Gölgelere girdiğinde arkasına baktı, kesiğin bir kaza olmadığı kurtulamadı.

İşçiler cesetleri yuvarlıyor ve yakmaya hazırlanmak için bir araya yığıyorlardı. Kirli ve hastalıklı bir işti.

Orada ne kadar durduğundan emin değildi. Dikkatini bedenler değil, onların üzerinde huzursuzca yüzen ruhlar çekiyordu. Çoğu beyaz, gri ya da siyahın tonlarındayken, bir tanesi titriyor ve ev sahibinin üzerinde kırmızı bir şeye dönüşüyor gibi görünüyordu.

Ruhun altında, cadının saçları koyu kırmızı parlarken, gözleri beyazdı. Düellolardaki dördüncü kadındı.

Biri, başı sert toprağa çarpan kadını yerden sürükleyerek kaldırdı ve yığının içine fırlattı. Kadın bir kol ve bacak yığınının üzerine düştü ve öylece kaldı. Keçeleşmiş kızıl saçları başından akarak başka bir bedene dolanıyordu. İmani onu uyurken hayal etti, annesinin kollarında rahatlamış yeni doğmuş bir bebek kadar huzurluydu.

Bir başka ceset, ölü kadına *gümbürtüyle* çarptı ve daha büyük ceset dağının içine doğru itildi. Şimdi, kadının görünen tek parçası olan kızıl saçları, grotesk etlerin arasında parlayan bir yaşam parçasıydı.

Güzel cadı şeklindeki kırmızı hayalet odak noktasına geldi. Kadın titreyen elleriyle yanaklarını kavradı, parıldayan başını kaldırdı ve sessiz bir çığlık attı. Gözleri İmani'ninkilere kilitlendi ve kimsenin duyamayacağı son, kederli bir feryat kopardı.

Bir vınlamayla, gölge yığını İmani'nin etrafında dönerek onu görünmez bir fırtınanın içine hapsetti. Bir esinti gibi yumuşak bir şekilde boynuna ve kollarına dolandılar ve düzinelerce ses fısıldayarak parıldayan bir duman pelerininin içinde birbirine karıştı.

Ve İmani kendini tutmaktan yorulmuştu. Kendini inkar etmekten yorulmuştu. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı ve derin bir nefes aldı.

Her bir ruh onun kırık, kanayan bedeninin içine daldı ve artık var olmayana kadar onu besledi.

Dikkatlice topallayarak yatak odasına girip süitinin kapısını kapatırken yorgunluk onu sarmıştı. Gergindi, beslenmeden dolayı canlanmıştı, duyguları öfkeliydi, bir şeyler fırlatmak, mobilyalarını parçalamak ve bir şeyleri ateşe vermek istiyordu. Bunun yerine, canı acıyana kadar ağladı... bedeninden geriye sadece bir kabuk kalana kadar.

Sadece ana markasını almamış olmakla kalmayıp, Tanyl'e gidip ondan kendisi için pazarlık yapmasını istemesi gerekecekti. Bu konuda onun daha fazla gücü vardı.

ve onun hayatını kurtarmak için yeterince motive olacağını umuyordu. Ona en azından deneyecek kadar güveniyordu.

Özellikle bir ana marka istemiyordu ama çok çalışmış ve çok fedakârlık yapmıştı ve eğer kazanırsa bu onun Niflheim bileti olacaktı.

Asla bilemeyecekti ve bunun bir önemi yoktu. En önemli şey hayatta kalmak ve ailesinin güvenliğiydi.

Gözlerini silen Imani, sonunda her şeyi atmak için çaresizce giysilerini vücudundan yırttı. Beslenmek yardımcı olsa da vücudunu sihirli bir şekilde iyileştirmemişti ve soyunmanın yaralarına yaptığı baskı karşısında tısladı.

Bir şekilde derisinden sıyrıldıktan sonra geceliğini başının üzerinden kaldırdı, yüzünü buruşturdu ve dikkatlice bornozunu giydi.

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı ve donakaldı.

Daha fazla vuruş patlamaya dönüştü. "Meira, ben Tanyl."

Saat gece yarısını bir saat geçtiğini gösteriyordu. Ziyafet sona ermek üzereydi ve onu kontrol etmek isteyebilirdi ama daha önce hiç odasına gitmemişti. İliklerine bir yanlılık duygusu yerleşti.

Ondan bir bağırış ve tıslama daha geldi. Kiran'ın geçen gece yaptığı korumaları hatırlayarak gülümsedi. Tanyl onun izni olmadan içeri girmeye çalışmıştı.

Koridorun sert ışığında yüzünü göstermek istemediğinden biraz daha gölgelendi ve kapıyı bir aralık açtı. "Evet?"

Bunu bir davet olarak algıladı ve içeri daldı. "Bu çılgın koğuşları kim yerleştirdi? Savunma markanız yok. Peki dışarıda ne oldu?" Pencerelere koştu, tüm perdeleri kapattı ve odayı daha da karanlığa . Prens arkasını döndüğünde, kadının korkunç görüntüsü karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ocağın üzerindeki aynadaki yansıması ona bakıyordu. Kabuk bağlamış kırmızı kan çenesini boyamış, siyah yara izine karışmıştı. Kanın sıçramadığı yerlerde derisi yarı saydamdı; kollarına, kalçalarına, karnına ve göğsüne yayılmış siyah ve mavi çürükler vardı. Yaranın hareketi zorlaştırdığı göğsünde derin bir zonklama vardı. Imani birkaç kaburgasının da kırık olduğundan şüpheleniyordu.

Yaşamak ya da ölmek, bu kadar hırpalanmış bir bedenle iyi savaşmıştı ve onun sempatisini ya da iğrenmesini istemiyordu. Güçlüydü ve kararlılığıyla gurur duyuyordu.

"Kazanmanın tanımı tartışmaya açık gibi görünüyor," diye mırıldandı boynundaki gerginliği ovuşturarak. "Kararları hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır. Prensler sonucu yarın sabah açıklamayı planlıyor." "En azından birkaç saatim olacak-"

Başını salladı ve kızın omuzlarından tutarak onu sarstı. "Dinle, Meira. Bu gece bu odadan çıkma. Her türlü korumayı yerinde tut ve kapıyı benden başka kimseye açma."

Imani gözlerini kıstı. "Ne demiyorsun? En azından sabaha kadar güvende olmalıyım."

"Yapamayacaksın. Başka bir şey oldu." Ellerini saçlarında gezdirip hafifçe çekiştirdi. "Elinde seninle ilgili ne var bilmiyorum ama annem yarın Malis adında bir tüccarı öldürdüğünü ve bu geceki kara büyüyle Nehir Toprakları'nın Kumaş olayına neden olduğunu kanıtlayan delilleri dinleyecek. Atrofik büyü yayarak stadyum üzerinde fırtınaya neden olduğunu iddia ediyor ve cinayetle ilgili kanıtları inandırıcı bulursa, seni tüm krallığa ve Illithiana ailesine bir mesaj göndermek için kullanacak. Kraliyet seni gözaltına almak için beklemeyecek, hızlıca ve alenen idam edileceksin - Niflheim Tahtı'na lanet olsun."

Düşünceleri hızlandı. Ne kanıt? Büyüsü kalıntılar bırakmış olabilirdi - sert, biberli bir koku - ama bu sadece atrofik büyü olarak tanımlamak için yeterli olurdu, et büyüğü olup olmadığını ayırt etmek için bile yeterli olmazdı. Pelerinini orada bırakmıştı ama bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Herkesin pelerini vardı. Birini kaybetmesi o suçları işlediği anlamına gelmezdi. Malikâneyi kontrol etmişti ve yalnızdı. Belki biri meyve bahçesinden görmüştür? Eğer öyleyse, ortaya çıkmak için uzun süre beklemişlerdi. Neden şimdi?

Peki ya büyüğü? Tüm kalabalık görmüştü elbette, ama büyüğü onun yaptığını ve olayın doğal olmayan bir fenomen olmadığını kanıtlayabilirler miydi?

Bunun bir önemi var mıydı? Kraliçe onun ölmesini isteseydi, ölmüş olurdu ve gölge büyüğüyle ilgili sır ortaya çıkardı.

"Buna inanmıyorum," diye güvence verdi Tanyl, ellerini rahatlatıcı vuruşlarla kollarında aşağı yukarı gezdirerek. "Bu herhangi bir büyü değildi. Özellikle yeni genç bir cadı için yapılması imkânsız olurdu."

İmani neredeyse alay edecek ve onu düzeltecekti. Bu kesinlikle mümkündü ve onun kendisini bu kadar hafife almasından nefret ediyordu. Ama çok fazla şey açıklayamazdı. Kardeşlerini korumak zorundaydı.

Tanyl sözlerine şöyle devam etti: "Bu durumda bir yanlışlık var ve bu gece bunu durdurmak için mümkün olan her şeyi yapacağım. Ama annem beni dinlemeyebilir ve eğer dinlerse, bu aynı zamanda o hala yaşarken Essenheim'a geri dönemeyeceğin anlamına da gelir."

"On yıllar sürebilir." Tanyl annesini öldürmeyi planlıyordu ama İmani bunun nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordu.

Kraliçeye dokunmak ve ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmek için içinde yakıcı bir dürtü uyandı.

"Gözlerinde görüyorum, keskin zekânın çarkları bir şeyler planlamak için dönüyor. Muhtemelen çoktan bir şeyler planladığını biliyorum," dedi Tanyl, onun yüzüne bakarak.

İmani başını yerden kaldırıp baktı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Henüz plan yapacak zamanı olmamıştı ama bunu başaracaktı.

"Lütfen düşüncesizce bir şey yapma. Burada kal," diye tekrarlardı adam, kadının omuzlarını sarsarak. "Şu anda korumasız dolaşmak çok tehlikeli. Bütün ülke Nehir Toprakları'nda neler olduğunu biliyor ve herkes bu geceki düellodaki soylu kadınlardan, özellikle de elf ve fırtınadan bahsediyor. Eğer annem sorumlu kişinin elinden kaçtığını düşünürse, kanıtları dinlemeden bile seni gözaltına alabilir."

Hayatını kontrol edecek gücü kalmayınca duvarlar üzerine kapandı. Kaderi, hepsi de kendi tehlikeli planlarına odaklanmış güçlü insanların ellerindeydi.

"Annenle benim için konuştuğun için teşekkür ederim." Durakladı. "Tanyl, eğer bana bir şey olursa lütfen kardeşlerime göz kulak ol," diye fısıldadı. Genel olarak yalvarmaktan ne kadar nefret etse de bu durum bunu gerektiriyordu.

Onu kendine çekti. "Gerekli olmayacak ama yapacağım," dedi başının üstünü öperek. "Şimdi, bu gece bu odadan çıkma." Ses tonu her türlü tartışmayı keserek arkasını döndü.

Kapı kapandığında midesindeki bulantı daha da arttı ama Tanyl'e inandı. Onu önemsiyordu ve elinden geleni yapacaktı. Yine de bir önemi yoktu. Essenheim varisi onu kraliçeye karşı koruyacak kadar nüfuzlu olamazdı. Ne de olsa tamamen suçluydu ve Malis'in öldürüldüğüne dair ellerinde kanıt varsa, muhtemelen bu kanıtlar

onu şartlı olarak mahkum etti. Vahim durum göz önüne alındığında, veliaht bile onu Niflheim prenslerine karşı koruyamazdı. Ayrıca, bu gece meşguldü. Dialora onu tutuklamadan önce bu işi tek başına halletmesi gerekiyordu.

Ellerini yüzünde gezdirerek yapılması gereken şey için zihinsel olarak kendini toparladı. Kendisini ve ailesini korumak için en iyi şansı tek bir aşağılık seçenek veriyordu ve Tanyl'i bu odada bekleyerek bu mümkün olmayacaktı.

CHAPTER 37

W Kararını verdiğinde, kendini Illithiana prenslerinin merhametine bırakmaya hazırlanırken, beyaz ateş gibi yanan öfkesinin yerini soğuk ve kararlı bir hiddet aldı. Hangisi olduğu önemli değildi. İlk kimi bulursa onunla pazarlık yapmaya çalışacaktı. Eğer onlar karşı çıkarsa, karanlığını serbest bırakırdı.

Ne kadar kötü olursa olsun bu seçenek ona hayatta kalmak için en iyi şansı veriyordu. Saevel'in yer değiştirmesi ya da Kiran'ın büyüyle saldırırsa ikisi de muhtemelen onu öldürecek ama belki de kabul edecek kadar korkmuş ya da onu daha uzun süre hayatta tutacak kadar meraklı olabilirlerdi.

Eğer onların eliyle ölürse, en azından yaşamı ve ölümü üzerinde bir nebze de olsa kontrolü olacaktı.

Hizmetçi Jai ona yatak odasını gösterdi. Planladığı gibi kayıtsızlık maskesiyle soğukkanlı bir şekilde içeri girmek yerine, önündeki manzara karşısında son derece hazırlıksız yakalandı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak garip bir şekilde durdu.

Saevel'den iz yoktu ama Kiran çıplak bir şekilde yatağa uzanmıştı.

Daha önce beslenmesine rağmen, özür dilemeden izlerken yakıcı sıcaklık karnından göğsüne yayıldı. Imani, insanların kendi türünden neden bu kadar nefret ettiğini ve hatta korktuğunu o zaman gerçekten anladı; bir ruh çekilişinin bedeninizi tükettiğini hissetmek mutluluk verici bir işkenceydi.

En azından erkekler zorlama kullanamazdı. Kimse erkek elflerin neden bu özel beceriye sahip olacak şekilde evrimleşmediğini bilmiyordu ama Imani sonsuza dek minnettardı.

Kanatlarını ardına kadar açmış, çıplak, yeşil saçlı bir karga perisi vücudundan aşağı sürünerek ağzını sikinin etrafında gezdirdi.

Imani'nin nefesi hızlandı ve elini esasının etrafında sıkı. Zihninde çılgınca düşünceler dönüp dururken, keşke yatakta yatan kendisi olsaydı diye düşündü.

Kolların ve bacakların karmaşasında, *başka bir* peri vücuduna doğru süründü, Imani'nin her yerde tanıyabileceği mavi saçlarıyla boğazını yavaşça öptü. Esa'nın burada ne işi vardı... *yine* mi?

Kiran ve Esa'nın da Tanyl ile olduğu gibi beslenme konusunda bir anlaşmaları var mıydı? Duyguların işin içinde olduğu anlamına gelebilir ama sadece iş anlamına da gelebilir.

Yine de ne yapacağını bilemiyordu. Adamın çekimi onu kontrol ederken, şaşkınlığının yerini hızla şok edici bir öfke aldı. Imani'nin içinde Esa'nın kafasındaki her mavi saç telini koparmak için ani ve temel bir dürtü yükseldi. Büyüsü onu harekete geçirirken dudağı vahşi bir tiksintiyle kıvrıldı. *Öldürmek. Öldürmek. Öldür.*

Ateş söndü ve çörekler küçülerek yok oldu. Odadaki ışık birkaç saniye boyunca bir yanıp bir söndü. Bağlanmamış ve vahşi gölgeler görüşünü bulanıklaştırdı. Gözyaşları boğazını yaktı ve Imani onlardan nefret etti - bu göze batan zayıflıktan nefret etti.

Bu. Büyükannesi Imani'nin bir canavar olduğunu söylerken tam olarak bunu kastediyordu. Meira'nın Imani'nin kontrolünü tekrar kaybetme olasılığı hakkında kastettiği buydu. Aylardır , büyü geri döndüğünden beri başını kaldırıyordu ama yorgunluk ve Kiran'ın çekilişi onu bir kuyruk dönüşüne gönderiyor olmalıydı.

İçinde kalmak için büyüyle savaşırken, büyük bir çabayla onu bastırdı ve donup kaldı, yatağa hançer gibi baktı, gidemedi. Kendine işkence etmekten vazgeçemiyordu.

Diğer kadın Kiran'ın ağzını öptü. İmani göğsünde tehditkâr bir hırıltıyı bastırdı.

Ses üzerine bakışlarını ona çeviren Kiran'ın doğal olmayan gözleri loş ışıktaki parlardı. Bir süre daha birbirlerine bakarlarken başını yana eğdi. Ağzı küçük, sinir bozucu bir gülümsemeye dönüştü.

Bu gece yaşadığı onca şeyden sonra, kendisiyle oynanması sabrının son kırıntılarını da alıp götürmüştü. Imani'nin bu saçmalıklarla işi bitmişti. O

Saevel'le şansını denemek için topuklarının üzerinde döndü. Değerlendirmeler sona erdiğinde Kiran'ın onun üzerindeki bağları kalkmıştı, yani artık ona dokunabilirdi. Hatta onunla seks bile yapabilirdi.

"Herkes dışarı."

Ondan gelen yumuşak komut Imani'yi kapıya doğru yarı yolda durdurdu. Bu onun için değildi.

Yavaşça dönerek gözlerini kapattı ve birkaç nefes aldı.

Onu çok çıldırttı ve bundan zevk aldı. Çileden çıkarıcı bir insandı. Imani bir nefeste ondan nefret ediyor, bir sonraki nefeste ise onun soğuk ve güzel yüzünden yüzünü çeviremiyordu. Yine de ondan tamamen nefret etme gücünü kendinde bulamıyordu.

Kiran'da daha fazlası vardı ve onunla ilgili bilgileri bir anlaşma yapmak için kullanmayı umuyordu.

Kollarını kavuşturan Imani dik durdu ve periler eşyalarını toplarken gözlerini yarıklara indirdi.

Esä da ona baktı ve Imani'nin yanından geçerken, "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Imani cevap vermedi.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve iki elf yalnız kaldı.

Imani duygularını maskeleyemeyi başarak ona sadece kaşlarını hafifçe çattı. Son birkaç günden kalan sakallarının gölgesini ve kulaklarının keskin ama ince noktalarını fark etti. Kiran'ın elmacık kemikleri sanki haftalardır doğru düzgün yemek yememiş ya da uyumamış gibi acımasızca sivriydi. İşbirlikçi bir piç olmak zor işti.

Bornozu ve yumuşak beyaz geceliğiyle adamın önünde dururken, yıkanmanın ötesinde görünüşüyle ilgilenmemişti. Vücudunu çürükler kaplamıştı ve göğsündeki kesik hâlâ hamdı. Her iki giysi de onu yere kadar örtüyordu ama göğüsleri açıktaydı ve ince kumaş vücudunun hatlarına yapışuyordu. Üzerindeki tek sihir markalarını örten ten büyüsü illüzyonları ve yara izi ile şekli bozulmuş parmaklarının üzerindeki hafif bir illüzyondur. Gerisi çıplaktı. Soluk elf teni, parlak gözleri, imzası, ruh çizimi, hepsi ortadaydı.

Bırak baksın. Hırpalanmış olsa da bu gece her türlü avantaja ihtiyacı vardı.

Kiran pantolonunu indirirken gözleri açlıkla onun gezindi, bir şekilde hareketi zarif hale getiriyordu. Kendi üzerine yaptığı illüzyon büyüsü de gitmişti. O olmadan Kiran her zamankinden daha çok bir elfe benziyordu.

Daha önce. Gömleksiz ve onu izlerken, inkar edilemez güzelliği adrenalininin yükselmesine neden oldu.

Hiçbir cazibe olmadan, elf çekiciliği -onu ilk gördüğü andan beri ona işkence eden his- onu tekrar kendine çekti. Rahatsızlığına rağmen sakın kalmaya çalışarak alnındaki gerginliği ovuşturdu. Yanında diğer kadınlar olmadığı için bunu görmezden gelmek daha kolaydı.

Dar bir daire çizerek dönen bir büyü dalgası tavanın ortasından yere doğru . "Umarım bunlar dışarıda kullandığın kalkanlardan daha güçlüdür," diye alay etti ve çenesini kapıya doğru salladı.

Sırıışı tembelceydi. "Bütün prenslerin odalarına girebildiğini öğrenince hayal kırıklığına uğradım. Özel olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu."

Yüksek sesle iç ama cevap vermedi.

"Sanırım varlığına son vermemem için beni ikna etmeye geldin?" diye sordu, sözlerini acımasız bir neşeyle ona geri fırlatarak.

"O kuralları çiğnedi, bu yüzden bana varsayılan olarak ben kazanmalıyım," dedi açıkça.

"*Senin fikrin* mi? Bundan daha alakasız bir şey olamazdı," dedi gülmemeye çalışarak.

"Yani, seçiminizi çoktan yaptınız mı?"

"Hala kararsızsınız. Ama tekrar edeceğim... ne kadar çarpıcı bir performans. Atrofik büyü gösterisi riskli ve tehlikeli olsa da, cazibenizi ortadan kaldırmamız akıllıcaydı. Bu gece herkesin konuştuğu tek şey güzel ve soylu bir kadın."

"Sanırım artık öldürülmesi daha zor biri olduğum anlamına geliyor."

İfadesindeki neşe daha da arttı. "Burada ne kadar popüler olduğun kardeşimle benim umurumuzda bile değil."

"Tamam. Bir anlaşma yapmak istiyorum. Hayatım senin ellerinde ve öyle olmasaydı bile Essenheim'da kalamazdım." Imani boğazını temizledi. "Kara büyüümün bu kadar çok açığa çıkmasına izin vermekle aptallık ettim - insanlar bunu gördü."

"Yani? İnsanlar aptal. Çoğu usta cadı böyle bir büyüyü tanımaz bile. Ayrıca, bir şey kullanıyormuşsun gibi görünmüyordu. Üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolünüz yok, bu yüzden kara büyü yaptığınızı düşünen herkes aptaldır."

"Ne yazık ki kraliçe aptal değil. Bunu fark etmemiş olsa bile, bir fırsat gördüğünde hemen anlar. Yarın gibi erken bir tarihte tutuklanabilirim."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "İşte bu ilginç."

"Kazanmama izin vermeni istiyorum. Karşılığında ne istiyorsun?" "Fahişelik yapabileceğin pek bir şey kaldığını sanmıyorum."

Sözler acı veriyordu ama doğrudu.

İmani, sihrini ortaya çıkarmakla tehdit ederek ona şantaj yapmayı düşündü. Ama Kiran bunu ikinci kez yapmaması konusunda onu uyarmıştı ve tekrar denerse onu anında öldüreceğini tahmin ediyordu. Tehdit yerine teşvik etmek muhtemelen en iyi hareket tarzıydı.

"Şartlarını söyle," diye mırıldandı. Kelimeler dilinde zehir gibiydi.

"İmani, sevgilim, sen ya bu diyardaki en cesur kadınsın ya da en aptal." Bir sandalyeye yaslanarak ellerini yavaşça kumaşın üzerinde gezdirdi. "Şu anda özellikle istediğim bir şeyin sende olup olmadığından emin değilim, oysa Saevel-"

"Evet, Saevel benden seks istiyor," diye sözünü kesti. "Yalan söylemeyeceğim; hayatım karşılığında ona bunu teklif ederdim. Ama önce seni buldum, işte buradayız. Bugün senin şanslı günün."

"Sürtük olduğun için mi?"

"Çünkü *her zaman* takas edilecek bir şey vardır," dedi kaba bir şekilde. "Şimdi, kendimi kurtarmak için ne teklif edebilirim?"

"İstediğin şey için karşılığında değerli bir şey istiyorum. Senin kullanılmış amından çok daha değerli."

Hakaretin üzerinden izin verdi. "O zaman oyalanmayı bırak ve bana ne olduğunu söyle."

Bir saniye sonra, ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Adamın yakınlığı karşısında neredeyse irkilecekti.

"Bunu seviyorum," diye mırıldandı, kızın örgüsüyle oynarken dikkati dağılmıştı. Sıcak parmakları kızın yanağında gezindi ve başını kaldırdı, kız arkasını döndüğünde çenesini avuçlarının arasına aldı. "Çaresizlik bir şekilde seni daha da güzelleştiriyor." Eğildi, ağzı onunkinden sadece bir santim uzaktaydı ve sanki tüm bunlar onun için bir şakaymış gibi göz kırptı.

"Karar vermek için beş saniyeniz var ya da-"

"Yoksa *ne* olur?" Güldü ve bir hamleyle çenesini serbest bıraktı.

öfke, hayal kırıklığı ve korku fişkırıyordu. Tökezlememek için kendini zor tutarken oda hafifçe karardı.

Bunu korkunç bir sessizlik izledi.

Başını öne eğen Kiran, ellerini kalçalarına dayayarak onu inceledi. İmani bakışlarını ona dikmiş, cevap vermesini istiyor, kendisinden kaçmasını istemiyordu.

Karşılık veren sırtışı hem muhteşem hem de göz alıcıydı. İmani'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Ondan korkunç bir şey yapmasını istemek üzereydi ve hayır diyemezdi.

"Ne istersen vereceğim," dedi yüksek sesle, ellerini birbirine vurarak. "Bunun senin için korkunç bir pazarlık olacağı konusunda seni uyarmalıyım."

İçinden bir rahatlama geçti.

"Söyle bana," diye mırıldandı, sesini alçaltarak. "Güzel bir Norn elfi neden benim aşağılık krallığıma gitmek istiyor?"

İmani gerçeği saklamayı umarak alay etti. "Kendin söyledin, lanet hayatımı kurtarmaya çalışıyorum."

Prens onu susturmak için elini kaldırdı. "Yanlış. Ya da en azından tam olarak doğru değil. İlk gün seçilmeyi sen *istedin*. Aslında seni seçmekle vakit kaybetmek istemedim, özellikle de o sırada Esa'nın seni Tanyl'in yerine koyduğunu bilmediğim için. Ama kardeşim düşüncesizdir ve sen de iğrenç ruh çekimini onun üzerinde kullandın. Nihayetinde, seni seçmek Tanyl'i öfkeliendirdiği için o sırada pek umursamadım." Gözleri hesaplamayla kısıldı. "Ama şimdi? Nedenini bilmek istiyorum."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi? Biz ortaya çıkmadan önce burada rahat bir hayatın vardı ve bunu sürdürebilirdin. Gerçekten de Tanyl sana gerçekten aşık görünüyor..." Sözlerini yarıda kesti, özel bir azap onu tüketirken bakışları yerdeydi. "Ve bu güçlü bir pozisyon. Arzuladığını bildiğim bir şey."

O çılgın gözler yine ona dikilmişti ve bu kez alay ettiğine ya da şaka yaptığına dair hiçbir ipucu yoktu.

"Ama bunun yerine kendine işkence ve acı çektirdin ve şimdi buradasın, Tanyl yerine hayatını kurtarmam için bana yalvarıyorsun. O yüzden bana nedenini söyle," dedi, tüm varlığıyla sadece bir prensin yapabileceği gibi onun dikkatine hükmederek.

Adam kendi iyiliği için fazla zekiymiş.

"Orada ihtiyacım olan cevaplar var," dedi sonunda.

"Ne cevapları, sevgilim?" diye bastırdı. Sesi yumuşaktı ama daha az talepkâr değildi.

İmani gözlerini kapadı, sıcak eller yüzüne bir yalan düşünmeye çalışıyordu. Kiran yanaklarında yavaş daireler çizerken, gözleri daha önce hiç görmediği bir bakışla ona yalvarıyordu.

Bir an için ona gerçeği söylemek için mantıksız bir istek duydu. Onun karakteri hakkında bildiklerine, yaptıklarına ve kendisi de dahil herkese nasıl davrandığına rağmen-

İmani durdu ve bu acınası düşünce tarzı için sessizce kendini uyardı. Drasil konusunda kimseye güvenemezdi, *özellikle de* Kiran'a.

Kolunu yırttı. Beden büyüsu illüzyonunu kaldırmış olmasına ve başka bir tane yapacak vakti olmamasına rağmen, komutuyla Malis'in mührü üzerinde daha zayıf bir tane dağıldı. "O ve ben asla bir şey olamayacağız ama bu mühür Niflheim'da kendim hakkında öğrenmem gereken şeyler olduğu anlamına geliyor."

"Mührün benim krallığımdan olmadığını söylemiştim."

"Burada bekleyerek hiçbir cevap alamayacağım," diye karşılık verdi.

Kelimeler ağzından çıkarken bile onu şaşırtmıştı. Biraz gerçeğe karışık yalanlar.

"Hayır, muhtemelen değil," diye kabul etti.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Krallığımın uzak bir bölgesinde çok az kişinin ulaşabildiği bir yer var. Eğer seni kurtarırsam" -Kiran sözünü kesti, yüzünde acımasız, değerlendirici bir ifade belirdi- "o zaman, istediğimde, hiç tereddüt etmeden benimle bu yere gelmelisin."

"Ve işimiz bittiğinde, diğer bağlar gibi kaybolacak mı?" Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Neden ben?" İmani, önerdiği çılgınca fikri tam olarak anlayamadan ona bakakaldı.

"Erişim sağlamak için bana bağlı birinin takılması gerekiyor." "O zaman aramızda bir bağ mı istiyorsun? Burası neresi?"

"Başka soru yok, küçük elf," diye tersledi. "Sözümü tutmak için bu detayları paylaşmama gerek yok."

Doğruydı. Kiran da muhtemelen onun niyetleri hakkında en az onun kadar gerçeği ortaya çıkarmıştı ve ayrıca kaybedecek çok daha fazla şeyi ve çok daha az seçeneği vardı. Vereceği yanıtı sessizce düşünürken dudağını çiğnedi.

Kiran kollarını kavuşturmuş, kapıya yaslanmıştı. "Her şeyi söyledin, İmani," diye alay etti. "Kabul et de şafak sökmeden bağlama büyüsunü yapıp uyuyalım. Tabii bunu beden büyüsuyla yapacağız."

Bir beden bağı daha yapmak kalbinin teklemesine neden oldu. Biri Niflheim için çalışan, biri Tanyl ile olan ve şimdi de üçüncüsü Kiran ile olan bu kadar çok güçlü bağlama daha da tehlikeli bir konuma sokacak ve daha fazla özgürlüğünü elinden alacaktı. Peki ya Kiran'a saldırmak? Adam bir yalancı, zeki bir büyücü, bir deli ve bir katildi.

Ama ölmüşse özgürlüğün bir önemi yoktu. Peki, başka ne seçeneği vardı? Hayatı ve diğer her şey için bunu yapacaktı. Yalvaracak, fahişelik yapacak, biraz daha cinayet işleyecek, şeytani büyüler yapacaktı; hepsini yapacaktı. Imani'nin yapacak işleri vardı ve bugün ya da yarın ölmek istemiyordu.

"Evet," diye kekeleydi. "Katılıyorum."

Dişlerini ona doğru açtığında dişleri ortaya çıktı. Sırıltısı bir an dostça, bir sonraki an ise yırtıcıydı.

"Kazanmana izin vermeyi kabul edersek kardeşimle konuşmam gerekecek," dedi hafifçe.

Midesinin içindeki düğüm sıkılaştı. Tüm içgüdüleri ona bu pazarlıktan, bu adamdan ve bu yerden kaçmasını söylüyordu. Yine de yapamadı.

Haftalar önce, Kiran'ın onu köşeye sıkıştıracağını tahmin etmişti. Imani şimdi o köşede duruyordu. Ama kendini buraya o koymuştu.

O odadan çıkarken, küçük, önemsiz bir şüphe sesi zihninde sessizce ve ölmesinin daha iyi olup olmayacağını ciddi bir şekilde düşündü.

CKAPTER 38

He yaklaşık bir saat sonra odaya geri döndü. "Immmannnni," diye seslendi şarkı söyler gibi bir sesle.

Gölgeler onun adını duyunca kıvrılıp büküldü ve döndüğünde onu kapı aralığında dikilirken buldu. Vahşi bir kararlılık yayan ürpertici tavrıyla bir şekilde daha geniş görünüyordu.

Bu Kiran'dı ama onda farklı bir şeyler vardı. Onun gözleriyle karşılaştığında omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Beklediği o hafif alaycı eğlence gitmişti. Onun yerini çok daha tehlikeli bir şey almıştı. Dudaklarının köşesi kıvrıldı ve kız yüzüne doğru geri çekildi. Yüz hatlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu ama iki gözü de neredeyse simsiyahtı. İçlerinde yüzen çok fazla karanlık vardı ve öngörülemezlik ve soğuk şiddet eğilimi onu gerçekten çok korkuttu. Bu onun için *son derece* yanlış gidebilirdi.

Yüzünde jilet gibi keskin bir gülümseme oluştu. ". Kardeşim kabul etti."

"Aramızdaki bu küçük bağdan haberi var mı?"

"Evet," dedi hemen. Kelimelerin altında bir tehdit kaynıyordu.

Elini ağzına götürerek bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve sanki başka bir şey söylemek istermiş gibi sertçe yutkundu. Ama bundan vazgeçti ve bir saniye sonra odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

"Bu bağlamayı yapmadan önce," diye devam etti aynı düz tonda, "şartları anladığınızdan kesinlikle emin olmam gerekiyor. Sadece sen değil

Bana eşlik etmek zorundasın ama hizmetini sonlandırana ya da hayatın sona erene kadar tüm cadılarım gibi sen de krallığımıza hizmet edeceksin. Sana özel bir muamele yapılmayacak ve anlaşmamız hakkında konuşmayacaksın."

"Başka bir deyişle, sen benim efendim olacaksın ve ben de senin kölen mi olacağım?"

Sorusunu rahatsız edici bir sessizlik karşıladı ve hemen sözlerini geri almak istedi çünkü Kiran'ın ifadesi daha boş olamazdı.

"Kölelere para ödenmez," diye kestirip attı bir dakika sonra.

"Peki, neden bir bağlayıcıya ihtiyacım var? Seninle oraya gelmemi emret." Korkusu yavaş ve gergin bir kreşendo oluşturdu. Lekesiz teni bir manzara olmalı.

Gözlerini devirdi. "İçeri girmek için büyüyle bağlı olmamız gerektiğini söylemiştim." Ona bir bakış bile atmadan asasını dişlerinin arasına aldı ve kollarını sıvadı.

"Oraya vardığımızda bana ne yaptıracaksın?" diye sordu adam kolundaki eti ısırırken.

"Hiçbir şey. Senin görevin içeri girmeme yardım etmek, hepsi bu." Kanı bir kâseye fişkırdı. "Her şeyin plana uygun gittiğini varsayarsak, yolculuk senin için birkaç saat sürecek."

Duyularını bir korku kapladı. *Seni her zamankinden daha iyi okuyabiliyorum*, diye düşündü. Tamamen olmasa da dürüst olmadığını biliyordu.

Niflheim Krallığı'nın İlk Cadısı'nın bir kurbana ihtiyacı olduğunu fark ederek iç çekti. Ölüme gitmek için onunla güçlü bir bağ kurmayı kabul edecek birine. Ondan önce kimseyi bulamamış olmasına şaşmamalı. Harcanabilir bir araca ihtiyacı vardı ve pek çok kişi böyle bir şey için kendini Kiran'a bağlamayı kabul etmezdi.

"Ee, şimdi ne olacak? Sen-"

"Başka soru yok." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Arkasını döndü, kendi kendine mırıldanarak odanın diğer ucuna, köşedeki masaya doğru yürüdü ve onu bir mobilyadan farksızmış gibi görmezden geldi.

Yanına yaklaşırken midesi bulandı ama ilgisiz görünmeye çalıştı. Elf lehçesinde birkaç kelime mırıldanarak havadan kâseler, otlar ve çeşitli başka büyü nü nesneler yarattı. Emriyle yüzen alevler belirdi ve sıcaklıkla patladı. Çılgın beyni otların ve tentürlerin sadece yarısını ayırt edebildi.

Bir tutam siyah toz ve kurutulmuş adaçayı karışımı girdap yapmaya zorladı. Bir tutam tentür ve birkaç tebeşir tanesi eklendikten sonra koyulaştı.

Masadan yükselen beyaz dumanı görmek için başını kaldırdığında, konsantrasyondan alnında kırışıklıklar belirdi. Her bir maddeyi tuzdan yapılmış bir dairenin içine koydu ve altı adet yüzen alevle onları büyülemeye hazırlandı. Kiran daha sonra ellerini kaldırarak simya büyüsünü maddelere aşıladı ve fincan kendini kaldırarak içindekileri büyük bir kâseye boşalttı. Tek bir yumuşak hareketle diğer bileğini dişleriyle kesti ve üst katmanı daha fazla kanın kaplamasına izin verdi. Kiran'ın kolundan kırmızı bir sıvı aktı.

Gerçekten de, tüm bu kanla birlikte, planladığı et büyüsü yalnızca tek bir tür olabilirdi.

"Bu bir kan yanığı," diye fısıldadı kurumuş bir yaprağı eline alarak. Misk gibi bir kokusu vardı.

"Çok iyi," dedi, malzemeleri hazırlarken hâlâ elfçe mırıldanıyordu.

Son derece yasadışı olan bu büyünün daha önce sadece bir kez yapıldığını görmüştü. Bağlanan her iki kişi de kanlarını büyüyle karıştırdıktan sonra maddeyi tüketmişti. Kişinin özü diğerinin içine yerleşiyor, sözde imzaya ve bedene bağlanıyordu.

Aynı zamanda güçlü bir afrodizyaktı.

Bunun gibi kötü, istilacı büyüler insanları öldürür. Bu tür derin kurban büyülerinde öngörülemeyen sonuçlar olabilir.

"Bunları gerçekleştirmek neredeyse imkânsız." Gözlerini kaçırarak malzemeleri inceliyormuş gibi yaptı.

Adamın becerikli elleri çalışırken, bunu daha önce yaptığından hiç şüphesi yoktu. Belki de birkaç kez. Aynı anda birkaç karmaşık büyüyü gerçekleştirirken bile pratik bir verimlilikle çalışıyordu. Vücudunu kaplayan tüm bağlayıcı işaretleri hatırladı. Onu kaç kişi kontrol ediyordu?

Ya da ... kaç tanesini kontrol ediyordu?

Kiran bir büyü daha mırıldandı ama bu bir fısıltı bile değildi ve kelimeleri anlayamadı. Yaptığı yorucu büyüye rağmen dışarıdan rahat görünüyordu. Yakasını sertçe tutup gömleğinin düğmelerini açması ona ne kadar gergin olabileceğini söylüyordu ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi.

Kapı çalındı ama ikisi de cevap vermek için hareket etmedi. Mahremiyete ihtiyaçları vardı.

Kiran'ın son zamanlarda değerlendirmelerde onu gözlemlemek için harcadığı onca zamana rağmen, ilk sihirbazlık sınavından beri onun kayda değer bir sihir yaptığını görmemişti.

gün. Henüz onun yeteneklerinin tamamını görmeye yaklaşmamışlardı. Yakından izlemesi büyüleyici bir cadıydı, gerçekten de bir sanatçıydı.

"Kanı düzgün bir şekilde yakmak zordur," diye devam etti. "Çoğu zaman duman çıkarıyor ya da yaşayamayacak kadar çabuk kalınlaşıyor ya da kan uyumsuz oluyor. Eğer içmeye çalışırsanız ya ölürsünüz, ya hastalanırsınız ya da tekrarlamaktan çok fazla kan kaybedersiniz." Ve bu büyüün çok fazla kana ihtiyacı vardı. "Eğer daha uyumlu olursak aramızdaki bağ daha güçlü olacaktır. Elf olmak yardımcı olacaktır ama ..." İmani sözünü kesti.

Ani bir gölge kapıyı kararttı ve Kiran ile İmani, Jai'nin orada dikildiğini görmek için arkalarını döndüler. Önünde beliren manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı, şüphesiz yaptıkları büyüü fark etmişti.

İmani zihninde Jai'nin ölüm sahnesini hatırladı. Kendi kanıyla dolu bir havuza yığılmıştı.

Kiran ve İmani bakiştılar. "Sana daha iyi koğuşlar yapmanı söylemiştim," diye mırıldandı İmani.

Çenesini kapalı tutmasını umabilirlerdi ama Kiran sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi başını salladı. İmani de onunla aynı fikirdeydi. Herkesin -sözde arkadaşlarının bile- kendilerine sır saklamasına olan inancını yitirmişti. Yakın bir aile üyesi olmadıkları sürece -İmani'nin bugünlerde güvenmeyi düşündüğü tek insanlar- er ya da geç onları bir koz olarak kullanacaklardı.

Kiran dirseğine kadar kana ve dumana batmışken ona ters ters baktı. Tanıkları ortadan kaldırmak için Jai'yi öldürmek ona bağlıydı. Bunun yapılması gerekiyordu. Tanyl'e bile tamamen güvenmek zordu. Yine de bir parçası Esa'ya tekrar güvenmeyi öğrenebileceğini düşünüyordu... ve belki Kiran'a, eğer onu daha fazla içeri alırsa.

En azından Tanyl'e kardeşlerine bakacak kadar, Kiran'a da bu bağlamayı yapacak kadar güveniyordu.

Aylar önce olsa böyle bir hareketten çekinirdi ama bu çok önemliydi. Kimse öğrenmemeliydi. Bu yüzden bu gece esasını çıkardı, Jai'nin bedenini dondurdu ve boğazını boydan boya kesti. Büyüyü kaldırdığında duvardan aşağı düştü, gömleğinin önünü kan kaplamıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ölmesi sadece bir dakika sürdü. Öldüğünde, bedenini büyüyle koridora çıkardı ve bıçağı eline vererek onu duvara yasladı.

İşte orada. Artık bir intihardı.

Bu hareket onu garip bir şekilde etkisiz bıraktı. İmani boş bir şekilde odaya geri döndü ve kapıyı kapattı. Kiran bu kez esasını ona doğrulttu ve daha da fazla savunma büyüü yaptı. Oraya *kimsenin* girebileceğini sanmıyordu.

Bu gece davetsiz. Daha önce de dikkatsiz davranmıştı. Basit savunma büyülerini unuttuysa, onun kabul etmesini ne kadar çok istiyordu?

"Yani"-yanında durmak için ayaklarını sürüyerek yürüdü-"bu beden büyüğü bağıyla ne yaptığını bilsen iyi olur, yoksa ikimiz de ölürüz."

"Doğru. Ama bir bağı güçlendirmek için kullanıldığında kırılmaz." dedi Kiran sonunda, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordu. Bir kâsenin içindeki bitki karışımını birkaç damla tentürle kapladı. "İyileşmesi birkaç ay sürecektir ama bunun gibi bir kan yanması iki kişi arasında güçlü bir bağ oluşturacaktır."

Drasil'i aldığı anda kırılmaz olmayacaktı. Hiçbir büyü bu kadar güçlü bir şey için kırılmaz olamazdı. Ama Imani bunu kendine sakladı.

Dişlerini hızla çıkararak ön koluna derin bir kesik daha attı. Yüzü kayıtsız kaldı, yaraların acısını kabul etmedi. Kurutulmuş çiçekleri demlerken ona neredeyse hiç bakmadı ve çok az şey söyledi.

"Bu da bir kök bağlama." Imani saçlarını çattı, ne yapmak üzere olduğunu tam olarak anlaması onu daha da rahatsız ediyordu. "Bunun sonucu ne olacak?" Kalbi küt küt atarak ona döndü. "Ölüm mü?"

Yanıt yok.

Kollarını kavuşturdu ve beklentiyle ona baktı ama adam hâlâ cevap vermedi.

"Tanrılar, yükseliş değerlendirme bağlaması bir kök değildi. Hatta çoğu Imani, *kalp arkadaşlarının* bu kadar aşırı bağları seçtiğini de sözlerine ekledi.

Yine, onun sessizliği ihtiyacı olan tek cevaptı.

Kök bağlarındaki büyü, yerinde ne kadar uzun süre kalırsa kişinin içine o kadar derin yerleşiyordu. Kanın yanması ve ölümle sonuçlanması bu bağlamaların yoğunluğunu önemli ölçüde artırıyordu. Imani saçlarını yüzünden itti ve uzun zamandır ilk kez gerçek bir korku hissetti.

Verdiği sözü bozmak için aktif olarak çalışmak büyüünün boğazını sıkmasına neden olabilir. Göğsünü daraltabilir, kalbini saniyeler boyunca durdurabilir ya da bayılmalara neden olabilirdi. Drasil'le bile büyüü bu şekilde asla bozamaz ya da azaltamazdı. Bir organ gibi onun bir parçası olacaktı. Büyü tamamlandığında, diğer bağlar gibi asla tamamen yok olmayacaktı.

Ona daha önce yalan söylemişti.

"Sanırım bu mükemmel bir seçim," diye düşündü endişesini gizlemeye çalışarak. "Kan yakma burada son derece sıkı bir şekilde düzenleniyor. Sıkı bir başvuru sürecinden sonra sadece Tarikat'ın bunu yapmasına izin veriliyor."

"Büyü hakkında çok şey biliyorsunuz," dedi. "Buradaki çoğu insan büyü'nün özelliklerini gerçekten işlemsel olmanın ötesinde anlayacak meraktan yoksun."

"Vay, vay, bir iltifat." Biraz kibirlendi ama yüzünü boş tutmayı başardı. "Benim hakkımda sandığın kadar çok şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," dedi.

O daha cevap veremedi büyü odayı doldurdu. Yoğun ve dumanlıydı, havayı kaplıyordu. Baş döndürücü etkisi hemen ortaya çıktı.

Asasıyla kesiği kapattı ve zihni sürüklenirken onu nazikçe kendine çekti. Adam onu kesip kanını akıtırken İmani zihinsel olarak kendini soyutladı. Büyü vücuduna sızdı.

Kiran kızın bileklerinden birine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra asasını üzerinde salladı ve iyileştirici büyüyle kesiği mühürledi. Sonra aynı şeyi göğsündeki kesiğe ve yüzündeki morluklara da yaptı. Sonra da hızlıca kıyafetlerini çıkardı.

Kollarını beline sararak vücudunu bir titreme sardı. Bacakları ağırlaşmıştı, zar zor hareket edebiliyordu, adam pantolonunu çıkarırken donup kalmıştı. Odadaki sihir yüzünden kafası bulutlara uçmuş olabilirdi.

Şimdi neredeyse çıplak bir halde karşısında duruyordu. İmani ona hülyalı bir şekilde gülümsemeye başladı ama bir şekilde kendini durdurdu. Büyü onu kavradı ve ona olan çekimini arttırdı.

Kiran gözlerini ona dikti. Elini kaldırdığında, parmaklarını hafifçe kollarında gezdirirken sessiz bir ürperti duydu. Onunkinden daha altın rengi olan teni sıcaktı. Kadının dokunuşuyla teninde parıldayan duygu izleri belirdi.

Şaşkınlık içinde hareketlerini sürdürdü. Bu kadar yakındayken duyularına hükmedemiyordu.

Başını kaldırdığında adamın gözlerinin kayarak kapandığını görünce şaşırdı. Elleri onunkilere kıyasla komik derecede küçüktü ama ellerini göğsünden aşağıya, iç çamaşırına uzanan saç izine doğru gezdirdi.

Kiran bir an kıpırdamadan durdu. İmani onu okuyamıyordu. Şu anda onun aklından neler geçtiğini anlayamıyordu.

Erkeksi elf ve şekil değiştiren kanının çarpıcı birleşimi ona diğerleriyle kıyaslanamayacak kadar keskin, sert bir güzellik veriyordu. Melezlerin Niflheim'da yasadışı olmamasına çok sevinmişti çünkü bu bir yarışma değildi. Şimdiye kadar gördüğü en çekici adamdı.

Neden bu mükemmelliği dünyadan saklıyordu? Anlamıyordu. Birçok yönden, ondan daha çok saklandı.

korkutucu ve sahiplenici bir şey geçti. Ve kız bundan hoşlandı.

Derin bir nefesle burun delikleri açıldı ve Kiran alt dudağını ısırıldı. Bu, Tanyl'le olan bağından daha yoğun ve onu dehşete düşürmeliydi.

Kiran, başını eğip boynuna sokulmadan önce çılgınca ama yatıştırıcı bir şekilde yüzünü tuttu. Boğuluyormuş gibi bir heyecan kapladı içini ve tekrar hafifçe karnını yoklamak için harekete geçti. Ama Kiran sözünü bitiremeden bir nefes çekti ve bileklerini yakalayıp acıyla sıktı.

Şaşırmış bir şekilde bağırdı.

Cam gibi gözler tekrar onunkilerle buluşmak için kalktı. Her türlü arzu izi kaybolmuş, geriye sadece kötülük ve Kiran'ın zihninin ve bedeninin altında yüzen bir şeyi ima eden boş bir ifade kalmıştı.

Kişilikler arasında nasıl bu kadar çabuk geçiş yapabiliyordu? Bir an tutkulu ve alaycı bir şekilde eğleniyordu. Bir saniye sonra ise kötücül bir soğuklukta idi. Ona ayak uyduramıyordu. İmani onu asla anlayamıyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu.

Tek bir yumuşak hareketle bornozunu çıkarıp yere attı. "Geceliği çıkar."

Geceliğinin askılarını dikkatlice sıyırdı ve ayaklarının etrafında toplanmasına izin verdi. Asasını yanında tutarak, kontrolünü yeniden kazanmak için birkaç derin nefes aldı.

"Bu geceki büyü bizi bir araya getirecek. Birbirimizden beslenmemizi gerektirecek, bu da sekse yol açabilir. Ama açık konuşayım; o pislik Tanyl'le birlikte olmuş pis bir fahişeye asla dokunmam." Kiran'ın ses tonu bir prence yakışır şekilde züppe ve acımasızdı, sanki Tanyl küçük kafalı bir kızmış ve o her yönden çok daha üstünmüş gibiydi.

Zihninde bu gerçeği biliyordu: Tanyl'den nefret ediyordu. Ama sözlerinin tokadı onu sarsmış ve nedense anlam verememişti.

Sanki adam ona fiziksel olarak vurmuş gibi göğsünde derin bir acı hissetti. Nasıl oluyordu da o büyüye bu kadar kolay direnirken kendisi direnemiyordu?

"Dünyanın en büyük ikiyüzlüsü *sen* olabilirsin," diye ekledi acısını iğnelemelerle maskeleyerek. "Benim gibi bir yattığın için şanslısın. Ama hastalıklı sakin düşmekten bir sikiş uzakta olduğu için bunu asla bilemeyeceksin."

Aralarındaki hızlı bir hareket onu ürküttü. Adamın elinde yine cübbesi vardı ve kadın elini uzattı. Sihirbazlık, eklenecek başka bir beceri

onaylanmış sihrinin büyüyen listesine ekledi.

Ona doğru fırlattı ve yüzüne çarptı. "Birkaç saatliğine sürtük gibi davranmamaya çalış. Yapacak işlerimiz var." Sanki öldürdükten sonra unutmak istediği iğrenç bir haşereymiş gibi ona ters ters baktı.

Orada donmuş bir şekilde durdu. Yarı öfke, yarı utanç içindeydi. Hem aşağılanma hem de açlık nedeniyle gözlerinden yaşlar dökülmek üzereydi. Elleri öylesine şiddetli bir şekilde titriyordu ki, giysiyi zorlukla sarabildi ve belli belirsiz bunun hayatının en kötü gecesi olabileceğini düşündü.

CHAPTER 39

Kiran kanamanın bir sonraki aşamasını etkili bir şekilde gerçekleştirdi. Kadının etini keserken, bacaklarını kaplayan çeşitli yara izlerini takip ederken gözlerinin arasında bir çizgi belirdi. Onu rahatsız ediyorlardı. Bunu saklamaya çalıştı ama yüz ifadesinde parladı.

Bırakın iğrensin. Daha önceki sözlerinin acısına rağmen, Imani hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmaktan utanmıyordu. Eğer bu onu bir fahişe yapıyorsa, öyle olsun.

Dudağını alaycı bir ifadeyle büktü. "Vücudun yeni doğmuş bir bebek kadar temizmiş gibi davranma. İkimiz de seninkinin benimkinden daha kötü olduğunu biliyoruz."

Adam ona baktı, ne dediği anlaşılmıyordu ama cevap vermedi.

Kanın ilk katmanını eliyle ısıttığında kan . İçine çektiğinde, büyü yoğun büyüden önce biberli bir koku ve nemli bir sıcaklık üretti.

Bağlama işlemini gerçekleştirmeye hazır olmalarına az kalmıştı. Imani'nin sersemlemiş kafasıyla nasıl anladığını söylemek zordu ama omurgasından aşağıya bir parça korku aktı.

Gözlerini kırıştırdı.

Sihir odanın içinde patladı.

Yeni doğmuş ya da körelmiş değil, bu büyü tamamen başka bir şeydi. İlkel ve uhrevi, kalbinin kulaklarında çarpmasına neden oldu. Bir

Kiran'ın imzasından gelen dizginlenemez vahşet, varlığının her parçasına seslenerek onu farkındalığın sınırına fırlattı.

Kendi iradesi dışında, Imani'nin büyüü yüzeye çıktı. O kadar güçlüydü ki rüzgârı bile kesmişti. Dizlerinin üzerine çöktü, artık ayakta duramayacak kadar güçsüzdü.

Kiran onun yanına çöktü ve içmesi için kanlarının bulunduğu bardağı uzattı. Fincanı ağzına götürerek ona da aynısını yapmasını işaret etti. Kadın sıvının tamamını hızla ağzına götürdü ve sıvı boğazının arkasına düştü. Kalın, sıcak maddeyi yuttu. Karnına kadar ateş gibi yanıyordu.

Dik ve hızlı bir şekilde, bir güç imzasını tavana fırlattı. Büyü tüm odayı boğucu, cinsel bir havayla doldurdu ve damarlarını kararttı. Onlara karşı savaşıırken, görüşünü bir tünel kapladı. Büyüü dışarı çıkmak istiyordu. -Hepsini.

Vücudu geriye doğru kaydı. Fincan elinden düştü ve paramparça oldu. Bir sonraki anda kendini sırt üstü yatarken buldu.

Kiran onu kucakladı ve tırnaklarını kollarına geçirdi. "Bırak gitsin, Imani. Onu görmek istiyorum. Kendi doğanızla savaştığınızı biliyorum. İçinde dışarı çıkmak için çırpınan bir karanlık olduğunu biliyorum. Seni çağırıyor ve sen direndikçe boğuluyorsun."

İtaat ederken onun yırtıcı dokunuşuyla gözleri geri yuvarlandı. Sonunda savaşmayı bırakmak iyi hissettirmişti. Büyü kendini mürekkep gibi bir karmaşa içinde odanın içine fırlattı, Kiran'ın ve onların kan büyüünün geri kalanıyla çarpıştı. Oda sanki tüm ışık anında çekilip alınmış gibi kapkara bir boşluğa dönüştü. Bir yerlerde camlar kırıldı ve tahta parçalandı. Yüzünün önündeki ellerini göremiyordu. Altındaki zemini göremiyordu.

Parmaklarını alnına bastırdı ama odaklanamadı, hiçbir şeyi tam olarak kavrayamadı. Yine de, bir şekilde, odayı yok etmemesi için baskıcı büyüünü zayıf bir şekilde tuttu. Oda onun çekimine karşılık verdi ama zar zor.

Kadının gücündeki bir başka dalgalanmanın ardından, adam rahatladı ve ellerini kadının çıplak kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Şimdi acı ve zevk eşit ölçüde içinde savaşıyordu, ama dokunuş kontrolü yeniden kazanmasına yardımcı oldu. Teninde küçük daireler çizen sıcak elleri kadının içini ürpertti.

Loş ışık etraflarına geri döndü.

Gözleri çırpınırken neredeyse yorgun bir uykuya dalacaktı.

"Biraz daha uyanık kal, sevgilim." Boğazı düğümlendi ve elleriyle onun yüzünü tuttu.

Imani hiç düşünmeden büyü üzerindeki kontrolünü gevşeterek gölgelerin girdaplar halinde odanın içinde hareket etmesine izin verdi. Onların serbestçe dolaşması güzel ama tuhaftı.

Adamın elleri kadının yüzünden çekildi.

Kadın Kiran'a baktığında, Kiran ağzı açık bir şekilde onlara baktı. Gözlerinde şaşkınlık ve huşu parlıyordu ve sıırttı. Tehlikeli gölgeleri daha önce Aiden'in önünde karanlığa gömülmüş ve Kiran onu korkunç bir Kumaş olayından geri çekmeye yardım etmek zorunda kalmıştı. Bu kadar dikkatsiz olduğu için Kiran'ın onu tehdit edeceğini ve ona kızacağını düşünmüştü. Ama yine de hoşuna gitmiş ya da en azından takdir etmiş gibi görünüyordu. Neden bu kadar heyecanlı ve eğlenmiş görünüyordu? Onun sihrinin ne olduğunu biliyor muydu?

Yapsa da yapmasa da, zihninin derinliklerinde bir yerlerde bundan zevk alıyordu. Gücü serbest bırakmayı ve onun önünde kontrol etmeyi kutladı. Her şeyden çok, tüm yıkıcı ihtişamıyla odanın içinde yırtılmasına izin vermek istiyordu.

"Benim sihrimden korkmuyor musun?" diye sordu, neden aptal gibi gülümsediğinden emin olmasa da ona tembelce sırtarak, yine de duramadı.

kalın kara bulut sütunları dönerken, Kiran ona parlak bir şafak gibi ama gözleri hiç şefkat göstermiyordu. "Benim, bu benim," diye fısıldadı kendi kendine, gözleri

onunkilere baktılar.

Her nasılsa kendini aynı fikirde ya da en azından itiraz edemez halde buldu.

Kiran parmaklarını kızın saçlarında dolaştırdı ve tavana bakana kadar başını geriye çekti. "En son ne zaman beslendin?" Çılgınca bir soru ağzından döküldü.

Başını salladı, uyumak istiyordu.

"Sesime odaklan, Imani. O mükemmel gözleri görmeme izin ver," diye fısıldarken çenesini sıkarak gözlerini tekrar açmaya zorladı.

Adamın yüz hatlarında endişe belirdiğinde Imani çılgına döndü. "İşte sevgilim," diye iç geçirdi ve alnını onunkine yasladı. "Bu gece," diye mırıldandı Imani, kafasını toparlamaya çalışarak.

Onunla bu bağı bitirmek için çaresizdi ve eğer teslim edemezse, bir daha uyanamayabilirdi.

Dişleri tekrar çıktı ve bir şeye kızmış gibi kolunda büyük bir yara açtı, sonra da fincanına fıskırmasına izin verdi. "Güzel. Riske gireceğiz

o."

"Neyi riske atayım?" Ona bakarken hâlâ gözleri kamaşıyordu ve nazikçe kolunu okşadı.

Gözbebekleri kocaman açılmış, tehditkâr bir siyahlık ikisini de ele geçirmişti. "Yardım edemem ama senden nefret ediyorum."

Kafası karışan İmani kaşlarını kırıştırdı. Ondan nefret mi ediyordu?

Ama başını sallayarak yeniden odaklandı ve yanındaki yerden asasını aldı. Kan yeniden ısındı, tütmeğe başladı. Kadının bileklerini başının üzerine bastırarak onu yere sıkıca bastırdı.

"Kıpırdamadan dur," diye emrettikten sonra kanı hızla kadının ağzına boşalttı.

Neredeyse öğürecekti, hafif bir öksürük çıkardı ama bastırmayı başardı.

Kalanını da içti ve sonra bağlama işlemini başlatırken dudaklarını kulağının üzerinde gezdirdi. Yine, kasları artık tanıdık olan bağlantıda kilitlendi.

Onun garip lehçesi ve bozuk elfçesiyle, kelimeleri tam olarak anlayamadı - içinde bulunmak için aptalca bir durum. Ona bunu ortak dilde yapmasını söylemeliydi ama artık çok geçti.

Bağlama işlemine devam ederken Kiran'ın melodik sesi onu demirlemişti.

Her şey yok oldu. İmani'nin bir zamanlar onu korumak için çılgık atan ve pençelerini savuran kavgacı büyüğü şimdi mutluluk içinde mırıldanıyordu. Acı yerine, ağır zevk gibi zonkluyordu. O devam ederken, İmani cübbesinin kumaşını yumrukladı, kafasının ve göğsünün içinde bir davul sesi gibi ilahi söylemesini dinledi.

Daha, daha, daha.

Gözlerini tekrar açtığında, adam ona öyle bir yoğunlukla baktı ki bu onu ürküttü.

Eğilerek ağzını onunkine bastırdı ama onu öpmedi. "Benim için tekrar et," diye mırıldandı.

Sersemlemiş bir halde, adam kelimeleri ona aktarırken yavaşça başını salladı. Elleri yatıştırıcı bir şekilde teninde geziniyordu. Kontrol edemediği cümleler fısıltıyla ağzından dökülürken ağzının kendi aklı vardı.

İmani birkaç parçayı tercüme etmeyi başardı. İlk olarak, Taht'a, yani krala sadakat yemini ettirmiş. İkinci bağlayıcılık ise istendiğinde onu bir yere kadar takip edeceğine dair söz vermesiydi.

Bembeyaz bir durgunluk dalgası İmani'nin kalbine saplandı, mantıksız korkuyu ve ölümün yapışkan kara bulutunu geri püskürttü. Parlak şifa

Göğsündeki büyü damarlarına yayıldı, ruhunu karanlıktan ve umutsuzluktan arındırdı.

Neredeyse bitirmişlerdi ki, Kiran'ın ağzından bağlayıcılığı mühürleyecek son sözler döküldü. "*Aomagho ruya*."

Sözcükler içinden bir sihir dalgası geçirdi ve inledi. Nefesini tutarak onu daha yakına çekti ve gözleri dehşet verici bir netlikle kilitlendi. Kaburgalarının arasına sıcaklık yayıldı.

En gizli köşelerinden bir tanıdıklık fısıltısı geldi. Aynılık. Aidiyet. Nadir, su katılmamış gücün vaadi, çirkinliği, acımasızlığı ve güzelliğiyle kendisinininkiyle eşleşti. Bir karıncalanma vücudunu okşadı ve bir şeytan gibi onu arzuladı. Kiran'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da istiyordu.

"*Aomagho ruya*." İmani doğru telaffuzu denerken kelimeler yavaşça çıktı.

Kiran inledi, burnunu yanağına ve boynuna sürttü, bu da midesinde garip, istenmeyen bir tür gerginliğe neden oldu. Yine, bu Tanyl ve onun bağlanmasıyla olanlara çok benziyordu, ama çok daha kötüsüydü.

Ama o daha bir şey sorgulayamadan, büyü içlerinden bir güç dalgası daha geçirdi ve yakıcı bir sıcaklık bedenlerini birbirine kaynaştırdı.

Ellerini onun üzerinde gezdiren adam, kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı ve neredeyse acı verecek şekilde onu sıkıca kavradı. Ona yakın olmak için aynı derecede çaresiz olan kadın, kendini onun göğsüne gömdü ve tırnaklarını sırtına geçirdi.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Acı varlığının merkezine odaklanmıştı. İmani daha önce hiç bu kadar güçlü bir beden büyüğü ya da bağlama -ya da aslında *herhangi bir* büyü- deneyimlememişti.

Bu onu tüketti.

Ama büyü onu da etkilemişti. Gerildi, dişlerinin arasından tısladı ve onu tuttuğu yerde parmaklarını etine batırdı.

Kafatasının içinde son bir güç kükremesi patladı ve büyü yerine kilitlendi.

Büyü dağılırken oda soğudu.

Ama aynı anda, İmani'nin içinde tamamen ilkel bir şey başını kaldırdı. Sanki büyü onu bağlayan ipleri koparmış gibiydi; Kiran'ın ruhuna duyduğu şiddetli bir ihtiyaç. Onun özünün her bir parçasına sahip olma ihtiyacına dair doğuştan gelen bir his tüm varlığını sarmıştı.

Birbirlerinden beslenmeleri gerektiğini söylemişti ve haklıydı. Artık bağlama yerine kilitlendiğinden, onun için açlık çekiyordu.

Adamın gömleğini tutarak yaklaşmaya çalıştı. Adamın özünün göğsünün içinde parladığını ve vücudunun etrafında süzöldüğünü görebiliyordu. Sanki *onu* eşit derecede istiyormuş gibi.

Ama adam onu alçak ve doğaı olmayan bir hırıltıyla itti.

BÖLÜM 4 o

B Gözlerinin önü cılızdı. İhtiyaçla savaşmaktan acı çizgileri tekrar ortaya çıktı. Kaçmaya çalışan bir çığlıkla boğazı sıkıştı. Ona doğru uzandı, ama gözleri karardı.

Onu uyarırcasına hırladı ve iterek uzaklaştırdı. "Henüz değil. Çok kontrolden çıktı."

Nefesini tuttu, dişlerini sıktı ve karşı koyabilecek kadar odaklanmaya çalıştı. Büyü ona çarpıyor, onu itiyor, ona öfkeleniyor, Kiran'dan beslenmesini talep ediyordu. Buna direnmek içini parçaladı. Ondaki beslenmeye karşı koydukça vücudu daha da sıkılaşıyor, dürtüler giderek artan bir çılgınlığa dönüşürken patlayarak açılmakla tehdit ediyordu.

"Bunu neden durduruyorsun? Yapamıyorum. Bunu yapamam."

"Savaş onunla. Bu seçimi sen yaptın. Benim de bu büyüye ya da acıya karşı bağışıklığım yok. Biraz daha beklememiz *gerekliyor*." Kiran'ın çenesi sıkıştı. Gözleri, yüzü ve imzası, elf prensi için tuhaf bir kombinasyon olan öfke ve huzursuzluğu eşit oranda yansıtıyordu.

"Nerede o?" diye mırıldandı, çenesi sıkıca kenetlenmişti, kapıya baktı.

İmani aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. Fiziksel yansımalar Kiran için o kadar da kötü değildi. Ne vücudu ne de

büyü onunki kadar güçlüydü. Beslenmesine rağmen bitkin ve yaralıydı.

Tek istediği Kiran'dan beslenmekti ve bunu yaparsa onunla seks yapmak isteyecekti, hem de fena halde. Belki de sekse direnmek daha kolay olacağı için onları bekletiyordu. Kimi bekliyordu?

Ama bir yanı da minnettardı. Böyle savunmasız bir durumdayken Kiran'la yatamazdı. Onunla *hiç* yatmamalıydı, her ne kadar şimdi ne kadar istediğini kendine itiraf edebilse de. Kemiksiz bir şekilde, inlemeye karşı savaştı. İmani onun önünde zayıf ya da kontrolden çıkmış gibi görünemezdi. Ona bu zevki tattıramazdı.

Bakışları, kızın gösterdiği acıdan hoşlanmamış gibi kızın üzerinde daraldı. Ama yüz ifadesi donuklaşıp taşlaşırken yardım etmek için hiçbir çaba göstermedi. Haklıydı; İmani bu seçimi kendi başına yapmıştı. Ama o acı çekerken tam bir piç gibi davranmak zorunda değildi. *Bu* seçim ona aitti.

Kiran kötü bir alaycılıkla İmani'yi önemsendiği yönündeki düşüncelerinden vazgeçirdi. Bunun ne olduğunun -ve olmadığının- ve ne kadar az umursadığının kasvetli gerçekliği tekrar içine çöktü.

Güzel. İmani'nin hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Ve bu bağlanma yüzünden daha sonra ölebileceği gerçeği ona tekrar net bir şekilde konuşması için yeterli gücü verdi. Boğazından boğuk bir çığlık yükseldi.

"Senden nefret ediyorum," diye ısırdı.

"Güven bana; şu anda hislerimiz karşılıklı," diye tersledi.

Ancak, eğer hayatta kalmak istiyorsa ve adam şu anda birlikte beslenmelerine ya da seks yapmalarına izin vermiyorsa, en azından ona dokunması gerekiyordu.

Bunu biliyordu. Hoşuna gitmemişti ama aynı sonuca vardı çünkü ifadesi hayvani bir şeye dönüşmüştü.

"İmani," Kiran'ın derin, melodik tınısı kulaklarını doldururken, güçsüzlüğünden nefret ederek durması için ona yalvararak utanmadan çığlık attı. Karanlık tenini yaladı, ama onun tuhaf gözlerine bakmak içinden yatıştırıcı dalgaların geçmesine neden oldu.

Acı azaldı.

"Benimle pazarlık yapmaman için defalarca uyarıldın, seni aptal kız," diye bağırды, onu kendine doğru çekerek.

"Bu bağdan kurtulmanın bir yolunu bulacağım," diye homurdandı, kelimelerinden şehveti uzak tutmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Onu bu kadar istemesine neden olduğu için bu büyüye lanet olsun.

Kötü bir şekilde.

Kiran yine hiç uyardmadan kollarını ona doladı ve onu sert bedenine doğru çekti. "Başarısız olacaksın. Senin üzerindeki gücümü nihayet anladığında yüzünü görmeyi arzuluyorum."

Kendine olan mutlak güveni onu susturdu. Ama bu da başka bir gösteriş miydi?

Aklını başına toplaması ve yüzünü kayıtsızlık maskesine dönüştürmesi birkaç kalp atışını aldı. Titremesi sonunda yatıştı ama bu açlığını tamamen dindirmedi.

Kiran terden sıırsıklam olmuş saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Sen hayatımda gördüğüm en mükemmel kadınsın. Ve Tanyl haklıydı... Ben seni hak etmiyorum." Bu itiraf karşısında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ama birkaç dakika sonra kayboldu. "Başıma bu kadar çok sorun açacağını biliyordum."

Bitkin bir halde alnını adamın göğsüne yasladı.

Kalbi düzensiz atıyordu. Bunu ondan iyi saklamıştı ama dediği gibi, bağışıklığı yoktu. Şimdi kendini kaybederse ikisi de hayatta kalamazdı. Kızın ona dokunmasına ihtiyacı vardı ve muhtemelen onun da aynı şeye ihtiyacı vardı. Lanet olsun bu büyüye.

Zar zor hareket ederek, onu sakinleştirmeye çalışarak göğsüne hafifçe birkaç öpücük kondurdu. Bu ona bir şey yaptıysa da belli etmedi. Ama titremesi yavaşladı. Bir süre hiç hareket etmediler.

Yırtılıp açılma hissi devam ediyordu ama kök bağı içlerinde bir sihir katmanını yarattıkça, giderek daha da sıkılaşıp birbirlerine kenetlendikçe bu hissin şiddeti azaldı. Şu anda beslenemiyor ve sevişemiyorlarsa bile, büyü içlerinde işleyip onları bağlarken yakın olmaları gerekiyordu.

Adamın ağzı onunkine değdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra dişleri alt dudağını ısırıldı. Ağzından yumuşak, şaşkın bir nefes kaçtı. Adam pes etti ve kadın rahatladı. Bir parçası ondan nefret ediyordu ama şu anda onu istemeyi bırakacak kadar değil. Belki de sihir yüzündendi. Belki de başka bir şeydi ama içgüdüsel olarak kalçalarını kaldırdı.

Hemen tepki verdi, kontrolünü kaybetti ve ikisinin de sahip olduğu bir ihtiyaçla onu öptü.

Dünya sessizleşti ve acı azaldı. Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirirken tutarlı düşünceler zihninin gerisine kayd. Yumuşak ama kalındı ve ellerini orada tutmaktan hoşlanıyordu. Nefes alış verişlerinin sesi yankılanıyordu, önemseydiği tek ses buydu.

Geri çekildiğinde, yüzüne anlam veremediği bir ifade geldi. Durmasından korkarak pantolonunun içine uzandı ve parmaklarını onun etrafına doladı. Adam elinde sertleşmişti.

Ona dokunmak, midesini sıkıştıran özlemi sadece bir nebze dindirdi. Vücudu rahatlamak için yalvarıyordu. Sadece birazına ihtiyacı vardı... sadece onu idare edecek bir tada.

Kadının büyüünden esintiler, sanki onun koğuşlarından geçiyormuş gibi, onun imzasına dolandı ve büküldü. Yakınlığın verdiği haz dalgaları serbest kaldı. Sadece ilk temastan bile havayı emdi, onun gücünün derinliğini kavradı.

Ama bu yeterli değildi, yakın bile değildi. İmani'nin daha derine inmeye, beslenmeye ve Kiran'a yakın olmaya ihtiyacı vardı. Kumaşın katmanları ve katmanları onun varoluşuna dokunmuştu ve hoş bir parlaklık yayarak onu içinde ağırlıyordu-

Şurada.

İmzasından ışıltılı bir sıcaklık damladı.

Bir parça kaparak, kalbinin etrafına inşa ettiği kafesin içine çekilmeden önce onun özünün küçük parçasını yuttu.

İçinde çalkalanan güçlendirilmiş büyü zincirleme bir reaksiyon başlattı, içinde bir şeyi yerine oturttu ve uzun zaman önce sorduğu unutulmuş bir soruyu cevapladı.

Ortasından bir güç akımı fışkırdı. Bu onun gücüydü. Ya da onun. Ya da belki büyülerinin bir birleşimiydi. Tek bir akıntıda birleşti, karanlık ve daha da karanlığın çarpışması onlara bir köprü sağladı.

Teninde bir duyum mutluluğu sıçradı ve zihni yeniden bomboş kaldı. *Alt'ın ötesindeki cennetler böyle mi hissettiriyor?*

Büyünün kökleri derinlere doğru büyüyüp imzasına ve bedenine yerleştikçe bağlanma da güçlendi.

Bir an için, içlerinde hapsolmuş devasa güç kuyusu, masum bir kasabaya çarpmak üzere olan bir gelgit dalgası gibi kükredi. Toplandı, toplandı, toplandı ve-

Geriye çekilip kendini oturur pozisyona iterken, boğazında şiddetli bir hırıltı yükseldi. Büyüsü, ısı ve buzun bir karışımı gibi etrafında patladı. Kadın beklentiyle durdu ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Adam dizlerinin üzerinde ona bakıyordu ve kadın ona nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Sanki yaptığı büyü onu ürkütmüş gibiydi.

Kadının üzerine doğru ilerleyerek elini boğazına doladı ve onu yerinde tuttu. Dudakları birbirine kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kızgın gözlerini onunkilere dikti. "Bir de *benim* çıkarıcı *olduğumu* söylüyorlar. Eğer benden bir daha beslenmeye kalkarsan, Ara'nın cezaları benim gibi bir cadının vereceği acı ve dehşetin yanında sevgililer arasındaki hoşbeş gibi kalır. Anlıyor musun, küçük elf? Başka biri olsaydın, yapmaya çalıştığın şey yüzünden çoktan ölmüş olurdun. Bu yüzden sana bir daha söylemeyeceğim. Büyü sakınleşene kadar beslenmek için beklememiz gerektiğini söyledim ve bu bir emirdir."

Adam onun üzerindeki gücünü tekrar kullanırken, boğazını bir gerginlik sarmıştı. Tırnaklarını adamın kollarına batırarak kan çekti. Bağlama onu daha da boğdu ve öksürdü. Kiran elf dilinde bir dizi küfür savururken dudakları hırıltıyla geriye doğru çekildi ve her haliyle karanlık, vahşi bir elf olduğunu gösterdi.

Imani öksürdü ve tükürdü, ona ters ters baktı. "Beni asla tam olarak kontrol edemeyeceksin," diye boğuk bir ses çıkardı, boğazındaki bağlama büyüsunün içinden nefes almaya çalışıyordu. Bağlamanın kendisine de zarar vereceğini bile bile ona zarar vermeye çalıştığı için aptaldı.

"Önemli olan her şekilde yapacağım." Gölgeler etraflarında hareket etti ama Kiran hiç irkilmedi bile. Bunun yerine bir avuç saçını kavradı, Imani'nin büyüsunün hâlâ kontrolsüz bir şekilde akıp gittiğinin farkında değildi ya da umursamıyordu. Tüm içgüdüleriyle hareket ederek yeşil gözleri vahşileşti. "Şimdi sen benden aldın, ben de senden alacağım."

Kiran gibi bir drow elfinin nasıl beslendiğini bile bilmiyordu. Onunla aynı mıydı? Nasıl olursa olsun, buna onurlu bir şekilde katlanacaktı.

Başını acıyla geriye çekerek boynunu ona doğru açtı ve burnunu tenine doğru soktu. Sonra imzasını onunkiyle karıştırarak içeri girmenin bir yolunu aradı. Kadın kendine bir şerit açtı ve adam kendini içeri itti.

Her şey aynıydı.

Adamın ondan ne kadar ruhunu aldığını bilmiyordu. Gözlerini kapadı ve henüz beslenmeyeceğine dair kendi sözlerine karşı çıksa bile ona izin verdi. Ondand aldığı için adil olan buydu ve bundan nefret etse de... cennet gibiydi.

Bağlama boyunca akan görkemli, ağır bir his, bunun sadece fiziksel bir açlık acısını tatmin etmekle ilgili olmadığına dair ilkel bir bilgiyi ateşledi.

Adam onun göğüslerini avuçladı ve kadın zevkle bir nefes verdi. Kendini ona yaslariken saçlarının ipeksi telleri parmaklarının arasından düşüyordu. Adam inledi.

Ama sonra hüsrân dolu bir hırıltı çıkardı.

Onu yere düşürürken homurdandı. Öfkeli bir delilik ona bakıyordu. Bağlamayı kullanmadı ama asasını sallayarak bir büyü mırıldandı.

Ve vücudu donmuştu.

İmani bu büyüyü daha önce de Ara'dan görmüştü. Ve bu, ondan daha da nefret etmesine neden olmuştu.

Havayı boğan ve onu olduğu yerde kaskatı tutan gücüne karşı kıvrandı. Tüm kasları gerildi ve sanki onun organlarını da kilitlemiş gibi zar zor nefes alabildi. Onun karşısında bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordu.

İçinde kaynayan derin bir öfke taşmakla tehdit ediyordu. Sonra Kiran'ın büyüğü üzerinden kalkarken odada aralıklı karanlık ve ışık parlamaları yoğunlaştı. İmani onun üzerindeki büyüğü sıyırıp attı ve orantısız, zalim bir gülümsemeyle doğrulup oturdu. Onu gölgelerle örten kara büyüğü etrafını sarmış, İmani'nin son emri vermesini ve onu karanlığa gömmesini bekliyordu.

Kiran'ın gözleri, onun büyüğüne karşı koyması karşısında şaşkınlıkla açıldı. "Karşılık vermemi istemiyorsan bağlamayı kullanmalıydın." Alaycılık sesini kapladı. "Açık konuşayım: Ben senin tamamen ulaşamayacağın bir şeye sahibim. Ve bana *asla* gerçekten sahip olamayacak ya da kontrol edemeyeceksiniz."

Malis'in büyüğüne karşı koyan zihninin küçük parçası, o parça ona aitti ve kimse onu alamazdı. Ve sihrinin bir parçası Kiran'ınki kadar güçlüydü, hatta daha da güçlüydü çünkü onu söküp alabiliyordu.

Bağ onları birbirlerine zarar vermekten koruyordu ama onun karanlık atrofik büyüğü bunu aşabilir miydi? Ne de olsa onun korumalarını ve kadans büyüğünü aşabilirdi. Malis'i atlatmıştı.

Belki çıplak ve açıkta yattığı için, belki yarı aç ve sayıkladığı için, belki insanları incitmekten hoşlandığı için ya da acımasız, şımarık bir prensin altında yattığı için. Sebep her ne olursa olsun, üzerine buz gibi bir öfke çöktü ve onu durduramadı. Onu öldürmek istemese de canının yanmasını istiyordu. Ve o haklıydı; gölgeleri üzerinde neredeyse hiç kontrolü .

Göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltıyla, büyüğünün boşluğu odadaki havayı emdi. Şiddetle hareket etti, duvarları ve zemini yine saf bir hiçlikle kapladı, kaçınılmaz karanlık onu yuttu.

Gürültülü bir çatırtı kulaklarında çınladı ve göğsünü salladı. Bağlama onu boğdu.

Dehşet içinde çığlık attı, kalbi sıkışırken kollarını ortasına sardı. Sanki bedeninden ayrılmış gibiydi. Garip çığlıklar, tırmalamalar ve tutarsız fısıltılar etrafını sarmış, mürekkepli büyüü odada çılgınca dolaştıkça sesleri daha da yükselmişti.

Bu kadar güçlü bir bağın üstesinden gelemezlerdi. Bunu bilmeliydi.

Geri emretti. Ama acı devam etti.

Yok olmak üzere olmadıklarını düşünerek kendini Kiran'a doğru sürüklemeye çalıştı, delice bir nedenle ona ulaşabilirse, dokunabilirse onu kurtarabileceğini düşünüyordu. Ama yere yığıldı. Kiran'a saldırmak için harcadığı enerji, bağlanma, göğsüne çöken boşluk... İmani ölmekte olduğuna yemin edebilirdi. Muhtemelen ölüyordu.

Oda, farklı karanlığın onu sarmasıyla soldu.

Bilincini kaybetmeden önceki anlarda, İmani devasa bir gölgenin - kendisinin değil- yukarıdaki duvara tırmanıp kükrediğine yemin edebilirdi.

Oda sessizliğe gömüldü.

BÖLÜM 4 L

W İmani ağırlaşan göz kapaklarıyla, grenli dokuya rağmen gözlerini açmaya çalıştı. Yutkunmaya da çalıştı ama dili takıldı. Öksürdü. Yattığı yataktan fırlayıp nefes almaya çalışırken ciğerleri yandı.

Görüşü, çekilen bir perde gibi odaklandı. Yatağın üzerindeki tavan daha da netleşti ve odanın dönmesi durdu.

Başını yana çevirdiğinde Kiran'ın yanında yattığını, uyanık olduğunu ve onu izlediğini gördü. Gözleri buluştuğunda İmani'nin içindeki her şey sıcaklıkla çiçek açtı.

Yorgunluk Kiran'ın yüz hatlarını kazımişti ama ona baktığında ifadesi hafifledi. Cam gibi gözlerinde hâlâ başka bir şey oynuyordu. Endişe gibi bir şey.

Yarı uykulu ve büyüünün etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde elini adamın yüzüne doğru uzattı. Adamın bir piç olduğu kesindi ama başka bir elfin kanının eline bulaşmasını istemiyordu. En azından şimdilik.

Bir elini kalın, siyah saçlarının üzerinde gezdirerek iç çekti. "Öldüğünü sanıyordum."

Kiran'ın sesindeki alçak, melodik ton bu kez onu daha da etkiledi ve karşılık olarak mırıldanma dürtüsüyle savaştı. Hayatında hiç çıkarmadığı bir ses. Aşırı gergin vücudu şimdi garip bir şekilde rahatlamıştı.

Kiran ona dikkatle baktı, elini dalgınca göğsüne sürttü. Bağlama nedeniyle orada da aynı baskıyı hissetmiş olmalıydı.

"Ben de seni öldürdüğümü sandım," diye fısıldadı İmani kalın bir sesle.

Artık çok açıktı ama bağ çok derindi ve ikisinden birinin diğerini öldürmesini engelleyecekti. Gölge büyüsü bile bunu aşamazdı. Kiran yaralanmış olabilirdi ama aldığı darbe asla ölümcül olmayacaktı.

Yüz hatları kızgınlığa dönüştü. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Onun küstahça sözleri karşısında, bulunduğu yerin saçmalığını fark etti.

Kiran'la yatakta mı? Birbirlerine çok yakın yatıyorlardı.

Mesafe. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Bacaklarını yatağın üzerine attı ve tekrar geceliğini giydiğini fark etti. Etrafına hızlıca bir göz attığında Kiran'ın odasında olmadıklarını anladı; burası sarayın tamamen başka bir yeriydi.

Bornozu yere atılmıştı. Onu kaptığı gibi etrafına sıkıca sardı ve dar, uzun bir pencereye yöneldi. Gözlerini kırıştırıp ellerini biraz salladıktan sonra perdeleri yırtarak açtı ve kendini toparlamak için bir an bekledi.

Kara bulutlar hızla hareket ederken tepemizde bir fırtına koptu. Hâlâ gece yarısıydı. Neredeyse rahatlayarak ürperecekti.

Boynunu çatlatan İmani bu odaya nasıl girdiğini hatırlamaya çalıştı. Yaptıkları büyü'nün anlık görüntüleri zihninden geçti ve kan yakıcı bir bağlayıcılıkla yaptığı pazarlık ona saldırdı.

Sıcak bir el hafifçe boynuna dolandı ve kadın kaskatı kesildi. Kiran yara olup olmadığını kontrol edercesine ellerini saç örgüsünde ve yüzünde gezdirdi, diğer eli ise ona dokunmaya hakkı varmış gibi kolunda hafifçe gezindi. Duruş şekli ve vücudunun onunkinin yanındaki pozisyonu bile sahip olduğu şeyi açıkça belli ediyordu.

Nedenini anlamasa da ona izin verdi. "Neredeyiz?"

diye fısıldadı.

Ellerini tekrar yanlarına çekti. "Uyanmadığın zaman seni Efendi Heirwyn'in odasına getirdim. İhtiyacım vardı..." Sustu ve ensesini ovuşturdu. "Şey, onun yardımına ihtiyacım vardı."

Kafa karışıklığı zihnini bulandırdı. Kiran'ın yardıma mı ihtiyacı vardı?

Büyü'nün geçtikçe daha da garip davranmaya başladı. Gitmesi gerekiyordu.

Tek kelime etmeden onu omuz silkti ve arkasını döndü. Asasını cebinden çıkarıp illüzyonunu yaptı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denerken ters ters baktı.

Hiçbir şey.

Panikle sol kolunu yukarı çekerek markalarını inceledi. Bulduğu şey karşısında ani bir nefes aldı.

Sol elinin üst deriye kırmızı çizgilerden oluşan detaylı bir ağ işlenmişti. Bu çizgiler daha önce damgalanmamış olan yaralı derisinin üzerinden geçerek koluna kadar uzanıyordu. Damga *çok büyüktü*.

Arkasını döndüğünde Kiran'ı yüzünde hayalet gibi bir gülümsemeyle duvara yaslanmış buldu. Ondan erkeksi bir gurur gibi bir şey yayılıyordu. Elinde aynı markanın bir köşesi görünüyordu, geri kalanı koluyla örtülmüştü.

İmani gözlerini kırpmadan ve kıpırdamadan ona baktı.

Güçlü bağlar genellikle bağlı bir cadıyı çabucak tanımak ve anlamsız, gereksiz büyüleri caydırmak için belirgin yerlerde ortaya çıkardı. Ama Tanyl'le olan bağlanma damgası bile -karnında ve sırtının alt kısmında girdaplı bir tasarımla görünen- bu kadar bariz değildi.

Bir kişinin derisi bittiğinde, bu, bedenlerinin izin verdiği büyü sınırına ulaştığı anlamına gelirdi.

Artık neredeyse hiç kimsenin yeri kalmamıştı ama Kiran'ın gömleksiz vücudunun örtülü olduğunu hatırladı. Muhtemelen bu kadar büyük yeni bağların görünebileceği sadece birkaç yeri vardı. Bu da onlardan biri olmalıydı.

Sorulardan kaçınmak istiyorsa böyle bir işaretin göz kamaştırıcı olması gerekirdi, herkesin yapma lüksüne sahip olmadığı bir sihir. O şanslıydı.

İçine bir korku dalgası çökerken göğsü sıkıştı. "Kiran, büyüm nerede? Neden büyü yapamıyorum?" Şiddet uygulamak niyetiyle ona doğru yürüdü. Ama bu kez bağlar midesini sıkıyor, yaklaştıkça daha da bükülüyordu. Tam onun önünde iki büküm oldu ve kök bağlarına lanet okudu. O uyurken daha da güçlenmişti.

Acıdan ve açlıktan -doymak bilmez bir açlıktan- kıvranırken kahkahalar odada uğursuzca yankılandı. Adam ona gülmeye devam etti ve kadın titreyen dudaklarını elleriyle kapatarak gülmenin geçmesini bekledi. Böyle bir bağlama eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

İçinde bir duygu karmaşası çalkalanıyor, nefret, öfke, istek ve ihtiyaçla çığlık atıyordu. Azizler, *açlıktan* ölüyordu. Gücünün geri gelmesi için beslenmesi gerekiyordu.

En azından bağlamanın baş döndürücü etkileri şimdi azalıyordu.

Acısı biraz hafıfleyene kadar zor nefes alarak geri çekilirken aralarına uzun, kalın bir sessizlik çöktü.

"Bana ve sihrime ne yaptığını söyle," dedi yine dişlerini sıkarak ve öfkeyle göğsünü ovuşturarak. "Aramızdaki bağ bu mu yoksa-" "Sen neden ? Karşı kralın hizmetkârı *bağdan* mı yoksa bu yüzden var olduğunu düşündüğün imgesel bir *bağdan* mı?" Burnunun ucuyla ona baktı, herhangi bir kıvılcım ya da endişeden yoksundu. Şimdi gözlerinde sadece soğuk, keskin bir ahlaksızlık . Bu onun dişlerini kenarda.

"Seni hayatta gördüğüm için rahatladım. Benimle birlikte kan yakan diğerleri için çok daha fazlası bu." İç çekti. "Ve yerine birini bulmak inanılmaz derecede zahmetli ."

Aşağılanma duygusu içini kapladı ve yanaklarını pembeleştirdi. Artık onun kontrol ettiği pek çok insandan biri olduğu apaçık ortadaydı. Başkalarını da aynı şekilde kaç kez manipüle etmiş ve tuzağa düşürmüştü? Markalarına bakılırsa, bu sayı onun kavrayamayacağı kadar fazlaydı.

Olayları yeniden canlandırdığında, şimdi her şeyi görebiliyordu -tüm oyunları ve yalanları, onu istediği yere götürmesini, kontrol etmesini, zayıf düşürmesini-

Boğazına bir çığlık oturdu ama bunun yerine ona kötü bir gülümseme verdi. "Bana yalan söyledin ve bir gün buna pişman olacaksın," dedi, fısıltının biraz üzerinde bir sesle. Sesi sert ve soğuk çıkmıştı. Yine de sesinin daha soğuk çıkmasını diledi.

"Bundan şüpheliyim." Kıkırdadı. "Pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum ama bu *asla* bir tane olmayacak."

"Bugün bana düşman oldun. Bu iyiliğinin karşılığını bir gün vereceğim," diye karşılık verdi Imani.

"*Düşman* mı edindin?" Başını arkaya attı ve güldü.

Sarsılmasınlar diye yumruklarını sıkarken, öfke onu olduğu yere mıhladı. Tek yapabildiği Kiran'ın gülüşünü izlemektir.

"Neyse ki çok fazla düşmanım var," dedi sonunda kendini toparlamayı başararak. "O yüzden bir tanesi bile umurumda değil."

Ona parmağını gösterdi. Ama o sadece fareyi yakalamış gururlu bir kedi gibi sırttı.

"Evet, yalan söyledim. İhtiyacım olan tek şeyin yeterince çaresiz ama aynı zamanda böyle bir bağlamayı kabul edecek kadar güçlü bir Norn elfi olduğunu biliyorsun, değil mi? İnsanların çok şey kaçırmayacağı birini bulduğum için şanslıydım. Döndüğümde kimsenin yolculuğum hakkında soru sormasını göze alamam."

"Kardeşlerim sorular soracak."

Yüzünden acıma ifadesi geçti ama bu yorumu görmezden geldi. "Sana büyüünün sonrasında beslenmeyi gerektirdiğini söylemiştim. Daha fazla yerleşiyor, bu yüzden ayini tamamlamalıyız. Daha önce yeterince almamıştık."

Burada bir an daha kalmak onu kesinlikle öldürecekti. Ya da Kiran'ı.

"Gitmem ve Tanyl ile buluşmam gerekiyor. Hoşça kal Kiran," dedi sertçe ve çıkarken omzunun üzerinden ona zar zor bir bakış attı.

Mümkün olduğunu düşünmediği bir hızla hareket eden eli, çenesini yakalayarak dışarı fırladı.

"Bir daha *asla* ondan beslenmeyeceksin. Onu bir daha asla sikmeyeceksin. Anlaşıldı mı, Imani?" Ağzı açılana kadar baskı uyguladı, ağzını yukarı kaldırdı, bağlama emri neredeyse onu boğuyordu.

Gölgelerini öne çıkarmaya çalışırken onun bakışlarını yansıttı. "Taleplerinizden bıktım, Majesteleri." Çenesi adamın tutuşuyla gerildi. "Ama tamam, bu bağdan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar onu becermeyeceğim."

Onu incelerken gözlerinde tehditkâr bir nezaketsizlik dans ediyordu. Bakışlarındaki karanlık duygu Imani'nin dizlerinin titremesine neden oldu. Imani buna katlanmak zorundaydı çünkü büyüü içinde zar zor yanan bir kor gibiydi; sanki biri gücünün mumunu üflemiş gibi bir tutam duman. Fısıltılar bile artan paniğini yatıştıramadı. Korkunç bir an için, Ara'nın yaptığı gibi sihrinin tekrar kilitlenmesini sağladığını düşündü.

"Yemin ederim, eğer büyülerimden herhangi birini aldıysanız, ben-"

Kadının çenesini ellerinin arasından itti. "Neredeyse kendini tekrar öldürmeden önce sakinleş. Bir yankı kalkanı yaptım, bu birazını kısa süreliğine köreltebilir. Dinlendikten sonra her şey yoluna girecek." Durakladı. "Sanırım. Daha önce hiç kullanmamıştım."

"Ne yaptın? Bağlama dışında üzerimde daha fazla büyü yapmanı *asla* kabul *etmedim*."

"İyi ki bu kadar cömertim. Yoksa ölmüş olabilirdin. Bana teşekkür etmen gerekirdi." Kiran gözlerini devirerek güldü. "Bu güçlü ve kullanışlı bir illüzyon büyüü. Zayıflayana kadar, sinir bozucu gölgeleriniz ve iğrenç ruh çekiminiz de dahil olmak üzere, büyüünüzü istediğiniz zaman gizlemenizi veya öne çıkarmanızı sağlar. Böylece her seferinde illüzyonunu kaldırıp yeniden yapmak zorunda kalmayacaksınız. Ve senin illüzyonunun aksine, onu kimse kaldıramaz. Ben hariç."

"Kibrin hayret verici. Senden daha güçlü bir cadı olduğunu düşünmüyor musun?"

Kıkırdadı. "Bunun benim ne kadar güçlü olduğumla bir ilgisi yok. Bu büyü farklı. Bir kişinin kendi büyüsunu ona geri yansıtır. Ne kadar güçlü oldukları önemli değil; siz istemediğiniz sürece kendilerinden başka bir şey hissetmezler. En azından birkaç ay içinde zayıflayana kadar, o zaman belki senin için tekrar yaparım. Belki de yapmam." Kollarını . "Bir şey değil, bu arada, seni nankör-"

O sözünü bitiremeden İmani esasını göğsüne doğrulttu. "Çeneni kapatacak mısın lan?" diye tersledi, esasının ona karşı işe yaramamasını umursamadan.

Konuşmak için ağzını açtı ama kollarına bakarak durdu.

Güç akımları derisinin altında titreşti. Markaları parladı ve yandı.

"Hmm, büyüm uyanıyor," diye mırıldandı, kendi minik dişlerini göstererek.

Kiran esasını etine daha sert bastırduğunda ona ters ters baktı. "Sana geri geleceğini söylemiştim," diye homurdandı.

"Mükemmel. Şimdi çekil yolumdan." Her zaman yaptığı gibi başını yana eğdi, gölgeleri bir hale gibi etrafında toplandı. "Kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum."

"Ben olmaya çalıştığında çok sevimli oluyorsun." Yüzüne sinsi bir sırıtma yayıldı. "Yine de asla benim gibi olamazsın - kötüler pazarlık yapmaz, İmani. Ben istediğimi alırım ve daha azıyla yetinmeyi reddederim. Ayrıca, nereye gideceğini bilmiyorum. Kök bağına hafifletmek için beslenmen gerek ve Tanyl yasak bölge."

Hava inceldi ve ışık karardı. Bir süre sonra kapı açıldı. Efendi Heirwyn, aralarındaki çekişmeden habersiz içeri süzüldü. Yatağın kenarında durdu ve bakışlarını İmani'ye dikti.

"Gidelim," dedi Efendi Heirwyn emredici ses tonuyla.

Prese yan gözle bakarken, Kiran'ın gözlerinin su perisinin vücudunda nasıl tembel bir iz bıraktığını gördü. Kusursuz bir vücuda sahip olan su perisi cadı, mükemmel bir kum saati figürüne sahipti ve belli ki daha yaşlı olmasına rağmen güzelce yaşlanmıştı. Bu sonuç İmani'nin kadından daha fazla nefret etmesine neden oldu.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da sevgilim," dedi Kiran, İmani'ye dönerek, "ikimizin de şimdi kaçıramayacağımız başka bir taahhüdümüz var."

"Çekil. Ben gidiyorum, sen olmadan. Kendi beslenmemi kendim bulurum. Belki kardeşin şimdi ilgilenir. Bağı kayboldu

her şeyden sonra."

"Tanrım, bu gece senin için oldukça aşağılayıcı olmaya devam ediyor." Bir adım daha yaklaşarak parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve başını geriye yatırdı. "Gördüğünüz gibi, krallığımızdaki konumunuzu kabullenmekte zorlanacağınızı tahmin etmiştim."

"Hangi pozisyon?" diye sordu dişlerini sıkarak, adamın elini çekmeye çalışarak.

Başını onun baştan çıkarıcı dudaklarından uzaklaştırmak için mücadele ederken bile ağzını onunkine değdirdi. "Büyülü bir amcığı olan, benim kontrolümde olan bir elf orospusu," dedi basitçe. Kiran'ın ağzı zalim bir gülümsemeye dönüştü.

Kız cevap veremeden, adam onun kolundan tuttu ve perinin peşinden kapıdan dışarı çekti.

Büyü damarlarında çılgınca yanıyor, öfkesi tepeden tırnağa zonkluyordu. Ama ona zarar veremezdi, bağlanma bunu tamamen engelliyordu.

Onun hakkındaki gerçeklerin ortaya çıkmasından şimdi daha da nefret ediyordu. İnsanlar ona piç ve yılan derken abartmıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Kadın kolunu geri çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Odama dönün ki beslenebilesiniz. Her şeyi hallettim, böylece bu bağlamayı odalarımın güvenliğinde düzgün bir şekilde bitirebiliriz. Orada daha fazla güvenlik var."

"besleneceğim?" Adam onun sorusunu duymazdan geldi.

"Krallıktaki son elf olsan bile seninle seks yapmazdım." "Daha önce de söylediğim gibi, iyi ki Tanyl'in fahişesiyle yatmayı reddediyorum o zaman." "Peki kim o zaman?"

Gözlerini devirdi. "Azizler, çok sinir bozucusunuz. Efendi Heirwyn hiçbir şeyin çok ileri gitmediğinden emin olmak için gözetim yapacak. Bu yüzden daha önce beslenemedik. Odada başka biri olmadan bunu yapmamalıydık. Şimdi sana benimle gelmeni emrediyorum."

O daha cümlesini bitirmeden boğazı düğümlendi.

BÖLÜM 4 s

A Boğazından boğuk bir ses geldi. "Seni piç kurusu." İç çekti. "İlk bağlama, yani bana ve krallığımıza sadakat yemini ettiğin bağlama, sana istediğim her şeyi yaptırabileceğim anlamına geliyor. istiyorum."

"Biliyor musun," diye fısıldadı, "kasabamızdaki Niflheimli tüccarın cinayetine karışmak üzere olduğumu söylemek için harika bir zaman gibi görünüyor ve bağlılığımızı yerine getirmek ve beni hayatta tutmakla yükümlü olduğun için, her kelimenin doğru olduğunu kabul etmekte sakınca görmüyorum. Ondan geriye ne kaldığını biliyor musun? Hiçbir şey. Gölgelerim onu tamamen yok etti. O yüzden güven bana; etrafta bu şekilde emir vermek isteyeceğin bir elf değilim. Tabii bu bağlama işlemi tamamlandığında onları tekrar üzerinize salmamı istemiyorsanız."

Yürümeye devam ettiklerinde daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Artık senin büyüden korkmuyorum."

"Ah, ama bu bağlamayı kabul etmeden önce bunun seni korkuttuğunu kabul *ediyorsun*." Kendini beğenmişlik Imani'nin sesine sinmişti.

Ona düz bir bakış fırlattı. "Daha çok hastalıklı bir merak diyelim." Ağzı kızın kulağının üzerinde gezindi. "Ve işlediğin suçu aylardır biliyorum, benim küçük katilim."

Imani şaşkınlıkla başını geriye doğru salladı. "Ne demek istiyorsun? Hangi kanıtla? Kraliyetin meşru olarak sahip olabileceği bir şeye nasıl sahip olabilirsin?"

düşündün mü?"

Su perisi cadı onları izlerken yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

İmani'nin öfkesini görmezden gelen Kiran onu iç avlunun etrafındaki balkona doğru çekmeye devam etti. Durdular ve Kiran kibirli bir ifadeyle ona baktı. "Haklısın. Kraliçe benimle hiçbir zaman herhangi bir konuşma yapmaz. Ama söylentilere göre kraliçenin ve değerli varisinin yarın kız kardeşinden duyacağı kanıtlar son derece ikna edici olacak."

İmani'nin midesi altüst oldu ve gerçekten de bayılabileceğini düşündü. "Sen neden bahsediyorsun? Kız kardeşimin burada ne işi var?"

"Meira yalanlarına daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Dün geldi ve onlara büyükannen yandıktan sonra tüccara nasıl saldırdığını, nasıl duman kokarak ve külle kaplı olarak geri döndüğünü, pelerinini nasıl kaybettiğini anlattı - kalıntıların yanında bulduklarının aynısı. Ayrıca Tarikat'a ve Kraliyet'e nasıl yalan söylediğini, gerçek büyü ve kimliğini nasıl sakladığını da anlattı."

İmani çarpan kalbini sakinleştirmek için elini çırpınan göğsüne bastırdı. Zihni olasılıklarla kontrolden çıkmıştı. Meira'nın bunu ona yapacağına inanmıyordu. Kız kardeşinin değil. *Hayır*.

İmani kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Onu bunları söylemeye nasıl zorladın? Ona ne yaptın?" Sesi çatladı ve bu gece milyonuncu kezmiş gibi gelen gözyaşlarıyla tekrar savaştı.

"Ben mi?" Alaycı bir tavırla göğsüne dokundu. "Kendin gör." Onu parmaklıklara götürdü ve aşağıda dolaşan insanlara bakmasını sağladı.

Dondu kaldı. Hareket edemiyor, zar zor düşünebiliyordu.

Gerçekten de hem Meira hem de Dak aşağıdaydı. Meira Tarikat'tan iki cadıyla konuştu ve baskı altında görünmüyordu. Dak sabırla bekledi, yakınlarda oturmuş çizim yapıyordu.

İmani'nin göğsü yarıldı. İçten içe Kiran'ın doğru söylediğini biliyordu.

İmani derisinden sürünerek çıkmayı diledi. Çılgılık atmak istedi, Kalbini söküp kız kardeşine atacak.

Kiran dudak büktü. "Senden daha yüksek bir naiad gibi görünüyorlar, ama sanırım onları kalabalığın içinde kolayca bulacaksın-"

Meira usta cadılardan biriyle merdivenlerden çıkarken prens sözünü kesti.

Kiran öyle ani bir hareketle onu elinden bıraktı ki, İmani neredeyse tökezleyerek kız kardeşine doğru sendeledi.

Merdivenlerden yukarı süzülen, zorlukla nefes alan, zorlukla gören Meira'ya baktı. Meira'nın sert bakışları onu olduğu yerde durdurdu.

İmani'nin kalbi hızla çarptı ve gözlerinde yaşlar birikti.

Usta cadı şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama onlara mahremiyet sağlamak için kibarca geri çekildi.

Meira, İmani'nin şu anda sergileyebileceğinden çok daha dengeli ve sakin bir tavırla ona doğru süzüldü. Boş ifadesi hiç değişmedi. İmani bunu okuyamadı. Karşısındaki bu kindar, buz gibi cadıyı zar zor tanıyordu.

Meira ne zamandır rol yapıyordu? Ne zaman değişmişti?

Bir önemi yoktu. O değişmişti ve şimdi çıplak gerçeği görmek İmani'nin zaten korkunç derecede harap olmuş kalbini kırdı.

"Bunu neden yaptın?" İmani yanaklarından ve dudaklarından süzülen yaşlarla hıçkırıklara boğuldu.

Meira'nın iri mavi gözleri de yaşlarla doldu ama konuşurken dudağı hayal kırıklığıyla hırladı. "Önce sen bana ihanet ettin ve gerçeği öğrendiğimde senin bencilliğin ve yalanlarınla yaşamaktan *bıktım*. Çünkü bizim için başını eğip eve dönmeye odaklanmak yerine, o *lanet* asayı arıyor ve bir efsanenin peşinde pervasızca hareket ediyordun. Kendin için." Durakladı. "Ama sen istediğinin peşinden gidiyorsun, *ben de öyle*," dedi Meira, sesi alçalarak.

Meira hiç böyle konuşmamıştı ama tavrındaki garip soğukluğa rağmen İmani onu çok iyi anlıyordu. Kız kardeşini tanıyordu ve Meira sadece kendi çocuklarıyla basit bir hayat istiyordu. Onları her zaman bir aile olarak bir araya getirmeye çalışmıştı.

Üstelik bu sözlerde doğruluk payı da vardı. İmani cinayet ve daha pek çok şey hakkında kardeşine yalan söylemişti. Yaptığı seçimler onu kardeşlerinden uzaklaştırmış ve asaya yaklaştırmıştı. Bu yalanlar ve İmani'nin tüm varlığı Meira'nın rüyasını tehdit ediyordu, tıpkı Ara'nın idamı gibi.

Ama İmani daha önce de hatalar yapmıştı ve birbirlerini her zaman affetmişlerdi.

Görünüşe göre bu sefer değil.

Meira, İmani'nin ne yaptığını öğrendiğinde, muhtemelen kendini o kara noktalardan ayırmaya çalışacak ve hangi tarafta olduğunu açıkça gösterecekti -Kendisi. Burada kalmalı ve yükseliş değerlendirmelerini yapmalıydı, ama

Daha sonra, eğer hayatta kalırsa, çiftleşmemiş bir dişi olacaktı, neredeyse büyümüş küçük bir kardeşle tek başına. Ara ya da Imani olmadan, Dak'la birlikte Draswood'a dönebilecekti. Bir eş bulabilirdi. Belki kalp arkadaşını bile.

Artık her şey anlamlıydı.

"O zaman onlara kimliğim hakkındaki gerçeği söyledin mi?"

"Ben yaptım. Her şeyi biliyorlar. Artık senin için yalan söylemeyi reddediyorum."

Kalbi şiddetle acıyordu. Bu gerçek, kraliçenin Imani'nin yaklaşmakta olan ateşine koyması için daha fazla yakıtı.

"Bir gün buna pişman olacaksın," diye hırladı Imani.

"Yapacak mıyım? Artık gerçekten yalnız olduğunu bilmek nasıl bir duygu?" Gözyaşları şimdi Meira'nın yanaklarından özgürce süzülüyordu, sanki hakaretler onu Imani'den daha çok incitmişti. Meira her zaman hem kahraman hem de kurban olabiliyordu ve tatlı kız kardeşi rolünü ne kadar da iyi oynuyordu.

Ara'nınkiyle aynı olan bu sözler Imani'yi dehşete düşürdü ve birkaç adım geri çekilerek bakışlarını dikkatle kız kardeşine kilitledi. "Seni herkesten çok seviyorum ama sen beni hiç acımadan idama gönderirdin. Bu yüzden, gerçekten yalnız olsam da, seni diri diri gömüp mezarının üzerinde dans ederek kendimi teselli edeceğim," dedi İmani, sesi ve yumrukları sağladı.

Meira irkildi, gözlerinde bir korku titreşimi geçti. Bu Imani'nin acısını biraz olsun dindirdi.

Topuklarının üzerinde dönen İmani prensin yanına döndü ve çenesini kaldırarak prensin bakışlarıyla buluştu. Kiran gözlerinde parlayan şeytani zaferle ona baktı ve dudaklarında oluşan gülümseme saf bir çılgınlıktı.

, kendini küçümseyen kahkahalar boğazında düğümlendi ama zihni daha da ileriye gidip bu aldatmacanın ne kadar derinlere indiğini fark ettikçe kahkahaları azaldı. Kiran Ara'yı tanıyordu. Malis'i tanıyordu. Imani'yi buraya gelmeden önce bile biliyordu. Bu planı ne kadar zamandır yürürlükteydi?

Ve sonra ona çarptı.

Çılgılık atmamak için elini ağzına götürdü.

Yılan Prens bunu *haftalar* önce, o balkonda bir Yüceboynuz elfi olarak dururken planlamıştı. Saraydaki tek kişi. Başlangıçta dikkati onun üzerindeydi çünkü kimliği konusunda şüpheleri vardı. Imani burada Meira gibi davranırken, Kiran gerçeği biliyordu ve tek ihtiyacı olan kanıttı, ki bunu da elde etmişti, ona gitmekten ve hayatı için pazarlık etmekten başka çaresinin kalmayacağı bir durum yaratmak için.

Ki vardı.

Doğru bilgiyle herkese her şeyi kabul ettirebilirdi, yani koz. Sadece kendisine bağlanacak birine ihtiyacı yoktu; bağlanmak için *dişi* bir *Yüceboynuz elfine* ihtiyacı vardı ve bir tane bulmuştu.

Meira'nın da yardımına ihtiyacı vardı.

"Kraliçe krallıkta özgürce dolaşmana asla izin vermez. Meira'yı ziyaret etmek için kaleden nasıl ayrıldın? Öz kardeşimi bana ihanet etmeye nasıl ikna ettin? Malis'i öldürdüğümü nereden biliyordun?" Imani fısıldadı.

"Essenheim'dan dönmediğinde birinin onu öldürdüğünü biliyordum, bu yüzden buraya gelmeden önce araştırmaya gittim. Sandığınızdan daha özgürce dolaşabiliyorum. Ve kitap kalıntıları, notlar ve haritalar buldum. Tüm çalışmalarını yarım bırakmış. Neden? Benim tanıdığım Malis bunu ancak ölmüş olsaydı yapardı. Kraliyet kendi soruşturmasını yapmış olmalı ve Malis'in kemiklerini ya da onlardan geriye kalanları bulduklarında kayıp bir tüccarı değil, bir katili aramaya başladılar." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Onları temizlemeliydin, sevgilim. Senin büyün her şeyi yok etmiyor. Başka biri de olabilirdi ama pelerinini bırakmışsın - korkarım bir hata daha."

"Ama bu onu benim öldürdüğümü nasıl kanıtlayacak?" diye sordu.

"Tatlı kız kardeşin senin olduğunu doğruladı. Ayrıca infaza katılan başka kimse yokken senin şüpheli bir şekilde geç kaldığını, kan ve is içinde olduğunu da doğruladı."

"Bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez."

"Kraliçe ya da benim için fark etmez, açıkçası. Yaptığınızı söylemeniz yeterli."

Kraliçe ve Tanyl'in önünde yalanlarını ortaya çıkaran o olmasa da, Imani Meira'ya tam da istediği şeyi, kendi yaptığı kalp arkadaşı büyüsünü teklif ettiğinden emindi. Kalp arkadaşını ve Draswood'a dönmek için her zaman istediği özgürlüğü *onun* önünde sallandırarak, bunu yapması için tekerlekleri harekete geçirmişti - kendi ailesine sahip olmak için.

Muhtemelen Aiden'ın değerlendirmedeki tek kuralı çiğnemesinin bir yolunu bile bulmuştu.

Kendine aşırı güvenen Imani, safça onu çözdüğüne ve nasıl düşündüğünü diğerlerinden daha iyi anladığına kendini ikna etmişti. Ama onu her açıdan köşeye sıkıştırmıştı ve prensi gerçekten tanımadığı kafasına dank etmişti.

İmani, şans eseri her şeyi geri alıp almayacağını, yanıldığını kabul edip etmeyeceğini, bir hata yaptığını söyleyip söylemeyeceğini, tanıştıkları andan itibaren ona nasıl yalan söylemediğini açıklayıp açıklamayacağını görmek için durakladı. Ama yüzündeki neşeli ifade İmani'ye her konuda haklı olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde gösteriyordu.

"Diğerlerine yalan söyleyebilirsin sevgilim" -içini çekti- "ama ben sırları tanıdığın herkesten daha iyi biriktiririm."

Bu sözlerdeki gerçeği duymak onu dehşete düşürdü.

"Kendinden başka kimseye güvenmemelisin, İmani." Kiran onu ileri doğru itti ama İmani etrafını zar zor hissedebiliyordu. Her adım ona bir engerek yılanının çenesine yakalanmış bir av olduğunu hatırlatıyordu.

Bunca zaman kendi seçimlerini yaparak ayak uydurduğunu sanıyordu. Sadece küçük bir çevreye güvenerek akıllıca davrandığını sanıyordu. Ama Kiran'ın önüne koyduğu her rotayı takip etmişti. Bu ana kadar olan her şey onun kurduğu bir tuzaktı ve o da bu tuzağa düşmüştü.

İmani omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Ve sinir bozucu *gülümsemesi* ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. Adam istediğini elde etmekte çok iyiydi. İyinin *de ötesindeydi*. Nefes kesiciydi.

İnsanlar onu uyarmaya çalışmıştı. Esa ve Tanyl, Kiran'ın insanların fark ettiğinden daha tehlikeli olduğunu vurgulamışlardı. Ama ne yazık ki, yanlış söylentiler arasında bile bazıları doğrudu. Ve İmani onu dinlememişti.

Malis ve Esa gibi o da kolayca kandırılabilir bir aptaldı. Aşırı özgüveni, Tanyl ve kız kardeşi gibi memnun etmeye çalıştığı pek çok insandan bahsetmiyorum bile, onu özensiz yapmıştı. İmani'nin hâlâ nefes alıyor olması bir mucizeydi. Aptallığı onu çoktan on kez öldürmüş olmalıydı.

Histerisi arttı ve ciğerlerine yeterince hava çekemedi. Akıl sağlığının son kırıntılarını da kaybederken etrafındaki fısıltılar artıyordu. Gerçekten de Kiran onu yatak odasına bırakırken farkına bile varmamıştı.

"O zaman ben kimden besleniyorum?" Sesi titriyordu.

"Ne fark eder ki? O kadar çok *deneyimin* var ki, kim olursa olsun iyi olacağına eminim."

Yüzünde yarı kibir, yarı gülümseme vardı ve o olduğunu biliyordu.

"Hâlâ birbirimizden beslenmemizi mi istiyorsun?" İhanetine rağmen, bu düşünce onu istediği kadar tiksindirmemişti. İlahi bir şeydi

Daha önce beslendiklerinde bunu tekrar yapmak istemişti. Her ne kadar öyle olmamasını dilesse de, içindeki karanlık onunkini çağırıyordu.

Gözleri tekrar Kiran'ın kileri buldu. Bakışlarındaki sıcaklık neredeyse onu yakıyordu. "Bağlamayı daha derinden mühürler. Daha önce başlamamalıydık.

Denetleyecek biri. Daha önce de söylediğim gibi, seninle yatmıyorum. Ama bu ben olmalıyım, yoksa bağlama işe yaramaz."

İmani, "Daha önce ilgilendiğin kesindi," diye karşılık verdi.

"Bağlama büyüsü ve senin lanet ruh çekimin yüzünden oldu. Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Gerçekten herhangi birimizin -ben, Tanyl, kardeşim- sana karşı herhangi bir duygu beslediğini düşünüyor musun? Tanyl seni sevdiğini *düşünüyor* olabilir ama inan bana sen insanları tuzağa düşüren, baştan çıkarıcı bir bal küpünden başka bir şey değilsin.

-Hikayenin sonu."

"Anladım." Dişlerini birbirine geçirdi. Bu ruh çekimiyle onu gerçekten sevebilecek biri var mıydı? Malis ölmüştü ve diğer herkes sadece onun büyüsü

"Ve daha önce de söylediğim gibi, Tanyl'in dokunduğu bir fahişeyle yatmayacağıma adım gibi eminim. İhtiyacın olan şeye sahipsin. Benim de ihtiyacım var. Bu yüzden bir izleyicimiz olacak, böylece iş kontrolden çıkmayacak."

Bunun üzerine Efendi Heirwyn tüm ışığı, güzelliği ve gücüyle içeri girdi.

Kiran İmani'yi sertçe kavradı ve dişlerini boğazının narin etine geçirdikten sonra, "Bu gecenin senin için daha aşağılayıcı olacağını söylemiştim," diye fısıldadı.

CHAPTER 34

IMani, beslenmesinin mahremiyetine tanıklık eden bir başkasından nefret ediyordu. Daha önceki sözleri hâlâ canını yakıyordu. Onun *bir hiç* olduğunu söylemişti ve şimdi kesinlikle öyle hissediyordu.

Öfke içini parçalayıp geçerken gözleri yaşlarla doldu. boğazında bir hıçkırık birikti. İmani hareket edemiyor, geceliği ve dağınık saçlarıyla ayakta dururken yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzülmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordu. Muhtemelen tam olarak herkesin onu düşündüğü elf fahişe gibi görünüyordu.

Birkaç saniye sonra soğukkanlılığını zorladı çünkü İmani'nin artık çok az seçeneği vardı. Kaçıp Kiran'ın gazabına uğrayabilir ve muhtemelen bağa itaatsizlik ettiği için öldürülebilirdi. Ya da İmani Kiran'dan beslenmek yerine onunla savaşılabildi. Ama zaten zayıf ve yenikti, şansını pek beğenmedi.

Peki, başka ne seçeneği vardı? Hiçbir seçeneği yoktu. Kesinlikle hiç.

Yaşamak istediğine karar verdiğinde kendini aşılmaz bir duvarın ardında güçlendirerek kararlılığını sertleştirirken bıçaklar her nefesini kesti. Eğer Kiran birbirlerinden beslenmelerini istiyorsa, en azından bundan bir çıkar elde edebilirdi. Acıyla savaşmanın en iyi yolu daha fazla acıydı ve şu anda hafifletmesi gereken çok şey vardı.

Kiran onu daha yakına çekerken yumuşak bir el omurgasında aşağı yukarı gezindi. Karnına doğru sertleşmişti ve hastalıklı bir yanı onun da onun gibi olduğunu bilmekten hoşlanıyordu.

Aslında birbirlerinden hoşlanmasalar da, kız da ondan hoşlanıyordu.

Kiran dudaklarını boğazına bastırıp, dili boğazında gezinmeden önce orada hızla atan nabızı öptüğünde İmani bayılabileceğini düşündü.

Boynunu daha sıkı kavradı ve onu daha yakına çekti. Konuştuğunda sesi her zamankinden daha tehditkâr ve acımasızdı. "Acıma partin bitti mi? Çünkü bunu sadece bir kez tekrarlayacağım, elf cadı. Artık seni ben kontrol ediyorum. Anladın mı? Zihnin ve bedenin. Artık benim küçük evcil hayvanımsın. O yüzden uslu durmaya başla yoksa bu kâbustan asla uyanamayacağına karar verebilirim."

Adam onu yakaladığı gibi bıraktı ve kadın kolları onu desteklemeden geriye doğru tökezledi. Adam ona okunamayan bir bakışla baktı. Küçümseme mi? Arzu mu? İkisi birden mi?

Bir hayal kırıklığı dalgası onu vurdu. Neden bu kadar anlaşılmasız olmak zorundaydı? Bir meydan okuma hareketi daha denedi.

Imani esasını su perisi cadıya doğrulttu. "Onu dışarıda beklet. Burada kimseyi istemiyorum."

"Bu gece bunların hiçbiri olmayacak." İmani, Üstat Heirwyn'e bir büyü yapmak için hamle yaparken Kiran kollarını sıkıca İmani'nin beline doladı.

Imani inledi, çırpındı ama adam onu sıkıca tuttu, örgüsünün bir kısmı daha çözüldü, teller gözlerinin ve alnının üzerine düştü. Sonunda sakinleşti.

"Bırak beni," dedi, sesi düzdü.

Döndü, onu da döndürdü. İkisi de birbirlerine ters ters baktı.

"Senden gelen bu bölgesel gösterilere kesinlikle bayılıyorum," diye mırıldandı. İmani kesinlikle *öyle* bir şey olmadığını söylemek için ağzını açtı. Peki,

Tam olarak *öyle* değildi. Birinin beslenme partnerini izlemesiyle ilgili bir şey onu bölgeci yapıyordu.

Ama Kiran'ın elleri yüzüne doğru hareket ederek onu susturdu. Kızın yanaklarını hafifçe tutarken, alnı kızın alnına düşerken yüzünde karanlık, kötü niyetli bir ifade parladı. "Bu gece uslu durmanı istiyorum, sevgilim. Bu iş yakında bitecek."

İkisi de odalarında büyüden arınmıştı, bu yüzden Kiran'ın ruh çekimi İmani'yi çekti. Yoksa çekiyor muydu? Adamın gözlerindeki canavar, içinde doğal ve doğal olmayan garip bir arzu uyandırdı.

Gözlerinin arasında bir kırılganlık belirdi ve nefes alış veriş hızlandı; bunun dışında garip bir şekilde sessizdi. Saçları alnına dökülmüştü. İmani onu geriye itmek ve ipeksi telleri parmaklarının arasında yeniden hissetmek istedi.

Karmaşık duygularla onu çılgına çeviriyordu. Onunla seks yapmak istemediğini söylerken yalan söylediğinden bahsetmeye bile gerek yok - istediğinden kesinlikle emindi.

Yüzeysel de olsa yakışıklı, zalim prens üzerinde güç sahibi olmak istiyordu.

Prensin yüzüne ölümüne bakarak, ruhu ona kilitlenirken prensi boğucu bir bakışla delip geçti. "Hadi şu işi bitirelim o zaman." Bornozunu ayaklarının dibine bıraktı ve geceliğini başının üzerine kaldırdı.

Gözleri kızın neredeyse çıplak vücudunu taradı. Sırlanmış, saldırganlık vaadiyle parlıyorlardı.

Derisinin altında bir gölge çıtırtısı hareket etti ve karanlık odanın etrafına yayılıp mumları söndürerek dumanlar çıkarırken ve ocağı için için yanan közlere çevirirken ellerini büktü.

Beslenmek için iki tarafın da çıplak olması gerekmiyordu ama kadın onun acı çekmesini istiyordu. Bunu zorlaştırmak istiyordu. Ruhunun çekiciliği onu bir parça büyülemiş olsa da, Imani'nin umutsuzluğu onunla oynadığı oyunun altında kalmaya devam etti ve onun cazibesine karşı koyması için satın almasını sağladı.

"Oh, ve Kiran," diye ekledi, ona yaklaşırken örgüsünü çözdü. "Açlıktan ölüyorum ve senin ruhunu yiyip bitireceğim."

Onu çok şaşırtan bir şekilde, adam başını geriye atıp güldü.

Kendi gülümsemesiyle savaştı. Bu günden sonra kaderinin kontrolünü eline almanın sakinleştirici bir yanı vardı.

Imani dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve adamın gömleğini çıkardı. Elinde olmadan onun göğsüne tekrar hayran kaldı.

Uzaklaşarak yatağa oturmak için hareket etti. İyi hissettirecekti ve beslenmesi gerekiyordu ama odaklanmak zordu. Aptallığı dalga dalga onu ele geçirmeye devam ediyordu. Meira'nın kızgınlığını ve Kiran hakkındaki söylentileri hafife almıştı. Ve şimdi burada sıkışıp kalmıştı, onu istiyor, ondan besleniyor ama aynı zamanda ondan nefret ediyordu. Duyguları kalbinin ve kafasının içinde bir girdap gibiydi.

Ancak pek çok insanı hafife aldığı gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu ve şimdi tek seçeneği tek başına ilerlemektir.

Meira onu öldürülmesi gereken vahşi bir hayvan gibi görüyordu. Tanrı aşkına, kız kardeşi onun tanıklığını dinleyeceklerini ve Ara'yı olduğu gibi Imani'yi de hızla idam edeceklerini *biliyordu*. Yine de yapmıştı.

Öte yandan, onun önünde pantolonunu sıyıran erkek, onu daha önce oyunağı gibi davranabileceği aptal bir dişi elf olarak düşünüyordu

onu ölüme götürüyordu. İmani küçük kahverengi bir fareydi, o ise yılan, kıvrılmış ve saldırmaya hazırdı.

İkisi de ölmeden önce onu istedikleri şey için kullanmak istiyorlardı.

İçten içe, İmani'nin bir parçası Ara ve Kiran gibi acımasızlıkları ve istediklerini alma istekleri nedeniyle insanlara hayranlık duyuyordu. Bir kadın olmalarına ve istenmeyen bir prens olmalarına rağmen güçlü olmaktan korkmuyorlardı.

Eskiden böyle biriydi. Yaşlı cadı ölmeden önceki gece onu kim olduğunu kabul etmemekle suçlamıştı ve tamamen haklıydı. İmani yıllarca, özellikle de son zamanlarda, kendisinin temel parçasını inkâr etmişti. Onu kontrol etmek, inkâr etmekle aynı şey değildi. Kız kardeşinin ondan istediği şeyi yapmaya çalışmak - Meira'yı *mutlu* etmek - içgüdülerine ters düşüyordu. Meira önerdiğinde Stralas'ta arkadaş edinme konusunda uyarı zilleri çaldığında kendini dinlemeliydi. Bu ne kadar da aptalca bir fikirdi.

Ara, dürtülerin İmani'nin bedenine aşılandığını, özüne bulaştığını anlamıştı. Ölüme olan saplantısı kanında ve kemiklerinde yaşıyordu. Biri onu kurutup parçalara ayırmadıkça, İmani arzularından asla kurtulamayacaktı. Bunun yerine, geçtiğimiz on yıl boyunca doğal eğilimleriyle savaştı. Tekrar böyle bir insan olabilir miydi? Artık içindeki çirkin parçanın ortaya çıkmasına izin verecek kadar kontrolü var mıydı?

Tüm cadılar güçleri için tuzığa düşürölme tehlikesi altındaydı ve onun türü, büyüler için yakalanıp köleleştirilen elf cadıları, özellikle de dişiler hakkında hikayeler duyarak büyümüşü. Amları için. Sarayda geçirdiği süre boyunca bu kadere tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve bu onu dehşete düşürmüştü. Şu anda içindeki duyguları daha da bastırmak zorundaydı. Kiran'ın onu acı çekerken görmesine izin veremezdi.

Bir daha asla böyle kontrol edilmek istemiyordu, asla. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsa, Ara iğrenecekti.

Derin bir nefes alan İmani kendini zamana geri dönmeye zorladı.

Kiran öne doğru yürüdü ve sütyenini yırtarak yere fırlattı. Nefes nefese kaldı.

İçinden yayılan karanlık ve arzuyla onu bir tanrıçaymış gibi izledi. O zaman şimdiki zamandan başka bir şey düşünmüyordu.

Her iki eliyle göğüslerinden birini tutup nazikçe yoğururken İmani dudağını ısırıldı. Meme uçlarını yalamak için eğildi ve birini sıkıştırıp diğerini sertleştirmek için emerken inledi.

Ona muzip bir gülümseme verdi. "Buran çok hassas," dedi. Dişlerini memelerinin ekstra hassas alt kısımlarına sürterek, birinin tepesini emerek onunla alay etti. Imani baş döndürücü hisler karşısında göbeğini sıktı.

Ama adam acele etmiyordu ve kadının akli karmakarışıklı. Sürekli dolaşıyor, kendine acıyordu.

Büyükannesi ve Riona ona kendine acımayı bırakması, kalkıp işinin başına dönmesi için bağıırdı. Ara pes etmesine asla izin vermez, Imani'yi hatalarından ders almaya zorlardı. Aslında, onlardan herhangi birinin kazanmasına izin vermek, imzasına, büyüüne ve bedenine daha önce hiç yaşamadığı bir acı hissi gönderdi.

duyguları uzaklaştırmak için tırnaklarını adamın sırtında gezdirdi ama işe yaramadı.

Esa haklıydı; Kiran herkesin tahmin ettiğinden çok daha tehlikeliydi. Zaten bir deli olarak doğmamışsa -ki doğmuştu- ailesi ve krallığı onu kesinlikle bir deliye dönüşene kadar çarpıtmıştı.

Sert elini yumuşak karnına sürttüğünde tırnakları acıyla battı. Parmakları iç çamaşırının kemerini bulduğunda, yüksek sesle inledi.

Geri çekildi ve ona ukala bir sırıtış atarak açlığının artmasına neden oldu. "Seni kızdırmak kolay, biliyorsun."

Imani öne doğru bastırdı. "Bana dokunmaya devam et."

Hâlâ onun esareti altındayken itaat etti ve nasırlı ellerini kalçalarında gezdirdi. Duyguların içinde kendini kaybetmeye, Kiran'ın büyüünün ve deliliğinin ne kadar derinlere indiğini unutmaya çalıştı. Aşağılayıcı gerçeği görmezden gelmeye çalıştı -yaptığı onca şeyden sonra bunu *onunla* yapıyordu.

Onun çekilişinden gelen ihtiyacın bir başka dalgası ona çarptı. Bütün akşam boyunca boğazını parçalamak için ilkel ihtiyaç içinde yaşayan, nefes alan bir şeydi ama aynı zamanda arzu da içinde savaşıyordu. Bu çelişkili duygularla savaşıarak yumruklarını sıktı.

Imani merak ediyordu -gerçekten merak ediyordu- gerçek Kiran kimdi? Tüm bu oyunların, kumarların ve cazibenin altında artık var mıydı?

Öğrenecekti.

İnsanların görmesine izin verdiğinden çok daha geniş ve kaslıydı. Bir şekil değiştiren gibi vahşiydi ama yine de karanlık, elf yüz hatlarına sahipti.

Bakışları bir anda açılıp onunkilere kilitlendiğinde ve öylece kaldığında, Imani'nin göğsüne bir duygu karmaşası çarptı; öfke, hayal kırıklığı, şehvet,

ve özlem.

İkisi de bir oyun oynuyordu. Bütün bu gösteriyi daha önce, birbirleriyle pazarlık yaptıklarını bilmeden önce onun için düzenlemişti.

Bu düşünce onu sakinleştirmede. Aksine, Imani *daha da* kontrolden çıkmıştı. Bu, onun düşündüğü kadar kendisini de düşündüğü, gizemlerini çözmeye ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu.

Tek kelime etmeden onu kaldırdı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı.

"Bunu olabildiğince hızlı yapalım," diye fısıldadı, adamın içinde yarattığı hislerle savaşmaya çalışıyordu.

Önce Imani gitti. Öne doğru eğilerek gözlerini kapadı ve onun boynunun kokusunu içine çekti. Onun sihirli imzası ruhunun çekilişinde dalgalandı. Boynuna sokularak, imzası onu nazıkçe çekti. Sonra da içeri doğru itti.

Imani arzuladığı şeyi yaptı - onun büyü imzasını aştı ve varlığının derinliklerine, doğrudan çekirdeğine ulaştı, yaydığı gücün onu doldurmasına ve güçlendirmesine izin verdi. Norn için bu saf, bozulmamış bir enerjidi.

Onu dışarı ve kendi bedenine çekerken, büyüü içinde canlandı ve basınç tekrar geldi. Ancak bu sefer onu kontrol etmek yerine, ona güç verdi.

Etini öptü, göğsünü emdi ve sonra onu sertçe ısırdı. Başını geriye doğru savurdu.

"Yeter," diye fısıldadı.

Gerçekten de, onun sadece bir parçasını almasına izin vermişti. Ama izin verdiği şey çok güzeldi. Tadı saftı. Tadı sırlara da benziyordu. Çekirdeğin içinde ne saklıydı?

Damarlarına sıcaklık gibi yayılan enerjisi arttı... dünya daha keskindi.

Ayakta durmak için onun bedeninden aşağı kaydığında, Kiran'ın gözleri mutluluktan neredeyse kapanmak üzereydi. "Sen tehlikeli bir yaratıksın," diye mırıldandı. Bütün gece ona söylediği en dürüst şeydi bu.

Imani şaşkınlıkla başını eğdi. "Hiç bir High-Norn dışından beslenmedin, değil mi?"

Gözlerini geri çekerek başını salladı. Hoşuna gitmişti.

Ruhunun onu sarıp sarmalamasına izin verdi, onu rahatlatmak için koza ördü.

Bir saniye sonra, gözleri yırtılarak açıldı. Parlak yeşil gözü hızla siyaha döndü ve diğeriyle mükemmel bir uyum sağladı. "Benim sıram."

dişlerini İmani'ye göstererek burnunu İmani'nin boynunun sütununda gezdirdi ve ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi derin derin nefes aldı. Onun sihirli imzasının içine girdiğini ve göğsünün içindeki ruhunu gıdıkladığını hissedebiliyordu. Dikkatliydi, acele etmiyordu ve sadece bir parçasını içine alıyordu. İmani sonsuza kadar böylesine güzel bir duygunun içinde asılı kalmak istedi.

Sonunda, nefes nefese, gözleri camsı bir şekilde geri çekildi.

Kıpırdamadan durdular, bir an için nefeslerini tuttular. Tüm vücudu zevkten titriyordu ve bunun için ondan nefret ediyordu. Bunu ne kadar çok sevdiğinden nefret ediyordu.

Karmakarışık saçlarını yüzünden iterek iç çamaşırlarını ve geceliğini aldı, bu kafa karıştırıcı hisler yüzünden kendinden iğreniyordu.

Ona gülmeye başladı. İmani nedenini anlamamıştı ama bir nedene ihtiyacı var mıydı? O Deli Prens'ti.

Ona geri döndüğünde, gözleri gölgelerle bulutlanmıştı. "Bir gün seni önümde diz çöktürüp yalvartmaktan zevk alacağım, sadece bir kez bile olsa," diye fısıldadı.

Gözleri kadının ruhunu bıçak gibi kesiyordu. "O günün gelmesi uzun zaman alacak. Şimdilik kralınız benim ve eğer istersem önümde diz çökeceksiniz."

"Önünde diz çöken tek kişi ben olursam sen bir *hiçsin* ve şu anki hükümdarın dengesiz yılan oğlunun Taht'ı gerçekten ele geçireceğinden şüpheliyim, bu yüzden bu hayalden vazgeçerdim."

"Rüyalarım hakkında ne biliyorsun?" Glamour'suz büyü izi etrafını sararken tehditkârdı, sessizce kıza doğru hırılıyordu. Dişleri hâlâ dışarıdaydı, onu duvara doğru itti. "Sen bu oyunda ve ailemin planlarında bir piyonsun... ve bunun farkında bile değilsin."

Kiran yakışıklı bir prens olabilirdi ama kibirli ses tonunun altında saklamaya çalıştığı özlem ve güvensizlik duygusu su yüzüne çıkmıştı.

"Ben bir piyonsam, sen de öylesin," diye alay etti. "Eğer söylentiler doğruysa, baban senden *nefret ediyor* demektir. O zaman neden planlarını sana anlatsın ki? O kadar insan arasından sen onun planları hakkında nasıl bir şey bilebilirsin? Bu gülünç."

"Babamla aramızdaki ilişkiyi kavrayamazsın bile, o yüzden anlamaya kalkma."

Biri boğazını temizleyerek onları irkiltene kadar gergin bir sessizlik çöktü. Başları kapıya doğru yöneldi.

Efendi Heirwyn konuşurken sesi düzdü. "Kiran, yapacak işlerimiz var. Toparla şunu."

Başıyla onayladıktan sonra İmani'ye döndü. "Odalarınızda oyalanmayın. Mümkün olduğunca çabuk seyahat grubunun yanına git, yoksa kraliçe seni tutuklar ve yapabileceğim hiçbir şey kalmaz."

Başını salladı.

"Bırakın beni, Leydi Aowyn." Sesi alçaktı ve kötücül bir havası vardı.

"Memnuniyetle." Geceliğini çekiştirdi ve odadan çıkmadan önce bornozunu zar zor giydi.

Daha önce hiç bilmediği bir öfke onu yakıp kavurdu. Ama aynı zamanda canlanmıştı da. Çünkü Kiran'ın etrafında ne kadar uzun süre kalırsa o kadar çok şey öğreniyordu. Ve o da söylentilerdeki kadar deli, güvensiz ve çaresizdi.

Yüzüne kötücül bir ifade yayıldı. Kiran öngörülemez *görünebilirdi* çünkü kimse onun nasıl çalıştığını ya da oyununun sonunu anlamıyordu.

Kiran'ı anlamadılar, adamı. Sadece prensi.

CKAPTER 44

Tüneş ışınları aylar belki de yıllar sonra son kez İmani'nin gözlerine vurdu.

Yere yuvarlanıp kayıtsızca tavana baktı, göğsünün zedelenmiş kaburgalarından ya da kök bağından nasıl acıdığını umursamadan... kraliçenin muhafızlarının onu her an yakalayabileceğini umursamadan. Aslında, İmani Prens Kiran'ın güvenli odasından çıktığına göre, Dialora da kendi yoluna gidecekti. İmani güneşin tadını biraz daha çıkarmak isteyerek vakit kaybediyordu.

Ailesine karşı kalan tüm sorumluluk kırıntıları onu terk etti. Şimdi, saçaklı akıl sağlığının parçaları neredeyse görülemeyecek kadar küçük bir şekilde uzaklara uçuyor ve deliliğin karanlığı, dünyasını kalıcı olarak bölmek için acımasızca ona doğru ilerliyordu.

Kiran'dan beslenmek geçirdiği korkunç gecenin en güzel yanıydı. Ruhu onu hiç eksik bırakmamıştı. Her şey düşünüldüğünde oldukça güzeldi. Ve itiraf etmeliydi ki, küçük bir parçası arzularına boyun eğmedikleri için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

İğrençti, delinin tekiydi ama Kiran'ı istiyordu. Gün gibi ortadaydı. En azından bir süredir içinde biriken kafa karıştırıcı gerçeği şimdi kendine itiraf edebiliyordu. Her şeyi açıklığa kavuşturmak iyi hissettiriyordu.

Yenilgiye uğrayan kadının omuzları çöktü ve başı ellerinin arasına düştü. "Tanrım, ne kadar aptal olabilirim?" diye fısıldadı.

Kapısının gürültüyle vurulması düşüncelerini böldü.

"İlk Cadı ve Majesteleri Kraliçe'nin emriyle kapıyı açın."

Kapıya doğru ilerledi ve kulağını tahtaya dayadı. Adamlar muhtemelen yaralı bir şekilde yere yığılırken acı dolu bağırışlar ve tıslamalar .

Bağırışmalar devam etti ama İmani gülümsedi.

O ya da Kiran izin vermedikçe kimse buraya giremezdi.

O zaman kızgındı ama şimdi Kiran'ın odalarının etrafındaki savunma büyüsü için daha fazla minnettar olamazdı.

Yine de, bu davetsiz misafir artık kaybedecek zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Asasını çıkardı ve eşyalarını odanın içinde savurarak yatağın üzerine yığmaya başladı.

Odanın içinde koşuştururken büyükannesinin sesi zihninde yankılandı - bütün başarısızlık anlarında olduğu gibi- ve İmani'nin yerde kanlar içinde yattığı, pes etmek istediği anısı çarpıcı bir netlikle su yüzüne çıktı.

"Bunun bittiğini mi sanıyorsun? Sen ölene kadar hiçbir şey bitmez, İmani- ve o zaman bile azizler isteklilerle pazarlık yapacaktır."

İmani bir aksilik yüzünden planlarının mahvolmasına izin mi verecekti? Drasil'i bulma şansını mahvetmesine? Birkaç komplikasyonla başa çıkamayacak kadar zayıf mıydı?

Temel doğası şok edici bir telaşla ruhunun içinde canlandı. İçten içe, İmani bu günün geleceğini hep biliyordu ve en büyük hatası kendi yalanlarına inanmak olmuştu. Olmadığı biri gibi davranıyordu. Kız kardeşi haklıydı ve Ara da haklıydı. Yalnızdı, tamamen yalnızdı. Altı yaşında ve yirmi yaşındayken ne ailesi ne de özgürlüğü vardı. Ama onu öldürse bile bir geleceği olacaktı.

Odasının dışında tuhaf bir sessizlik vardı. Ama muhafızlar yakında dönecekti, muhtemelen Birinci Cadı'yla birlikte, eğer Kiran kadar güçlü biri tarafından korumaların gerekiyorsa.

Vahşi bir yaz fırtınası gibi süitin etrafında koşturdu, son eşyalarını topladı ve küçük sandığa attı. Öfke kalbini kararttı ama İmani devam etmek için kendini zorladı.

Kız kardeşinin diktiği kıyafetleri eline aldığı anda içini keskin bir hüznü kapladı. Bir anlık kararsızlıktan sonra onları düzgünce katladı ve paketledi. İmani, kız kardeşinden nefret etse bile elbiseleri çok seviyordu. Onları ziyan etmek çok yazık olurdu.

Bir çarpma ile kapağı kapattı ve kilitleri devreye soktu. İmani asasını çıkarıp birkaç yanılsama ve koruyucu büyü yaptıktan sonra sandığı havaya fırlatıp odayı süpürerek uzaklaştı

kendi görünmezlik büyüünü yaptı. Hizmetkârları genellikle bu görevi onun için yerine getirirdi ama yanlış ellere düşme riskini göze alamazdı. Dialora gerçekten de onun için geldiğine göre, Imani kraliçe söz konusu olduğunda işini şansa bırakmayacaktı.

İşin tuhafı, dışarıda hiç asker beklemiyordu. İlk Cadı'nın gelmesini beklerken en azından birkaç tanesini zapt edeceklerini düşünmüştü.

Ancak avlunun üzerinde bir kalabalık toplanmış, fısıldaşarak bir şeyler izliyordu.

Mükemmeldi. Şansı yaver gitmişti ama bunu sorgulamayacaktı.

Hızlı adımlarla arka merdivenlere doğru ilerledi. Aşağı inerken, odasında bırakılan kâğıda baktı ve kendisine tahsis edilen otobüs de dâhil olmak üzere, yola çıkış talimatlarını ezberledi.

Dışarıda, seyahat şirketini görünce derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Ancak sol tarafına hızlıca bir bakış atınca iki kere düşündü.

İki Niflheim prensi kraliyet muhafızları tarafından çevrelenmiş bir şekilde duruyordu. Kiran ve Saevel arasında fısıltıyla birkaç kelime geçti, ifadelerindeki kibir açıktı. Herkesin bahsettiği şey bu muydu?

Kiran her zamanki gibi siyah giymişti. Sabahın ilk ışıkları yakışıklı elf prensinin etrafında bir hale gibi parlıyordu. Bu ona ikisinin de güneşin sıcaklığında sadece birkaç günleri daha olduğunu hatırlattı.

Gözlerini tekrar üzerinde gezdirdi, boğazındaki kasların seğirmesini, ağzının kenarlarındaki kıvrımı ve alnına düşen düzensiz saç dalgalarını fark etti. Bir eliyle onları geriye itti, diğer eliyle kılıcını kınından çıkardı ve sonra kendini manyakça gülümsemeye bıraktı.

İlginçtir ki, Kiran'ın korkunç elf yüz hatları bugün de daha çok ortaya çıkmıştı. İllüzyonunu hafifletmek için hangi anları seçmişti? Belli belirsiz bir şeydi bu, Kiran'ın kendini büyülediğini fark ettiği anda fark etmişti. Büyü, gerektiğinde içine girdiği bir giysi gibi açılıp kapanıyordu.

Büyülü markalarının geri kalanıyla birlikte onun hakkında öğrenmeye çalıştığı ilk şeylerden biri bu olacaktı.

Manzarayı takdir etse de Kiran'ın güzel yüzünü görmek onu daha da öfkeliyordu. Bu bir gözdağı taktiğinden başka bir şey değildi ve artık onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyecekti.

Onu daha fazla inceleyemeden, Kiran muhafızların arasından gizlice ilerledi ve ortadan kayboldu. Atların ve insanların arasında ne kadar dolaşırsa dolaşsın, onu bir daha bulamadı.

Bir iki dakika sonra arabasına ulaştı ve bagajı arkaya baēladı. Bir kargaşa bakışlarını palmiyelerle çevrili avluya ve ana saray kapılarına giden bulvara doēru çekti.

Aēzı açık bir şekilde Tanyl'in Kiran'la yaptıēı dövüşü izledi. Tüm saray mensuplarının günlerini duraklatıp bakakaldıēı şey .

Tanyl'in formunun pratik bir vahşilik olduēunu görmek onu şaşırtmamıştı ama Tanyl duygularla hareket ediyordu ve Niflheim prensi taş kadar soēuk ve aynı derecede eēitimliydi. Basit bir kılıçla, Kiran'ın vurduēu darbeler arasında hareket etme, bükölme ve sıçrama şekli ne yazık ki muhteşemdi.

Konu büyü olmadan dövüşmeye geldiēinde İmani'yi etkilemek zordu. Esa'nın söylediēi doēruydu -güçlü cadılar asaları olmadan hiç şansları olmayan tembel dövüşçüler olma eēilimindeydiler ve yüksek soylular, onları İmani gibi kirli dövüşçüler için kolay bir hedef haline getirecek kurallar ve onurla savaşırlardı.

Ama Kiran, onu şaşırtacak şekilde, yumruēuyla Tanyl'in böērüne korkunç ama alçak bir darbe indirme fırsatını kaçırmadı. İki bükölüm olan Tanyl, Kiran'ın ona çelme takmak için hamle yaptıēını da görmedi.

Tanyl tökezledi ve Kiran bir hırıltıyla çizmesini diēer prensin sırtına vurdu. Essenheim prensi yere düştü ve bir toprak bulutu savurdu.

Prens Kiran Illithiana bir dövüşü kazanmak için şeyi yapardı, hatta ellerini bile kirletirdi, bu onu etkilememeliydi ama etkilemişti.

Kılıcını Tanyl'e fırlatarak yere düşen Kiran iki elini de havaya kaldırdı, "*Bu kadar mı?*" der gibi.

"Bir gün, Kiran"-Tanyl dişlerini gösterdi, sesi alçak ve tehditkârdı -"Seni öldüreceēim."

"Deneyebilirsin," dedi Kiran, bakışlarını İmani'ye doēru kaydırarak. Kadın dondu kaldı.

"Ama o zamana kadar, küçük Prens, onu güvende ve hayatta tutacaēıma güvenilebilirsin. Hmm... Senin her şeyine sahip olacaēım günü iple çekiyorum." Durakladı. "Ve sakın bir daha cadılarımdan biriyle konuşmayı aklından bile geçirme. Onlara *bakma* bile."

Kiran'ın bakışları yoğun bir şekilde İmani'ye odaklandı, büyüşü İmani'nin teninde karıncalanıyordu.

İmani yutkundu, nabzı boynuna çarpıyordu. Onu nasıl görebiliyordu? Sandıēı çoktan arabanın arkasına baēlanmıştı. Varolmayan biriydi.

Tanyl cevap olarak bir şeyler bağırdı. Kiran başını geriye attı ve güldü. Durduğunda, tuhaf gözlerinde eğlence parlıyordu. Sonra omuz silkti ve uzaklaştı.

Yine onun dikkatini dağıttığı için kendine lanet eden Imani, arabanın kapısını tuttu ve kendini içeri attı.

Yerleştiği anda kapı açıldı. İrkilerek başını yana çevirdi ve gözlerini kısıtı.

Tanyl kapıyı arkasından çarparak kapattı ve önündeki koltuğa çöktü. Şu anda umutsuzca görmek istemediği üç kişiden biriydi.

Ona baktığında, bir maske gibi takındığı masum bakışları yüzünden düştü ve onu arsız bir cazibenin resminden tamamen daha ilgi çekici bir şeye dönüştürdü. Daha karanlık bir şeye.

Sırtını dikleştirerek kendi yüzüne boş bir ifade vermeye zorladı. "Tanyl."

"İmani," dedi eşit bir şekilde, şimdiye kadar gördüğü en soğuk bakışlardan biriyle delip geçerek.

"Kavga ne hakkındaydı?"

Tanyl'in yüzü hayal kırıklığıyla buruştu. "Seninle konuşmak istediğimi söyledim - sadece *konusmak* - ve o beni kışkırttı, onu yenebilirsem yapabileceğimi söyledi. Reddedemedim. Bu da onun oyunlarından biri. Hiçbir anlamı yoktu, Imani, o yüzden unut gitsin."

Bunun *bir* anlamı vardı. Kiran hiçbir şeyi karşılıksız yapmazdı, bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ama itiraz etmedi.

"Hmm, adımı söylediğini duymak ne güzel," diye mırıldandı, endişesini gizlemeye çalışarak.

"Seni öldürmeliyim. Annem kesinlikle cesedinin kazığa bağlanmasını istiyor. Kiran'a söylediklerime rağmen, beni işlediğin suçlar için seni almaya gönderdi," dedi küçümseyerek. Soğuk tavrına rağmen, sözler ağzından çıkarken Tanyl'in gözlerinden bir acı titreşimi geçti.

Imani bunu duymazdan geldi ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Lütfen. O bir Niflheim sadık üyesiydi ve ayrıca nefsi müdafaaydı."

"Tatlı kız kardeşinizin hikâyesini dinleyen gruba önceden planlanmış gibi geldi."

"Ah, evet, peki benim tatlı kardeşim sana başka ne söyledi?" Imani tısladı.

"Annem burada olduğu sürece bu krallığa asla adım atamayacaksın. Kraliçe. Özellikle de senin sahip olduğun kara büyüden korkarken."

İmani bu sonucu beklemiş olsa da, yine de onu derinden yaralamıştı. Essenheim'ı asayı aramak için kendi isteğiyle terk etmek bir şeydi, ama çok sevdiği evinden kaçmaya zorlanmak yıkıcıydı.

"Peki ya sen kral olduğunda?" İmani tam bir dakikalık sessizliğin ardından mırıldandı.

"Eğer elin boş dönersen, o zaman evet, Essenheim'a ihanet etmiş olursun ve buna göre muamele görürsün."

İmani yutkundu, onun sözlerinin ardındaki derin anlamı okuyordu. Tanyl öfkeli olsa da, İmani'nin ona yalan söylemesine daha çok üzülmüştü.

Yüzü yumuşadı. "Burada saklanmasının daha muhtemel olduğunu hep tartıştık ama asayı bulursam sana getireceğimi biliyorsun. Verdiğimiz söze bağlıyım."

"Gerçekten de, tanrılara bunun için şükürler olsun, çünkü sen çok güzel bir yalancısın. Ama ben başka bir şeyden bahsediyorum, bilgiden."

Birkaç hafta önceki konuşmalarını hatırlayınca midesi bulandı. "Tanyl," diye fısıldadı, "yakalanıp öldürülmeden bir şey almamı nasıl bekliyorsun?"

"Eğer eve dönmek istiyorsan, o zaman bir yolunu bulursun."

"Özellikle hangi bilgiyi istiyorsun?"

"Onların ve Kiran'ın büyüü hakkında öğrenebileceğin her şey." Tanyl'in soğuk gözleri onunkileri öyle bir yoğunlukla kesiyordu ki, kadının içi ürperdi.

"Bu bilgiyi sana nasıl ulaştıracağım?" İmani her geçen saniye daha da öfkelenerek elbisesinin bir ipini kurcalarken sordu. "Hepimiz gözetleneceğiz ama Kiran seni ve beni biliyor. Muhtemelen bana özel bir göz kulak olacak."

"Benim sorunum değil," dedi, kayıtsızlığın resmiydi. "Yaratıcı ol. Umurumda değil. Onun sana olan ilgisini kendi yararına kullan."

Aklından Kiran'ın muhtemelen seksle manipüle edemediği tek çiftleşmemiş erkek olduğunu söylemek geçiyordu ama çenesini sıktı ve sessiz kaldı. Öfkesini kaybetmek sadece zayıflığını ortaya çıkaracaktı ve Kiran sessiz kalması gereken bir zayıflıktı.

"İyi," diye mırıldandı. "Ama yine de beni öldürtmeden nasıl iletişim kuracağımızı cevaplamıyor mu?"

Tanyl, "Illithianalar krallıkları boyunca iletişim kurmak için alçak ve yaygın kuş değiştiricilerden oluşan bir filo kullanıyor," diye açıkladı. "Zekice ve tekrar birleştiğimizde buraya getirmeyi düşündüğüm bir şey. Susturucudan kurtulmanın bir yolunu bulan bir tanesine sahip olduğumuz için şanslıyız."

şekil değiştirenleri zorluyorlar. Ren'in yanından geçecek ve güncelleme gönderme zamanı geldiğinde sizi bulacak. Bu yüzden her an hazırlıklı olun."

"Ve Kraliyet'e sadık mı?"

"Bu konuda endişelenmeme izin verdin ama evet, öyle. Gerçi o düşük ırktan bir şekil değiştiren." Aynı soğuk bakış yüzüne düştü. "Onun erişebildiğinden çok daha fazlasına erişebileceğini hissediyorum, küçük elf."

Onu tokatlamak istedi. "Daha ne kadar senin hizmetinde olacağım?"

"Bunu söylemek zor. Ama gerçekçi olmak gerekirse, biz Taht'ı ele geçirecek kadar güçlenene kadar muhtemelen orada olacaksınız." Durakladı ve gülümsedi. Pek nazık değildi. "Ya da asayı bulup kendini özgrleştirene kadar. Her iki durumda da seni kollarımı açarak karşılayacağımı bil."

Artık Tanyl'e güvenmek aptallık olurdu.

Durakladı. "Krallığına olan sadakatini böyle gösterirsin, Imani.

Aksi takdirde, sen gerçekten bir hainsin." Kadın gözlerini kırpmadan adama baktı.

Delici bakışları hâlâ onun üzerindeydi. Gri gözlerindeki titiz, emperyal parıltı ona Kiran'ı düşündürdü, sanki bir mercek altındaymış gibi. Tanyl'ın bakışlarında Kiran'ınkiler gibi vahşi bir tehdit yoktu ama yine de kalbini çıkarıp üzerinde tepinerek biraz duygu kırıntısı elde etmek istiyordu. Herhangi bir şey, şu anda çok iyi giydiğı soğuk kayıtsızlıktan daha iyi olurdu.

"Peki ya bu işte yer almamaya karar verirsem?"

Dirseklerini dizlerine dayayan Tanyl öne doğru eğildi. "Imani, eğer onları bize tercih edersen -eğer asla eve dönmemeye ya da şüphesiz ğreneceğın şeyi bize göndermemeye karar verirsen- yakalandığında bedeninin etrafındaki ateşi bizzat yakacağım ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar yanmasına izin vereceğim. Kemiklerin bile."

"Orada *yıllarca* kalabilirim," dedi dişlerini sıkarak. Asayı aramak için bu kadar uzun sreye ihtiyaçı olacağını düşünmemişti ama bunu itiraf etmesine gerek yoktu.

Tek bir yumuşak hareketle kadının omuzlarını kavradı ve sarstı. "Yıllar sürmemesi için dua etsen iyi olur. Zamanımız yok ve harekete geçmeden önce zayıflamamıza izin vermeyi planlıyorum. Yaklaşan bu çatışmayı kaçınılmaz kılacak şeyler zaten oluyor."

İrkilerek onu çalıştı. "Bırak beni."

"Tüm bunları kabul ettiğini duymak istiyorum," diye homurdandı, Kiran'ın ona karşı kullandığını hiç duymadığı bir ses tonuyla. Kiran'la yaptığı konuşma, bu kadar zorlayıcı olduğı son konuşmaydı.

"Çek ellerini üzerimden-" İmani arabanın kapısının açılma sesiyle sözünü kesti.

Esa ve Nida dışarıda durmuş, güneşin altında gözlerini kısmışlardı. Henüz öğle vakti bile olmamasına rağmen hava oldukça sıcaktı ve İmani'nin öfkesi onu terletmeye yetmişti.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" Esa hafif bir sesle sordu. "Yok bir şey," diye homurdandı Tanyl ve kapıdan dışarı çıktı. O giysiyi Daha önce hiç görmediği soğuk yarı sivilce, başka bir şey söylemeden uzaklaşmadan önce kıyafetlerini ve saçlarını düzeltti.

İmani onun arkasından ters ters baktı. Tanyl, hiç beklemediği bir parçası ona ihanet edip saldırdığında sert ve hızlı bir şekilde vurulmuştu. İmani kısa bir an için her şeyin eski haline dönmesini diledi. Gerçek şu ki, Tanyl'den hâlâ hoşlanıyordu.

Ama eski ilişkileri gitmişti, onun yalanlarıyla paramparça olmuştu ve asayı eline alana kadar da geri dönmeyecekti. O zaman bile, Tanyl onu sonsuza dek kaybetmiş miydi? Belki de. İmani bu noktada asayı eline alacağı anlamına gelip gelmediğini umursamıyordu ama yine de bir arkadaşını daha kaybetmenin göğsünde yarattığı acıyı inkar .

Üç kadının etrafına sert bir sessizlik çöktü. O ve Esa son zamanlarda birbirlerine pek de dostça davranmamışlardı ve Nida'nın tatlı kişiliğine rağmen, İmani dolaylı yoldan da olsa onun kalp arkadaşını öldürmüştü. Dişi şekil değiştiren onu yakın zamanda affetmeyecekti.

"Bu sabah seni burada gördüğüme biraz şaşırdığımı söylemeliyim," diye mırıldandı Esa. "Etkilendim de."

İmani cevap vermeye tenezzül etmedi.

Esa içeri tırmanırken sinsi ve umursamazdı. "Canını bağışlamaları için kimi sikmen gerekti?"

İmani ağzını açıp, öyle olduğunu varsaydığı için peri kızına gölgelerini haykırmak istedi. Gerçi çoğu durumda Esa muhtemelen haklı olurdu.

Fısıltılar mırıldandı ve büyü tenine baskı yaptı. Dışarı çıkmak istedi. O da çıkmasını istedi.

İmani dişlerini sıkarak minik periyle yüzleşti. Fısıltılar içinde büyüyor, dün gece Aiden'a karşı tuttuğu kadar şiddetli hissediyordu. Malis'le yaşadığı ilk sefer kadar korkunç olacağından emin olduğu için geri iterken kendini hasta etmişti.

Nida şakaklarını ovuşturdu. Ardından, güzel yüzüyle çelişen sert bir bakışla arabadan çıktı ve muhtemelen binmek için başka bir tane bulmak üzere yürüdü.

Muhtemelen en iyisi bu.

Esa onu görmezden geldi ve devam etti. "Geri çekilmeseydin bu karmaşadan kaçınabilirdin. Fırsatın varken Aiden'ı öldürmeliydin."

Şaşırان İmani'nin ağzı açık kaldı. "Neyi geri çekti? Ona her şeyimi vermeme rağmen kazanması kaçınılmazdı."

"Bana yalan söyleme. Büyüyü gördüm. Çok az vardı, gölgeler gibi, ama *bir şey* vardı. Ve şimdi bile, tüm bu vagon gölgelerle dolu. Ne saklıyordun?"

Esa'nın göğsünü işaret eden İmani'nin dudağı kıvrıldı. "Benim sihrim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Esa başını yana eğdi. "Bir şeyler biliyor olabilirim. Ve tekrar edeceğim: Ben senin tarafındayım."

İmani şüpheli bir kaşını kaldırdı ve ağzı inceldi. Esa'yı tekrar arkadaşı olarak görmek *istiyordu* ama Kiran ona kendinden başka kimseye güvenmemesini söylemişti. İronik bir şekilde, Deli Prens'ten akli başında bir tavsiye.

"Öyle mi? Çünkü herkese yaptıklarının karşılığını vereceğim," dedi İmani karanlık bir sesle. Kelimelerin tadı şiddet gibiydi. Kader gibi hissettirdiler.

Bu Esa'yı düşünceli bir hale soktu, menekşe rengi gözleri kısa bir süre pencereye kaymadan önce İmani'yi inceliyordu.

İmani gözlerini kapadı ve pelüş koltuğa yaslanarak konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. Esa'nın kendi tarafında olduğunu duymak moralini düzeltmişti ama şu anda bağışlayıcı bir ruh halinde değildi.

Zihninin karanlığında, Meira'nın ve Kiran'ın daha önceki yüzlerini hafızasına işledi. O bakışları asla unutmayacaktı, sanki onlar kazanmıştı ve kendisi çoktan kaybetmişti.

Eğer *bunun* kaybettiği anlamına geldiğini düşünüyorlarsa, onu tanımıyorlardı. Ona göre ikisi de ilk kanı dökmüştü ama sadece ısınyıyorlardı.

Ara sayesinde geliştirdiği ruh çekimi üzerindeki demir gibi sağlam kontrolüne rağmen, iliklerine kadar hâlâ kendisiydi. Bu kişiyi, iyisiyle kötüsüyle kabul etmek ilerlemenin tek yolu. İnkâr etmek ise

Birinden göğsünde atan bir kalp olmadan yaşamasını istemek gibi bir şeydi. Ara başından beri haklıydı.

Bu suçlar kontrolsüz kalmayacaktı. Savaşmadan boyun eğmek İmani'nin doğasında yoktu, özellikle de ihanete uğradıktan, kendi kız kardeşi tarafından ölüme terk edildikten ve sonunda onu krallığının karanlık dehlizlerinde kurban etmeden önce çılgın bir prens tarafından yaldızlı bir kafese tıkdıktan sonra.

Kadından çılgın bir kahkaha yükseldi ve Esa onu dikkatle izledi. Bir an için İmani muhtemelen tüm çılgınlığıyla Kiran'a benzedi.

Elini ağzına bastırarak sustu ama gülümsemesini engelleyemedi. Ara'ya pek bir şey için minnettar değildi ama katılaşmış kalbi için ona teşekkür etmeliydi.

Bu düşünceyle birlikte, İmani yapması gereken şeyde kararlıydı. Artık ağlamayacaktı. Hayır. Keder hala kalbinin kenarlarına nüfuz etse de, geri kalanı artık çok *öfkeliydi*. Arzuladığı geleceği tezahür ettirmeye odaklandı.

Ve onu da çok kötü, acımasız bir gelecek bekliyordu.

Ara'nın o gece ona verdiği son tavsiye İmaninin aklından hiç çıkmamıştı. Yakında herkesin ondan nefret edeceğini ve korkacağını kabul etmek işleri kolaylaştırdı. Ayrıca ona bir insanın güç olmadan hiçbir şeyi başaramayacağını, bunun da fedakârlık, odaklanma ve acımasızlık gerektirdiğini hatırlattı.

Mezarından bile büyükannesi onu etkiledi.

Bu güçtü.

Şu anda bir tehdit olmayabilirdi, gafil avlanmış, zayıflamış ve köşeye sıkışmıştı ama bir tehdit haline gelebilirdi. İzleyecekti. Dinleyecekti. Zamanını bekleyecekti. Niflheim'da yeniden toparlanacak, kendisi yeniden ayaklarının üzerinde dururken hepsinin zaferin tadını çıkarmasına izin verecekti. Ve Drasil.

Tüm bu süre boyunca, kalplerinin gerçekten arzuladığı her şeyi, her sırrı, her dileği öğrenecek, kendini onların akıl sağlıklarını sorgulayacak kadar derinliklerine gömecekti.

Sonunda onları ölüme terk etmeden ve ruhlarını tüketmeden önce her şeyi parçalayacaktı.

THANK YOU

Elf Cadısı'nı okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Bağımsız bir yazar olarak yorumlar çok önemli ve Amazon ya da Goodreads'e bir yorum bırakmayı düşünmenizi rica ediyorum.

Hayatınızda daha fazla Imani, Esa, Kiran ve Tanyl'a mı ihtiyacınız var? Kitapta yer almayan silinmiş sahneler için www.jacquelyngilmore.com adresinden e-bültenime kaydolun.

ABOUT THE AUTHOR

Jacquelyn Gilmore, kötü adamlar hakkında fantastik ve bilimkurgu romanları yazıyor. Hikâyeleri okuyucuları yeni, korkunç dünyalara girmeye zorlamayı amaçlıyor. On yılı aşkın profesyonel yazarlık deneyimine, İngiliz edebiyatı alanında lisans derecesine ve anti kahramanlara karşı bir takıntıya sahiptir. Jacquelyn, ortağı Josh ve köpeği Boomer ile birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır.

COMING SOON

ALTI AZİZLER SERİSİNİN KONUSU: YILAN

PRENS (İkinci Kitap)

SON SERİSİNİN DİĞER YARISI: KÜLLERİN

İÇİNDEKİ RÜYA (Birinci Kitap)

ACKNOWLEDGMENTS

Öncelikle size, yani okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Siz bu kitabı alıp bana bir şans vermeseydiniz bu asla mümkün olamazdı. Bilinmeyen bir yazar tarafından yeni bir seriye başlamanın riskli olduğunu biliyorum, ancak zamanınızı ve dikkatinizi bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim. Sosyal medyada heyecanlandığınız ve sevginizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma, dürüst tepkileriniz ve yapıcı eleştirileriniz çok değerliydi. Gününüzden zaman ayırıp *Elf Cadı*'yı okuduğunuz ve düşüncelerinizi dürüstçe paylaştığınız için teşekkür ederim.

Editörlerime, *Elf Cadı*'nın olması gereken kitap haline gelmesine yardımcı oldunuz. Yol boyunca rehberliğiniz ve yönlendirmeniz olmasaydı kaybolurdum.

Ivy'den Beautiful Book Covers'a, bu kapağa (ve diğerlerine) hala aşığım ve siz olmadan bunu yapamazdım.

ARC/Sokak Ekibime, siz inanılmaz bir grup insansınız. Beni desteklediğiniz, çatılardan bağırdığınız ve bu kitapları bu kadar çok sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Dostlarıma, bu kitabı (ve diğerlerini) yazarken yaşadığım iniş çıkışları dinlediğiniz için teşekkür ederim. Sabrınız sınır tanımıyor.

Kocama, bu çılgınlığa katlandığın ve beni her şekilde desteklediğin için teşekkür ederim.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

